Digitized in 2006
by
Thrinaina Informatics Ltd, Secunderabad, A.P., India.
(http://www.thrinaina.com)

From the original owned by
Sundarayya Vignana Kendram
and its partner Institutions

as part of the
British Library Endangered Archives Programme
supported by the
Lisbet Rausing Charitable Fund

Except for individual research purpose
any reproduction should be made with
written permission from the

Sundarayya Vignana Kendram,
1-8-1/B/25/A, Bagh Lingampally, Hyderabad - 500 044
Andhra Pradesh, India

COPYRIGHT STATEMENT

The copyright laws of the United States (Title 17, United States Code) and of India (Copyright Act of 1957) govern the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material including foreign works under certain conditions. In addition, the United States extends protection to foreign works by means of various international conventions, bilateral agreements, and proclamations.

Under certain conditions specified in the laws, libraries and archives are authorized to furnish a photocopy or other reproduction. One of these specified conditions is that photocopy or reproduction is not to be used for any purpose other than private study, scholarship, or research. If a user makes a request for, or later uses, a photocopy or reproduction for purposes in excess of "fair use," that user may be liable for copyright infringement.

These institutions reserve the right to refuse to accept a copy order if, in their judgment, fulfillment of the order would involve violation of the copyright laws of the United States or India.

సూర్యనారాయణశాస్త్రి, మల్లాది

సంస్కృతకవిజీవితము

అమలాపురము, 1911

Record no. 716

Sūryanārāyaṇaśāstri, Mallādi

Saṃskṛtakavijīvitamu

Amalāpuramu, 1911

Record no. 716

SUNDARAYYA VIGNANA KENDRAM
1-8-1/B/25/A, Bagh Lingampalli
Hyderabad – 500 044, Andhra Pradesh, India

సూర్యనారాయణశాస్త్రి, మల్లాది, 1880-

సంస్కృతకవిజీవితము / ఇది మల్లాది సూర్యనారాయణశాస్త్రిచే రచింపఁబడినది.- 1. కూర్పు.- అమలాపురము : పేరి వెంకటేశము, 1911.

2, (2), 246 p. ;21 cm.

Record no. 716

Sūryanārāyaṇaśāstri, Mallādi, 1880-

Saṃskṛtakavijīvitamu / idi Mallādi Sūryanārāyaṇaśāstricē racimpam̐baḍinadi.- 1. kūrpu.- Amalāpuramu : Pēri Veṅkaṭēśamu, 1911.

2, (2), 246 p. ;21 cm.

Record no. 716

35 mm microfilm
Image placement: IA (IIA) IB IIB Date filming began:

LIVES OF SANSKRIT POETS.

VOL. I.

BY

MALLADI SURYANARAYANA SASTRI.

SENIOR TELUGU PANDIT,

Board High School, Amalapuram.

UNDER THE PATRONAGE

OF

THE HONOURABLE SRI MAHARAJAH

V. RAJAGOPALA KRISHNA YACHENDRA

BAHADUR, K. C. I. E.,

RAJAH OF VENKATAGIRI.

FIRST EDITION 1000.

Printed by PERI VENKATESWARA SARMA

PROPRIETOR OF "SRI SARVANI PRESS"

Amalapuram.

Copy right Registered.

Price One Rupee.

1911.

18

C. RAMALINGA REDDY.

శ్రీ

సంస్కృతకవిజీవితము.

ఇది

మల్లాదిసూర్యనారాయణశాస్త్రిచే

రచింపఁబడి

శ్రీ వేంకటగిరి సంస్థానప్రభువులగు

ది ఆనరెబిల్ మహారాజా

శ్రీ వెలుగోటి రాజగోపాలకృష్ణయాచేంద్ర

బహదూర్ కే. సి. ఐ ఇ.

వారి సమాదరణంబున

అమలాపురము

పేరి వెంకటేశము గారి స్వకీయ

శ్రీ శర్వాణీముద్రాక్షరశాలయందు

ముద్రింపఁబడి

ప్రకటింపఁబడియె.

మొదటికూర్పు. 1000

దీనివెల రూ. 1—0—0

కాపీరైట్, రిజష్టర్డు.

1911

విషయసూచిక.

కవులనామములు	పుటసంఖ్య	కవులనామములు	పుటసంఖ్య
1 శ్రీహర్షుడు (రాజు)	1	30 భోజమహారాజు	183
2 కాళిదాసు	41	31 ధనపాలకవి	189
3 అశ్వఘోషుడు	80	32 క్షేమేంద్రుడు.	191
4 చంద్రకకవి	84	33 సోమదేవభట్టు	194
5 భర్తృహరి	85	34 బిల్హణుడు	195
6 భారవి	92	35 మమ్మటభట్టు	200
7 మాఘుడు	97	36 శంభుకవి	202
8 దండికవి	101	37 గోవర్ధనాచార్యుడు	203
9 శూద్రకరాజు	103	38 జయదేవుడు	205
10 బాణభట్టుడు.	109	39 జల్హణపండితుడు	206
11 భూషణభట్టుడు	107	40 కృష్ణమిశ్రుడు	207
12 మయూరకవి	119	41 కల్హణపండితుడు	210
13 భవభూతి	120	42 శ్రీహర్షకవి	212
14 భట్టనారాయణకవి	141	43 వేంకటనాథకవి	217
15 సుబంధుకవి	143	44 విద్యానాథకవి	217
16 దామోదరగుప్తుడు	149	45 విశ్వనాథకవిరాజు	218
17 వామనపండితుడు	152	46 నారాయణకవి	220
18 రుద్రభట్టుడు	154	47 జయదేవుడు	221
19 విష్ణుశర్మ	156	48 రామచంద్రకవి	224
20 మురారికవి	158	49 కవికర్ణపూరకవి	225
21 ఆనందవర్ధనుడు	161	50 రుద్రకవి	226
22 రత్నాకరుడు	163	51 అప్పయదీక్షితులు	227
23 పద్మగుప్తుడు	164	52 పండితరాజజగన్నాథకవి	231
24 విశాఖదత్తుడు	165	53 నీలకంఠదీక్షితులు	237
25 రాజశేఖరుడు	16S	54 వెంకటాధ్వరి	238
26 భల్లటకవి	175	55 నారాయణభట్టపాదుడు	241
27 ఆర్యక్షేమీశ్వరుడు	176	56 శ్రీకృష్ణకవి	242
28 జైనసోమదేవుడు	181	57 విశ్వేశ్వరపండితుడు	243
29 ధనంజయుడు	182	58 శివరామత్రిపాఠి	245

PREFACE.

I have attempted in this book to give in simple Telugu, an account of the life and works of many of the well-known Sanskrit Poets. It need hardly be said that many of the books written in Sanskrit have been recognised to be the best and noblest in the whole domain of literature. The general public cannot be expected to have time or inclination to make a regular study of even the most famous works in Sanskrit. So I have made a selection of the choicest verses from the works of the authors I have dealt with, as one would gather a bouquet from a garden. I have also added annotations, so that the reader may understand and appreciate the ideas. 'A good book is the precious life-blood of a master,' and so the brief biographical sketches I have given of the respective authors will be of great interest and value, as also throwing light on the different times during which they flourished. Great care has been taken to arrange the lives in the proper order and to give, wherever possible, the chronology of the remarkable events.

2. Being the first attempt of the kind, the book will be found to be far from perfect. There existing no regular history of India dealing with the early times, it was no easy matter for me to glean information from various sources. There must, I fear, be a few errors, and there are also some omissions. But these, I trust, are not so great as to detract from the value of the book. I have striven to the utmost of my ability to make the book easy reading for a wide class of readers.

3. It is hoped that the book will be a bright, happy, and inspiring one, as it will introduce the general reader to the beauties of the Sanskrit Literature; and if it meets with a kindly reception and consideration at the hands of the public as anticipated, I shall publish another volume treating of the other authors.

4. Amongst the books I have consulted, I am chiefly indebted " to The Imperial Gazetteer", The Indian Antiquary, "The Hindu Theatre". "The History of the Sanskrit Literature" and to the various Alankara Kavyams.

5. I have to express my grateful acknowledgments to The Honorable Sri Maharajah V. Rajagopala Krishna Yachendra Bahadur, K. C. I. E., Rajah of Venkatagiri, whose patronage has enabled me to write out this and several other works. I also wish to record my special indebtedness to Sir, Rajah Rao, Venkata Kumara Mahipati Surya Rao Bahadur, Rajah of Pittapur, and Sri Rajah Surabhi Venkatalakshma Rao Bahadur, Rajah of Jataprolu, who have rendered valuable assistance in providing me with a suitable Sanskrit Library.

M. S.

AMALAPURAM.

1—11—1911.

TO

HIS MAJESTY KING-EMPEROR

GEORGE V

THIS BOOK

IS

DEDICATED

[as a mark of loyalty]

on the occasion

OF

HIS CORONATION AT DELHI

BY

The Author

श्रीरस्तु

श्लो॥ श्रीमेरीपति मांग्लभूकृतमतिं श्रीभारतीसत्कृतिम् ।
सामंतप्रभुहस्तमस्तकलस त्सौवर्णभास्वत्पदम् ।
दिल्यां नूतनचक्रवर्तिपदवी मूर्धाभिषिक्तंमहा ।
कीर्तिं पंचमजार्जिमुत्तमगुणां सर्वेश्वरोऽ व्याच्चिरम् ॥

సీ॥ అఱువదినాలుగేండ్లవని నేలిన రాజ్ఞివిక్టోరియాతపోవిభవ మెవఁడు ।
సార్వభౌములు నలజ్జాంద్రదయెడ్వర్డు సప్తముల సద్గర్భరత్నం బెవండు ।
సకలసద్గుణపేటి సాధ్వి మేరీనారి యగణితపూర్వపుణ్యం బెవండు ।
యువరాజవరుఁడౌచు నొప్పు నెడ్వర్డుకుమారు మనోరథసార మెవఁడు ।
గీ॥ రాజభక్తివిశేషవిరాజమాన ।
హైందవాంగ్లేయమహితభాగ్యం బెవండు ।
అట్టి పంచమజార్జి మహావనీశుఁ ।
డాయురారోగ్యభాగ్యంబు లందుఁగాత ॥

సీ॥ సామ్రాజ్యతంత్రముల్ చర్చించుసద్ధర్మసభలు తెండెవని కంజలి ఘటించు ।
సంగ్రామవిజయధ్వజంబులో నూడలసరణి యెవ్వనిశక్తిఁ జాటుచుండు ।
సవ్యసాచినిఁబోలు సంగరభటకోటి యెవ్వాని తేజంబు నేపుఁదెల్పుఁ ।
జల్లగాఁబాలించు చక్రనిచట్టంబు లెవ్వానిమహిమంబు నెన్నుచుండుఁ ।
గీ॥ ప్రాచ్యపాశ్చాత్య సకలసామ్రాజ్యపూజ్య ।
రాజ్యధురుఁడును రాజాధిరాజునైన ।
యట్టి పంచమజార్జి మహామహీత ।
లేంద్రుఁ డీభూమిఁజిరకాల మేలుఁగాత ॥

సీ॥ బహువిధమతపరిపాలనం బెవ్వాని సర్వసమ్మతమతాసక్తిఁదెల్పుఁ ।
బులిమేఁకయొక్కచో జలమాను టెవ్వాని సర్వసమాన శాసనముఁదెల్పు ।
శిష్టరక్షణదుష్టశిక్షణ లెవ్వానిసర్వేశ్వరోత్తమాంశంబుఁ దెల్పు ।
జాలికంటెను నీతిజయ మొందు టెవ్వానిసర్వప్రజానురంజకతఁదెల్పు ।
గీ॥ భూమిపస్తోంశ మెవ్వని భుజముదాల్చు ।
నతఁడు మేరీసతీసమన్వితుఁడు ఘనుఁడు ।
జార్జిపంచముఁడిండియా చక్రవర్తి ।
ఢిల్లిసింహాసనం బెక్కి తీఱఁగనెడు ॥

श्रीः

ओम्

नमः परब्रह्मणे

సంస్కృతకవిజీవితము.

శ్రీహర్షుఁడు.

శ్లో॥ "ఇదంకవిభ్యః పూర్వేభ్యో । నమోవాకం ప్రశాస్మహే ।
వందే మహిచతాం వాణీ । మమృతామాత్మనఃకలాం ॥"

ఎవ్వఁడు సంస్కృతవాఙ్మయంబు నభివృద్ధికిం దెచ్చుకవితల్లజుల కాశ్రయదాతయై గీర్వాణవాణినాదరించు విధాతయై సామంతభూకాంతులకానందసంధాతయై స్వీయలోకంబునను గ్రహింప శత్రుజేతయై విలసిల్లె నాయీ శ్రీహర్షుఁడు రత్నావళీ ప్రియదర్శికా నాగానందరూపకంబులకుం గర్తగానుండె. ఈతనిచరిత్ర దానొక్కవిధమున నేకాక పెక్కుకవుల చరితములం దెలుపుటచేఁగూడ మనకానందదాయకమగును. కాని యీతనిదేశకాలములంగూర్చియుఁ గవిత్వవిభుత్వములంగూర్చియు ననేకవిమర్శకులనేకాభిప్రాయములంగలిగియుండిరి. ఒక్క శతాబ్దముక్రిందటి వృత్తాంతమైనఁ బూర్తిగా నెఱుంగఁజాలని మనము వేలకొలది సంవత్సరములక్రిందటియుదంతంబు నెఱుంగసమర్థులముగామనిన నాశ్చర్యముగాదు. కావున నీతనింగూర్చియు వారివారికి దొరకిన యాధారంబులం

బట్టి కాలము నిర్ణయించుటలో భిన్నాభిప్రాయులైయుందురు. ఎవరో లెక్కకుఁగొందురుదక్కఁ దమకావ్యంబులలో దేశకాలాదులంగూర్చి వ్రాయునాచారములేని యహంకారశూన్యులగు సంస్కృతమహాకవులకాలనిర్ణయంబు సామాన్యముగా నిరాధారంబుశక్యంబుననుట సత్యమేకాని ప్రసిద్ధభూపాలకుఁడు కవితాపోషకుఁడునగు శ్రీశ్రీహర్షుని కాలముమాత్రమట్లుశక్యముగాక కష్టసాధ్యమగునని చెప్పవచ్చును. కాని పైనిరాజనిచెప్పినను మనశ్రీహర్షుఁడు నైషధకర్తయగు శ్రీహర్షుఁడేమోయని కొందఱికిసంశయము గలుగవచ్చును గావున ముందుగానితఁడెవఁడో తెల్పెదను.

శ్రీహర్షుఁడనుపేరు రత్నావళీ ప్రియదర్శికా నాగానందములయందును నైషధకావ్యమునందునుగూడఁ గన్పడుచున్నది. కానినైషధీయచరిత్రకర్తయగు శ్రీహర్షుఁడు తాను మామల్లదేవీ శ్రీహీరులకుఁ బుత్రుఁడనని వ్రాసికొనుటయేకాక తనకావ్యంబు ౨౨ వ సర్గంబుతుదను—

* "తాంబూలద్వయమాసనంచ లభతే యః కాన్యకుబ్జేశ్వరా।
యస్సాక్షాత్కురుతే సమాధిషు పరం బ్రహ్మప్రమోదార్ణవం।
యత్కావ్యం మధువర్షి ధర్షితపరాస్తర్కేషు యస్యోక్తయ।
శ్రీ శ్రీహర్షకవేః కృతిః కృతిముదే తస్యాభ్యుదీయాదియం॥"

అని కన్యాకుబ్జరాజు తన్ను గౌరవించినట్లు చెప్పికొనియున్నాఁడు. రత్నావళ్యాది కర్తయగు మనశ్రీహర్షుఁడో తనకృతుల మూఁడుప్రస్తావనలలోఁగూడ సూత్రధారోక్తిగా—"అద్యాహం...నానాదిగ్దేశాదాగతేన రాజ్ఞా శ్రీహర్షదేవస్య పాదపద్మోపజీవినా రాజసమూహేనోక్తః" అని వ్రాసికొనుటచే నితఁడు సకలసామంతమూర్ధన్యుఁడగు రా

* కాన్యకుబ్జేశ్వరునివలన రెండుతాంబూలముల నున్నతాసనంబు నొందినవాఁడును బ్రహ్మసాక్షాత్కారముగలవాఁడును మహాతార్కికుఁడునగు శ్రీహర్షుని నైషధకావ్యము రసజ్ఞులకానందదాయకమగుఁగాక.

జన్యుఁడని తెలియుచున్నది. కాని పైరూపకంబులను శ్రీహర్షుఁడు వ్రాయలేదనియు నతనియాస్థానమందలి కవియెవఁడో వ్రాసి యారాజుపేరిడెననియుఁ బూర్వవిమర్శకులందఱు నేకగ్రీవముగాఁ జెప్పియున్నారు. కావున నీకనాయావిమర్శకుల యభిప్రాయంబులను గ్రమముగాఁదెల్పుచు వానిపైవిమర్శనంబునఁ దక్కిన శ్రీహర్షులకాలము నిర్ణయింపఁగడంగుదము.

విల్సనుదొర తనహిందూథియేటరను గ్రంథము ౧ వ భాగములో సోమదేవభట్టుని కథాసరిత్సాగరములోను, కల్హణపండితుని రాజతరంగిణియందును గాశ్మీరరాజుగా వర్ణింపఁబడిన హర్షదేవుఁడే రత్నావళీకర్తయగు శ్రీహర్షుఁడనియు నితఁడు కాశ్మీరమున రాజ్యముచేసినకాలమందనఁగాఁ గ్రీస్తుశకము ౧౧౧౩—౧౧.౨౫ సంవత్సరములనడుమ రత్నావళిపుట్టియుండుననియు వ్రాసి తాను హూణభాషలోనికి మార్చిన రత్నావళిపీఠికలో శ్రీహర్షరాజు నాశ్రితుండగు ధావకుఁడో మఱింకొకఁడో రత్నావళిని రచించి యారాజుపేరు పెట్టియుండుననికూడ వ్రాసెను. కానియీ రాజుపేరనేయున్న ప్రియదర్శికా నాగానందములమాటయే యెత్తలేదు. కానిందు. ఎట్లయినను రత్నావళి శ్రీహర్షునికాలమున బయలుదేఱినదని యంగీకరించెను గావున దీనిలోనిపద్యములు భోజరాజుపి[illegible]ను వాక్పతిరాజనామాంతరుండునై ౧౦ వ శతాబ్దము నుత్తరభాగమందున్న ముంజమహీపాలుని యాస్థానంబుననున్న ధనంజయకవి రచించిన దశరూపకంబునఁ బెక్కుచోట్ల నుదాహరింపఁబడుటచే నీశ్రీహర్షుఁడు ౧౦ వ శతాబ్దంబునకుం గడుఁబూర్వుఁడైయుండవలెనుగాని ౧౨ వ శతాబ్దంబులోనివాఁడుమాత్రము కాఁడని ధ్రువమగుచున్నది.

మఱికొందఱు విమర్శకులీ రత్నావళ్యాది రూపకంబులను శ్రీహర్షుఁడు కాశ్మీరరాజగు హర్షదేవునికంటె మిక్కిలిప్రాచీనుఁడగు [illegible]

యొకరాజనియు నీగ్రంథములలోని శ్లోకంబులు ౮ వ శతాబ్దము త్తరభాగంబుననున్న వామనుని కావ్యాలంకారసూత్రవృత్తిలోఁగూడ నుండుటచే నితఁడు ౭ వ శతాబ్దంబు పూర్వభాగమందుండవచ్చుననియు నూహించిరి. ౧౮౬౬ లో నున్న శ్రీమహేశచంద్రశర్మ కావ్యప్రకాశవిజ్ఞాపనములో రత్నావళ్యాదులు ౭ వ శతాబ్దంబునఁబుట్టియుండుననివ్రాసెను డాక్టరు వాలు, కన్యాకుబ్జపరిపాలకుఁడును బాణభట్టునిపోషకుఁడునగు హర్షవర్ధనుని కాలములోనఁగా గ్రీ॥ శ॥ ౬౦౬—౬౪౮ సంవత్సరములనడుమ రత్నావళీనాగానందములు పుట్టియుండునని తనయభిప్రాయముం దెలిపెను. ఈయభిప్రాయంబునే యనుసరించిన కౌలుదొర హర్షణనాగానందపీఠికలో హర్షవర్ధనుని యాశ్రితుండగు ధావకుఁడనుకవి రత్నావళీనాగానందములు రచించినట్లువ్రాసెను. సంస్కృతభాషాచరితము వ్రాసిన వీబరుదొర మొదటఁబ్రమాదపడినను బిదపఁ దనయాశయంబుమార్చుకొని శ్రీహర్షుఁడు ౭ వ శతాబ్దంబులోనివాఁడనియు రత్నావళీ నాగానందములు ధావకుఁడు రచించినవనియు నిశ్చయించెను. సంస్కృతభాషాచరితములో మేక్డోనలుదొరకూడఁ బైవారియభిప్రాయంబులనే చాలవఱకవలంబించి రత్నావళీ నాగానందములు ౭ వ శతాబ్దంబు పూర్వభాగమునఁ గన్యాకుబ్జంబునేలిన హర్షవర్ధనుని కాలములోనివనియు, నతనియాస్థానంబుననున్న పార్వతీపరిణయనాటకకర్తయగు బాణుఁడే రత్నావళిని రచించియుండుననియు, బౌద్ధనాయకుఁడుగలిగి బౌద్ధమతద్యోతకముగానున్న నాగానందమును వెకర్ంద్రఁభిప్రాయపడినట్లుగా బాణునివలెనే శ్రీహర్షుని యాస్థానంబుననున్న ధావకుఁడు రచించియుండుననియుఁ దనయభిప్రాయముం బ్రకటించెను. శ్రీరమేశచంద్రదత్తమహాశయుఁడు వాఙ్గాణభాషలోవ్రాసిన ప్రాచీనహిందూదేశనాగరికతయనుగ్రంథములో ౭ వ శతాబ్దంబు పూర్వభాగంబునఁ జైనారాయబారినాదరించిన ద్వితీ

యశిలాదిత్యుఁడను నామాంతరంబు గలిగినయుత్తరహిందూస్థాన రాజును విద్వాంసుఁడునగు శ్రీహర్షదేవుఁడు రచించినట్లుగానున్న రత్నావళిని బలువురభిప్రాయపడినట్లుగా బాణుఁడే రచించినను దానికంటె మిక్కిలి ప్రసిద్ధమగు నాగానందమును మాత్రమాతని యాస్థానమందున్న మఱియొకకవి చేసియుండునని లిఖించెను.

శ్రీనివాసగోవిందభానపు నాగానందపీఠికలో, ౭ వ శతాబ్దంబున శ్రీహర్షుని రాజ్యకాలములో రత్నావళ్యాదిరూపకములను బాణుఁడో లేక ధావకుఁడో రచించియుండవచ్చునని ససంశయముగా వ్రాసెను.

ఈపై నుదాహరించిన యభిప్రాయములన్నియుఁ గొంచెమెచ్చుతక్కువగా శ్రీహర్షుఁడేడవశతాబ్దంబులోనివాఁడని తెల్పుచున్నను రత్నావళ్యాది రచనవిషయంబునమాత్రము వేఱువేఱుత్రోవలం ద్రొక్కుచున్నవి. ఈయభిప్రాయంబులంజూడఁగా మనము ముందుగా నీశ్రీహర్షునిపేరనున్న రత్నావళీ ప్రియదర్శికా నాగానందములను రచించినవారెవరు? ఈశ్రీహర్షుఁడేకాలమందున్నవాఁడు? అనువిషయంబుల విమర్శింపవలసియున్నది.

నాగానందము నాందీశ్లోకము బుద్ధస్తవమును దెల్పుట భూతదయాళువును విద్యాధరరాజునగు జీమూతవాహనుఁడు నాయకుఁడగుట యతఁడు వానప్రస్థులగు తల్లిదండ్రులకు సంరక్షకుఁడుగా నుండుట యతఁడు సిద్ధరాజుకూఁతురగు మలయవతిని బెండ్లియాడుట నాగభక్షకుఁడగు గరుడునకుఁ బాములరక్షించుతలంపున నాహారమగుట మొదలుగాగలవి బౌద్ధమతసారమగు “అహింసా పరమో ధర్మః” అను దానిననుసరించియుండుటచే బౌద్ధమతసహిష్ణుత గలిగిన హర్షవర్ధనునికాలములో నాగానందము పుట్టియుండునని కొందఱియభిప్రాయము. కాని యిది సమంజసముగా లేదు. ఏమనఁగా?—బౌద్ధమతము నభివృద్ధిలోనికిఁ దెచ్చిన

యశోకుఁడు బింబిసారుఁడు మొదలగు చక్రవర్తులనేకులుండఁగా నేవో కొన్ని తన్మతధర్మములుగలిగినదన్నంతమాత్రమున నాగానందము హర్షవర్ధనుని కాలములోనిదని చెప్పుటకంటెఁ దన్మతాభివృద్ధిగలిగిన క్రీ॥ పూ॥ ౪ వ శతాబ్దము మొదలు క్రీ॥ శ॥ ౭ వ శతాబ్దంబులోపుగా నేరాజుకాలములోనైనఁబుట్టియుండునని యేలచెప్పరాదు? బౌద్ధమతమెన్నఁడును మాతృమతమయిన హిందూమతమునకు విరుద్ధముగాలేదు. చిరకాలము హిందూబౌద్ధమతములు రెండును సమానగౌరవమునొందుచు సరిగా వచ్చినవి. ఈరెండుమతములవారుకూడఁ బరస్పరము విద్యాగురువులుగానుండుటయు, నీరెండుమతములవారి నప్పటిరాజులు సమానముగా నాదరించుటయుఁ గన్పడుచున్నది. గుప్తరాజులు శైవులు వైష్ణవులునయ్యు బౌద్ధమతస్థులకు మతములనిమిత్తము ధనమిచ్చుటయు విక్రమాదిత్యుని సంస్థానమునఁ గాళిదాసువలెనే బౌద్ధులగు క్షపణకామరసింహులు నవకవిరత్నములలోనివారగుటయునిందులకుదాహరణములుగానున్నవి. మఱియు ‘‘అహింసాపరమోధర్మ’’ యనుసూత్రమననుసరించు ధర్మమొకటి బౌద్ధమతమునందే లేదు. బహుప్రాచీనములగు వేదవేదాంతములలో ‘‘నహింస్యాత్సర్వభూతాని’’ యనుశ్రుతి యింతకుముందే ఘోషించుచున్నది. నిశ్చయముగా నీసంగమునకు ముందే జన్మించిన రామాయణ భారతాది గ్రంథములలోఁగూడఁ బరోపకారము, అహింసనము, భూతదయాళుత్వము మొదలుగాఁగల పరమధర్మములు శిబిదధీచ్యాదులకథలమూలముగాఁ బెక్కుచోట్ల వివరింపఁబడుట మనము కనుచుంటిమి. మఱియుఁ గథాసరిత్సాగరమునందును విక్రమార్కచరిత్రమునందునుగూడ నీధర్మములకుఁ బెక్కుదాహరణములుగలవు. విక్రమార్కుఁడు పరోపకారమునకై యగ్నిలోఁబడినట్లు మనముచదువుచుండలేదా? కావున జీమూతవాహనుని చర్య శిబివిక్రమార్కులచరిత్రకు మించినదిగాదని యూహింపవచ్చును.

ఇఁక జీమూతవాహనుని బోధిసత్త్వుఁడని వర్ణించుటయందురా? అదియు నేదో యాదృచ్ఛికంబుగా నుపయుక్తంబగు పదముగాని తన్మతప్రశంసకై కాదని యాకథారచనమే తెల్పుచున్నది. బోధిసత్త్వుఁడనిపేరు మాత్రమే యున్నదిగాని కథాసందర్భమునుబట్టిచూడఁగా నాగానందమామూలాగ్రముగాఁ గృష్ణమిశ్రుని ప్రబోధచంద్రోదయమద్వైతమును దెల్పినట్లును వేదాంతదేశికుని సంకల్పసూర్యోదయము విశిష్టాద్వైతమును బోధించునట్లును బౌద్ధమతవృత్తాంతమేమైనఁ దెల్పుచున్నదా? కావున బౌద్ధమతద్యోతకమను నొకకారణంబుననే నాగానందము హర్షవర్ధనుని నాఁటిదనుటయు రత్నావళీ ప్రియదర్శికలు రచించినకవికంటె దీనిరచించినవాఁడు వేఱనుటయుఁగూడ యుక్తియుక్తములుగావు.

మఱియు నాగానందములోని కథకూడ నేకముఖముగా నుండక భిన్నమయినట్లున్నది. మొదటి మూఁడంకములలోను నాయికానాయకులపరస్పరానురాగపరిణయంబులును, మిగిలిన రెండంకములలోను గరుత్మంతునివలనఁ బాములసంరక్షించుటయు వర్ణింపఁబడినవి. కాని బౌద్ధమతసూచనమేమియు లేదు. ఈనాటకపాత్రములు, రంగస్థలంబులు, పాత్రసంభాషణంబులుగూడ నార్యమతసంబంధములుగానే యున్నవి. కథానాయకుండగు విద్యాధరుఁడు ‘‘వందనీయాఃఖలు దేవతా’’ యనివచించెను. వానితండ్రి రాజ్యమును గుమారునకిచ్చి యార్యమతానుసారియై వానప్రస్థుఁడై నిత్యాగ్నిహోత్రియై యుండెను.

నాయికయగు మలయవతి గౌరీదేవిని బూజించుచుండెను. ఆమె వంశమునకుఁ గౌశికమహర్షి గురువుగానుండె. వారియాశ్రమమున గౌరీదేవతాలయము గలదు. గరుడుఁడు హరిభక్తుఁడు, అనునీవిషయంబులచే నాటకమంతయు నార్యమతానుసారంబుగానే యుండుటచేతను, రత్నావళీ నాగానందములను హర్షవర్ధనునికాలమందలి యితరగ్రంథముల

ను జక్కఁగా విమర్శించి చదివినవారికి రచనాశైలింబట్టి యా ద్వితీయ శిలాదిత్యుని యాస్థానమందలి బాణుఁడుగాని యింకొకఁడుగాని పై రూపకంబులఁ జేసియుండరని తోఁచుచుండుటచేతను, నాగానందము బౌద్ధమతద్యోతకమను నిరాధారంబగు నొక్క యభిప్రాయమును ఖండించుటచేతనే కాక నాటకరచనాకవితాశైలులంబట్టియు వక్ష్యమాణంబగు సదాధారంబుననుసరించియు నీరూపకంబులు హర్షవర్ధనుని కాలములోనివి కావని స్పష్టముగాఁ జెప్పవచ్చును. మఱియు నీమూఁడు రూపకంబులను గాదంబరిని జూచినయెడల వీనిని బాణుఁడు రచింపలేదనియుఁ జక్కఁగా నూహింపవచ్చును. బాణుని కాలంబున సంస్కృతభాష, శ్లేష యమక దీర్ఘసమాసాముల చేఁ గాఠిన్యము వహించి యతిప్రౌఢావస్థం జెందియున్నది. పూర్వగ్రంథంబులలోఁగూడ నక్కడక్కడఁ గొంచె మట్టివి కన్పడుచున్నను బాణుని కాలమున నద్భుతకల్పనవర్ణనములు శ్లేషయమకములు దీర్ఘసమాసములు పదాభివృద్ధి ప్రౌఢాభిప్రాయములు మొదలుగాఁ గవితానైపుణీధర్మములత్యభివృద్ధిలోనికి వచ్చినవని కాదంబరీహర్షచరిత్రలే తెల్పుచున్నవి. కావున నక్కాలంబునఁ బాండిత్యప్రౌఢిమం దెల్పు ప్రబంధంబులే కాని మృదుశైలినుండు నాటకములు పుట్టలేదని తలంపవచ్చును. అపుడు సుప్రసిద్ధములగు నాటకములు రచించినవాఁడొక్క మహాకవిభవభూతి యుండెనుగాని యతఁడు హర్షవర్ధనుని కొక్క శతాబ్దము తరువాతివాఁడు. ఆతని నాటకంబులును మృదుశైలినుండక భాషాప్రాగల్భ్యమునే చూపుచున్నవి.

మఱియు బాణుఁడు వ్రాసిన పార్వతీపరిణయనాటక మొకటిగలదు. దానియందుఁ గాళిదాసు కుమారసంభవమునుండి గ్రహింపఁబడిన కథ యుద్ధఱిసంభాషణంబున నున్నదిగాని నాటకరీతియేమియుఁ గానరాదు. ఆకథాసన్నివేశముగాని పద్యధోరణిగాని సభారంజకంబులుగామి నానా

టకంబు రత్నావళీనాగానందముల నెన్నటికిఁ బోలియుండదని యూహింపవచ్చును.

ఇఁక ధనంజయుని దశరూపంబునను వామనుని కావ్యాలంకారసూత్రవృత్తియందునుగూడ రత్నావళీ నాగానందములలోని పద్యములుండుటచే నంతకుమున్న కన్యాకుబ్జంబున కధిపతియు విక్రమాదిత్యునివలె రాజ్యతంత్రంబులనధికసమర్థుఁడును విద్వత్కవులకాశ్రయుఁడునగు హర్షవర్ధనుని సంస్థానంబుననున్న యార్యబౌద్ధమతకవులిరువురు గ్రమముగా రత్నావళీ నాగానందముల రచించి యుభయమతసమ్మతుఁడగు నారాజునకంకితము చేయుటకు బదులుగా నాతని పేరే పెట్టియుందురను కొందఱియభిప్రాయంబును విమర్శింతము.

రత్నావళీప్రియదర్శికానాగానందములకుఁ గర్త యొకఁడా? లేక యిద్దఱా?

మూఁడు ప్రస్తావనలలోనుగూడ

§ „ శ్రీహర్షోనిపుణః కవిః పరిషదప్యేషా గుణగ్రాహిణీ ।
లోకేహారిచ వత్సరాజచరితం (సిద్ధరాజచరితం) నాట్యేచ దక్షా
వస్త్వేకైకమపీహ వాంఛితఫలప్రాప్తేః పదంకింపునః । [వయం
మద్భాగ్యోపచయాదయం సముదితస్సర్వోగుణానాంగణః ॥ ”

అనుపద్యము సమానముగానుండుట, ప్రియదర్శికమూఁడవయంకములోని తృతీయశ్లోకంబగు

„ అంతఃపురాణాం విహితవ్యవస్థః పదేపదేఽహంస్ఖలితాని రక్షన్ ।
జరాతురస్సంప్రతి దండనీత్యా సర్వంనృపస్యానుకరోమివృత్తం॥ ”

§ కవియా? శ్రీహర్షుఁడు. సభాసదులా? రసజ్ఞులు. వత్స (సిద్ధ) రాజచరితమా? లోకరంజకము. మనమా? నాట్యమున సమర్థులము. ఇందొకొక్కటియే చాలును. అన్నియుఁగూడినఁ జెప్పనదేమి?

అనునిదియే నాగానందము నాల్గవయంకము మొదట నుండుట, మొదలుగా ననేకపద్యపాదాభిప్రాయంబులు మూఁటిలో నొక్కవిధముగా నుండుటచేతను శైలీమార్గవాదికవితాధర్మంబు లొక్కపోలికనుండుటచేతను నీరూపకత్రయంబునకుఁ గర్తయొక్కఁడే కాని యిరువురుగారని నిశ్చయముగా నమ్మవచ్చును.

ఇఁక నాగానందము బౌద్ధమతద్యోతకము కాకపోయినను భిన్నమతానుగుణంబులగు నాందీపద్యములనొక్క కవియెట్లు చెప్పియుండునని సంశయము గలుగవచ్చును. ఔనుగాని, రెండుమతంబులయందును సమానాదరంబుగలిగిన తనరాజుమతంబుననుసరించి పరమతద్వేషము లేనియా యిరువురిలో నెవ్వఁడో యొక్కఁడే యట్లు ధ్యానించియుండునని యూహించుట యాశ్చర్యముగాదు. ఇంతవఱకుఁ గవియొక్కఁడని తేలిన నాకవియెవఁడని విమర్శింపవలసియున్నది.

రత్నావళీ మాలవికాగ్నిమిత్రములకథలను బరిశీలించిచూడఁగాఁ బాత్రనామభేదమే కాని రెండునొక్కవిధముగానున్నవి. వత్సరాజాగ్నిమిత్రులిరువురు పట్టపుమహిషిగలిగిన నాయకులే నాయికలగు రత్నావళీమాలవికలిద్దఱుగూడ నాకస్మికముగా దొరకినవారై రాజులకంటఁబడకుండ రాణులచేఁ బెంపఁబడుచువచ్చిరి. రెంటిలోఁగూడ నాయికలచిత్రఫలకములనుజూచియే నాయకులు మోహింతురు. రెంటిలోఁగూడ విదూషకుఁడు నాయికానాయకులకుఁ బరస్పరము ప్రేమగలుపుటయు దానినెఱింగిన రాణులుకోపించి నాయికలఁ జెఱఁబెట్టించుటయు నేదోయొకయుపద్రవమువలన నాయికలుదప్పుటయుఁ జివరకు నాయికలు దమకాత్మీయలగుట దేవేరులెఱింగి విచారించుటయుఁ దామంగీకరించి వారినిఁ దమభర్తలకుఁ బెండ్లిండ్లుగావించుటయు ననుకథాభాగమంతయు నొక్కవిధముగానున్నది. దీనింబట్టిచూడ నీరెంటిలో నేదోయొకటి రెండవదానిననుసరించి

వ్రాయఁబడినట్లు గ్రహింపవలసియున్నది. దీనింగూర్చి "కాళిదాసు మాలవికాగ్నిమిత్రముననుసరించి రత్నావళి వ్రాయబడియుండును. దానిపోలికలు దీనియందుఁ జాలగల" వను మేగ్డోనలునభిప్రాయంబును, "కాళిదాసనాటకములు లోకములో సుప్రసిద్ధములుగానున్నవి వానిలోనికథననుకరించి రత్నావళి వ్రాయఁబడియుండు" ననుశ్రీదత్తునభిప్రాయంబును, డాక్టరుహాలుయొక్క మతముననుసరించి బాణుఁడే మాలవికాగ్నిమిత్రముననుసరించి రత్నావళిని వ్రాసియుండునని తెల్పుచున్నవి. కాని తనహర్షచరితమునందు

† "నిర్గతాసు నవాకస్య కాళిదాసస్య సూక్తిషు।
ప్రీతిరధురసాం ద్రాసు మంజరీష్వివ జాయతే॥"

అనిసగౌరవంబుగాఁ గాళిదాసునిఁ బొగడిన బాణుఁడు వానిగ్రంథమునుండి కథాకల్పనంబునపహరించి పుస్తకము వ్రాయుచు దానిలో నాతనిపేరైన నెత్తక పైగాఁ దననాటికలో * "అపూర్వవస్తురచనా" అని యెట్లు చెప్పికొనును?

బాణుఁడు రత్నావళికిఁ గర్తయని నాగానందపీఠికలో వ్రాసి ముందుగా లోకమును భ్రమపెట్టిన హాలుయొక్క యాధారములు రత్నావళింగూర్చి కావ్యప్రకాశములోనున్న ‡ "కాళిదాసాదీనామివ యశశ్శ్రీహర్షాదేర్ధావకాదీనామివ ధన" మ్మనుచోట "బాణాదీనా" మనియున్న

---

† మనోహరములగు పూలగుత్తులయందువలెనే కాళిదాసుని సరసవాక్యములయం దెవనికిఁ బ్రీతిగలుగదు?

* పూర్వమందులేని కథారచనము.

‡ శ్రీహర్షాదులవలనఁ గాళిదాసాదులకు యశస్సు, ధావకాదులకు ధనము సంభవించినట్లు.

పుస్తకమును దానుజూచితిననియు నొకవ్యాఖ్యాతకూడనట్లే వ్రాసియున్నాఁడనునదియొకటియు, రత్నావళిలోనున్న “ద్వీపాదన్యస్మాదపి” యనుశ్లోకము హర్షచరిత్రలో నయిదవయుచ్ఛ్వాసమున నున్నదనునది రెండవదియునై యున్నవి. మొదటిదానికి పోలుచూచినయొక్క వ్రాఁతప్రతియుఁ బేరులేనియతని వ్యాఖ్యాతయు సాక్షులుగాని యింకేదానిలోను నట్లుండకపోవుటచేతను, రత్నావళిలోని శ్లోకమొక్క యతఁడుచూచిన హర్షచరిత్రపుస్తకములోనే కాని యింకేపుస్తకమునందునుండకపోవుటచేతను నా రెండాధారంబులవిశ్వసనీయంబులగును. కాని కొన్ని తెలుఁగుపొత్తములలోమాత్రము “ధావక” యనియుండుటకుబదులుగా “భావక” యనియున్నది. అది వ్రాఁతలో భేదము తెలియని (ధా) కుబదులుగాఁబడిన (భా) కావచ్చును. సరియే కానిఁడు “బాణాదీనా” మనువారియభిప్రాయము బాణుఁడుదీనినివ్రాసి ధనాశచే శ్రీహర్షునకు విక్రయించియుండు ననికదా? అట్లయిననింతకంటె సుప్రసిద్ధములు మహాప్రబంధములునగు కాదంబరీహర్షచరిత్రలమాత్రమేల విశేషధనమునకమ్ముకొనఁడు? హర్షచరిత్రలో బాణుఁడు స్వవిషయమువర్ణించుకొనుటలో “నున్నతవంశస్థుఁడు ధనికుఁడునగు తన్నుసగౌరవముగా హర్షవర్థనుఁడు రప్పించి యాస్థానంబుననుంచుకొనె” ననియుండఁగా బాణునకుఁగృతులనమ్ముకొనుగతి యెట్లుసంభవించును? కావునఁబ్రమాదవశంబున నెచ్చటనోచూచి బాణుఁడని భ్రమపడుటగాని మహాప్రౌఢస్థితిలోనుండి పండితైకగ్రాహ్యంబై నారికేళపాకంబుననున్న కాదంబరిరచనకును సరసమార్దవంబై కదళీపాకంబుననున్న రత్నావళిరచనకును నెంతైనఁబోలికయుండెనా? కథలోఁగాని భాషలోఁగాని యభిప్రాయంబులలోఁగాని యింకను రత్నావళివలెనే ప్రియదర్శికగూడఁగాళిదాసునినాటకంబులఁబోలుచు విశేషంబుగా మాళవికాగ్నిమిత్రమునకెనయగుచున్నది.

అంగదేశరాజగు దృఢవర్మ తనపుత్రికయగు ప్రియదర్శికను వత్సరాజగు నుదయనునకీయఁదలఁచియుండునంతలోఁగళింగరాజువచ్చి దృఢవర్మను జయించుకొనిపోయి చెఱలోఁబెట్టును. అంతమంత్రియగు వినయవసువు ప్రియదర్శికను దృఢవర్మమిత్రుఁడగు వింధ్యకేతువుగృహమునకుఁ దీసికొనివచ్చును. అంతట నుదయనునిసేనలువచ్చి వింధ్యకేతువును జంపఁగా సేనానాయకుఁడగు విజయసేనుఁడు ప్రియదర్శికను బదిలముగాఁగొనివచ్చి రాజునకుఁగానుకగానీయ నతఁడు రాణికప్పగించును. ఆమెయు నాబాలికకు గానాదికలల నేర్పించును. ఇంతవఱకు మాళవికాగ్నిమిత్రకథనుబోలియున్నది. దానిలోఁబరివ్రాజికవలెనే దీనిలో సాంకృత్యాయనిగలదు. పుష్పాపచయంబొనరించునాయికను భ్రమరబాధనుండి నివారించునెపంబున నాయకునకనుకూలసమయము లభించుట, పరస్పరానురాగము, విదూషకపరిహాసము మొదలుగాఁగొంతకథాభాగముమాత్రము శాకుంతలంబునుబోలియున్నది. మిగిలినకథయంతయుఁగొంచెమించుమించుగా మాళవికాగ్నిమిత్రమునే పోలియున్నది.

ఇదిగూడ రత్నావళివలెనే చాలవిధముల మాళవికాగ్నిమిత్రమునుబోలియుండుటచేఁ గొందఱియభిప్రాయంబుచొప్పున బాణుఁడే దీనినిగూడవ్రాసెననవలసియుండునుగదా? ఆహా! యొరునినాటకంబుననుకరించి యొక్కరాజునే కథానాయకునిఁగాఁజేసి రెండురూపకంబులురచించు వెఱ్ఱియెవ్వఁడైననుండునా? ఇదెవ్వఁడైన విశ్వసించునా? కావున నీ రెండుకథలు నెద్దానిచ్ఛాయననుసరించినవిగావనియు, వీనికాధారంబులగు మూలగాథలుగలవనియు మన మెఱుంగవలయును.

సకలదేశీయభాషాకావ్యంబులకు మూలాధారంబును వివిధసరసకథాభూయిష్ఠంబునునగు బృహత్కథయనుకావ్యంబు పైశాచిభాషలో నున్నట్లును దానిని గుణాఢ్యుఁడనుకవివరుఁడు రచించినట్లును, దానిని

సంస్కృతభాషలోనికిఁ గథాసరిత్సాగరమను పేరుతో మార్చిన సోమదేవభట్టు తెల్పుచుండెను. ఆబృహత్కథలోఁ బ్రధానముగాఁ గౌశాంబీ రాజ్యనాథుఁడగు నుదయనునిఁగూర్చి పెక్కుకథలుగలవు. ఈకావ్యము ప్రాయికముగాఁ గ్రీస్తుపూర్వము రెండవశతాబ్దముతుదను బుట్టియుండునని పెక్కండ్రు గ్రహించియున్నారు. బృహత్కథకు భాషాంతరీకరణమగు కథాసరిత్సాగరము ౨వ లంబకము ౬వ తరంగములోఁ దొలుత వాసవదత్తను బెండ్లియాడియున్నయుదయనునకును బంధుమతికిని వివాహముజరిగినట్లున్నది. ఆబంధుమతియే ప్రియదర్శిక. మఱియు ౩వ లంబకము మొదటితరంగములో నుదయనుఁడు పద్మావతిని బెండ్లియాడినట్లున్నది. ఆపద్మావతియే రత్నావళి. కొంచెము చిన్నచిన్నమార్పులతో నా రెండుకథలకు నీ రెండుకథలు సరివచ్చుచున్నవి. కావున రత్నావళీ ప్రియదర్శికలు పూర్వచరిత్ర దెల్పునాటికలే కాని, కల్పితములుగాని, యేదానికినను కరణంబులుగాని, కావనిస్పష్టమగుచున్నది. అయిన నీనాటికాకర్త ప్రధానంబు నభిరుచికరంబు నగువాసవదత్తాచరితంబును రూపకముగా వ్రాయక యీచిన్నకథల నేల గ్రహించెనని శంకించుకొనఁగాఁ దత్కథాభాగమునంతకుముందే యొకకవి రూపకంబుగా వ్రాసియుండునని మనకు సమాధానమువచ్చుచున్నది. కాళిదాసు మేఘసందేశములో "ప్రాప్యావంతీనుదయనకథా కోవిదగ్రామవృద్ధాన్" అనుచోనుదయనవాసవదత్తాకథాప్రసక్తి నతిగౌరవంబుగాఁ బేర్కొనుటయు, బాణుఁడు హర్షచరిత్రలో

$ "కవీనామగలద్దర్పో నూనం వాసవదత్తయా।
శక్త్యేవ పాండుపుత్రాణాం గతయా కర్ణగోచరం॥"

అనియుత్కృష్టముంబుగా వర్ణించుటయు, వాసవదత్తయను నొక నిరుపమానకావ్యముగలదని తెల్పుచున్నవి. కాని యీవాసవదత్త సుబంధుకృత

$ కర్ణగోచరంబగు పాండుపుత్రులశక్తిచేతనువలెనే వాసవదత్తచేఁ గవులగర్వమణఁగిపోయినది.

వచనకావ్యముగాదని సుబంధువుతనకావ్యంబున "మహార్థే వేందుమతీమహిష్యప్యజానురాగిణీబభూవ..." "విఫలమేవమష్యంతస్యకృతే దుర్వాసనశ్శాపమనుబభూవ శకుంతలా" "సదారామాశ్రితైర్గ్మహావీరచరితైరివ నారికేళీఘనైః" అని కాళిదాస భవభూతికథాభాగంబులనుస్మరించుటయే నిదర్శనమగుచున్నది. కాని భవభూతి మాలతీమాధవములో "వాసవదత్తాచ పిత్రా రాజ్ఞే సంజయాయ దత్తమాత్మానముదయనాయ ప్రాయచ్ఛత్" అనిచెప్పుటచే సుబంధు వాసవదత్తకథనుదాహరించెనేమోయని సంశయముగలుగవచ్చును. కాని పైవాక్యంబునర్థంబునకనుగుణంబుగా సుబంధువాసవదత్తలో వాసవదత్తయుదయనుని వరించి కూడఁబోయెనను మాటలేకుండుటయు, మాలతీమాధవపరస్పరానురాగవిషయంబునఁగాళిదాసవిక్రమోర్వశీయశాకుంతలనాటకపాత్రలంబోలి యుదయనవాసవదత్తలనిదర్శించుటచేనదిగూడ నాటకమైయుండవచ్చునని తప్పక గ్రహింపవలసియుండుటయు, సవిమర్శపాఠకులకు భవభూతినాటకములలోని వాక్యములు చిన్నమార్పులతో వచనవాసవదత్తలోఁ గనుపడుటయు, సుబంధువు భవభూతికంటెఁ దరువాతివాఁడని దృఢపఱచుచున్నవి. ఇట్లేడాక్టరు పేటర్సను, హాలునుగూడ నభిప్రాయపడియుండిరి. అందుచేఁదనతరువాత జీవించియున్న భవభూతివాక్యముల నుదాహరించిన సుబంధుని బాణుఁడెట్లుస్మరించును? కాళిదాసెట్లుతలంచును? కాఁబట్టి కాళిదాస బాణ భవభూతులచేఁ బేర్కొనఁబడిన వాసవదత్త నాటకమయినఁ గావలయును. లేదా? * మహాభాష్యకర్త పేర్కొనినట్లుగా నాఖ్యాయికమైనఁ గావలయునని తోఁచుచున్నది.

నాగానందకథగూడ నుదయనుని కథలలోఁ గథాసరిత్సాగరము నాల్గవలంబకము రెండవతరంగములోనుండుటచేఁ గల్పితకథగాక పూర్వ

* ఈవిషయము సుబంధుజీవితములోనుండును.

చరితమేయనియు, దానియందు వాసవదత్తగర్భోత్పత్తివర్ణింపఁబడుటచే రత్నావళీప్రియదర్శికలకనుబంధముగా నుండుటయేకాక శ్రీహర్షుని పేరనే యుండుటచే దీనింగూడఁదత్కవియే వ్రాసియుండుననియుఁ దేలుచున్నది.

మఱియు సంస్కృతభాషలోఁ గాళిదాసకృతులు సుప్రసిద్ధయశస్సుగాంచినను వానిలోనివానికంటెనధికముగా రత్నావళ్యాదులలోని పద్యములే తఱచుగా దశరూపాదిలక్షణగ్రంథములలో వ్రాయఁబడుటచే రత్నావళీప్రియదర్శికలు పూర్వము కొందఱనుమానించినట్లు మాలవికాగ్నిమిత్రమునకుఁ బ్రతిరూపంబులుగావని నిర్ణయింపఁబడుటయేకాక ప్రౌఢకవితారచనస్వకపోలకల్పనాది ప్రావీణ్యంబుగలిగి వచనరచన యశస్సుగాంచి, పార్వతీపరిణయనాటకంబునఁ దననాటకరచనాసామర్థ్యముం దెల్పినమహాకవికి గ్రంథచౌర్యవృత్తిగల్పించుటయనర్హమగుటచే బాణునకు రత్నావళ్యాదులతో నేసంబంధము లేదని సులభముగాఁ దెలియుటయు, ముందు చెప్పఁబోవునట్లుగాఁ గాళిదాసుకంటెఁగూడ నీరూపకంబులే కొంచెము పూర్వంబులని నిశ్చయింపఁబడుటయు లభ్యమయినదని సంతసించుచు, మాలవికాగ్నిమిత్రము పాటలీపుత్రరాజగు నగ్నిమిత్రుఁడు నాయకుడుగాఁగలుగుటచేఁ బూర్వచరితనాటకమనవలసివచ్చినదిగాని దానికథారచనమంతయు రత్నావళీప్రియదర్శికల మనస్సులోనుంచుకొనియే కాళిదాసుదానిన్వ్రాసెనని భావింపవచ్చును. ఇంతవఱకు శ్రీహర్షునిరత్నావళ్యాదులు మాలవికాగ్నిమిత్రముకంటెనుగూడఁ గొంచెము పూర్వములని గ్రహించితిమిగావున దానినిక్షేపపఱచుచు వానిని ధావకుఁడు (భాసుఁడు) రచించెనని నిర్ణయించుటకుఁ దగినయాధారంబులకై కడంగుదము.

మాలవికాగ్నిమిత్రప్రస్తావనలోఁ బారిపార్శ్వకుఁడు “ప్రథితయశసాం భాససౌమిల్లకవిపుత్రాదీనాం ప్రబంధానతిక్రమ్య వర్తమానకవేః కాళిదాసస్య కృతౌ కథం పరిషదో బహుమానః” (అనఁగా) మహాయశ

స్సుగలిగిన భాసాదిపూర్వకవులనాటకంబులుండఁగా వర్తమానకవియగు కాళిదాసునికావ్యంబున సభ్యులకెట్లాదరంబుగలుగును? అనిసూత్రధారు నడిగెను. ఈప్రశ్నంబునఁ గాళిదాసుకంటెఁబూర్వము సరసదృశ్యప్రబంధములురచించిన భాసాదికవులుగలరని తెలియుచున్నది. ఈవిషయంబునఁ గొందఱు భాషావేత్తలు కాళిదాసుతనయితరనాటకంబులలో నెక్కడఁ బైవిధంబుగాఁ జెప్పక యొక్కమాలవికాగ్నిమిత్రములోనే వ్రాయుటచే భాసుఁడు రత్నావళినిరచించినట్లును, దానికంటెఁగూడఁ దననాటకంబు సరసంబుగానుండుననుతలంపును లోకంబున వెల్లడించుటకై పైప్రశ్నంబునకు సూత్రధారోక్తిగా—

“పురాణమిత్యేవ నసాధుసర్వం నచాపి కావ్యం నవమిత్యవద్యం।
సంతఃపరీక్ష్యాన్యతరద్భజంతే మూఢఃపరప్రత్యయనేయబుద్ధిః॥”

(అనఁగా) కావ్యము ప్రాఁతదియగుటచే సరసమయినదియుఁ గ్రొత్తదియగుటచే విరసమయినదియుఁగాదు. రసజ్ఞులు పరీక్షించి సరసమగుదానిని గ్రహింతురు. మూఢులు పరులయభిప్రాయంబునే విశ్వసింతు”రనుసమాధానంబును వ్రాసినట్లును భావించుచున్నారు. ఈభావనలోఁ గాళిదాసునకారోపింపఁబడునాత్మాభిమానమునుదీసివైచి యాలోచింపఁగా నతనికి భాసకవియందత్యంతగౌరవముగలిగినట్లును, శాకుంతలవిక్రమోర్వశీయప్రస్తావనలలో “అపూర్వనాటక” మ్మనియుండి మాలవికాగ్నిమిత్రములో నట్లులేకుండుటచేతను రత్నావళీ మాలవికాగ్నిమిత్రములొక్కవిధముగానుండుటచేతను రత్నావళిలోనికథను మేఘదూతలోఁ బ్రసక్తిగల్పించి “ప్రాప్యావంతీనుదయనకథాకోవిదగ్రామవృద్ధాన్ పూర్వోద్దిష్టామనుసరపురీం శ్రీవిశాలాం విశాలాం।” అనివర్ణించుటచేతను రత్నావళినిజూచియే కాళిదాసు మాలవికాగ్నిమిత్రమును వ్రాసినట్లును దోఁచుచున్నది.

పైదానిలోనియుదయనకథాశబ్దమును బృహత్కథచూచి ప్రయోగించెనని తలంచినను బృహత్కథలో వాసవదత్తతండ్రిపేరు చండమహాసేనుఁడనియుండఁగాఁ గాళిదాసు మేఘసందేశములో నుజ్జయినీవర్ణనంబుననున్న “ ప్రద్యోతస్య ప్రియదుహితరం వత్సరాజోఽత్ర జహ్రే హైమం తాళద్రుమవనమభూదత్ర తస్యైవ రాజ్ఞః। ” అనుపద్యములోఁ బ్రద్యోతనామంబునెట్లు సేకరింపఁగలిగెను? బృహత్కథలోఁగూడ నింకొకచోఁ బ్రద్యోతుఁడుండెనుగాని యతఁడు మగధరాజుగా వర్ణింపఁబడెను. కాళిదాసీప్రద్యోతునుజ్జయినీరాజుగా వర్ణించెను. కావున రత్నావళీ ప్రియదర్శికాకర్తతనరూపకంబులలోఁ గ్రమముగా “ ప్రద్యోతస్యసుతా వసంతసమయస్త్వంచేతి నామ్నాధృతిం। ” “ సపరిజనం ప్రద్యోతం విస్మయముపనీయ వాదయన్ వీణాం వాసవదత్తామపహరామి॥ ” యని వ్రాసిన దానినిఁజూచియే కాళిదాసు మేఘసందేశములోనట్లువ్రాసెనని యింకొకసమాధానమిచ్చుచు రత్నావళీప్రియదర్శికలనుజూచియే కాళిదాసు మాలవికాగ్నిమిత్రమునురచించెననుమనయభిప్రాయంబును స్థిరపఱచుకొందము.

కొందఱు మేఘసందేశములోని “ ప్రద్యోతస్య ప్రియదుహితర ” మ్మనుశ్లోకము ప్రక్షిప్తములలోనిదని వ్రాసియున్నారుకాని యదియంతయుక్తముగా లేదు.

రెండవశిలాదిత్యుండగు హర్షవర్ధనుని సాంస్థానికమహాకవియగు బాణభట్టుఁడు హర్షచరిత్రంబునందుఁ గ్రమముగాఁ బూర్వకవిస్తవంబొనరించుచు భాసకాళిదాసులనిట్లువర్ణించెను.

* “ సూత్రధారకృతారంభైర్నాటకైర్బహుభూమికైః।
సపతాకైర్యశోలేభే భాసో దేవకులైరివ॥ ”

* సూత్రధారునిచే నారంభింపఁబడిన పెక్కునాటకములచే భాసుఁడు కీర్తిఁ బొందెను.

“ నిర్గతాసు నవాకస్య కాళిదాసస్య సూక్తిషు।
ప్రీతిర్మధురసార్ద్రాసు మంజరీష్వివ జాయతే॥ ”

ఈపద్యములంబట్టిచూడఁగా నాటకకర్తలలో ఘనయశస్సుగాంచినయాతఁడు భాసుఁడనియు నతఁడు కాళిదాసుకంటెఁ బూర్వుఁడనియు బాణునియభిప్రాయమైనట్లు మనకుగోచరమగుచున్నది.

రాజశేఖరకవికృతంబగు కవివిమర్శములోనివని ముప్పదినాలుగు శ్లోకముల నక్కడక్కడనుండి సంగ్రహించి కావ్యమాలలో ముద్రితమగు కర్పూరమంజరిపీఠికలో దుర్గాప్రసాదపండితులు వ్రాసియున్నారు. వానిలో భాసకవిని వానిరత్నావళ్యాదిబహురూపకంబులనుగూర్చి ప్రబలనివర్ణనముకనుపడుచున్నది. కాని యట్టిగ్రంథములోకములోఁ బ్రసిద్ధముకాకుండుటచే దానిఁగూర్చి కొంచెముముందుగాఁ బ్రసంగింపవలసియున్నది. శార్ఙ్గధరపద్ధతి, సూక్తిముక్తావళి, సుభాషితహారావళి, సుభాషితావళి మొదలుగాఁగల సంకలనగ్రంథములలోఁ బెక్కుచోట్లఁ బెక్కుకవులయుదంతంబులవర్ణించు శ్లోకంబులనేకంబులుగలవు. ఇవన్నియు నేదైననొకగ్రంథమునుండియెత్తివ్రాయఁబడినవిగానుండును. కవివిమర్శమనుగ్రంథమే లేనియెడల నింతమందికవులఁగూర్చినపద్యంబులెట్లు వేలువేలుగాసంభవించును? ఈశ్లోకంబులలోవర్ణింపఁబడిన కవులందఱు రాజశేఖరునకుఁ బూర్వులేకాని తరువాతివారుకారు. ఈపద్యంబులైనను సందర్భములేకభిన్నభిన్నాంశంబులం దెలియఁజేయుచున్నవిగాని యొకవిషయమును సాంతముగాఁదెలియఁజేయుటలేదు. పైశ్లోకములలో నొకటియైన రాజశేఖరుని యితరగ్రంథములలోఁగలదేమోచూతమన్న నెక్కడను గానరాదు. కావున రాజశేఖరకవికృతంబగు కవివిమర్శమనునొకగ్రంథము గలదని నిశ్చయముగా నమ్మవలసియున్నది. పెక్కుండ్రు హిందూదేశపండితులుగూడనిట్లేతలంచియున్నారు. ఇదియుఁగాక, రాజశేఖరకవి బాల

రామాయణనాటకములో "విద్ధినష్టప్రబంధా" నని వ్రాసికొనుటచే నిపుడు సుప్రసిద్ధములగు నాలుగుకావ్యములుగాక యింక రెండుగ్రంథములుండవలయునని తెలియుచున్నది. వానిలో నొకటి కర్పూరమంజరివలెనే ప్రాకృతంబగు సవ్యాఖ్యలిఖితసట్టకము డాక్టరు ఆపర్టుదొరవారికి దొరకినట్లొక కవి వ్రాసియుండెను. ఇందుచేఁగూడ రాజశేఖరునికృతులలో నాఱవది కవివిమర్శమని మనము నమ్మవచ్చును. ఈకవివిమర్శములో రాజశేఖరకవి—

* ఆదౌ భాసేనరచితా నాటికా ప్రియదర్శికా।
నిరీక్ష్యస్య రసజ్ఞస్య కస్య నప్రియదర్శనా।
తస్య రత్నావళీనూనం రత్నమాలేవ రాజతే।
దశరూపకకామిన్యా వక్షస్యత్యంతశోభనా।
నాగానందం సమాలోక్య యస్య శ్రీహర్షవిక్రమః।
అమందానందభరితస్స్వసభ్యమకరోత్కవిం।
ఉదాత్తరాఘవం నూనముదాత్తరసగుంభితం।
యద్వీక్ష్య భవభూత్యాద్యాః ప్రణిన్యుర్నాటకానివై।
శ్లోకపర్యవసానస్య నవాంకాకిరణావళీ।
మాకందస్యేవ కస్యాత్ర ప్రవదాతి ననిర్వృతిం।
భాసనాటకచక్రేపి ఛేకైః క్షిప్తే పరీక్షితుం।
స్వప్నవాసవదత్తస్య దాహకోఽభూన్నపావకః॥

అని భాసకవిని, వానిరత్నావళ్యాదికావ్యంబులనుగూర్చి యత్యుదాత్తముగా వర్ణించెను. ఇందులకుఁదార్కాణముగాఁ గర్ణాకర్ణికగావచ్చునొకకథగూడఁగలదు. అది విశ్వసింపఁదగినదికాదుగాని చమత్కారముగానుండునుగావున నిందు వ్రాసెదను.

* గీఁతలపైగ్రంథములను భాసుఁడు రచించెను. ఇతనినాగానందమును జూచి శ్రీహర్షవిక్రమరాజితనిఁ దనసభలోఁ జేర్చెను.

ఒకనాఁడు శ్రీహర్షవిక్రముఁడు వేటనుండి తిరిగి వచ్చుచుండఁగా దారిలో నొకచాకలివాఁడొక వ్రాఁతపుస్తకమును జేతఁబట్టుకొని కూరుచుండి యారవైచిన తనబట్టలెగిరిపోవుటయైన నెఱుఁగక తదేకదృష్టితో నేదోయాలోచించుచు వ్రాయుచుండెనఁట. అంతనారాజు వానిఁజూచి యాశ్చర్యపడి దగ్గఱకు వెళ్లి వానివృత్తాంతమునడిగి తెలిసికొని యిపుడేమి వ్రాయుచుంటివనియడుగఁగా నారజకుఁడు నాగానందమురచించుచుంటినని చెప్పి కొన్నిశ్లోకములు చదివి వినిపించెనఁట. అంతట భూవరుండు పరమానందపడి వానినిదీసికొనిపోయి యాస్థానకవిగానొనరించి యోధావకా! నీవిప్పటికిరచించిన రూపకంబులను నాపేరఁ బ్రకటింపుమని కోరెనఁట. పిదప జాతినామంబున ధావకుఁడనిపిలువఁబడు నాభాసుఁడు ధనాశచే సూత్రధారునిచే నారంభింపఁబడు ప్రస్తావనను రూపకముఖంబులఁగల్పించి వ్రాసి శ్రీహర్షునిపేరఁ బ్రకటించెనఁట. ఇది లోకములో నుత్తమయశస్సుగాంచిన కాళిదాసాదులయెడఁగూడ నిట్టికథలు వినుచున్న యార్యులమనంబులనాకర్షింపదని వేఱుగా వ్రాయనక్కఱలేదు. కాని రత్నావళీ ప్రియదర్శికా నాగానందములలోని మూఁడు ప్రస్తావనలొక్కవిధముగానేయుండుటచే భాసునకుఁబూర్వము నాటకంబులలోఁ బ్రస్తావనయను నొకభాగంబు లేదనిమాత్రము పూర్వపండితులూహించియున్నారు. ఈయభిప్రాయంబును దెలుపుటకే కాఁబోలు బాణుఁడు "సూత్రధారకృతారంభైః" అనుచో సూత్రధారునిచేఁ జేయఁబడిన యారంభములుగల నాటకంబులు రచించినవాఁడని భాసుని సవిశేషముగావర్ణించెను? ఇదిట్లుండఁగాఁ బైనుదాహరించిన కవివిమర్శములోని శ్లోకములవలన భాసుఁడు, ఉదాత్తరాఘవము, కిరణావళి, స్వప్నవాసవదత్తయను రూపకంబు

లను, « భాసనాటకచక్రేఽపి " యనుటచే నింకను బెక్కు నాటకంబుల నురచించినట్లుకూడఁ దెలియుచున్నది. తాను భవభూతియొక్క యవతారమని బాలరామాయణములో వ్రాసికొనిన రాజశేఖరుఁడు « భవభూత్యాదులు భాసుని యుదాత్తరాఘవమునుజూచి నాటకములు వ్రాసియుందు " రని చెప్పుటచేతను, సర్వాలంకారికులుకూడ దీనిలోనిశ్లోకంబులఁదమకృతులనుదాహరించియుండుటచేతను, భాసునికృతులలో నుదాత్తరాఘవమత్యుత్తమమనితోఁచుచున్నది. దీనిప్రస్తావనలో భాసుఁడు తానిరువదిమూఁడురూపకంబులకుఁ గర్తనని వ్రాసికొనినట్లొకవాడుకగలదు. ఇది కింవదంతిగాక—

‡ « భాషాసు రమ్యా గైర్వాణీ తస్యాం కావ్యం మనోహరం।
తత్రాపి రూపకం రమ్యం తత్ర భాసకవేః కృతిః।
ధావకాపరనామాయం భాసో భాసయతే జగత్।
తత్త్వైరివాదిపురుష శ్చతుర్వింశతిరూపకైః॥

అనునొకమహాశయుని ప్రామాణికశ్లోకములవలననిజమనిస్థిరపడుచు నాయుదాత్తరాఘవముతో నిరువదినాలుగురూపకంబులగునని పైశ్లోకములకు సరివచ్చుచున్నది.

« ప్రభావతీముకుటతాడితకాద్యాని భూరిశః।
రూపకాణి విచిత్రాణి భాసేన రచితానివై॥ "

అనుశ్లోకంబుననున్న ప్రభావతి, ముకుటతాడితము మొదలుగాఁ గలవికూడ భాసనాటకచతుర్వింశతిసంఖ్యనుబూర్తిచేయఁదోడ్పడుచున్నవి.

‡ భాషలలో సంస్కృతము రమ్యమైనది. అందును గావ్యము. అందును నాటకము. అందును భాసునినాటకము. ధావకుఁడను నామాంతరముగలిగిన భాసుఁడు భగవంతుఁడిరువదినాలుగు తత్త్వములచేవలెనే తన యిరువదినాలుగు రూపకంబులచేతను జగంబును బ్రకాశింపఁజేయుచుండెను. చూ॥ నాగానందపీఠిక.

మఱియు నీధావకాపరనాముఁడగు భాసుఁడొక యమకకావ్యమును రచించి దానిచివర « ఆలంబ్య చాంబుతృషితః కరకోశపేయం భావానురక్తవనితాసురతైశ్చపేయం। * జీయేత యేన కవినా యమకైః పరేణ తస్మై వహేయముదకం ఘటకర్పరేణ॥ " అనిప్రతిజ్ఞయొనరింపఁగా దానింగనిన యితరకవులోర్వఁజాలక యతనికి ఘటకర్పరుఁడనిపేరు పెట్టిరనియు నందుచే నాయమకకావ్యమునకు ఘటకర్పరకావ్యమనిపేరు వచ్చినదనియు నది మిక్కిలి సరసంబైనదనియు—

$ « జీయేత యేన కవినా యమకైః పరేణ।
తస్మై వహేయముదకం ఘటకర్పరేణ।
శ్రుత్వేతి భాసకవినోక్త మసూయ్యమాణాః।
ప్రాహుస్తమన్యకవయో ఘటకర్పరాఖ్యం॥ "

† « ధావకేన కృతం రమ్యం యమకాద్యైరలంకృతం।
ఘటకర్పరకావ్యంహి సంతోషాయ నకస్యచిత్॥ "

అను ప్రామాణికశ్లోకములుగూడ దృష్టాంతములగుచున్నవి.

ఈఘటకర్పరకావ్యముమిగులఁబెద్దదియనితోఁచుచున్నదిగాని యిపుడొక్కసర్గముమాత్రమే ముద్రితమైయున్నది. పైరాజశేఖరకవివిమర్శాది సాక్ష్యములవలన నేమలకింతప్రయాసపడుచుంటిమో యట్టి రత్నావళ్యాదికర్తయగు భాసుఁడే ధావకుఁడనియు నతఁడే ఘటకర్పరుఁడనియు నతఁడే—

* యమకములో నన్ను జయించిన వానికి నేను గుండపెంకుతో నీళ్ళుమోసెదను.

$ ఈప్రతిజ్ఞనువిని పరులీతనికి ఘటకర్పరుఁడని పేరుపెట్టిరి.

† ధావకుఁడు రచించిన యమకాదిభూషితమగు కావ్యమెవనికానందము గలిగింపదు?

§ „ ధన్వంతరి క్షపణకామరసింహశంకు।
వేతాల భట్ట ఘటకర్పర కాళిదాసాః।
ఖ్యాతోవరాహమిహిరో నృపతేస్సభాయాం।
రత్నానివై వరరుచిర్నవవిక్రమస్య ॥ ”

అను శ్రీహర్షవిక్రముని యాస్థానంబులోనున్న నవకవులలో నొకఁడనియు సులభంబుగఁ దెలియుటకంటె మహాప్రయోజనం బింకేమిగలదు? వీనికొక్కనికీమూఁడు పేర్లున్నట్లీక్రిందిప్రామాణికశ్లోకముగూడ నాధారమగుచున్నది.

„ సజయతి కవికులతిలకో భాసకవిర్ధావకాన్యనామాయం।
సహృదయహృదయాహ్లాదీ ఘటకర్పరనామతః ఖ్యాతః॥ ”

ఈఘటకర్పరకవి రచించినట్లే నీతిసారమను మఱియొక కావ్యముకనుపడుచున్నది. ఏకవి స్వభావమైనను వానిగ్రంథములవలనఁ గనుఁగొనవచ్చుననుట నిశ్చయముగదా? నీతిసారంబునకు మొదటనున్న యీక్రిందిమూఁడుశ్లోకంబులవలనను ఘటకర్పరుఁడు తన్ను సమకాలికకవులసహానంబున నెల్లిదంబుగఁజూచుచుండినట్లును గుణగ్రాహులకట్టి నీచాశయముండదుగావున నట్టి కొందఱితోఁ దనకుస్నేహముగలిగినట్లును దారిద్ర్యకష్టమనుభవింపలేక కవితాగౌరవంబునకాశపడక ధనాశచేఁదనకృతులు శ్రీహర్షుని పేరఁబ్రకటించినట్లును స్వానుభవమును సూచించెను.

* „ గిరౌ కలాపీ గగనే పయోదా।
లక్షాంతరేఽర్కశ్చ జలేషు పద్మాః।
ఇందుర్ద్విలక్షం కుముదస్య బంధుః।
యో యస్య మిత్రం నహి తస్య దూరం॥ ”

§ ఇందలి తొమ్మండ్రుకవులు విక్రముని సభలోనున్నవారని జ్యోతిర్విదాభరణము చెప్పుచున్నది.

* నెమలికి మేఘమును, పద్మములకు సూర్యుఁడును, కలువకుఁ జంద్రుఁడు నెంతదూరమందుండిరి? మిత్రులకు దూరమన్నమాట లేదుగదా?

§ „ మాతా నిన్దతి నాభినందతి పితా భ్రాతా నసంభాషతే।
భృత్యః కుప్యతి నానుగచ్ఛతి సుతః కాంతాచ నాలింగతే।
అర్థప్రార్థనశంకయా నకురుతేఽప్యాలాపమాత్రం సుహృత్।
తస్మాదర్థముపార్జయస్వచ సఖే! హ్యర్థస్య సర్వే వశాః॥ ”

† „ ధనైర్నిష్కులీనాః కులీనా భవంతి।
ధనైరాపదం మానవా నిస్తరంతి।
ధనేభ్యః పరో బాంధవో నాస్తి లోకే।
ధనాన్యార్జయధ్వం ధనాన్యార్జయధ్వం॥ ”

ఈక్రిందిప్రామాణికశ్లోకంబుగూడఁ బైసూచనంబును స్థిరీకరించుచున్నది.

„ శ్రీహర్షవిక్రమార్కస్య సభాయాం శుశుభేచ సః।
నవరత్నేష్వన్యతమో ఘటకర్పరనామతః॥ ”

భాసకాళిదాసులనుగూర్చిన యింకొక్కకథ తెలిపి యిఁకనీచర్చవిడిచెదము. దరిద్రుఁడు రాజానుగ్రహంబున ధనవంతుఁడును సరసనాటకకర్తయునగు తనయెడఁ గాళిదాసునకసహనముగలదని భావించియేకాఁబోలు భాసుఁడు తననీతిసారములోఁ, గాళిదాసుని కుమారసంభవములో మూఁడవదియగు „ అనంతరత్నప్రభవస్య యస్య హిమం నసౌభాగ్యవిలోపిజాతం। ఏకోహి దోషో గుణసన్నిపాతే నిమజ్జతీందోః కిరణేష్వివాంకః॥ ” అనుశ్లోకంబులోని యర్థాంతరన్యాసము లోకానుభవముగలిగి చెప్పినదికాదని యధిక్షేపించునట్లుగా దానియుత్తరార్థమునే సరిగా

§ తల్లిదండ్రులు, సోదరులు, భార్యాపుత్రులు, మిత్రులుగూడ ధనములేనివారినాదరింపరు. ధనమందఱినివశపఱచును. కావున ధనమార్జింపుఁడు.

† ధనమువలనఁ గులహీనులు సత్కులీనులగుదురు. దానివలనఁ గష్టములదాఁటవచ్చును. దీనికంటె బంధువులేఁడు. కావున ధనమార్జింపుఁడు.

నెత్తికొని « ఏకోహి దోషో గుణసన్నిపాతే నిమజ్జతీందోరితి యోబభాషే। నూనం నదృష్టం కవినాపి తేన దారిద్ర్యదోషో గుణరాశినాశీ॥ " అనివ్రాసినట్లు కనుపడుచున్నది. గుణరాశిలోనొక్క దోషమణఁగిపోవునని కాళిదాసు సత్యానుభవమేకలవాఁడయ్యెనేని యొక్క నిర్ధనుఁడను దోషముగాక మిగిలిన సద్గుణంబులకు గనియగు భాసునియెడ స్నేహభావమేలచూపఁడు? కాళిదాసు తన్నుఁబ్రేమించువాఁడనియుఁ గుమారసంభవములోఁ జెప్పినట్లు లోకానుభవముగలవాఁడేయనియు నెఱింగినయెడల ఘటకర్పరుఁడు నీతిసారములో నతనినాక్షేపించుట యెట్లుసంభవించును? కావుననిది సత్యమైయుండనోపు. ఎట్లయిననిది భాసకాళిదాసులు సమకాలికులని తెలుపుటచే మనచదువరులకు రుచింపకపోదు.

పైవిమర్శనంబువలన నింతవఱకు నిజముగా రత్నావళ్యాదులను రచించినవాఁడు భాసుఁడనియు నతఁడే ధావకుఁడనియు నతఁడే ఘటకర్పరనామంబున విక్రమార్క బిరుదాంకితుఁడగు శ్రీహర్షుని యాస్థానంబున నవకవిరత్నములలోనొకఁడై చతుర్వింశతిరూపకంబులను మఱికొన్ని కావ్యంబులను రచించిన మహాకవియనియుఁ గాళిదాసుకంటెఁ బెద్దవాఁడై ముందుగాఁ గవియశస్సుగాంచినవాఁడయ్యుఁ గాళిదాసునకు సమకాలికుఁడనియు మాలవికాగ్నిమిత్రములో « భాససౌమిల్లాదులగ్రంథములుండగా వర్తమానకవి కావ్యము నెడ సభకెట్లాదరముగల్గును? అనియుండుటచేఁ గాళిదాసు మాలవికాగ్నిమిత్రము వ్రాయునప్పటికి బహునాటకకర్తయగు భాసుఁడు గతించియుండుననియు నకారణంబుననే నిజముగా భాసునియెడ గౌరవంబుగలిగిన కాళిదాసు తనయేయితరనాటకంబులలో లేనికవిస్మరణమిందొనరించియుండెననియునిశ్చయింపఁబడినది.

ఇఁకనెవ్వని యాస్థానంబున భాసుఁడుండెనని నిర్ణయించితిమో యాశ్రీహర్షవిక్రమాదిత్యుని కాలమునుగూర్చి విమర్శింపవలసియున్నది.

కాశ్మీరంబునఁ గొన్నివత్సరంబులు ప్రభువుగానున్న హర్షునియాశ్రితకవియగు మాతృగుప్తుఁడే కాళిదాసుఁడని భ్రమపడి యాతనికాలముతో సరిపుచ్చుటకై యధికప్రయాసపడి యాశ్రీహర్షవిక్రమునిఁ గ్రీస్తుపూర్వమాఱవశతాబ్దంబునఁజేర్చిన యొకఘనవిమర్శకుని విమర్శనసారంబిందు ముందుగాఁజూపుచున్నాఁడను.

రాజతరంగిణి మూఁడవతరంగంబు మొదటిభాగంబుననున్న « కాశ్మీరంబున ముప్పదిసంవత్సరముల రెండుమాసములు రాజ్యముచేసి సంతతిలేనివాఁడై హిరణ్యరాజు, కాలధర్మమునొందినపిదపఁ దన్మంత్రులప్రార్థనచే నరాజకంబగు కాశ్మీరరాజ్యమునకు, నక్కాలంబున నుజ్జయినిలోఁ జక్రవర్తిగానుండి శ్రీదేవి తన్నువరించినట్లు శ్రీబిరుదంబును నిరుపమానపరాక్రమంబున శకాదిశత్రువులజయించినవాఁడగుట విక్రమార్కబిరుదంబును జెందిన హర్షుఁడు తనయాశ్రితకవియగు మాతృగుప్తుని రాజుగానొనరించె " ననుకథాభాగంబు నాధారంబుగాఁజేసికొని యీమాతృగుప్తుఁడే జగద్గురుశంకరాచార్యులవారిశిష్యుండును హయగ్రీవవధకావ్యకర్తయునగు భర్తృమేంఠునాదరించెననియుఁ బైనిఁజెప్పిన హర్షుఁడే యీకాలంబుననఁగాఁ గలియుగము ౩౦౪౪ అయినపిదపనఁగాఁగ్రీస్తుపూర్వము ౫౭ లో శకులనుజయించి శకకాలమునిలిపెననియు నితఁడే రత్నావళ్యాదిరూపకములలోనున్న శ్రీహర్షుఁడనియు నితఁడే ధన్వంతర్యాదికవిరత్నములకాశ్రయుఁడనియు నేదోయొకవిధముగా లెక్కించివ్రాసి * మాతృగుప్తునిఁగాళిదాసుగాఁజేయుటయేకాక, నవకవులను శంకరాచార్యులను వారిశిష్యులను విక్రమార్కుని వీరినందఱిని గ్రీస్తుపూర్వము ౧వ శతాబ్దంబులోని సమకాలికులనుగాఁజేసెను. కాని, రాజతరంగిణిలోఁ గల్హణుఁడు, మాతృగుప్తునిఁ గాశ్మీరరాజుగాఁజేసిన హర్షుఁడు నవకవిరత్న

* ఈవిషయము కాళిదాసజీవితములో వివరింపఁబడును.

ములకాశ్రయుఁడగు హర్షవిక్రమునికంటె నన్యుఁడైనట్లు వర్ణించియుండుటచేతను, మాతృగుప్తునిచే సమ్మానింపఁబడిన భర్తృమేంఠునకును, వాని సహపాఠియగు రామిలునకును, గురుపాదులగు జగద్గురుశంకరాచార్యులవారికిని, ధన్వంతర్యాది కవులకును, హర్షవిక్రమునకును సమకాలికత్వమును స్థిరపఱచునే యితరప్రబలగ్రంథాద్యాధారంబులు కనుపడకుండుటచేతను, క్రీ॥ పూ॥ ౧౮౭ లోఁ బాటలీపుత్రమున రాజుగానున్న పుష్యమిత్రునికుమారుఁడగు నగ్నిమిత్రుఁడే విక్రమాదిత్యాశ్రితుఁడగు కాళిదాసుని మాళవికాగ్నిమిత్రమునకు నాయకుఁడగుటచేతను, క్రీ॥ పూ॥ రెండుమూఁడు శతాబ్దంబులలోఁ బుట్టిన బృహత్కథలోని యుదయనోదంతమే భాసకృతంబులగు రత్నావళీ ప్రియదర్శికలకు మూలాధారమైయుండుటచేతను, హర్షనామంబులును విక్రమాదిత్యబిరుదనామంబులును గలరాజులనేకుండుటచే ఘటకర్పరకాళిదాసాదులకాశ్రయుఁడగు హర్షవిక్రముని కాలము నిర్ణయింపవిమర్శకులు భ్రమపడుచుండిరనుట తెల్లమగుటచేతను రత్నావళ్యాదులలోనున్న శ్రీహర్షుఁడు మాతృగుప్తునిఁ గాశ్మీరరాజుగాఁ జేసినవాఁడును క్రీ॥ పూ॥ ౬ వ శతాబ్దంబులోనివాఁడును గాఁడని నిశ్చయించి పైవిమర్శనమంతవిశ్వసనీయముగాదని యూహింపవలసియున్నది.

ఇదిట్లుండఁగాఁ గొందఱువిద్వాంసులు శ్రీహర్షవిక్రము నేడవశతాబ్దము మొదటఁజేర్చియుండిరని యిదివఱకే చదివియుంటిమిగదా? మఱి కొందఱు క్రీ॥ శ॥ ౫౪౫ లో శకులనుజయించిన యశోవర్మయే యీశ్రీహర్షవిక్రమాదిత్యుఁడనియు నితఁడే నవకవిరత్నములకుఁ బోషకుఁడనియు వ్రాసియున్నారు. మఱికొందఱు ౩౬౫ లో శకయవనాది శత్రువులనోడించి విక్రమాదిత్యబిరుదమునొందిన రెండవచంద్రగుప్తుఁడే యితఁడనిభావించియున్నారు. శ్రీవిలియమ్సు కాళిదాసవిక్రమార్కులు ౩ వ శతాబ్దంబు ప్రారంభములోనివారని తెలిపియుండె. శ్రీలేసన్సు వీరిని రెండవశతాబ్దమునడుమఁజేర్చియుండెను. విల్సను తనపూర్వాభిప్రాయమును మార్చికొని శ్రీహర్షవిక్రమకాళిదాసాదులు క్రీ॥ పూ॥ ౫౬ లో నుండిరని మఱియొకచోట వ్రాసియుండెను. ఇవన్నియుఁజూడఁగా మనకుఁ గ్రీస్తుపూర్వమాఱవశతాబ్దంబు మొదలుగాఁ గ్రీస్తుశక మేడవశతాబ్దంబులోపుగానున్న భాసకాళిదాసాది కవిరత్నశ్రీహర్షవిక్రములకాలనిర్ణయంబను క్షీరసాగరంబునడుమ నోలలాడుటసంభవించినట్లుతోఁచుచున్నది. ఔను మనమెట్లయినను వీరియభిప్రాయంబులకు మధ్యస్థులమే. ఇటునటు నెవ్వారియెడను నపరాధంబొనర్పక మధ్యవర్తిగానుండుటమంచిదిగదా? కావున నాద్యంతవిమర్శకులమధ్యకాలమును నిష్పక్షపాతబుద్ధితో నాలోచించి మనమాధ్యస్థ్యమును నిర్వహించుకొని యీకాలనిర్ణయసాగరమును దరించితిమేని నిందాపాత్రులముగాము.

శ్రీహర్షవిక్రమాదిత్యుఁడెప్పటివాఁడు? క్రీ॥ పూ॥ ప్రథమశతాబ్దమునకుఁ బైవాఁడుకాఁడని యిదివఱకే తేలియున్నది. § హిందూమైథాలజీలో నుదాహరింపఁబడిన పూర్వోక్తవిమర్శకుల భిన్నాభిప్రాయంబులే క్రీ॥ శ॥ ప్రథమశతాబ్దమునకుం దరువాతివాఁడుకాఁడని నిదర్శనములగుచున్నవి. ఇఁకనీవిక్రమార్కబిరుదాంకితుఁడగురాజు క్రీ॥ పూ॥ ౫౬ లోనున్నవాఁడేకాని యింకెవ్వఁడును గానరాఁడు. కావున నతఁడే నవకవిరత్నములకాశ్రయుఁడగు శ్రీహర్షవిక్రముఁడని శ్రీవిల్సను మతమూఁతగాఁగల మనయభిప్రాయంబునకీక్రింది శ్రీనారాయణశాస్త్రిగారి శకకాలనిర్ణయంబుగూడ నాధారముకాఁగలదు.

“మనయాలోచనకుఁ బూర్వచరిత్రకర్తలవ్రాఁతలు సరిపడకపోయినపుడు వానినిఁ దప్పులని త్రోసివేయుటకంటె మనమే ప్రమాదపడితిమేమోయనిభావించి తొంటివ్రాఁతలయందు గౌరవముంచితిమేని యేవి

§ ౧౮౪. ౩౫౬. పు.

షయమందయినను నిజము దొరకకపోవు. పూర్వకవులు చరిత్రకాలనిర్ణయావసరంబునఁ దమశక్తికొలఁది యాథార్థ్యము నెఱింగియే వ్రాసియుందురని నమ్మవలసియున్నది. తనకుముందు క్షేమేంద్రాద్యనేకకవులు రాజచరిత్రలు వ్రాసిరనియు వానియందుఁ బ్రమాదంబులఁ గనుఁగొని శాసనాదులఁ బరిశీలించి సవరించి రాజతరంగిణి వ్రాయుచుంటిననియుఁ బ్రతిజ్ఞచేసిన కల్హణునికంటె మనమెక్కువతత్త్వమెఱుంగఁగలమా? కావున శ్రీహర్షవిక్రమునికాలనిర్ణయంబునకుఁగూడ, రాజతరంగిణిలోని శకకాలనిర్ణయమే సరియయినమార్గముఁ జూపఁగలదు.

(1) క్రీస్తుపూర్వము కలియుగాబ్దములు—	౩౧౦౨
(2) కలియుగములో ౨౪ సంవత్సరములు గతించినవెనుకఁ గాశ్మీరమునఁ బ్రారంభింపఁబడిన లౌకికాబ్దములు—	౩౦౭౮
(3) కలియుగములో ౬౫౩ సం॥ అయినపిదప నారంభింపఁబడిన యుధిష్ఠిరకాలాబ్దములు—	౨౪౪౯
(4) కలియుగములో ౩౧౮౦ సం॥ జరిగినపిదపఁ గాశ్మీరమున వెడలిన శకకాలాబ్దములు—	౭౮
(5) కలియుగములో ౩౦౪౪ సం॥ అయినపిదప విక్రమాదిత్యునిచే నారంభింపఁబడిన (సంవతు) మాలవశకాబ్దములు	౫౭

పైనిఁ జెప్పినవానిలో నాల్గవదియగు శకకాలము, కాశ్మీరమున హర్షుఁడను రాజు శకులను జయించినపు డేర్పఱుపఁబడినది. ఇంతకుఁబూర్వము కాలనిర్ణయంబున శకపదమే లేదు " అని శకకాలనిర్ణయ మొనరించిరి.

ఇది శ్రీహర్షవిక్రమాదిత్యాదికాలనిర్ణయంబునకు సరిగానుండకపోయినను క్రీ॥ పూ॥ వెడలిన శకకాలమునుగూర్చి యుపయోగకరముగానే యున్నది.

ఈశకకాలములో " నవాధికపంచశతసంఖ్యే శాకే వరాహమిహిరో దివంగతః " $ అను బ్రహ్మగుప్తుని ఖండఖాద్యమునందలి యామరాజు రచించిన వ్యాఖ్యానమున నున్న వాక్యమువలన ౫౦౯ వ సంవత్సరమున వరాహమిహిరుఁడు కాలధర్మము నొందినట్లు తెలియుచున్నది. అనఁగా నీతనిమృతికాలము క్రీ॥ పూ॥ ౪౩ వ సంవత్సరమగుచున్నది. ఈవరాహమిహిరుఁడు శ్రీహర్షవిక్రముని యాస్థానమందలి నవకవిరత్నములలోని వాఁడని పెక్కండ్రంగీకరించినవిషయమే. విక్రమార్క (మాలవ) శకప్రారంభానంతరముగూడ వరాహమిహిరుఁడు ౧౩ సంవత్సరములు జీవించియున్నట్లు పైవాక్యమువలన ధ్రువపడుచున్నది. అట్టియెడ వరాహమిహిరునకాశ్రయుఁడగు మన శ్రీహర్షవిక్రముఁడు క్రీ॥ పూ॥ ౫౭ లో మాలవశకమేర్పఱిచెనన నాక్షేపణ మేమిగలదు?

మఱియు నిందులకుఁ దార్కాణముగా, విల్సనునభిప్రాయంబున కుఁదోడుగాఁ శ్రీకేలుపండితులుగూడఁ గాళిదాసకవిని, మందసారశాసనాదికమున ననుసరించి పరిశీలించి క్రీ॥ పూ॥ ౫౭ లోఁ జేర్చినట్లు తెలియుచున్నది. ఈమహాకవి కాళిదాసునకాశ్రయుఁడగు మనశ్రీహర్షవిక్రముఁడుగూడ శ్రీకేలుగారియభిప్రాయంబునఁ క్రీ॥ పూ॥ ౫౭ లోనివాఁడనుట నిస్సంశయంబుగ నిశ్చితంబగునుగదా?

మఱియుఁ గావ్యప్రకాశములోని ‡ " కాళిదాసాదీనామివ యశః శ్రీహర్షాదేర్ధావకాదీనామివ ధన " మ్మను వాక్యము నర్థముఁ వివరించిన బహువ్యాఖ్యాతలయభిప్రాయంబున దేహళీదీపన్యాయంబుగాఁ గాళిదాస ధావకులకు శ్రీహర్షుఁ డాశ్రయదాతయైనట్లు ధ్రువమగుచున్నది. దీనింబట్టికూడ

$ కాళిదాసజీవితమున నిది వివరింపఁబడినది.

‡ ఇదికూడ భాస (ధావక) కాళిదాసుల సమకాలికత్వమును స్థిరపఱుప నాధారంబు కాఁగలదు.

సర్వసమ్మతముగాఁ గాళిదాసునిపోషకుఁడైన విక్రమాదిత్యుఁడు శ్రీహర్ష
విక్రమాదిత్యుఁడనియు నతఁడు ధావక కాళిదాసాదికవిరత్నములకుఁ బో
షకుఁడనియుఁ దెలియుచున్నది.

కావునఁ బైసర్వవిమర్శనంబునకనుగుణంబుగాఁ క్రీ॥ పూ॥ ౧౭౮
లోఁ బాటలీపుత్రమున రాజుగానున్న యగ్నిమిత్రుఁడు గథానాయకుఁడు
గాఁగల మాలవికాగ్నిమిత్రమునురచించినవాఁడును, క్రీస్తుశకము ప్రథమ
శతాబ్దము నంతంబుననున్న తనకవితాఛాయననుసరించిన యశ్వఘోషు
నకుఁగడుఁబూర్వుఁడునగు కాళిదాసునకాశ్రయుఁడగుటచేఁ గ్రీస్తుపూర్వ
శతాబ్దంబునకుఁ బూర్వుఁడును, గ్రీస్తుశకముపూర్వభాగంబునకుఁబరుఁడు
నుగాక, క్రీ॥ పూ॥ ౫౭ మొదలుగాఁ గ్రీ॥ శ॥ మొదటిశతాబ్దంబులోపల
నింకొక విక్రమాదిత్యుఁడుగలఁడని యెవ్వరియభిప్రాయంబును గాకుండు
టచే నప్పటివాఁడేయై క్రీ॥ పూ॥ ౮౩ వ వత్సరంబువఱకును జీవించియు
న్న బృహత్సంహితాకర్తయగు వరాహమిహిరకవిరత్నమునకుఁ బోషకుఁ
డగుటచేఁదప్పకయితఁడే మాలవశకకర్తయని నిర్ధారితుఁడై శ్రీవిల్సనుకే
లుపండితులయభిప్రాయంబులఁ గాళిదాసాదికవిరత్నముల కాశ్రయుఁడ
గు విక్రమార్కుఁడే మాలవశకకర్తయని పరిష్కృతుఁడగు మనశ్రీహర్షవి
క్రముఁడు క్రీ॥ పూ॥ ౫౭ లో నుజ్జయినీరాజ్యసింహాసనంబునధిష్ఠించినవ
కవిరత్నములతోనానందించియుండునని నాయభిప్రాయము.

<u>శ్రీహర్షుఁడు</u>:—ఇతఁడు శకజయంబున విక్రమాదిత్యబిరుదాంకి
తుఁడై విక్రమార్క నామంబున జగత్ప్రసిద్ధిఁగాంచిన యుజ్జయినీచక్రవర్తి.
ఇతఁడు తానువిద్వాంసుఁడగుటయేకాక భాసకాళిదాసాది నవకవిరత్నం
బులనుబోషించి సంస్కృతభాషాలతాంగిని బరిపాలించిన మహానుభా

ఈకాలనిర్ణయంబునుగూర్చి యింకను మిగిలియున్న ప్రబలాధారముల నీతని
సమకాలికుఁడగు మహాకవి కాళిదాసునిజీవితమునఁ జూపుచున్నాఁడను.

వుఁడు. భాసుఁడు (ధావకుఁడు) లేక ఘటకర్పరుఁడురచించి యీతనిపేరి
డినను రత్నావళీప్రియదర్శికానాగానందములకితఁడే కర్తయనిచెప్పఁదగు
ను. మృదుశైలికిని, సరసాభిప్రాయంబులకును, సార్థకపదరచనకును, ర
సౌచిత్యంబునకును, ప్రదర్శనీయతకును నీతనినిర్దుష్టంబులగురూపకములు
మిక్కిలితగియున్నవి. అందును నాగానందమునందానందసందాయకము
ననందియములేదు. మొదటిరెంటిలోఁ గథాసరిత్సాగరంబునను, విష్ణుపు
రాణంబునను వర్ణింపఁబడినట్లుగాఁ బాండవులకు సప్తమపురుషుండును ధీ
రోదాత్తుఁడును గౌశాంబీనాథుఁడును దక్షిణనాయకుఁడు నగునుదయనుఁ
డు కథానాయకుఁడు. మహారాజపుత్రికలును సహజసౌందర్యసౌశీల్యాది
సుగుణపేటికలునగు రత్నావళీప్రియదర్శికలు కథానాయికలు. తక్కినపా
త్రలును నీచములుగాక యుత్తమంబులు. ఇందుఁబ్రధానరసము శృంగా
రము మూఁడవదానిలో భూతదయాళువును, బరోపకారపరాయణుఁడు
ను, సత్వసముఁడును, స్వరాజ్యంబుమంత్రులయందిడి వానప్రస్థులగుజననీ
జనకులకు సేవసేయునుత్తమలక్షణలక్షితుఁడును, విద్యాధరచక్రవర్తియు
ననుకూలనాయకుఁడు నగుజీమూతవాహనుఁడు కథానాయకుఁడు. సత్కు
లప్రసూతయు సకలసద్గుణవతియు నగుమలయవతి కథానాయిక. ఇందు
శృంగార కరుణములు ప్రధానరసములు. ఈరూపకత్రయంబున వృత్తి
యోఁ కైశికి. పాకమో? కదళీపాకము. వీనియందలివర్ణనంబులో? అప్ర
యత్నసిద్ధంబులైతత్కాలోపస్థితసులభపదఘటితంబులై సదలంకారాలం
కృతంబులై యలరారుచున్నవి. ఈలక్షణంబులకుదాహరణముగాఁ గువ
లయానందకర్త యనుభయత్రాద్రూప్యరూపకాలంకారమునకుఁ గైకొనిన
యీక్రిందిరత్నావళీపద్యము చాలును.

* “ కింపద్మస్య రుచిం నహన్తి నయనానందం విధత్తే న కిం।
వృద్ధింవా ఝషకేతనస్య కురుతే నాలోకమాత్రేణ కిం।
వక్త్రేందౌ తవ సత్యయం యదపరశ్శీతాంశురుజ్జృంభతే।
దర్పస్స్యాదమృతేన చేదిహ తవాప్యస్త్యేవ బింబాధరే ॥”

మఱియు ముగ్ధాంగనాహృదయావస్థం దెలుపు నీక్రిందిపద్యమెంత మధురముగా స్వభావసిద్ధముగానున్నది?

† “ హ్రియా సర్వస్యాగ్రే నయతి విదితాస్మీతి వదనం।
ద్వయోర్దృష్ట్వాలాపం కలయతి కథామాత్మవిషయాం।
సఖీషు స్మేరాసు ప్రకటయతి వైలక్ష్యమధికం।
ప్రియా ప్రాయేణాస్తే హృదయనిహితాశంకివిధురా ॥”

విషముత్రాగి బాధపడు తనసోదరియగు ప్రియదర్శికను రక్షింపుమని వాసవదత్త వేడుకొనఁగా రాజు అడించుచుఁ జెప్పిన యీక్రిందిపద్యము దయారసమొలికించుచు విషయనిగరణంబున నర్థాంతరన్యాసంబున నాయకుని ధీరోదాత్తలక్షణంబు దెలుపుచు నెంతనీతిదాయకముగానున్నది?

‡ “ సంజాతసాంద్రమకరందరసాం క్రమేణ।
పాతుం గతశ్చ కలికాం కమలస్య భృంగః।

---

* మ॥ హరియింపంగను లేదె తమ్మిసిరి? నేత్రానందముంగూర్పదే? ।
స్మరతాపంబును బెంపదే మిగుల వీక్షామాత్రి? నీమోముచం ।
దురుఁడుండన్ మఱి చంద్రుఁ డేటికి దివిం దోఁచుఁన్? విధుండా సుధా।
కరతన్ గర్వమునొంద నద్దికలుగుం గానీదు కెమ్మోవిలోన్ ॥

† ఉ॥ అక్కటా! యందఱుం దెలిసిరంచు శిరంబునువంచు సిగ్గుచే।
నెక్కడ నిద్దఱేమనిన నెంచుకొనుం దనమాటగాఁగనా।
చక్కని నెచ్చెలుల్ స్మితము సల్పిన నివ్వెఱఁగొందు బేలయై। [కం॥వీ॥
యక్కమలాయతాక్షి హృదయంబునఁ గల్గు భయంబు పెంపునన్ ॥

‡ తుమ్మెద మకరందపానము చేయఁ దామరపువ్వును జేరి మంచుతగిలిపడిపోయినది. దైవము ప్రతికూలముగానుండఁగాఁ గోరికలు ఫలింపవుగదా?

దగ్ధా నిపత్య సహసైవ హిమేన చైషా।
వామే విధౌ నహి ఫలంత్యభివాంఛితాని ॥”

నాగానందములోని యీక్రిందినవోఢాసమాగమవర్ణనంబు శృంగారరసవిషయంబున నీతిపథంబునతిక్రమింపక మృదుశైలిని విశదభావంబునను రసమాధుర్యంబునను స్వభావోక్తికిది పెట్టినది పేరన్నట్లుగానున్నది.

§ “ దృష్టా దృష్టిమధో దదాతి కురుతే నాలాపమాభాషితా।
శయ్యాయాం పరివృత్య తిష్ఠతి బలాదాలింగితా వేపతే।
నిర్యాంతీషు సఖీషు వాసభవనాన్నిర్గంతుమేవేహతే।
జాతా వామతయైవ మేఽద్య సుతరాం ప్రీత్యై నవోఢా ప్రియా॥”

ఈక్రిందిపద్యము జీమూతవాహనుని ధైర్యసాహసౌదార్యంబులఁ దెల్పుచు శాంతినూర్జితమును గురిపించుచు జాతినైనఁ గరగించునట్లున్నది.

“ శిరాముఖైః స్యందత ఏవ రక్తమద్యాపి దేహే మమ మాంసమస్తి।
తృప్తిం న పశ్యామి చ తే మహాత్మన్ కిం భక్షణాత్త్వం విరతో గరుత్మన్”

ఓపక్షిరాజా! నానరములనుండి నెత్తురు ప్రవహించుచునేయున్నది. ఇంకను నాదేహమున మాంసముగలదు. నీకడుపును నిండినట్లు కనుపడదు. ఏమి మహాత్మా! మాంసభక్షణము మానితివి?

దీనినే ధనంజయకవి ధీరోదాత్తలక్షణంబునకు నౌదార్యంబునకుఁగూడ నుదాహరించెను.

---

§ నాయకుఁడు నాయికనుగూర్చి తనలోననుకొనును. నేనుజూచినపుడు తాను క్రిందికిఁ జూచును. పలుకరించిన మాటలాడదు. శయ్యమీఁద వెనుకఁ దిరిగి పండుకొనును. బలాత్కారముగాఁ గౌఁగిలించిన వణఁకును. చెలులు పడకయిల్లు విడువఁగాఁ దానును వెళ్ళఁగోరును. నాకిది ప్రతికూలురాలుగానున్నను ప్రీతినే కలిగించుచున్నది.

రసౌచిత్యంబునకు క్షేమేంద్రుఁడౌచిత్యవిచారచర్చలో నుదాహరించిన యీక్రిందిపద్య మొక్కటియ చాలును.

"ఉద్దామోత్కలికాం విపాండురరుచిం ప్రారబ్ధజృంభాంక్షణా।
దాయాసశ్వసనోద్గమై రవిరలై రాతన్వతీ మాత్మనః।
అద్యోద్యానలతామిమాం సమదనాం నారీమివాన్యాం ధ్రువం।
పశ్యన్ కోపవిపాటలద్యుతి ముఖం దేవ్యాః కరిష్యామ్యహం॥"

ఇందుఁ గోమలాంగీసమానధర్మములు గలనవమాలికాలతకు విరహావస్థ నారోపించుటచే వాసవదత్తయందుఁగనుపడు నీర్ష్యావిప్రలంభశృంగారరసమునకు నౌచిత్యచమత్కారకారిణియగు దీప్తికల్పింపఁబడినది. మఱియు నితరులనాటకములందువలెఁగాక యీతనిరూపకములందన్నిరసములు సహజముగా వర్ణింపఁబడినవి.

రత్నావళినుండి క్షేమేంద్రుఁడు భయానకరసంబునకుదాహరించిన యీపద్యమెంతచక్కఁగానున్నది?

¶ "నష్టం వర్షవరై ర్మనుష్యగణనాభావా దకృత్వాత్రపా।
మంతఃకంచుకికంచుకస్య విశతి త్రాసాదయం వామనః।
పర్యంతాశ్రయిభిర్నిజస్య సదృశం నామ్నః కిరాతైఃకృతం।
కుబ్జా నీచతయైవ యాంతి శనకై రాత్మేక్షణా శంకినః॥"

రత్నావళీనాగానందములలోని యీక్రిందిరెండుశ్లోకములు శృంగారరసౌచిత్యమును, అవయవసహజసౌందర్యశోభావిశేషంబును, దెల్పు

¶ బంగరుగొలుసీడ్చుకొనుచు గుఱ్ఱపుసాలనుండి రాజగృహంబుచొచ్చు మదించిన కోఁతినిజూచి పురుషులలో లెక్కలేని కొజ్జావాండ్రు సిగ్గులేక తొలఁగిపోయిరి. పొట్టివాఁడు కంచుకికంచుకములో దూఱుచుండెను. ప్రక్కలనున్న కిరాతులు తమపేరునకుఁదగినట్లు పొలిమేరఁజూచిరి. కోఁతి తమ్ముఁజూచుననుశంకచే మఱుగుజ్జువాండ్రు మిక్కిలివంగి మెల్లగాఁబోవుచుండిరి.

చు హర్షమీఱక, కవికిఁగలస్వభావపరీక్షణశక్తిని, వర్ణనసామర్థ్యమును విశదీకరించుచున్నవి.

§ "కృచ్ఛ్రాదూరుయుగం వ్యతీత్య సుచిరం భ్రాంత్వా నితంబస్థలే।
మధ్యేఽస్యా స్త్రివళీ తరంగవిషమే నిష్పందతామాగతా।
మద్దృష్టి స్తృషితేవ సంప్రతిశనై రారుహ్య తుంగౌ స్తనా।
సాకాంక్షం ముహురీక్షతే జలలవప్రస్యందినీలోచనే॥"

‡ "ఖేదాయ స్తనభార ఏవ కిము తే మధ్యస్య హారోఽపర।
స్తామ్యత్యూరుయుగం నితంబభరతః కాంచ్యానయా కింపునః।
శక్తిఃపాదయుగస్య నోరుయుగళం వోఢుం కుతో నూపురా।
స్వాంగైరేవ విభూషితాసి వహసి క్లేశాయ కింమండనం॥"

ఈక్రిందిపద్యములు జీమూతవాహనుని సుగుణసంపదఁదెల్పుచుఁ గరుణరసంబున నచేతనంబులకుఁగూడ నేడ్పుపుట్టించుచున్నవి.

† "నిరాధారం ధైర్యం కమివ శరణం యాతు వినయః।
క్షమః క్షాంతిం వోఢుం క ఇహ విరతా దానపరతా।
హతం సత్యం సత్యం వ్రజతు చ కృపా క్వాద్యకృపణా।
జగజ్జాతం శూన్యం త్వయి తనయ! లోకాంతరగతే॥"

§ నాచూపు మిక్కిలికష్టమునఁ దొడలుదాఁటి కటిప్రదేశమునఁదిరిగి వళిత్రయమున నెచ్చుతగ్గుగానున్న మధ్యభాగమున నాగిదప్పికవడి మెల్లగా నెత్తయిన స్తనములెక్కి నీటిబిందువులుస్రవించు నేత్రములను గోరికతోఁ జూచుచున్నది.

‡ ఓకాంతా! నీనడుమునకు స్తనభారమే చాలును. హారములబరువేల? నితంబభారమే తొడలకుఁ జాలును. మొలనూలేల? పాదములు తొడలనే మోయలేకున్నవి. అందెలేల? నీయవయవములే నీకువస్తువులుగానున్నవి. ఇంకను నగలేల?

† జీమూతవాహనుని మరణమునకువిచారించు తండ్రిమాటలు. ఓకుమారా! నీవులోకాంతరమేఁగఁగా ధైర్యము, వినయము, దానపరత్వము, సత్యము, దయ, యివియన్నియు నిరాధారములైనవి. జగమాని శూన్యమైనది.

$ " చూడామణిం చరణయోర్మమ పాతయతా త్వయా ।
లోకాంతరగతేనాపి నోజ్ఝితో వినయక్రమః ॥ "

ఈతని భాషాస్వాతంత్ర్యమునకును, గవితానైపుణ్యమునకును బదౌచిత్యమునకు నీక్రింది రెండుపద్యములుదాహరణములుగాఁగలవు.

‡ " అక్లిష్టబింబశోభాధరస్య నయనోత్సవస్య శశినఇవ ।
దయితాముఖస్య రేఖా సుఖయతినః ప్రథమదృష్టేయం ॥ "

† " కుసుమసుకుమారమూర్తిర్దధతీ నియమేన తనుతరం మధ్యం ।
ఆభాతి మకరకేతోః పార్శ్వస్థా చాపయష్టిరివ ॥ "

ఆహా! ఈకవికిఁగల చిత్రకళాపరిజ్ఞానమును, ఉపమాప్రయోగసామర్థ్యమును, పదార్థతత్త్వజ్ఞానమును, సముయోచితపదస్ఫూర్తిని, వేయేల! సర్వకవితాధర్మములను దెల్పుటకింతకంటె నితరంబేమియుదాహరింపవలెను? ఒకముక్కుగాని, పెదవికాని, చెవిగాని చక్కగానుండి మిగినవియట్లుండకపోవుటకాక, సర్వావయవములు చెప్పినట్లుసమష్టిలోనుం

$ నాపాదములపై శిరోమాణిక్యమునువిడిచిననీవు లోకాంతరమేగియు వినయము విడువకుంటివి.

‡ చిత్రకారనైపుణిగలిగిన జీమూతవాహనుఁడై దురంగులుసేకరించి చంద్రకాంతశిలపైఁదనప్రియురాలిరూపము వ్రాయఁబోవుచు ముందుగా ముఖబాహ్యరేఖను జిత్రించిచూచి యిట్లానందించుచున్నాఁడు. మండలాకారశోభగలిగి కనుపడు ప్రతిపచ్చంద్రరేఖవలె దొండపండుఁబోలు క్రీఁబెదవిశోభగలిగి, కన్నులపండువుగానుండు సుందరిముఖరేఖ నన్నానందపెట్టుచున్నది.

† పుష్పసుకుమారమైనట్టి మూర్తిదాల్చి ।
తనుతరంబగుమధ్యంబు తనరుచుండఁ ।
గమ్మవిల్తునిపార్శ్వభాగమున నున్న ।
కుసుమచాపమువలె దేవి కొమరుమీఱె ॥

డుట యెట్లుసౌందర్యమనఁబడునో యట్లే యొక్కమార్దవముగాని, పదగుంఫనముగాని, యలంకారముగాని యధికముగానుండి తక్కంగలవట్లుండకపోవుటకాక, యెల్లకావ్యధర్మములు యథోక్తముగా నుచితస్థితిలోనుండుట కవితాసౌందర్యమనఁబడును. అట్టినేతాదృశసంస్కృతమహాకవుల కవితాసారస్యమనుభవైకవేద్యముగాని వాఙ్మాత్రగోచరముగాదు. అయిననీమహాకవి కవిత్వనైపుణికి దిక్ప్రదర్శనముగాఁగొన్ని పద్యములుదాహరించితిని. ఇంతమాత్రముచేఁగూడ స్థాలీపులాకన్యాయంబుగ సారస్యముఁగ్రహించుసరసుల కీకవిప్రతిభావిశేషంబు గోచరముగాకపోదు.

మఱియు సమకాలికంబులగు నీతనినాటకంబులందును మహాకవి కాళిదాసనాటకములందును సమానాభిప్రాయంబులుగల పద్యంబులనేకంబులుగలవు రుచిచూపుట కీక్రింది వారిరెండుశ్లోకంబుల నుదాహరించుచున్నాఁడను.

" సఖిలు నఖిలు ముగ్ధే సాహసం కార్యమీదృక్ ।
వ్యపనయ కరమేతం పల్లవాభం లతాయాః ।
కుసుమమపి విచేతుం యోనమన్యే సమర్థః ।
కలయతి సకథం తే పాశముద్బంధనాయ ॥ రత్నా "

" నఖిలు నఖిలు బాణస్సన్నిపాత్యోఽయమస్మిన్ ।
మృదుని మృగశరీరే పుష్పరాశావివాగ్నిః ।
క్వబత హరిణకానాం జీవితం చాతిలోలం ।
క్వచ నిశితనిపాతా వజ్రసారాశ్శరాస్తే ॥ శాకుం "

పైరెంటిలోను గొంచెము విషయము భేదముగాని వృత్తంబును బదంబులును, అభిప్రాయంబును, హృదయావస్థయు సమానముగానున్నవి

జగత్ప్రసిద్ధంబులగు కాళిదాస నాటకములతిమనోరంజకంబులగుట సర్వవిదితమే కాని యీశ్రీహర్ష నాటకంబులును వానికెల్లవిషయంబులందీ సిపోవుసరిగదా! భాషాసౌలభ్యంబునంగూడ దృశ్యప్రబంధములలో నెల్లనివి యే మొదటివని తెల్లమగుచున్నది. ఈనాటకంబులకాలమున నింద్రజాల విద్యకుఁ బ్రాచుర్యమధికముగానున్నట్లు కనుపడుచున్నది. శ్రీహర్షుఁ డుభయమతసమ్మతుఁడు వివేకియు నగుచక్రవర్తియని స్వార్థపరిత్యాగము పరోపకారము ప్రధానముగాఁగల నాగానందమే బోధించుచు జగంబునకు నీతిదాయకముగానున్నది. ఈనాటకంబులనుపయోగింపఁబడిన సౌరసేనియను ప్రాకృతభాషకూడ మిక్కిలిమృదువై సంస్కృతంబును జక్కఁగాఁబోలియున్నది. ఇట్టిప్రాకృతోపయోగమింకెవ్వరి నాటకంబులలోను లేదని విల్సనుకూడ దృఢాభిప్రాయపడియున్నాఁడు. ఇదికూడ వీనిప్రాచీనస్థితికి నొకకారణంబగును. ఇందలి కవిత్వ "మదోషౌ సగుణౌ సాలంకారౌ శబ్దార్థౌ కావ్య" మ్మను కావ్యలక్షణమునకు సరిపడి నిర్దుష్టమై పాణినీయసమ్మతమై యన్వయకాఠిన్యము లేక సర్వజనాదరణీయముగా నున్నది. వేయేల? పద్యగద్యరత్నములప్రోవగుట రత్నావళి రత్నావళియనియు, దర్శనరమణీయంబగుటఁ బ్రియదర్శిక ప్రియదర్శికయనియు, నచేతనంబులకుఁగూడ నీతికరుణౌదార్యములనుబోధించి సంతోషదాయకంబగుట నాగానందము నాగానందమనియుఁ జెప్పవచ్చును.

శుభమస్తు.

శ్రీకాళిదాసమహాకవి.

మ॥ ధరణీచక్రవివేకిమానసగుహాంతర్యామి వాణీస్వయం।
వరవాల్మీకిమునిప్రణీతకవితాబ్రహ్మాండపూర్ణంబుని।
త్యరసాత్మాత్మమహత్త్వబోధకకృతి వేదాంతైక వేద్యంబుస।
త్పరమానందము కాళిదాసకవిరాడ్బ్రహ్మంబు భావించెదన్ ॥

[ఈమహాకవి, శ్రీహర్షవిక్రమాదిత్యునిసభకలంకారభూతుండగు నవకవిరత్నశిరోరత్నమై క్రీస్తుపూర్వమేఁబదియాఱులోనున్నవాఁడను ఘనవిమర్శకులననుసరించిన నాయభిప్రాయంబిదివఱకే విదితమైయున్న నీతనికాలమునుగూర్చి యనేకులనేకవిధములుగా వ్రాసియుండుటచేఁ బరస్పరవిరుద్ధములగు వారి యభిప్రాయంబులను సంగ్రహంబుగా సవిమర్శముగాఁ జూపుచు జగద్విఖ్యాతిఁగాంచిన యీకవితల్లజుని జీవితము విపులముగా వ్రాయఁబూనితిని].

ఎల్లవిదేశీయభాషలలోనందును విశేషముగా హూణభాషలో నీమహాకవి నీతనికావ్యములనుగూర్చిన యుపన్యాసములు పెక్కుగలవని వినికని యుంటిమిగాని మనదేశభాషలలోనందును నాంధ్రభాషలో నీతనికవిత్వచరిత్రతత్త్వముం దెల్పునుపన్యాస మొండైనఁగలవని కని విని యెఱుంగము.

ఎవ్వనినామంబు భగవన్నామంబువలె సర్వభావులయంబునను ధ్యానగోచరంబగునో యెవ్వనిరూపఁబదృశ్యంబయ్యుఁ గీర్తిరూపంబున భరతఖండంబు చతురాశాకుడ్యంబులఁ జిత్రితంబగునో యెవ్వనికృతులు

సకలదేశభాషాధురీణులనిలయంబుల గృహదైవంబులఁబోలి యారాధనీయంబులగునో యెవ్వని కావ్యామృతరస మనుభూతపూర్వంబయ్యు నెల్ల నాగరికుల కెప్పటికప్పుడు శ్రోత్రపేయమై యత్యంతసకలమునూడిక హృదయాకర్షకంబగునో యెవ్వని శ్రావ్యకావ్యపద్యపాదంబొకండైననోటికి రాని చదువరి హిమాలయంబు మొదలుగాఁ గన్యాకుమార్యగ్రమువఱకు ను గలయెల్లజానపదములలో లేఁడో యామహానుభావుని చరితము వ్రాయఁబూను నాసాహసంబును దెల్పికొని క్షమింప వివేకిలోకంబును బ్రార్థింపక మున్నె యంతటిసర్వజ్ఞుండే యహంకారనిరాసార్థంబు రఘువంశంబున వ్రాసిన—

* ‘‘ మందః కవియశఃప్రార్థీ గమిష్యామ్యుపహాస్యతాం ।
ప్రాంశులభ్యే ఫలే లోభాదుద్బాహురివ వామనః ॥ ’’

అను శ్లోకంబును దలంచిన నాకు హృదయవేపథంబు వొడముచున్నది. అయిన నీతని కావ్యరసము గ్రహించిన యాబాలవృద్ధమెల్లరకు నీమహానుభావుఁ డెవఁడు? ఎప్పటివాఁడు? ఎక్కడివాఁడు? అను విషయంబులనొక్కసారియైన నాలోచింపమనస్సు తొందరపడకపోదనుట యెల్లరు నెఱిఁగినదే కావున నాశక్తికొలఁదిఁ బెద్దలఁబురస్కరించుకొని యీకవిచరిత లేఖనంబునకుఁ గడంగెదను.

ఈమహాకవి కాళిదాసుని జననంబున వన్నెకెక్కిన సుదినమేది? తనపరిపూర్ణపుణ్యఫలంబుగా నీకీర్తికుమారునిఁ గనుపారఁగన్నమన్నన గొను జననీజనకులెవరు? ఈపావనుని చరణతలంబులఁ బవిత్రంబగు ప్రదేశమేది? ఈవిద్వాంసుని విద్యాగురువెవఁడు? ఈపురుషపుంగవుని జీవచరిత్ర యెట్టిది? ఈసుకృతిని జీవలోకమునుండి యెడఁబాపిన దుష్కాలమేది?

* ఎత్తయిన చోటనున్న ఫలమును గోరి చేతులెత్తిన పొట్టివానివలెఁ గవియశస్సుఁ గోరు నేను పరిహాసపాత్రుండనగుదును.

యను నతికుతూహలంబున వెల్వడు నీప్రశ్నంబులకు యుక్తియుక్తంబగు ప్రతివచనమీతని కావ్యంబులలో మృగ్యంబై వాని వ్యాఖ్యానంబులలో శశవిషాణప్రాయంబై యేతదర్వాచీనగ్రంథంబులలో గగనకుసుమోపమంబై రాజచరిత్రలలో మరుమరీచికానీరసమంబై శోధనాపరులకుఁ జింత్యంబై యిఁకనన్నివిధముల శూన్యంబై శోచనీయంబై ‘‘ఏమో’’ యనివచ్చుటచే నివియన్నియు నిష్ప్రయోజనంబులను దరిద్రుని మనోరథంబులమాడ్కిఁ బొంగి వెంటనే క్రుంగవలసినవగుచున్నవి. ఇంతకును గారణంబు మనదేశంబునఁ బూర్వము దేశచరిత్రలు వ్రాయునాచారము లేకుండుటగదా? ఈతని కావ్యంబులకు లెక్కలేనియన్ని వ్యాఖ్యానములు వ్రాసినవారిలో నొక్కఁడైన నీతని కాలముఁ దెల్పెనా? ఈతని గ్రంథంబులఁ బెక్కుదేశభాషలలోనికి మార్చినకవులలో నొక్కఁడైన నితని యుదంతంబు వ్రాయఁగడంగెనా? అనేకులాలంకారికు లీతని పద్యరత్నంబులఁ దమపుస్తకంబులను దాహరించిరిగాని యొక్కఁడైన నీతని కథాప్రసంగమెత్తెనా? ఇమ్మహాత్ముని కృతిరత్నంబు లిప్పుడెట్లు దివ్యప్రభల విలసిల్లుచుండెనో తమజననకాలంబునఁ గూడనట్లే ప్రకాశించినట్లు పూర్వాపూర్వకవుల ప్రస్తావనలే తెల్పుచున్నవి.

ఈపుంభారతికీర్తివాహానంబులగు కావ్యరాజహంసంబు లీభరతఖండమెల్లెడ నెట్లు సంచారమొనరించుచున్నవో మొదటినుండియు నితరఖండంబులఁగూడ విహరించుచునేయున్నట్లు కనుపడుచున్నది. అయిన నీతని వృత్తాంతంబుఁ దెల్పు దృఢాధారమింతయైనఁ గనుపట్టదు. కాని యీతనిఁగూర్చి జననంబాదిగా మరణమువఱకునుగల సర్వదినచర్యను దెల్పునన్ని పుక్కిటిపురాణగాథలు లోకంబునఁ జిరకాలమునుండి కర్ణపరంపరాయత్తములై వచ్చుచున్నవి. అవియన్నియు నిజమని నమ్ముదుమా? అసత్యమని త్రోసివేయుదుమా? అందుఁగొన్ని యమానుషచర్యలఁ జెప్పునవి యగుటచే నమ్మరానివై మఱికొన్ని నీతిదాయకములగుటచే విశ్వసనీయ

ములై సత్యాసత్యరూపములైన యాకథలు “ అట్టిమానవుఁడు లోకమున జన్మించియుండునా ” యనియు “ ఆహా మహానుభావుఁడు కాళిదాసు భగవదవతారమే ” యనియు రెండుతెఱంగులఁ బండితపామరలోకమును భ్రమపెట్టుచున్నవి. ఇదిట్లుండఁగా “ నిరువురుముగ్వురుకాళిదాసులున్నట్లు తెలియుచున్నది. వారిలో నెవఁడీతఁ ” డను నొకఱ్ఱగొప్పవిషయము మఱియు భ్రాంతినిగలిగించుచున్నది. దీనికిందోడు “ కాళిదాసనుపేరుగలకవియే లేఁడు. ఇదియొకబిరుదనామముకావచ్చు ” ననునూతనమార్గము మిక్కిలిదిగ్భ్రాంతిని గావించుచున్నది. ఇవన్నియుఁజూడఁగా మన కాళిదాసచరితమార్గము పైకిబాగుగాఁగన్పడుచున్నను నడచినకొలఁదిని దొంగయూబిలోదింపునట్లుగానున్నది. అయిన నేబుధవరుఁడు విమర్శకయోగుల హృదయడోలాంతరంబులనూగుచుండె నేలోకజ్ఞుఁడు రసజ్ఞుల వదనంబు సదనంబుగావించుకొనియుండె నేసుశ్లోకుఁడు కోవిదులకర్ణంబులకు విందొనర్చుచుండె నేప్రతిభావంతుఁడు కాళిదాసనామవాచ్యులకాద్యుఁడయ్యె నేపూజ్యపామనినామమే తరువాతివారిబిరుదనామమునకు నిదానమయ్యె నారఘువంశ శాకుంతలాది కావ్యనాటకకర్తయగుకవిసార్వభౌముఁడే మనకాళిదాసని నిర్ణయించి యొకదారిత్రొక్కెదము.

ఈమహాకవికాళిదాసుఁడెవఁడు? ఎప్పటివాఁడు?

ఆంధ్రమహాకవియగు తెనాలిరామకృష్ణునికారోపింపఁబడు పరిహాసకథలఁబోలినకథలకాశ్రయుండై ధారానగరాధిపతియైన భోజమహారాజునకాశ్రితుఁడై సంస్కృతభాషలోని సంకలనగ్రంథమగు భోజప్రబంధమునందలి కవిపాత్రలలోనొకఁడై మనయాంధ్రభాషలోముద్రితములగు కాళిదాసచరిత్రలకునాయకుఁడగు విటసార్వభౌముఁడుకాఁడు.

౧౧.వ శతాబ్దంబులోని శ్రీభోజనరేంద్రుని పితామహుండును ౧౦ వ శతాబ్దంబు చివరిభాగంబుననున్నవాఁడు నగుముంజమహీపాలుని యాశ్రితుఁడగు ధనంజయుని దశరూపంబునఁ బేర్కొనఁబడినవాఁడును ౭ వ శతాబ్దంబుమొదట నుజ్జయినీకన్యాకుబ్జంబుల నేలిన హర్షవర్ధనుని యాస్థానమందలికవియగుబాణభట్టునిచే మిగులనుతింపఁబడినవాఁడునగు కాళిదాసు భోజరాజుకాలమునాఁటివాఁడనుట యెంతయునసంగతము.

“ హర్షచరిత్రలోఁ గవిస్తుతిచేయుచు బాణభట్టుఁడు, సూత్రధారకృతారంభములగు బహురూపకంబులచే భాసుఁడు కీర్తిఁబొందెనని భాసకవిని, మధురసాంద్రములైన కాళిదాసోక్తులయందెవనికాదరముగలుగదని కాళిదాసునివర్ణించుటలో భాసుని రత్నావళ్యాదిరూపకంబులకంటె మిక్కిలిమనోహరములై మహాయశస్సుగాంచిన కాళిదాసుని శాకుంతలాదినాటకంబులఁ బ్రశంసించకపోవుటచూడఁగా • బాణుఁడు హర్షచరిత్ర వ్రాయునప్పటికిఁ గాళిదాసు నాటకములైనను వ్రాయకయుండవలెను లేదా? వ్రాసినను వానికాకాలమున మంచిప్రతిష్ఠ లేకుండవలెననితోఁచుచున్నదిగావునఁ గాళిదాసు బాణునకు సమకాలికుఁడుగాని యొకఱ్ఱతరము పూర్వుఁడుగానియైయుండవలె ” నని మొదటఁగాదంబరీపీఠికలోవ్రాసిన డాక్టరుపేటర్సను “ నేనుగాదంబరిలోఁజూపినయభిప్రాయము ప్రామాదికము కాళిదాసు క్రీస్తుశకమునకుఁగొంచెము పూర్వమునుండివచ్చుచున్న విక్రమశకము మొదటివాఁడైయుండు ” ననితనపూర్వాభిప్రాయంబును దరువాతమార్చుకొనెనని చెప్పుచుఁ గొందఱువిమర్శకులాపూర్వాభిప్రాయంబునుగూడఁ గాళిదాసునాఱవశతాబ్దములోఁ జేర్చుటకొకయాధారముగాగ్రహించియా నారేయదిమర్బలప్రమాణమని తలఁచియుండుటచే దానినిమనము పరిగణింపనక్కఱలేము. ఇదిట్లుండఁగా—

§ “ రఘువంశకావ్యమునందున్న “ తం భావాయప్రసవసమయాకాంక్షిణీనాం ప్రజానా। మంతర్గూఢం క్షితిరివ నభో బీజముష్టిం దధా

§ ప్రసవసమయమునుగోరు ప్రజలయభీష్టంబుకొఱకు నిండుచూలాలయిన యగ్నివర్ణపత్ని సింహాసనమెక్కి రాజ్యమొనరించెను.

నా। మాత్యైస్సార్థం స్థవిరసచివైర్హేమసింహాసనస్థా। రాజ్ఞీ రాజ్యం విధివదశిషద్భర్తురవ్యాహతాజ్ఞా॥"

యనుశ్లోకంబున వర్ణింపఁబడిన యగ్నివర్ణపత్నీగర్భస్థుఁడగు రాజకుమారునితోఁ గావ్యము సమాప్తి చేయుటవలన సూర్యవంశరాజుల పరిపాలనకాలంబును బట్టిచూడఁగాఁ గ్రీ॥ పూర్వమెనిమిదవ శతాబ్దంబులోనున్న యా రాజబాలునకుఁ గాళిదాసు సమకాలికుఁడాశ్రితుఁడునై యుండవలె" నని ఘాచిదోరవారభిప్రాయపడిరిగాని యా బాలుని జననంబును నామంబునైనఁ దెల్పక యతఁడు గర్భస్థుఁడైయుండఁగాఁ దల్లి దేశపరిపాలన చేయుచుండెనని చెప్పి యాకథాభాగము నిడుచుటచేఁ దనకావ్యనిర్మాణము నాఁటికి జన్మమైన నెత్తనివానితోఁ గాళిదాసునకు సమకాలికత్వమూహించుట యసంభవమనియు నొకవేళ యతఁడు పుట్టిన వెనుకనే కాళిదాసతని నాశ్రయించియుండవచ్చునని యూహించినను దనయాశ్రయదాతవృత్తమును విదపనైన దానికనుబంధముగా వర్ణింపకపోవుటచూడఁగా నట్టి యూహకవకాశమే లేదనియు, రఘువంశముయొక్క సమాప్తియు నైజముగా దరిదేలినట్లుగానుండక మధ్యభాగమున విడువఁబడినట్లుండుటచేతను, వాయుపురాణము మొదలుగాఁగల కొన్నిగ్రంథములను బట్టి గర్భస్థబాలుఁడు మొదలుగా ననేక రాజులు రాజ్యము చేసినట్లు కనుపడుచుండిన వారివృత్తాంతము వర్ణనీయము కాకపోవుటచేతనో కావ్యవిస్తరభీతిచేతనో యంతటితో సమాప్తినొందించియుండునని యూహింపఁదగినదగుటచేతను గాళిదాసు క్రీ॥ పూ॥ ౮ వ శతాబ్దములోనివాఁడు కాఁడనియు సహజసిద్ధంబగు కాళిదాసనాటకశైలికిని శాకుంతలాదులవలెఁ బ్రసిద్ధిఁగాంచిన భవభూతినాటకంబుల ప్రయత్నసిద్ధంబగు శైలికిని నడుమ నాలుగైదు శతాబ్దంబులకంటె నధిక కాలముండియుండదని గ్రహింపఁదగినదగుటచేఁ గాళిదాసు క్రీస్తుశకప్రారంభమునకు దగ్గఱివాఁడైయుండుననియు వి

శ్వసింపవచ్చు" నని ఘాచిదోరవారియభిప్రాయంబును ఖండించిన †యస్. పి. పండితులయాశయంబును డాక్టరుభౌదాజీగారి కాళిదాసోపన్యాసము తెల్పుచున్నది. మఱియు జ్యోతిషగ్రంథప్రమాణమువలనఁ దెలియఁబడుచున్న (సంవతు) మాళవశకమును క్రీ॥ పూ॥ ౫౬ లో స్థాపించిన విక్రమాదిత్యుని యాస్థానమందలి నవకవిరత్నములలోఁ గాళిదాసొకఁడని జ్యోతిర్విదాభరణమందలి కవిరత్నపద్యము చెప్పుచున్నది గావునఁ గాళిదాసు క్రీస్తుపూర్వము ప్రథమశతాబ్దమునను డియుండు" నని సర్ విలియమ్ జోన్సు నిశ్చయించినట్లు కూడఁ దెలుపుచున్నది.

కాని క్రీ॥ పూ॥ ౫౬ లో నుజ్జయినీరాజుగానున్న విక్రమాదిత్యుఁడే లేఁడనియుఁ గ్రీ॥ శ॥ ౫౪౪ లో జరిగిన కొరూరుయుద్ధములో నుజ్జయినీప్రభువగు విక్రమాదిత్యుఁడు కడపటిసారి మ్లేచ్ఛులను జయించెననియు నా విక్రమార్క జయంబునకభిజ్ఞానంబుగ నిలుపఁబడిన శకము ౬౦౦ సంవత్సరములు వెనుకకుజరిపి ప్రారంభింపఁబడుటచేఁ గ్రీ॥ పూ॥ ౫౬ నుండి వచ్చుచున్నదనియు నందుచే విక్రమార్కుఁడప్పటివాఁడని తలంపఁగూడదనియు నతఁడు క్రీ॥ శ॥ ౬ వ శతాబ్దములోనివాఁడనియు విక్రమార్కశకనిర్ణయమునుగూర్చి మొదట సాహసంబుగాఁ జెప్పిన ఫెర్గూసానుయొక్క యభిప్రాయంబునే గొరువాతకొందఱు విమర్శకులు గ్రహించి కవిరత్నాశ్రయుఁడగు విక్రమాదిత్యుఁడాఱవశతాబ్దములోనివాఁడని వ్రాసియుండిరి. ఈయభిప్రాయముం గనిన మేక్సుముల్లరు పండితుఁడు మొదలుగా మఱికొందఱు "క్రీ॥ శ॥ ౬ వ శతాబ్దములో నారంభింపఁబడిన విక్రమశకమెందుచే నాఱువందలవత్సరములు వెనుకకుజరుపఁబడినదో యెవరును సయుక్తికంబగు కారణమును జెప్పరైరి" యని దీనినాక్షేపించినట్లుగా శ్రీ నందర్గికారులు చెప్పుచు రాజతరంగిణ్యాదులం బట్టి యిద్దఱు ముగ్గురు విక్ర

† చూ॥ శ్రీనందర్గికారుల రఘువంశపీఠిక.

మార్కులు కనుపడుటచే మాలవశకకర్తయెవఁడో నిర్ణయించుట కశక్యసాధ్యమేయని సంశయించుచుండుదకుఁ గాళిదాసాశ్రయుఁడగు విక్రమాదిత్యుఁడు ౬ వ శతాబ్దములోనివాఁడేయని కోరూరుసిద్ధాంతము నవలంబించినట్లు కనుపడుచున్నది.

ఫెర్గూసానుయొక్క మతముననుసరించిన పైవిమర్శకుల యభిప్రాయమాలోచింపఁగాఁ క్రీ॥ ౫౪౪ లో నున్న విక్రమార్కుఁడుగాక క్రీ పూ॥ ౫౭ లోఁ దనపేరవిక్రమార్క (మాలవ) శకమును నిలిపినరాజే లేఁడనియు, శకవ్యాప్తికై యాఱువందలయేండ్లు వెనుకనుండిప్రారంభింపఁబడినదనితలంచుటచేఁ క్రీ॥ పూ॥ ౫౭ మొదలుగాఁ క్రీ॥ ౫౪౪ వ సంవత్సరములోపుగా మాలవవిక్రమార్క నామంబులతో నొకశకమేవ్యవహరింపఁబడియుండుటకవకాశము లేదనియు స్పష్టముగాఁ దెలియుచున్నది. కాని, యీక్రిందనుదాహరింపఁబడు శాసనములు పైవాదంబునకపవాదంబుగల్పించుచు నట్టిశక మొకటిగలదని ధ్రువపఱచుచున్నవి.

$ జయభటునికవి శాసనములో "విక్రమసంవతు ౪౩౦" అనియే దొకసందర్భమును దెల్పుచున్నట్లు తెలియుటచేతను డాక్టరుఫ్లీటు కనుపఱచిన మందసారశాసనములోని—

"మాలవానాం గణస్థిత్యా యాతే శతచతుష్టయే।
త్రినవత్యధికేఽబ్దానా మృతౌ సేవ్యఘనస్వనే।
సహస్య మాసశుక్లస్య ప్రశస్తేఽహ్ని త్రయోదశే।
మంగలాచారవిధినా ప్రాసాదోఽయం నివేశితః॥"

అను శ్లోకమువలన "మాలవశకము ౪౯౩" అనియున్నట్లుకనుపడుటచేతను క్రీ॥ ౫౪౪ లో జరిగిన కోరూరుయుద్ధములోని విక్రమాది

$ చూ. ఇండియన్ ఆంటిక్వెరీ ౧౮౮౬.

త్యుని జయమునకుఁ బూర్వమే విక్రమార్క మాలవనామములతో నొకశకమున్నట్లును క్రీ॥ పూ॥ ౫౭ నుండి వచ్చుచున్న సర్వసమ్మతమైనశకమదియే యైనట్లును స్పష్టమగుచున్నది.

మఱియుఁ గాళిదాసునుగూర్చి వ్రాసిన డాక్టరు కేరన్ అనువిమర్శకుఁడు "చైనాదేశస్థుఁడగుఫాహియాను ౪౦౪ లో హిందూదేశయాత్ర చేయవచ్చినపుడు గయలో నమరదేవనిర్మితమని యొకశిలాశాసనము చెప్పుచున్నగుడి లేదనియుఁ బిదప ౬౪౦ లో హుయన్స్యాంగువచ్చినపుడట్టిదేవాలయముగనుపడినదనియు వ్రాయఁబడియుండుటచే నీమధ్యకాలంబుననున్న యమరదేవునకు సమకాలికుఁడగు కాళిదాసు ౬ వ శతాబ్దంబుకడపటివాఁడైయుండు" నని యొకనూతనమార్గముంద్రొక్కెను. దీనిపై మఱికొందఱువిమర్శకులు "ఫాహియాను గయలోని యమరదేవుఁడు కట్టించినగుడిని జూడకపోవచ్చును. చూచినను దానినిగూర్చి వ్రాయకపోవచ్చును. లేదా? అతనియాత్రకుఁదరువాతనే యాగుడినిర్మింపఁబడినదనితలంచినను నాయమరదేవుఁడు నవకవిరత్నములలోనియమరసింహునికంటె నన్యుఁడుకావచ్చును. కాని యంతమాత్రముచేతనే నామలింగానుశాసనకర్తయగు నమరసింహుఁడే యాయమరదేవుఁడనియు నాతనికి సమకాలికుఁడగు కాళిదాసాఱవశతాబ్దములోనివాఁడనియుఁ జెప్పుటయుక్తముగా" దని దృఢాభిప్రాయముం దెల్పిరి.

మఱికొందఱు § "బ్రహ్మగుప్తుని ఖండఖాద్యగ్రంథముయొక్క వ్యాఖ్యానముననున్న "నవాధికపంచశతసంఖ్యశాకే వరాహమిహిరాచార్యో దివంగతః" అనువాక్యమునందలి శాకపదమునకు శాలివాహన శకమనియర్థముచేసి శకకాలము ౫౦౯ అనఁగాఁ క్రీ॥ ౫౮౭ లో మృతి

§ సం. కా. ౪. పీఠిక.

నొందిన వరాహమిహిరుఁడు నవరత్నములలోనివాఁడగుటచే నతనికిసమకాలికుఁడగు కాళిదాసు ౬ వ శతాబ్దము రెండవభాగములోనివాఁడై యుండు" నని వ్రాసిరి. సరియేకానిండు. వరాహమిహిరుని మరణకాలమున ననుసరించి విక్రమాదిత్యాశ్రితుఁడగు కాళిదాసును క్రీ॥ ౫౮౭ ప్రాంతమునఁ జేర్చిన కోరూరుసిద్ధాంతమునవలంబించినపైవారు, మాలవశకోద్ధారకుఁడగు విక్రమార్కుఁడు ౫౪౪ లో శకులనుజయించి ౫౫౦ లో మృతిఁబొందెనని వ్రాయుచుండినను తదాశ్రితుఁడగు వరాహమిహిరుఁడిక ౩౭ సంవత్సరములు జీవించియుండెనని తలంచుట యాశ్చర్యముగాదుగావున నతనికి సమకాలికుఁడగు కాళిదాసు నాఱవశతాబ్దంబులోఁజేర్చుటకై వరాహమిహిరమరణకాలబోధకంబగు శాకపదమునకు శాలివాహనశకమర్థముచేసిరిగాని యంతకుఁబూర్వమే ౩౭ సంవత్సరములక్రిందట మాలవశకమునునిలిపిన యతనిపోషకుఁడగు విక్రమార్కునిశకమనియేలయర్థముచేసిరికారో తెలియకున్నది. ఒకవేళ పైవాక్యము వ్రాసినవాఁడామరాజుగదా? యతనియభిప్రాయము శాలివాహనశకమేయైయుండుననితలంతురేని యతఁడయినను క్రీ॥ ౬౨౮ లో నున్నవాఁడని వారే తెలుపుచుండుటచే వరాహమిహిరమరణకాలంబునకు ౪౧ ఏండ్లుమాత్రమే తరువాతివాఁడై యుజ్జయినీరాజ్యంబుననున్నయతఁడా మాలవశకమును సంపూర్ణముగా వ్యవహరించుకొనుచుండి యావరాహమిహిరునకు మిత్రుఁడో శిష్యుఁడోయైయుండి కొంచెమించుమించుగా విక్రమాదిత్యునిఁగూడ నతిబాల్యమునఁజూచినవాఁడేయైయుండి విక్రమార్కశకమనునర్థమునందే శాకపదమును బ్రయోగించియుండుననిమాత్రముతలంచి యాశాకపదమునకు మాలవశకమనియర్థమేలచెప్పరాదు? అట్లుచెప్పినయెడల ౫౮౭ లో గతించిన వరాహమిహిరునకును, నతనిపోషకసమకాలికులగు విక్రమాదిత్యకాళిదాసులకును నడుమ ౯౧ సంవత్సరములు వారితలంపునకుభంజకంబగు వ్యవధానముండెనని వారెఱుంగరా? కావునఁ బైశాకపదమునకీ రెండుశకములు నర్థముగాక శ్రీహర్షజీవితములో వ్రాసినట్లుగాఁ క్రీ॥ పూ॥ ౫౭ లోఁ బ్రారంభింపఁబడిన శకకాలమే యర్థమనియు, నికారణంబునఁ గాళిదాసునాఱవశతాబ్దములోనివాఁడని నిర్ణయింపఁగూడదనియు నాలోచింపవలసియున్నది.

మఱికొందఱు ౩౯౫ లో శకాదులనుజయించి విక్రమాదిత్యబిరుదమొందిన రెండవచంద్రగుప్తునినాఁటివాఁడు కాళిదాసని వ్రాసినదాని నిదమిత్థమని నిరాధారంబని కాళిదాసవిక్రమార్ককాలనిర్ణయకర్తలెల్లరు నిర్వచించియున్న నదికూడ విక్రమార్కకాళిదాసాదుల నాఱవశతాబ్దములోఁజేర్చిన కోరూరుసిద్ధాంతము సంశయాస్పదమనుటకుఁజాలును. అయిననేది యింతమందిని భ్రమపెట్టుచుండె నట్టికోరూరుయుద్ధమునకొక్కయాల్పరూనిమాటతక్క వేఱొక్కసాక్ష్యమేదియుఁ గనుపడనందుననిది విశ్వసింపఁదగినదికాదని యెల్లనవీనచరిత్రకర్తల యభిప్రాయము లేకీభవించుచున్నందుననిఁక దీనిపైవాదములు విమర్శింపక యితరాభిప్రాయములం గనుఁగొనెదము.

తమయాశయంబునకుఁగొందఱువ్రాతల నాధారముగాఁదీసికొని కాళిదాసు బాణునకు సమకాలికుఁడో కొంచెముపూర్వుఁడోయైయుండునను నభిప్రాయముమనస్సులోనుంచుకొని యతని నాఱవశతాబ్దంబుతుదిభాగంబునఁజేర్చి రఘువంశపీఠికలో వ్రాసిన శ్రీనందర్గికారుల ప్రమాణంబులముందుగా విమర్శింపవలసియున్నది,

క్రీ॥ శ॥ ౬౩౪ లో ద్వితీయపులికేశినివేశితంబగు నైహోలుశాసములోనున్నదని "యేనాయోజినవేశ్మ స్థిరమర్థవిధౌవివేకినాజినవేశ్మ। సవిజయతాం రవికీర్తిః కవితాశ్రితకాళిదాసభారవికీర్తిః॥" అనుశ్లోకమునుదాహరించుటవలన భారవికాళిదాసులు సమకాలికులై పైశాసన

కాలముననుండియుందురని వారియభిప్రాయమైనట్లు కనుపడుచున్నదిగా
ని వారుపైశ్లోకమునకర్థము వివరించియుండకపోవుటచూడఁగా లోకప్రసి
ద్ధుఁడగు మనకాళిదాసునకాపద్యార్థము సంబంధించదని వారికే సంశయ
ముకలిగినట్లు తోఁచుచున్నది. ఆహా! యీశ్లోకము యమకప్రధానమై
క్లిష్టార్థంబై యెవనిఁగూర్చి వెడలెనో వానివిక్రమౌదార్యములం దెల్ప నిరుప
యోగంబై కాళిదాసువిక్రమాదిత్యునాదరణపాత్రుఁడను నెల్లవిమర్శకచ
రిత్రకర్తలయభిప్రాయంబునకును ధన్వంతర్యాదికవులకు సమకాలికుఁడను
చాలమంది యాశయంబునకును భంజకంబై రవికీర్తికాశ్రితుఁడనియుభా
రవికి సమకాలికుఁడనియు నెవ్వరునెపుడునెఱుఁగని నూతనవిశేషముం
దెల్పునట్లొకవిధముగా సర్థమైనదేమోకాని, కాళిదాసభారవికవులకీర్తి
వంటికీర్తిగల రవికీర్తియని కీర్తివిషయమై యుపమానంబుగా యమకము
నకుసరిపడినట్లుగాఁ బ్రాచీనప్రసిద్ధుఁడగు కాళిదాసును నవీనప్రసిద్ధుఁడగు
భారవినిగైకొనినట్లర్థమగునది పులికేశితో నెట్టిసంబంధముగలవాఁడో తె
లియఁబడని రవికీర్తివర్ణనముం దెల్పుచుఁ గాళిదాసప్రశంస నేమియుఁ జెప్ప
నందునఁ గాళిదాసు భారవిసమకాలికుఁడై యాశాసనకాలమున నుండి
యుండుననితలంచుట యాశ్చర్యకరమగును. అట్లయినయెడలఁ గాళిదాసె
వరికుపమానంబుగా నుదాహరింపఁబడిన నతఁడాకాలంబునవారికి సమ
కాలికుఁడై యుండునని చెప్పవలసివచ్చునుగదా? ఇదియుంగాక శాకుంత
లాది శైలికిని బాషాణత్రయమని ప్రసిద్ధికెక్కిన మొదటిసర్గత్రయముగ
లిగిన కిరాతార్జునీయముశైలికిని భాషాకాస్థితినిబట్టి యెన్నివందలసంవ
త్సరములయంతరముండవచ్చునో చదువరులే యూహింపసమర్థులు. పై
శాసనపద్యము విమర్శింపఁగా నీకవులనిద్దఱి నొకకాలపువారని చెప్పుధోర
ణియేకనుపడదు. ఒకవేళ వారట్లుతలంచిరేమోయని మనమనుకొనిన నం
దలికాళిదాసు, తత్కాలంబున జ్యోతిషస్వరశాస్త్రముల కభివృద్ధివచ్చిన

ట్లుకనుపడుటచేత— "ఆసీత్కాశ్యపవంశజోఽర్కతనయాతీరాధివాసో
ద్విజః। శ్రౌతస్మార్తవిచారసారచతురశ్శ్రీభానుభట్టస్సుధీః। తత్పుత్రో హ
రిభక్తినిర్మలతనుర్జ్యోతిర్విదామగ్రణీః। శ్శాస్త్రం శత్రుపరాభవాఖ్యమక
రోచ్ఛ్రీకాళిదాసః కవిః॥" అనుపద్యమువలనఁ దెలియఁబడు శత్రుపరాభవ
శాస్త్రకర్తయగు మఱియొకకాళిదాసైయుండవచ్చునుగాని రఘువంశా
దికర్తయు నవాఙ్మనసగోచరపితృగోత్రనివాసుఁడు నగుమనకాళిదాసు
కాఁడని ధ్రువముగానమ్మవచ్చును. మఱియుఁ బైశాసనమును స్థాపించిన
కర్ణాటమహారాష్ట్రదేశపాలకుఁడగు నారెండవపులికేశి ౬౨౦ లో నుజ్జ
యినీరాజగు హర్షవర్థనునినోడించెనని చరిత్రలవలనఁ దెలియుటచేఁ గ్రీ॥ ౭
వ శతాబ్దంబుమొదటనున్న హర్షవర్ధనుని యాశ్రయియగు బాణభట్టుఁడీ
షద్వైషమ్యముగాఁ దననాఁటివాఁడు తనశత్రుపక్షమువాఁడు నిరుపమా
నకావ్యకర్తయు నగుకాళిదాసునెడ నసహనపడుటకుమాఱుగా హర్షచరి
త్రలో— "నిర్గతాసు నవా కస్య కాళిదాసస్య సూక్తిషు। ప్రీతిర్మధుర
సాంద్రాసు మంజరీష్వివ జాయతే॥" యనియత్యుదాత్తముగావర్ణించు
టనెన్నటికి సంభవింపదని యెల్లరకుం దెలియుచుండుటచేఁ బైశాసనము
లోనివాఁడు మనకాళిదాసేకాకపోవలెను. లేదా? ఘనకీర్తికై ప్రాచీనక
వులలో సుప్రసిద్ధుఁడగు నతఁడట్లుపమానంబుగా గ్రహింపఁబడియుండవ
లెనని తెలియుటయేకాక మనకాళిదాసప్పటికి మిక్కిలిప్రాచీనుఁడనితూ
డఁదెలియుచున్నది.

క్రీస్తుపూర్వము ప్రథమదశయనియుఁ గ్రీస్తుశకముమొదలుగా నా
అవశతాబ్దమువఱకు మధ్యమదశయనియు నప్పటినుండి యున్నతదశయని
యు సంస్కృతభాషకు మూఁడుదశలనుగల్పించి చక్కనిశైలిలోఁ గావ్య
ములువ్రాసినకాళిదాసు భాషయొక్కయున్నతస్థితికాలమున విక్రమాది
త్యునితో నుండవచ్చునని వ్రాసిన మేక్సిముల్లరు నభిప్రాయంబునుగూడ

శ్రీనంవర్గికారులు తమశాసనంబునకనుగుణంబుగా గ్రహించిరిగాని మే క్సిముల్లరుచెప్పినభాషాస్థితులు స్థూలదృష్టితోఁజూచిచెప్పినవిగాని సూక్ష్మ పరీక్షతోఁ బరిగణించినవిగావనియు భాషయుచ్ఛనీచస్థితులెడనెడఁగొన్ని వే లయేండ్లనుండియే క్రమముగా వచ్చుచున్నవనియు వారుతలంచిన భాషా మధ్యమదశలోఁగూడ గ్రంథంబులు వెడలకుండఁగ లేవనియుఁ బూర్వోక్తక వితాశైలులంబట్టికూడఁ గాళిదాసకవిత, యామధ్యస్థితిప్రారంభకాలము నకే తగియుండుననియు డాక్టరు పేటర్సను బహులరు మొదలుగాఁగలవా రువ్రాయుటచే దీనితోఁగూడ నైహోలుశాసనప్రమాణముగూడదుర్బల మగుచున్నది.

మఱియు దిఙ్నాగాచార్యకాళిదాసులనుగూర్చి కింవదంతిగాఁ బం డితపరంపరాయత్తమై వచ్చుచున్నయొకకథకు బౌద్ధతార్కికులైన యా ర్యాసంగవసుబంధులవృత్తాంతమును బొందుపఱిచి మనకాళిదాసాఱవ శతాబ్దములోనివాఁడనిధ్రువపఱిచిన యింకొకప్రమాణమునుగూర్చి చర్చిం పవలసియున్నది.

‡ క్రీ॥ పూ॥ ౩౫౯ లో నైనబుద్ధనిర్వాణమునకుఁ బిదప ౯౦౦ సంవత్సరములయినతరువాతనఁగాఁ క్రీ॥ శ॥ ౫౪౧ లో నార్యాసంగుఁడు వసుబంధువుననియిద్దఱుబౌద్ధతార్కికులున్నట్లును వారియొద్ద దిఙ్నాగా చార్యుఁడు ప్రమాణాదిశాస్త్రములఁజదివినట్లును టిబెట్టుదేశస్థుఁడగురత్న ధర్మరాజు భగవద్బుద్ధజీవితములోవ్రాసినవాక్యమును, మేఘసందేశము పమునాల్గవశ్లోకంబుననున్న "స్థానాదస్మాత్సరసనిచుళాదుత్పతోదఙ్ముఖః ఖం దిఙ్నాగానాం పథిపరిహరన్ స్థూలహస్తావలేపాన్।" అనుదా ని వ్యాఖ్యానమున ధ్వన్యర్థముగాఁ గాళిదాసునకు నిచుళుఁడను నొకమి

‡ బుద్ధనిర్వాణము క్రీ॥ పూ॥ ౪౭౭ లో జరిగినట్లు టీవలివారు శాసనాదులవల నఁ గనుఁగొనియున్నారు.

త్రుఁడును దిఙ్నాగుఁడనునొకశత్రువునుగలిగియుండెరని మల్లినాథసూరి వ్రాసినవాక్యమునుగలిపి యార్యాసంగవసుబంధులకు శిష్యుఁడగు నాది ఙ్నాగాచార్యుఁడే మేఘదూతలో నుపాలంభింపఁబడిన యాదిఙ్నాగుఁ డనియుఁ గావుననాతనికి సమకాలికుఁడైన కాళిదాసాఱవశతాబ్దంబు ప రభాగంబుననుండుననియు నిర్ణయించిరి. కాని యిట్లులోకమును భ్రమపె ట్టిన మల్లినాథసూరిప్రమాదంబునకు నిదానంబగు దిఙ్నాగకాళిదాసుల వివాదంబునిజస్థితి యీక్రిందివిధముగాఁ దెలియనగును.

ఆర్యాసంగవసుబంధులకు శిష్యుఁడగు దిఙ్నాగాచార్యుఁడు బౌ ద్ధుఁడు తార్కికుఁడు నై పేరొందినకాలమున వెనుకనుదాహరింపఁబడిన భానుభట్టునిపుత్రుఁడును జ్యోతిష్కుఁడు నార్యమతస్థుఁడునగు కాళిదా సను నొకకవిగలఁడు. జ్యోతిశ్శాస్త్రమున విశ్వాసములేని యాదిఙ్నాగు నకు నీకాళిదాసునకును మతభేదముచేతనేకాక శాస్త్రప్రమాణభేదము చేఁగూడ గొప్పశత్రుత్వము సంభవించియుండును. కావుననే గణకుఁడైన యీకాళిదాసకవి— "నత్వా సురాసురశిరోమణిరత్నరశ్మిచిత్రీకృ తాంఘ్రియుగళం హరిమాదిదేవం। శ్రీకాళిదాసగణకస్స్వరశాస్త్రసారం వక్ష్యామ్యహం ప్రబలశత్రుపరాభవాఖ్యం॥" అనుశ్లోకమువలన శత్రుప రాభవమను పేరుగల స్వరశాస్త్రగ్రంథమును రచించినట్లుకనుపడుచున్నది. ఇదినిజస్థితియైయుండఁగాఁ గాలక్రమమునఁ గర్ణపరంపరాయత్తమైవచ్చు చున్న పైవృత్తాంతమును విన్నమూఁడునాల్గుశతాబ్దములక్రిందటి మల్లినా థసూరి "దిఙ్నాగానాం పథిపరిహరన్ స్థూలహస్తావలేపాన్।" అను చో దిఙ్నాగపదమును జూచినంతనే దిఙ్నాగకాళిదాసులవివాదకథను స్మృ తికిఁదెచ్చుకొని యర్థసందర్భమునుబట్టి దిఙ్నాగాచార్యునధిక్షేపించుటకుఁ దగినట్లుగా ధ్వన్యర్థమునరిపఱుటచే శత్రుపరాభవశాస్త్రంబు నెఱుంగక కాళిదాసనామసామ్యంబునఁ బ్రమాదపడి మనమహాకవికాళిదాసునకు

దిఙ్నాగాచార్యుఁడను నొకశత్రుఁడు గలఁడని మొదట వ్రాసెను. పిదప నిప్పుడు రత్నధర్మరాజు వ్రాఁతనుగనుఁగొనిన కొందఱు విమర్శకులు కాళిదాసు నాఱవశతాబ్దములోఁ జేర్చుతమయభిప్రాయంబునకనుగుణంబుగా మల్లినాథసూరి వ్రాఁతనాధారంబుగాఁ జేసికొనిరి. కాని యీదిఙ్నాగాచార్యునకాఱువందలయేండ్లు వెనుకనున్న మనకాళిదాసు సమకాలికుఁడని యూహించుట యసంగతమనియు, మేఘదూతలోనున్న దిఙ్నాగపదము వర్ణసామ్యంబున ధ్వన్యర్థకమై దిఙ్నాగాచార్యపరమగుటకనుకూలముగానుండుటచే నట్లు వ్రాసినమల్లినాథసూరి యాలోచనంబు ప్రామాదికంబనియు ౬ వ శతాబ్దములోని దిఙ్నాగాచార్యునకు శత్రువగువాఁడు గణకుఁడైన కాళిదాసనియు నిరాక్షేపముగా విశ్వసింపవచ్చును. దీనినే మిక్కిలి పరిశీలించి వ్రాసిన ప్రొఫెసరు ఆప్టే మొదలగువారియభిప్రాయముగూడ ధ్రువపఱచుచున్నది.

మూలగ్రంథమగు రామాయణములో నెక్కడను వర్ణింపఁబడని హూణరాజులను రఘువంశములో వర్ణించుట చూడఁగాఁ గాళిదాసు పంజాబు కాశ్మీరరాజ్యములలో హూణులుండుటయుఁ గ్రీ॥ ౫౩౨ ప్రాంతమున హూణరాజగు మిహిరకులుని యశోధర్మబలాదిత్యులోడించుటయు నెఱిఁగియుండునని తోఁచుచున్నది. కావున నతఁడు క్రీ॥ ౬ వ శతాబ్దములోనుండునని వ్రాసిన కె. బి పాఠకులయభిప్రాయము, ౪. మహాభారతములోని హూణరాజవర్ణనముచూడికాని క్రీ॥ పూ॥ 3 వ శతాబ్దము మొదలుగాఁ గ్రీ॥ మొదటిశతాబ్దముకడపటివఱకుఁ బూర్వహిందూదేశమునకు మిక్కిలి దగ్గఱగానున్న బ్యాక్ట్రియాలో హూణులు రాజ్యముచేయుట నెఱింగికాని కాళిదాసు రఘువంశమున హూణులవర్ణించియుండు" నను ప్రొఫెసరు ఆప్టేగారియభిప్రాయంబునఖండింపఁబడుటచేఁగూడఁ గాళిదాసాఱవశతాబ్దములోనివాఁడు కాఁడని తేలుటయేకాక పూర్వోక్తవిధముగా నితఁడు క్రీ॥ పూ॥ ౫౬ లోనివాఁడని స్పష్టపడుచున్నది.

ఇట్టియు మహాకవిమూర్ధన్యుఁడగు కాళిదాసు పరకవితాచ్ఛాయననుసరించెననుట విశ్వాసార్హముకాకుండుటచేతను, గవియశస్సుగోరని సుజ్ఞానియై పూజ్యుఁడగు బుద్ధునియందలి భక్తిచే నతనిచరితముమాత్రము వ్రాసిన యశ్వఘోషుఁడు కాళిదాసకవితాచ్ఛాయననుకరించెననుట నింద్యముకాకుండుటచేతను, సవిమర్శముగా బుద్ధచరితముచదివినవారికెల్లనందంమ రఘువంశాదికావ్యంబులలోని వర్ణనాభిప్రాయంబులయనుకరణము సరిగాఁ గనుపడుటచేతను క్రీ॥ ౭౮ ప్రాంతంబుననున్న యశ్వఘోషునికంటెఁ గాళిదాసు ప్రాచీనుఁడైనట్లు కనుపడుచున్నది. డాక్టరు పీటర్సనుకూడనిట్లేయభిప్రాయపడి కాళిదాసు క్రీస్తుశకమునకు దగ్గఱివాఁడై యుండునని వ్రాసెను.

డాక్టరు భావుదాజీపండితులు తమ కాళిదాసోపన్యాసమున నుదాహరించిన జైనపండితుఁడగు మేరుతుంగాచార్యుని పట్టావళిలోని యీక్రింది వాక్యములుగూడ నితనికాలనిర్ణయమునకాధారములగుచున్నవి.

"నభోవాహనునితరువాత గర్దభిల్లుఁ డుజ్జయినిని ౧౩ సంవత్సరములేలెను. అతఁడు కాలికాచార్యుని చెల్లెలగు సరస్వతినవమానపఱిచినందున నాయాచార్యుఁడు కినిసి శకులను రావించి గర్దభిల్లునోడింపఁజేసి యాస్థానమున వారిని నిలిపెను. ఆశకులు ౪ వత్సరము లుజ్జయిని నేలిరి. పిదప గర్దభిల్లునికొడుకు విక్రమాదిత్యుఁడా శకులను జయించి రాజ్యము సంపాదించి తనపేర విక్రమ (సంవతు) శకమును స్థాపించెను. ఈశకస్థాపనము వీరనిర్వాణానంతరము ౪౭౦ సం॥లకు జరిగినట్లుగానున్నది. ఆవిక్రమాదిత్యుఁడు నిరుపమానపరాక్రమశాలియై భూదేవేంద్రుఁడన ౬౦ వత్సరములు రాజ్యముచేసెను. తరువాత నాతనిపుత్రుఁడగు వీరచరితుఁడు లేక ధర్మాదిత్యుఁడు.

రం పంక్తు విభుత్వమొనరించెను. అతనికిఁబిదప భైల్లుఁడు, నైల్లుఁడు, నాహాదుఁడు ననుమువ్వురుక్రమముగా ౧౧, ౧౪, ౧౦ వర్షములుజ్జయినినేలిరి అటుతరువాత శాలివాహనశకమువచ్చినది" అనిపాతావళిలోనున్నవాక్యములనుబట్టిచూడఁగాఁ క్రీ॥ ౭౮ లో వెడలిన శాలివాహనశకమునకుఁ బూర్వము ౧౩౫ సంవత్సరములక్రిందటననఁగాఁ క్రీ॥ పూ॥ ౫౭ లో విక్రమాదిత్యుఁడుజ్జయిని నేలినట్లు నతఁడు తనపేరశకమునిలిపినట్లును దెల్లముగుచున్నది. ఈశకకాలమునే పెక్కం్రడు ౫౬ అనివ్యవహరించుచుండిరి దీనిచేఁగూడఁ క్రీ॥ ౫౪౪ లోని కోరూరుయుద్ధమునకుఁబూర్వము విక్రమశకవ్యవహారము లేదనువారివాదముతో మిగిలిన చిన్నవాదములన్నియునడుగంటుటయేకాక విక్రమ (మాలవ) శకకర్తయు ననన్యసామాన్యపరాక్రముఁడు కవితాపోషకుఁడునగు విక్రమాదిత్యుఁడు క్రీ॥ పూ॥ ౫౬ లోనుండెనను వారివాదములెల్ల నిరంకుశముగాఁ దలలెత్తుచున్నవి. కావునఁగాళిదాసుని జ్యోతిర్విదాభరణములోని నవరత్నపద్యమందలి కవిరత్నములచే నలంకృతుఁడగు ధరావరశిరోరత్నమా విక్రమాదిత్యుఁడేయనియు నాతనికిఁ బ్రాణమిత్రుఁడై మహాకవికాళిదాసుఁడాకాలముననుండెననియు నిస్సంశయముగా విశ్వసింపవచ్చును. ఈవిషయంబున జ్యోతిర్విదాభరణము కాళిదాసుచేసినదికాదని కొందఱుతలఁచుచుండిరిగాని, "రూమదేశప్రభువునుజయించినవాఁడును, శంక్వాదిపండితులను, ఘటకర్పరాదికవులను వరాహమిహిరాదికాలతంత్రకవులను, బోషించువాఁడు నుజ్జయినీచక్రవర్తియు నగువిక్రమాదిత్యునిసభలోనివాఁడు విక్రమార్కునిస్నేహితుఁడును రఘువంశాదికావ్యకర్తయునగు కాళిదాసుఁడు కలియుగము ౩౦౬౮ (అనఁగాఁగ్రీస్తుపూర్వము ౩౪) వ సంవత్సరమున నీజ్యోతిర్విదాభరణమును రచించె" నని దాని ౨౨ వయధ్యాయములోఁ గాళిదాసువ్రాసికొనినట్లున్న[*] శ్లోకములవలనఁదప్పక మనకాళిదాసే క్రీ॥ పూ॥ ౩౪ లో నీగ్రంథమును రచించియుండునని ప్రబలాధారమాగ్రంథమువలననే కనుపడుచున్నది. మఱియు "మత్వా వరాహమిహిరాదిమతైరనేకైః" త్రిఖేందుభిః (౧౦౩) విక్రమభూపతేర్మితే శాకేన్వితీహ క్షయమాసకోభవేత్ ॥ అనియు, ౧--౪ అధ్యాయములలో నున్నవచనములంబట్టి విక్రమశకము ౧౩ లో వరాహమిహిరుఁడుపోయినవెనుకనే యీగ్రంథముపుట్టియుండుననియు, ఈవిక్రమశకమున ౧౦౩ వ సంవత్సరమునన క్షయమాసము రాఁగలదనియుండుటచే నంతకంటెఁదప్పక పూర్వమేయుండవలసినయీగ్రంథమునననుసరించి యీకాళిదాసవిక్రమాదిత్యులు క్రీ॥ పూ॥ ౫౬ లో నివారనుట నిశ్చయమనియుఁ దేలుచున్నది. ఒకవేళ "ఇదికాళిదాసుచేసినదిగాదు. ఎవఁడోరచించి యీతనిపేరుపెట్టియుండును" అనికొందఱుతలంచినను నిది కాళిదాసవిక్రమాదిత్యులకాలము నెఱింగినయొకకవిరచించిన జ్యోతిషగ్రంథముగాని చాటుపద్యసంగ్రహముగాదని యీగ్రంథ

---

[*] యోరూమదేశాధిపతిం శకేశ్వరం జిత్వా గృహీత్వోజ్జయినీం మహాహవే।
ఆనీయ సంభ్రామ్యముమోచ తంత్వహో శ్రీవిక్రమార్కస్సమసహ్యవిక్రమః॥
శంక్వాదిపండితవరాః కవయస్త్వనేకే జ్యోతిర్విదస్సమభవంశ్చవరాహపూర్వాః।
శ్రీవిక్రమార్కనృపసంసది మాన్యబుద్ధిస్తైరప్యహం నృపసఖాకిల కాళిదాసః॥

కావ్యత్రయం సుమతికృద్రఘువంశపూర్వం।
పూర్వంతతస్స్వనృతిహితం శ్రుతికర్మవాదం।
జ్యోతిర్విదాభరణకాలవిధానశాస్త్రం।
శ్రీకాళిదాసకవితో హితతోబభూవ॥

వర్షైస్సింధురదర్శనాంబరగుణైః (౩౦౬౮) యాతే కలౌ సమ్మితే।
మాసే మాధవసంజ్ఞికేచ విహితో గ్రంథక్రియోపక్రమః॥
ధన్వంతరిక్షపణకామరసింహశంకు వేతాలభట్టఘటకర్పరకాళిదాసాః।
ఖ్యాతోవరాహమిహిరోనృపతేస్సభాయాం రత్నానివై వరరుచిర్నవవిక్రమస్య॥

ముగనినయెల్లవారికిఁ దెలియుచుండుటచే నందలికవిరత్నపద్యము నేమియు నాధారము లేకుండఁగా నూఁగక కట్టుకథయని పుక్కిటిపురాణమని త్రోసి వేయువారిమాటలఁ బాటింపక నవకవిరత్నభూషితుఁడగు విక్రమార్కుఁడితఁడేయనియు నమ్మఁదగియున్నది.

మఱియుఁ గాళిదాసును క్రీ॥ పూ॥ ౫౬ లోఁ జేర్చిన డాక్టరుభౌదాజీ మొదలుగా నొకరిద్దఱుకొన్నియేండ్లు కాశ్మీరరాజుగానున్న మాతృగుప్తుఁడే యీకాళిదాసని భ్రమపడిరిగాని రాజతరంగిణిం బట్టి యతఁడు వేఱొకకవియని తెలియఁబడుటచేత నేకాక, క్షేమేంద్రుఁడుతనయౌచిత్యవిచారచర్చలో మాతృగుప్తునిదనియుఁ గాళిదాసునిదనియు నాయాసందర్భముల వేఱువేఱుగా శ్లోకంబులనుదాహరించుటచేఁగూడఁ గాళిదాసు మాతృగుప్తునికంటె నన్యుఁడని ధ్రువమగుచున్నది.

మఱియుఁ బైకాలమును స్థిరపఱుప శాకుంతలనాటకమునుండి యొకఁడుదాహరణమునుజూపి యింతటితో నితని కాలనిర్ణయంబును ముగించుచున్నాఁడను. శాకుంతలమాఱవయంకములో రత్నాంగుళీయకముతోఁబట్టుపడిన ధీవరుని ప్రసక్తిలోఁ జోరునకుమరణదండనము వైధమగునట్లు చెప్పఁబడినది. అనపత్యుఁడై మృతినొందిన ధనమిత్రునకు భార్యయున్నను నతనియర్థంబునకు రాజేకర్తయైనట్లు వచింపఁబడినది. చోరదండనవితంతుకర్తృత్వంబులయెడ దారుణముగానున్న యీ రెండాచారములును గాళిదాసకాలంబున మన్వాపస్తంబవసిష్ఠస్మృతులు మిక్కిలి వ్యవహారములోనున్నట్లు చెప్పుచున్నవి. ఈపైధర్మసూత్రములు బృహస్పతిశంఖయాజ్ఞవల్క్యాదిస్మృతులలోఁ గడుమార్పును జెందుటఁజూడఁగాఁ గ్రీస్తుమొదటిశతాబ్దంబులోని బృహస్పతిస్మృతికంటె శాకుంతలనాటకమే ప్రాచీనమైనట్లు తేలుచున్నది.

‡ ఈయభిప్రాయంబునే ప్రొఫెసరుఆప్టిగారు మిక్కిలి నొక్కి వక్కాణించిరి. కావున సర్వవిధములఁ బైయెల్లవిమర్శకులయభిప్రాయముం బట్టి కాళిదాసు విక్రమాదిత్యునియాస్థానమండలివిఖ్యాతకవిరత్నమై (ధావక) ఘటకర్పరాదులకు సమకాలికుఁడై క్రీ॥ పూ॥ ౫౬ మొదలుగాఁ గ్రీస్తుశకప్రారంభము వఱకునున్న మధ్యకాలంబున జీవించియుండునని నా యభిప్రాయము.

మహాకవికాళిదాసప్రశంస.

హిందూదేశకవితారహారంబునకు నాయకమణియగు నీమహాకవినిజచరిత్ర మనకేమియుఁ దెలియదు. ఈతఁడు మొదట విద్యాహీనుఁడై భార్యయుపదేశమునఁ గాళికాలయమునఁ బ్రవేశించి యాదేవినిఁ గొలిచి యామె చేఁదననాలుకపై వ్రాయఁబడిన బీజాక్షరంబులమహిమచేఁ గవిత్వనైపుణిఁబడసెననునది మొదలుగా ననేకకథలీతనిచర్యలం దెల్పుచున్నవిగాని లోకములో మిక్కిలిగొప్పవానినిఁగూర్చి యట్టియద్భుతకథలు వెడలుట స్వాభావికముగావున నవి పామరాదరణీయములగునుగాని పండితగ్రాహ్యములు కాఁజాలవు. ఇతఁడు స్మార్తుఁడగు సారస్వతబ్రాహ్మణుఁడని యొకరిద్దఱు వ్రాసిరి. రఘువంశశాకుంతలాదికృతుల మంగళాచరణశ్లోకములంబట్టి యితఁడు శివభక్తుఁడు నద్వైతమతస్థుఁడు నైనట్లుగోచరమగుచున్నది. శిప్రానదిని, మహాకాలదేవుని, ఉజ్జయినీపురంబును, జక్కఁగా వర్ణించుటచే నితఁడుజ్జయినీపురనివాసుఁడనియు, రాజ్యంబును, రాజలక్షణంబులను, రాజసభలను, సానుభవముగా వర్ణించుటచే నితఁడు విక్రమాదిత్యపూజితుఁడనియు, హిమాలయాదిపర్వతంబులను, రఘుమహారాజుదిగ్విజయయాత్రను, గంగాదిమహానదులను, కాశ్మీరైకస్థితజీవతుల్యంకుమ

‡ శ్రీ, రామచంద్రకాళే శాకుంతలపీఠిక.

పుష్పంబును సవిమర్శముగా వర్ణించుటచూడఁగా నీలోకజ్ఞుఁడుస్వయముగాఁ బ్రాచీనోత్తరహిందూస్థానమంతయుఁ జూచినవాఁడనియు ధ్రువమగుచున్నది.

ఇతఁడు సంస్కృతవాఙ్మయంబున సర్వజ్ఞుఁడనుటకంటె శ్రుతిస్మృతిశాస్త్రపురాణాదులను జదివినవాఁడనుట స్వభావోక్తిగాదు. పైయెల్లవిషయంబులకుఁ గ్రమముగా నుదాహరణములఁ జూడఁగలము. ఈతనికావ్యములంబట్టివిశేషవిత్తవంతుఁడనికాని గర్భదరిద్రుఁడనిగాని మనమేమియు గ్రహింపఁజాలముకాని, మహదాశ్రయుఁడగుటచేనితఁడుదారహృదయుఁడై నిర్విచారముగాజీవించినట్లుమాత్రముతోఁచకమానదు. ఈతనిప్రవర్తనముమిక్కిలిపరిశుద్ధమై యప్పటికిప్పటికినిగూడ నెల్లరకు ననుకరింపఁదగినదనుటకు శాకుంతలపంచమాంకములోని „అనిర్వర్ణనీయం పరకళత్రం" పరభార్య చూడఁదగినది గాదను నొక్కవాక్యముచాలును. ఈవిద్వత్కవిపుంగవుని కవిత్వపాండిత్యమహిమాతిశయంబుపారంబుగానక యనేకులీక్రిందివిధముగాఁ బొగడియుండనిఁక వానిలోఁతుగనుంగొన నేరికిశక్యము? ఈతనికావ్యంబులకుఁ గల్పాంతస్థాయినియగు సంజీవినీవ్యాఖ్యవ్రాసిన మహామహోపాధ్యాయమల్లినాధసూరి— „కాళిదాసగిరాం సారం కాళిదాసస్సరస్వతీ। చతుర్ముఖోఽథవా సాక్షా ద్విదుర్నాన్యేతుమాదృశః॥" అనియు, మీమాంసాశాస్త్రకర్తయగు భట్టపాదుఁడు— „కవయః కాళిదాసాద్యాః కవయో వయమప్యమీ। పర్వతే పరమాణౌచ పదార్థత్వం వ్యవస్థితం॥" అనియు, కొండొకప్రాచీనాలంకారికుఁడు— „తస్మాదాలోచితాశేషలోకశాస్త్రేణ ధీమతా। కర్తవ్యం కాళిదాసాదేః కావ్యానాం పరిశీలనం॥" అనియు, నొకానొకసరజ్ఞుఁడు— „కాళిదాసకవితా నవం వయో। మాహిషం దధిసశర్కరం పయః। ఏణమాంసమబలా చ కోమలా। సంభవంతు మమ జన్మజన్మని॥" అనియు, గోవర్ధనాచా

ర్యుఁడు— „సాకూతమధురకోమలవిలాసినీ కంఠకూజితప్రాయే। శిక్షాసమయేఽపి ముదే రతలీలా కాళిదాసోక్తిః॥" అనియు, నింకొకయథార్థవాది— „పురాకవీనాం గణనాప్రసంగే కనిష్ఠికాధిష్ఠితకాళిదాసా। అద్యాపి తత్తుల్యకవేరభావా దనామికా సార్థకనామధేయా॥" అనియు నింకనుబలువురు పలుతెఱంగులనీతనిఁ గొనియాడిరని వినియుంటిమి. ఈలోకోపకారిరచించినవని లోకమునఁ బెక్కుగ్రంథములు కనుపడుచున్నవిగాని వానిరచనాక్రమముమాత్రము సరిగాఁ దెలియకున్నది. అయినను శైలినిబట్టి యొకదానితోనొకటిసరిచూడఁగా ఋతుసంహారము కుమారసంభవము, మాలవికాగ్నిమిత్రము, విక్రమోర్వశీయము, మేఘదూత, శాకుంతలము, రఘువంశము, ననుకృతులీతఁడు క్రమముగా రచించియుండునని యెల్లవిమర్శకులంగీకరించియున్నారు. శ్రుతబోధ, శృంగారతిలకము, శృంగారరసాష్టకము, సేతుబంధము, జ్యోతిర్విదాభరణము ననునైదుకావ్యములకర్తృత్వము నీకాళిదాసునకారోపింపఁబలువురు సంశయించియుండిరి. ఇఁకనీతనిపేర నేయున్న కర్పూరమంజరి, శ్యామలాదండకము, పుష్పబాణవిలాసము, ప్రశ్నోత్తరమాల, కుంతేశ్వరదౌత్యము, రాక్షసకావ్యము, నవరత్నమాల యనునివి మనకాళిదాసువ్రాసినవిగావని కొందఱునిశ్చయించియున్నారు. ఎల్లకవితాలక్షణంబులలోను గొంచెముకొంచెముగా ఋతుసంహారాములనుసరివచ్చుటచే సంశయాస్పదముగానున్నయైమకృతులీకాళిదాసు చేసినవేయని యూహింపదగిన నామూలాగ్రమొక్కవిధముగా సుబోధకంబై ప్రసాదరూపంబగు మృదుమధురశైలికిని గీర్తికిని నించుకయైన రఘువంశాములఁ బోలకుండుటచేనివి యీకాళిదాసునవియగునా కావాయని సంశయింపఁదగినవేయగుటచేతను, నేవిషయంబునను మేఘదూతాములతోఁ బోలకుండుటచేఁ గర్పూరమంజర్యాదులీతనివిగావని నిశ్చితంబగుటచేతను, మొదటియేడుకావ్యములే

యీకవిరచించినవని మనమునువిశ్వసింతము. వానిలో ఋతుసంహారము కూడ మిగిలినవానితోఁ బోల్చినయెడల నీతనిదికాదేమో యనుటకుం దగినట్లుగానున్నదిగాని యది బాల్యప్రయత్నమగునను వారిమాటల విశ్వాసముంచి పరిశీలించితిమేని సుకవితాసుందరి, ఋతుసంహారమున బాలయై కుమారసంభవంబున ముగ్ధయై మాలవికాగ్నిమిత్ర విక్రమోర్వశీయంబులమధ్యయై మేఘదూతరఘువంశశాకుంతలంబులఁ బ్రౌఢయై యీడైజోడై యన్వర్థంబగు నిర్జరవాణీసంజ్ఞఁబడసి యీకాళిదాసకవిబ్రహ్మతో బిన్నటనాఁటనుండియు విహరించియుండెనని యూహింపఁగడంగుదుము.

శృంగారరసప్రధానంబై గ్రీష్మాది షడృతుధర్మంబులబోధించుచు నూటనలువదిమూఁడుశ్లోకంబులతో నలరారుచున్న ఋతుసంహారమొకనాయికకు నాయకుఁడు చెప్పినట్లుగానున్నది. ఇందు పార్శ్వతికముగా స్త్రీవర్ణనంబును దత్తత్కాలానుగుణంబుగాఁ బశుపక్షితరులతాపుష్పాదివర్ణనంబులును గలవు. ఇది నిర్దుష్టంబైనను, విచిత్రకల్పనాలంకారరమ్యంబై పాఠకులకత్యాదరముగలిగించునదిగాకుండుటచే నీతనిప్రథమకృతియనవలసి వచ్చినది. ఇందుండియొకపద్యమునుదాహరించెదను.

‡ "స్త్రీణాం విహాయ వదనేషు శశాంకలక్ష్మీం।
కామంచ హంసవచనం మణినూపురేషు।
బంధూకకాంతిమధరేషు మనోహరేషు।
క్వాపి ప్రయాతి సుభగా శరదాగమశ్రీః॥"

కుమారసంభవము హిమవంతునికిఁ బార్వతిజన్మించుటయు నామెనీశ్వరుండు పరిణయంబగుటయు నతనికిఁ గుమారస్వామిజనించుటయు

‡ శరత్కాలలక్ష్మి, చంద్రకాంతిని గాంతలమోములందును, అంచలపలుకులను బడఁతులయందెలయందును, బంధూకపుష్పశోభను వెలదులక్రేఁబెదవులయందును విడిచి యెక్కడకో పోవుచున్నది.

నతఁడు తారకాసురుని సంహరించుటయునను కథాభాగంబున శివపద్మపురాణములలోనిగాథలననుసరించి యతివిచిత్రకల్పనవర్ణనములతోనున్న పదియేడుసర్గలకావ్యము. ఇందు మొదటి పదియేడుశ్లోకంబులలోనున్న హిమాలయవర్ణనముచూడఁగా దానియౌన్నత్యము నందలిగంగానదియుత్పత్తిని, దానదీపములవలెఁ బ్రకాశించునోషధులను, నందలివృక్షమృగవిశేషంబులను గాళిదాసు స్వయముగాఁజూచినవాఁడని తెలియుచున్నది. మొదటిసర్గలోని పార్వతీయౌవనవర్ణనంబును నెనిమిదవసర్గలోని శివసమాగమవర్ణనంబును గూడశృంగారరసమర్యాదనునీతిపథంబునతిక్రమింపక యుక్తపదప్రయోగహృద్యంబులై శ్రావ్యంబులగుటయేకాక యీతనికవితాగౌరవమును వెల్లఁజాటుచున్నవి. ఇందులకు— "ఏతావతా నన్వనుమేయశోభి కాంచీగుణస్థానమనిందితాయాః।" (అనఁగా) తరువాతదీనినీశ్వరుఁడు తనయంకభాగమున నెక్కించుకొనుననుటచేతనే పవిత్రురాలగు పార్వతినితంబప్రదేశమూహింపఁదగినశోభగలది యగుచున్నది యనుచో ననిర్వచనీయంబగు తత్సౌందర్యాతిశయమును వ్యంగ్యముగాఁ దెల్పు "నను మేయశోభి" పదంబును, "వీక్షితేన పరిగృహ్య పార్వతీ మూర్ధకంపమయముత్తరం దదౌ।" సరససల్లాపంబునకై యేదోయడుగునట్టి యీశ్వరుని ప్రశ్నంబులను బార్వతి చూపుచేతనే గ్రహించి తలయూపుటచేతనే యుత్తరము చెప్పెననుచో విహృతంబను లజ్జానుభావము స్ఫురింపఁబడుటయు, "ప్రేక్ష్య బింబమనుబింబమాత్మనః కానికాన్యపి చకార లజ్జయా।" అద్దములో ముఖమందలి నఖక్షతాదిచిహ్నములఁజూచుకొను పార్వతి తనకుఁ దెలియకుండఁగ వెనుకఁగూరుచున్న భర్తనీడను దన ప్రతిబింబమునకు వెనుకఁజూచి సిగ్గుపడియేమేమో చేసెననుచో నవయప సంవరణాదిచేష్టలతిమార్దవముగా నిర్వదింపఁబడుటయు మొదలుగాననేకోదాహరణములుగలవు. మఱియును—

నమస్త్రిమూర్తయే తుభ్యం ప్రాక్సృష్టేః కేవలాత్మనే।
గుణత్రయవిభాగాయ పశ్చాద్భేదముపేయుషే।
తిసృభిస్త్వమవస్థాభిర్మహిమానముదీరయన్।
ప్రళయస్థితిసర్గాణామేకః కారణతాం గతః।
జగద్యోనిరయోనిస్త్వం జగదీశో నిరీశ్వరః।
జగదాదిరనాదిస్త్వం జగదంతో నిరంతకః।
ఆత్మానమాత్మనా వేత్సి సృజస్యాత్మానమాత్మనా।
ఆత్మనాకృతినా చ త్వమాత్మన్యేవ ప్రలీయసే॥
ద్రవస్సంఘాతకఠినస్థూలస్సూక్ష్మో లఘుర్గురుః।
వ్యక్తో వ్యక్తేతరశ్చాసి ప్రకామ్యం తే విభూతిషు।
త్వామామనంతి ప్రకృతిం పురుషార్థప్రదాయినీం।
తద్దర్శినముదాసీనం త్వామేవ పురుషం విదుః।
యోగినోయం విచిన్వంతి క్షేత్రాభ్యంతరవర్తినం।
అనావృత్తిభయం యస్య పదమాహుర్మనీషిణః॥

అనిసృష్టిక్రమంబును సగుణనిర్గుణబ్రహ్మలక్షణంబును దెల్పునీశ్లోకంబులు మన్వాదిస్మృతులను భగవద్గీతలను స్మరింపఁజేయుచు నౌపనిషదపురుషజ్ఞానముపదేశించుచు నాహా యీమహాత్ముఁడు విద్వద్వరిష్ఠుఁడే యని ఘోషించుచున్నవి.

ఆయాసందర్భంబులనన్నిరసములు నీకావ్యమునఁగనుపడుచున్నవి గాని నాల్గవసర్గలోఁ గరుణరసమును జివరి రెండుసర్గలలో వీరభయానకరసములును మిక్కిలివర్ణింపఁబడినవి. పతివియోగదుఃఖమోర్వఁజాలక చావఁదలంచిన రతీదేవి వాక్యముగానున్న—

† “ శశినా సహ యాతి కౌముదీ సహ మేఘేన తటిత్ప్రలీయతే।
ప్రమదాః పతివర్త్మగా ఇతి ప్రతిపన్నం హి విచేతనైరపి॥ ”

† చంద్రునితోఁ జంద్రికయు, మేఘముతో మెఱుపును, బోవుచున్నవి. సతులు పతులననుగమింతురనుట యచేతనములకుఁగూడఁ దెలిసినదిగదా?

అనుశ్లోకము కాళిదాసకాలమున సహగమనాచారముగలదని తెలుపుచున్నది.

పార్వతీవివాహవిషయంబుననున్న “ అశోచ్యాహి పితుః కన్యా సత్పాత్రప్రతిపాదితా। సుతాసంబంధవిధినా భవ విశ్వగురోర్గురుః॥ ” అనునాంగిరసవాక్యమును, శాకుంతలమందలి, “ గాంధర్వేణ వివాహేన బహ్వ్యో రాజర్షికన్యకాః। శ్రూయంతే పరిణీతాస్తాః పితృభిశ్చాభినందితాః॥ ” “ అస్మాన్ సాధువిచింత్య సంయమధనానుచ్చైఃకులంచాత్మనస్త్వయ్యస్యాః కథమప్యబాంధవకృతాం స్నేహప్రవృత్తించతాం। ” అనుదుష్యంతకణ్వవాక్యంబులను, రఘువంశములోని యిందుమతీస్వయంవరవిధిని, బరిశీలించినయెడల నీకవికాలంబునకే మనువసిష్ఠాదిస్మృతులును, నాపస్తంభాదిసూత్రములును మిక్కిలివ్యవహారంబులో నున్నవనియు క్షత్రియులలోనున్నట్లుగా బ్రాహ్మణులలో గాంధర్వాదివివాహములు లేవనియుఁ బుత్రికకుఁదగినవరుని సంపాదించుభారమిప్పటివలెనే యప్పుడు గూడఁ దండ్రిదేయనియు, “ ప్రాయేణ గృహిణీ నేత్రాః కన్యార్థేషు కుటుంబినః। ” అనువాక్యమునఁ గూఁతురిపెండ్లివిషయమున భార్యాలోచనంబే భర్తకుముఖ్యముగాఁ గావలసియుండునదియనియుఁ దెలియుచున్నది. మఱియుఁ బార్వతివివాహమెంతయు సరసస్వభావముగావర్ణింపఁబడినది. అందుండియొకశ్లోకముదాహరించెదను.

‡ “ కంపేన మూర్ధ్నశ్శతపత్రయోనిం వాచాహరిం వృత్రహణం స్మితేన।
ఆలోకమాత్రేణసురానశేషాన్ సంభావయామాసయథాప్రధానం ”

‡ అనఁగాఁ దన పెండ్లికి దేవతలందఱు రాఁగా నీశ్వరుఁడు బ్రహ్మదేవునిఁ జూచి సానందముగాఁ దలయాడించియు, విష్ణుమూర్తినిజూచి దయచేసితిరాయని యడిగియు, నింద్రునిఁజూచిచిఱునవ్వునవ్వియు, మిగిలినయమరులనొక్కసారికన్నులారఁజూచియు, నెవరికెట్లుతగునోయట్లు గౌరవించెనని భావము.

మేఘసందేశము. ఇదియొక యమూల్యకావ్యరత్నము. దీనిసారస్యమును బలు తెఱంగుల వెల్లడించు వ్యాఖ్యాతలు ముప్పదిమందికంటె నధికముగాఁ గలరనుటకంటె దీనిఘనతను వేఱుగానుతింపనక్కఱలేదు. హనుమత్సందేశమును మనస్సులోనుంచుకొని కాళిదాసీ మేఘసందేశమును వ్రాసెనని పూర్వవ్యాఖ్యాతలూహించియున్నారు. అదిసత్యమే యయినను దానికి దీనికిని సందేశముమాత్రమే తుల్యమగునుగాని మిగిలినయాతనికృతులకాధారములగు నితివృత్తములున్నట్లుగా దీని కేమూలకథయుఁ గానరాదు. కేవలకల్పితకవితాకల్పలతికాద్యఫలంబనఁదగునిది నూటపదియేనుపద్యముల చిన్నకావ్యమైనను భావప్రధానంబై యక్షీణరసభరితంబై సార్వజనీనంబగుచున్నది. ఈకావ్యంబున రసము విప్రలంభశృంగారము. పాకము, ద్రాక్షాపాకము. వృత్తి, కైశికి. రీతి, వైదర్భి. అలంకారము, స్వభావోక్తి. పెక్కేల? సర్వకావ్యాలంకారములకిదిగని. అనేకకవులు దీనిని పెక్కుదేశభాషలలోనికి మార్చిరనుట దీనిరుచిని, సర్వసమర్థుఁడగు మల్లినాథసూరి మేఘసందేశములోను మాఘకావ్యములోను నావయఃకాలముగడచినదనుట దీనిభావగాంభీర్యమును బ్రకటించుచున్నవి. కుబేరునిశాపముచే భార్యావియుక్తుఁడై చిత్రకూటపర్వతమునఁ దనశాపకాలమగు నొక్క సంవత్సరమునుగడపుచున్న యొకానొకయక్షుఁడలకాపురంబుననున్న తనప్రియురాలికిఁ దనవార్తనెఱింగింపుమని మేఘునితోఁ జెప్పుటయను కథాభాగముగలదియగుటచే దీనికి మేఘసందేశమనుపేరువచ్చినదని కావ్యధోరణిని వ్యాఖ్యాతలయభిప్రాయంబునను నిర్వహింపఁబడుచున్నదిగాని యట్టివార్తయిచ్చెనని యొకవ్యాఖ్యాతయువ్రాసియుండలేదు. దీనిపైమహాకవియగు కాళిదాసు తనయీ కావ్యోద్యమంబునకుఁ బ్రధానప్రయోజనంబగునట్టి సందేశమును దెల్పకయే కావ్యమునుసమాప్తి నొందించెనా? లేక దీనిం దెల్పుచివరిభాగమునశించెనా? కాకయట్టిసందే-

శమిందే గర్భితంబై యిమిడియున్నదా? అనిపలుతెఱంగుల వెడలినసందియంబులకుత్తరముగా నుత్తరమేఘములోని నలువదిరెండవశ్లోకంబునర్థమే యీకావ్యనిగూఢఫలంబగు సందేశమని తెలియుచున్నది. మృదుమధురసరసంబగు నాశ్లోకమునిందుదాహరించెదను.

“త్వామాలిఖ్య ప్రణయకుపితాం ధాతురాగైశ్శిలాయా ।
మాత్మానం తే చరణపతితం యావదిచ్ఛామి కర్తుం ।
అస్రైస్తావన్ముహురుపచితైర్దృష్టిరాలుప్యతే మే ।
క్రూరస్తస్మిన్నపి నసహతే సంగమం నౌ కృతాంతః ॥”

ఓప్రేయసీ! ప్రణయకలహమునఁ గోపగించినట్లున్న నీయాకారమును రాగద్రవ్యములతో ఱాతిపలకమీఁదఁ జిత్రించి నీపాదములమీఁదఁ బడినట్లుగా నాయాకృతిని జిత్రింపఁబోవునంతలోఁ బొరలిపొరలివచ్చుకన్నీళ్లచే నాదృష్టికప్పఁబడిపోయినది. అకటా! పాడుదైవము చిత్తరువులోఁగూడ మనసమాగమమును సహింపకుండెను. అనితనభార్యనుగూర్చి యక్షుఁడు పంపఁబోవువార్తయయినట్లు తెల్లమగుచున్నది.

ఈతఁడీకావ్యమునఁ జిత్రకూటమార్గమధ్యమందున్న పర్వతములను నదులను దేవక్షేత్రంబుల నీక్రిందివిధముగా వర్ణించి ప్రాచీనోత్తరహిందూదేశస్థితిని బ్రకటించెను.

“ఓయుత్తమకులసంభూతుఁడవైన మేఘుఁడా! కుబేరశాపమువలన వియోగదుఃఖమనుభవించుచున్న నావార్త నలకాపురంబుననున్న నాభార్యకుఁజెప్పుటకై నీవు వెళ్లవలసినమార్గమునుముందుగావిని తరువాత (త్వామాలిఖ్యయనుపద్యమందలి) నావార్తనువిందువుగాక. నీవీచిత్రకూటశిఖరమునుండి యుత్తరదిక్కుగాబయలుదెడలి మాలమను నెత్తయినక్షేత్రము నెక్కి యక్కడనుండియుత్తరముగానాషాఢమాసమునఫలించుమామిడిచెట్లుగల యామ్రకూటపర్వతమున కేగి పిదప రేవా (నర్మద) నదిని

జూచి క్రమముగా దశార్ణదేశములను బొంది వానిరాజధానియగు విదిశాపురమును జేరి యచట వేత్రవతీనదీజలము ద్రాగి యచటికిదగ్గఱగానున్న నీచైరాఖ్యపర్వతమున నలసట దీర్చుకొని క్రమముగా వననదీతీరభూములందు దుపుచు నిర్వింధ్యానదికిఁ బశ్చిమముగా నుత్తరదిక్కునకుఁ బోవునీ కానదికిఁ దూర్పుగానున్న యుజ్జయినీపురమునకుఁ బోవుట చుట్టుదారియైనను దప్పక యానిర్వింధ్య (సింధునది) మార్గమునుబట్టి యవంతిదేశములను బొంది వానిరాజధానియు శిప్రానదీతీరస్థమునగు నుజ్జయినికి వెళ్లి యాపురశోభంగని దానిసమీపముననున్న గంధవతీనదీతీరమందలి మహాకాలక్షేత్రమును జేరి మహాకాలనాథుని సాయంతనపూజ నెఱవేర్చుకొని మరలివచ్చి యుజ్జయినిలో నారాత్రిగడపి యుదయమున నేపయనమై గంభీరానదిమీదుఁగా దేవగిరిఁ జేరి యందుఁ గుమారస్వామిని సేవించి బయలుదేరి చర్మణ్వతీనదినిదాఁటి బ్రహ్మావర్తదేశము నరసి యందర్జునుని శరవర్షమున కుంజోన్నైన కురుక్షేత్రమును జూచి పిదప నతిరుచ్యమగు సరస్వతీజలము ద్రాగి పిదపఁ గనఖలపర్వతము దగ్గఱగాఁ బ్రవహించు గంగానదినడ్డముగా దాఁటి యంతహిమాలయంబుం జేరి యందలివిశేషంబు లెల్లం గనియందుండి వెడలి క్రౌంచరంధ్రమునుండి యుత్తరముగాఁ బోయి కైలాసపర్వతమున కతిథివై మానససరస్సుఁ గని యాగిరిపైనున్న గంగామహాలయగు నలకానగరిని జూడఁగలవు" అని పూర్వమేఘమున మార్గము వర్ణించి యుత్తరమేఘమున నలకాపురంబును యక్షునిగృహంబును జక్కఁగా వర్ణించెను. ఇట్లు చిన్నకథాబీజము నంకురింపఁజేసి శృంగారరసము పోసి చక్కఁగాఁ బెంచి యీకావ్యకల్పతరువుగాఁ జేసిన యీకవి కవితాచాతుర్యమనుభవైకవేద్యము. ఇతఁడీకావ్యమున ౪౫ వ శ్లోకమున సురయనునర్థమున హాలా యను దేశభాషాపదమును బ్రయోగించెను. దీని నమరసింహుఁడుగూడ ,, సురాహాలిప్రియాహాలా " యనినుడివెను. మఱియు నితఁడు రఘువం

శము ౪ వ సర్గ ౬౭ వ శ్లోకమున నితరపూర్వకవులెవరును వర్ణింపని కాశ్మీరదేశములోని సింధునదీతీరభూములలోనున్న కుంకుమపుష్పమును వర్ణించెను. ఈతనిసమకాలికుఁడగు నాయమరసింహుఁడే ,, అథకుంకుమం. కాశ్మీరజన్మాగ్నిశిఖం వరం బాహ్లీకపీతనే " యనివచించెను. పూర్వహిందూదేశనాగరికతకుఁ దార్కాణమై శ్రావ్యమందాక్రాంతావృత్తభాసురంబై సదభిప్రాయమంజులంబైన యీకావ్యము సంస్కృతభాషావధూటికిఁ దిలకమని నమ్మఁదగినది.

రఘువంశము. ఇది యాబాలవృద్ధము జగమెఱిఁగిన కావ్యము. గతించిన పందొమ్మిది శతాబ్దములనడుమ నెల్లవిధముల దీనిం బోలిన కావ్యమింకొకటి లేదనుట యెల్లచదువరులకు ననుభవసిద్ధమగుటచే దీనికిదియే సాటియనవచ్చును. ఆసులభశైలి కాపదమార్దవమున కారసపుష్టి కాచిత్రకల్పనమున కాస్వభావవర్ణనమున కాభావగ్రహణమున కాయౌచిత్యమున కానైపుణి కాప్రౌఢిమకు జన్మభూమియగు నిదిలోకజ్ఞానమున కాదర్శముగానున్నది. దీనిపై నలువది వ్యాఖ్యానములవఱకునుగలవుగాని వానిలో మల్లినాథసూరిసంజీవినీటీక మిక్కిలి ప్రాచుర్యమును జెందియున్నది. ఉత్తమకవితాపారంగతుఁడగు నీకాళిదాసు తనయేయితరకావ్యమున లేని స్వకథనంబును బ్రౌఢకవిలక్షణంబునకనుగుణంబుగా నహంకారనిరాసపూర్వకంబుగా నిందిట్లొనరించెను.

క్వ సూర్యప్రభవో వంశః క్వ చాల్పవిషయా మతిః।
తితీర్షుర్దుస్తరం మోహాదుడుపేనాస్మి సాగరం॥

పందొమ్మిదిసర్గలుగల యీమహాకావ్యము భాషాభివృద్ధికై పఠించుటకేకాక పుణ్యపురుషులకథలు వినుటకును నుత్తమనాయికానాయకసత్పాత్రలంగనుటకును రాజచరిత్రలఁ దెలియుటకును జతుర్వర్గసాధనం బెఱుంగుటకును నీతిసారంబు గ్రహించుటకును దేశకాలపాత్రవిశేషాంశంబుల నూ

హించుటకును లోకంబునను పయోగపడుచున్నది. ఈప్రబంధమున దిలీపుఁడు మొదలుగా నగ్నివర్ణునివఱకును గలసూర్యవంశరాజులగు నయోధ్యాప్రభువులచరిత్రముఁ దెల్పుచుఁ గాళిదాసు వాల్మీకి రామాయణకథను జక్కఁగా వివరించెను.

దిలీపుఁడు, రఘువు, అజుఁడు, దశరథుఁడు, రాముఁడు, కుశుఁడు, రాజాతిథి, నిషధుఁడు, నలుఁడు, నభస్సు, పుండరీకుఁడు, క్షేమధన్వుఁడు దేవానీకుఁడు, అహీనగుఁడు, పారియాత్రుఁడు, శిలుఁడు, ఉన్నాభుఁడు వజ్రనాభుఁడు, శంఖణుఁడు, వ్యతిషాశ్వుఁడు, విశ్వసహుఁడు, హిరణ్యనాభుఁడు, కౌసల్యుఁడు, బ్రహ్మిష్ఠుఁడు, పుత్రుఁడు, § పుష్యుఁడు, ధ్రువసంధి, సుదర్శనుఁడు, అగ్నివర్ణుఁడు నను నిరువదితొమ్మండ్రుగురు రఘువంశరాజులయవిచ్ఛిన్నమైన పురుషక్రమ మిందుఁ జూపఁబడినది.

రామాయణములో సీతావివాహసందర్భమునందున్న " పతివ్రతా మహాభాగా ఛాయేవానుగతా సదా " యనునుపమానంబును గ్రహించి యీకవి దిలీపుఁడు నందినీధేనువు ననుసరించుసందర్భంబున ‡ " స్థితస్స్థితా ముచ్చలితః ప్రయాతాం నిషేదుషీ మాసనబంధధీరః। జలాభిలాషీ జలమాదదానాం ఛాయేవ తాం భూపతిరన్వగచ్ఛత్ ॥ " అనుచో మిక్కిలి సరసముగా వివరించి ప్రయోగించినట్లు కనుపడుచున్నది. దిలీపుని స్త్రీలింగముగు ఛాయతోఁ బోల్చుట దోషముగాదని " లౌకిక్యపఃకలింగవచనములతో నిమిత్తములే " దను వామనునివాక్యముచే సమర్థించి యీయుపమ నిరుపమానమని చారిత్రవర్ధనుఁడు తనవ్యాఖ్యానమున వ్రాసెను.

§ వీరిలోఁ బుత్రరాజకుమారుఁడగు పుష్యుఁడు బ్రహ్మవేత్తయగు జైమినిమునికి శిష్యుఁడై మోక్షప్రాప్తికి యోగవిద్యనభ్యసించెనని వర్ణింపఁబడినది.

‡ దిలీపుఁడు, నందినీధేనువు నిలిచినపుడు నిలిచి, పడుకొనినపుడు కూర్చుండి, నీరుత్రాగినపుడు నీరాని, నీడవలెనే దానిననుగమించెను.

మఱియు రఘుమహారాజు దిగ్విజయయాత్ర చేయుసందర్భంబున నాల్గవసర్గలోఁ బూర్వహిందూదేశస్థితి చక్కఁగాఁ దెలుపఁబడినది. చతురంగబలసమేతుఁడగు రఘుచక్రవర్తి ముందుగాఁ దూర్పుగా బయలువెడలి ప్రాచ్యరాజుల జయించి సముద్రప్రాంతంబునకు వచ్చి సుహ్మదేశీయుల వశపఱచుకొని క్రమముగా వంగదేశీయుల నోడించి గంగాద్వీపములలో జయస్తంభముల నాటి పిదపఁ గపిశానదిని దాఁటి యుత్కలదేశరాజులు తనకు మార్గదర్శకులు కాఁగాఁ గలింగదేశమునకు వచ్చి మహేంద్రాద్రిపై నారాజును గెలిచి పిదప సముద్రతీరముననే దక్షిణదిక్కుగా వచ్చి కావేరీనది దగ్గఱగా మలయపర్వతప్రాంతమునఁ గొంత విశ్రమించి పిదపఁ బాండ్యదేశభూపతులకుఁ బ్రతాపము చూపి తామ్రపర్ణీనదిం గని మలయదర్దురపర్వతముల నెక్కి క్రమముగా సముద్రమునకు దూరమందున్న సహ్యాద్రి నతిక్రమించి కేరళదేశరాజుల నణఁచి పిదప నపరాంతదేశప్రభువులవలనఁ బన్ను గ్రహించి త్రికూటాద్రిని జయస్తంభముగాఁ గావించి పిదపఁ బారసీకుల జయింప మెట్టదారిని వెడలి యశ్వసాధనులగు యవనులఁ బెక్కండ్రఁ దుములయుద్ధమున హింసించి మిగిలినవారిని రక్షించి పిదప నుత్తరదిక్కుగా వచ్చి యుత్తరదేశీయుల నుద్ధరించుచు సింధునదీతీరంబుల సంచరణంబున శ్రమ తీర్చుకొనుచుఁ గ్రమముగా హూణరాజుల నుదమణఁచి పిదపఁ గాంభోజుల జయించి తరువాత హిమాలయంబున నధిరోహించి లౌహిత్యానదిని దాఁటి ప్రాగ్జ్యోతిషజనపదేశ్వరుని గొట్టి కామరూపదేశనాథుని సేవఁబడసి దిగ్విజయసంపన్నుఁడై యయోధ్యకు వచ్చెను. ఈదేశయాత్రను సవిమర్శముగా నెల్లవిశేషంబులం దెల్పుచు వర్ణించుట చూడఁగాఁ గాళిదాసీయాత్ర యంతయుఁ జేసినవాఁడని తోఁచకపోదు. ఇందలిసర్గలన్నియు రసభరితంబులై మనోహరంబులుగానున్నవిగాని సీతాపరిత్యాగరూపమగు పదునాల్గవసర్గమాత్రము వానినెల్ల మించియున్నది. సీతను విడుచు రాముని యాక్రందివాక్యమూరగా ఱధర్మమునకే యాకృష్టాంతనైపుణి కేమి పెట్టినది పేరుగానున్నది.

"అవైమి చైనామనఘేతికింతు లోకాపవాదోబలవాన్మతో మే।
ఛాయాహి భూమేశ్శశినోమలత్వే నారోపితా శుద్ధిమతఃప్రజాభిః"

ఆహా! అడవిపాలగుసీత రామునకువర్తమానించిన యీక్రింది వాక్యములు కరుణరసమొలికించుచుఁ బతివ్రతాలక్షణంబులగు క్షమాధైర్యములం దెల్పుచు నెంతసరసముగానున్నవి?

§ వాచ్యస్త్వయా మద్వచనాత్సరాజా వహ్నౌవిశుద్ధామపియత్సమక్షం।
మాం లోకవాదశ్రవణాదహాసీః। శ్రుతస్య కిం తత్సదృశం కులస్య॥

† సాఽహం తపస్సూర్యనివిష్టదృష్టి రూర్ధ్వం ప్రసూతేశ్చరితుం యతిష్యే,
భూయోయథా మేజననాంతరేఽపి త్వమేవభర్తా నచ విప్రయోగః॥

నాటకములు:—భాసుని రత్నావళితో సరిచూచుచు నీతనిమాలవికాగ్నిమిత్రముకథను శ్రీహర్షజీవితములోఁగనియుంటిమి. ఊర్వశీపురూరవస్సులు కథానాయకులుగాఁగలుగుట విక్రమోర్వశీయమనియు, శకుంతలయుదంతముఁ దెలుపుట శాకుంతలమనియుఁ బేరువడసిన రెండునాటకములును బురాణప్రసిద్ధవృత్తములే. మాలవికాగ్నిమిత్రములోనికథ క్రీ॥ పూ॥ రెండవశతాబ్దమునడుమ మగధదేశరాజుగానున్న యగ్నిమిత్రునికథను దెల్పునదిగానున్నది. వీనిలో విక్రమోర్వశీయము "సప్తాష్టనవపంచాంకం దివ్యమానుషసంశ్రయం। త్రోటకంనామ తత్ప్రాహుః ప్రత్యంకం సవిదూషక" మ్మను లక్షణంబునకుసరిపడుటచేఁ ద్రోటకమనిపిలువఁబడుచున్నది. శృంగారరసాశ్రయంబులగు నీమూఁడురూపకంబులలో నేకాక లోకములోని యితరనాటకములకంటెఁగూడ శాకుంతలముత్తమమను చ

§ † నీదగ్గఱనే యగ్నిశుద్ధియైనను లోకాపవాదముచేనన్ను విడిచితివి. ఇది నీకులమునకును శాస్త్రమునకును దగియుండునుగదా? నేనుప్రసవమయిన పిదప జన్మాంతరమందైనను నీవేభర్తవుగావలయును వియోగము రాఁగూడదు. అనిసూర్యునిఁగూర్చి తపస్సొనరించెదను.

దువరులయభిప్రాయంబును "కావ్యేషు నాటకం రమ్యం నాటకేషు శకుంతలా" అనులోకోక్తిస్థిరపఱచుచున్నది. ఇదియెల్లకవితాలక్షణంబులకును స్వభావాదివర్ణనంబునకును సాత్త్వికాదిభావములకును నుచితంబగు రసంబునకును గనియై స్వదేశీయులహృదయంబు నేకాక పరదేశీయులచిత్తంబునుగూడ రంజింపఁజేసి వన్నెకెక్కినది. గేటియనుజర్మనీదేశపండితుఁడీనాటకమును జదివి యానందముపట్టఁజాలక మైమఱచి నాట్యమొనరించెనని వాడుకగలదు. స్వభావవర్ణనమీతనిసొమ్మని ప్రతికావ్యమాములాగ్రముగా బోధించుచుండ నెన్నియుదాహరణములు చూపుదును? అయిననొకటి. శాకుంతలప్రథమాంకములోని రథవేగవర్ణనము

* యదాలోకేసూక్ష్మం వ్రజతి సహసా తద్విపులతాం।
యదర్ధే విచ్ఛిన్నం భవతి కృతసంధానమివ తత్।
ప్రకృత్యా యద్వక్రం తదపి సమరేఖం నయనయో
ర్నమే దూరే కించిత్ క్షణమపి నపార్శ్వే రథజవాత్॥

అనన్యసామాన్యోపమాలంకారరత్నములకుఁ బేటికయగు నీతనిఁగూర్చి "ఉపమా కాళిదాసస్య" యనునార్యోక్తిచాలదుగావున నుపమాలంకారమేయితఁడని చెప్పిన బాగుగానుండును. చూడుఁడు.

* చరణాంకనివేశితాంప్రియాయాస్సరసాం పశ్యవయస్య! రాగలేఖాం।
ప్రథమామివ పల్లవప్రసూతిం హరదగ్ధస్య మనోభవద్రుమస్య॥

* దూరమందేది చిన్నదిగాఁగనుపడినదో యదివేగముగాఁబెద్దదియగుచున్నది. ఏది నడుమ నెడముగలిగియున్నదో యదిసరిగాఁ గనుపడుచున్నది. ఈరథవేగమువలన నాకు దూరమందుఁ బార్శ్వమందుఁగూడ నేదియు నిమిషమైనను దృష్టిగోచరముగాకున్నది.

* మిత్రుఁడా! శివునిచేఁగాల్చఁబడిన మన్మథవృక్షముయొక్క మొదటి క్రొత్తచిగురువలెనే సరసముగానున్న ప్రియురాలిపాదాంతమునందలి రాగరేఖను జూడుము.

§ గచ్ఛతి పురశ్శరీరం ధావతి పశ్చాదసంస్తుతం చేతః। [మాలతీఅం
చీనాంశుకమివ కేతోః ప్రతివాతం నీయమానస్య॥ శా. ౧

† నాతి శ్రమాపనయనాయ నచ శ్రమాయ।
రాజ్యం స్వహస్తధృతదండమివాతపత్త్రం॥ శా. ౫

‡ భ్రమరఇవ విభాతే కుందమంతస్తుషారం।
నచఖలు పరిభోక్తుం నైవశక్నోమి హాతుం॥ శాకుం. ౫

ఈతని కావ్యామృతసరస్సునుండి లెక్కించియెన్నియుపమాబిందువులం ద్రాగి తృప్తినొందగలము? ఎన్నిసారులుచదివినను నెప్పటికప్పుడభినవరసోదయముగానుండు నీతని శాకుంతలము నేమనివర్ణింతును? సంస్కృతాక్షరములువచ్చినవారికెల్ల నోటికివచ్చెడు దీనినాల్గవయంకములోని సరసములగు నాలుగుశ్లోకములనునిం వ్రాయుట చర్వితచర్వణమగును గావున వానివిడిచి యింక నీతనికవితావిశేషంబులకు దిగ్దర్శనముగా నుదాహరణంబులంజూపుచున్నాఁడను. ఈక్రింది స్త్రీరూపవర్ణనము చూచినయెడల ననితరకవిజనానుమేయంబగు కవితాప్రపంచనిర్మాణమున నీతని ప్రతిభాసామర్థ్యమెంతవఱకుఁబోయినదో మనమూహింపఁజాలము. వీనిభావంబును భాషారసజ్ఞులకనుభవైకవేద్యముగాని వచనైకగోచరముగాకున్నది. ఆహా యేమివర్ణనము?

§ గాలికెదురుగాఁ గొనిపోఁబడు ధ్వజముయొక్క పట్టుగుడ్డవలెనే ముందుశరీరము నడచుచున్నది. వెనుక హృదయము పఱుగెత్తుచున్నది.

† తనచేతితోఁబట్టుకొనిన గొడుగువలెనే రాజ్యము, అతిశ్రమనుబోఁగొట్టదు శ్రమనుగలిగింపదు. (అనఁగా) కష్టముతోఁగూడిన సుఖమునిచ్చునని భావము.

‡ మంచుతోఁగూడిన మల్లెమొగ్గను దుమ్మెదవలెనే, యీశకుంతలను విడువఁజాలను, పరిగ్రహింపఁజాలను.

§ చిత్రే నివేశ్య పరికల్పితసత్త్వయోగా।
రూపోచ్చయేన విధినా మనసా కృతాను।
స్త్రీరత్నసృష్టిరపరా ప్రతిభాతి సా మే।
ధాతుర్విభుత్వమనుచింత్య వపుశ్చ తస్యాః॥

† అస్యాస్సర్గవిధౌ ప్రజాపతిరభూచ్చంద్రోనుకాంతిప్రద।
శ్శృంగారైకరసస్స్వయంను మదనో మాసోనుపుష్పాకరః।
వేదాభ్యాసజడః కథంనువిషయవ్యావృత్తకౌతూహలో।
నిర్మాతుం ప్రభవేన్మనోహరమిదం రూపంపురాణోమునిః॥

‡ ఆభరణస్యాభరణం ప్రసాధనవిధేః ప్రసాధనవిశేషః।
ఉపమానస్యాఽపి సఖే ప్రత్యుపమానం వపుస్తస్యాః॥ వి. ౨

ఇవిచూడఁగా మూఁడవపద్యములోని వర్ణనమువలెనే వీనికివియే సాటియని తోఁచుచున్నది.

ఈతనికృతులలో నర్థకఠినములును రసహీనములు నగుశ్లేషచిత్రయమకములులేవనియే చెప్పవచ్చును. అయిననీతని విక్రమోర్వశీయము

§ బ్రహ్మదేవుఁడు చక్కనియాకారమును చిత్తరువులో వ్రాసి ప్రాణముపోసి శకుంతలను నిర్మించెనో? లేక, సేకరించిన కాంతిసమూహముతో మనస్సుచేతనే నిర్మించెనో? విధాత సృష్టిసామర్థ్యమును, దానిశరీరలావణ్యమును జూడఁగా, నీస్త్రీరత్నసృష్టి యింతకంటెను వేఱయినదనియే నాకుఁదోఁచుచున్నది.

† ఈయూర్వశినిర్మింపఁ గాంతిప్రదుఁడైన చంద్రుఁడు స్రష్టయగును. లేదా? శృంగారరసనిలయుఁడగు మన్మథుఁడుగావలయును. కాదా? పుష్పాకరమైనవసంతము గావలయును. కానియెడల, వేదజడుఁడు, విషయసుఖములనెఱుఁగనివాఁడును ప్రాచీనమునియునగు బ్రహ్మ యిట్టిమనోహరరూపమును నిర్మింపనెట్లుసమర్థుఁడగును?

‡ దానిదేహము ఆభరణమునకాభరణము; అలంకారమునకలంకారము; ఉపమానమునకు నుపమానముగానున్నది.

నాల్గవయంకములో నతిమధురము నతిసులభము నతిసరసమును బ్రశ్నోత్తరరూపంబునగు త్రిగతమను పేరుగలశ్లిష్టచిత్రకవిత్వమునకొక్క యుదాహరణముగలదు. ఎట్లనఁగా—

« సర్వక్షితిభృతాం నాథ! దృష్టా సర్వాంగసుందరీ।
రామా రమ్యే వనాంతేఽస్మిన్ మయా విరహితా త్వయా॥ »

ఓసర్వక్షితిభృన్నాథ! యీవనాంతమున నాచేవిడువఁబడిన సర్వాంగసుందరి నీచేఁజూడఁబడినదాయని పర్వతంబునడిగిన రాజుప్రశ్నంబునకామాటలచేతనే యోసర్వక్షితిభృన్నాథ! యీవనాంతముననీచే విడువఁబడిన సర్వాంగసుందరి నాచేఁజూడఁబడినది యని ప్రశ్నముయొక్క ప్రతిధ్వనియేయుత్తరము గావచ్చును. ఇదిసంస్కృతములోనేకాక తెలుఁగులోనట్లువచ్చుటకనుకూలపడదు.

సహజసౌందర్యవర్ణనకొక్క యుదాహరణము.

* « సరసిజమనువిద్ధం శైవలేనాపి రమ్యం।
మలినమపి హిమాంశోర్లక్ష్మ లక్ష్మీం తనోతి।
ఇయమధికమనోజ్ఞా వల్కలేనాపి తన్వీ।
కిమివహి మధురాణాం మండనం నాకృతీనాం॥ శా. ౧

శాస్త్రజ్ఞానము. ఇతఁడెఱుంగనిశాస్త్రము లేదనియిదివఱకే చదివితిమి. ఈకవి పాణినీయమునేకాక చాంద్రాదివ్యాకరణములనుగూడ నెఱింగినవాఁడని యీతనిపదప్రయోగమే తెల్పుచున్నది. పాణినీయవిరుద్ధములనఁబడుచు మల్లినాథాదులచే సమర్థింపఁబడిన యొకటిరెండుప్రయోగములఁజూపెదను. « త్రియంబకం సంయమినందదర్శ » యనుచోఁ

* పద్మము నాఁచుతోఁగూడినను రమ్యముగానేయుండును. నల్లగానున్నను చిహ్నము చంద్రునకు శోభనేచేయుచున్నది. ఈశకుంతలయు నారబట్టకట్టినను మిక్కిలి చక్కగానేయున్నది. సుందరాకారంబులకేవి యలంకారములుగావు?

దప్పక రావలసినయణాదేశమునకుమాఱుగా నిమిత్తమాధారము లేని « ఇయఙ్ఞా » దేశమువచ్చినది. పాణినీయవిరుద్ధమైనను బద్మపురాణస్థితంబైన యీప్రయోగము మహాకవిచెప్పినదగుటచే నట్లంగీకరింపఁబడినది యనియు, « తత్రవిశ్రామహేతోః » అనుచో హ్రస్వము రావలసియుండఁగా దీర్ఘముండుట యపాణినీయమే యని కొందఱనిరిగానియిది « విశ్రామోవా » యనుచాంద్రవ్యాకరణంబున సాధువనియు, మల్లినాథుఁడువ్రాసెను.

మఱియు « ఛాయాహి భూమేశ్శశినో మలత్వే నారోపితా శుద్ధిమతః ప్రజాభిః » అనఁగాఁ జంద్రునిపైఁ బ్రతిఫలించినభూమియొక్క నీడనే నలుపని ప్రజలుచెప్పుచున్నారనిభావము. దీనింబట్టి చంద్రునిలోని నైల్యమును భూఛాయయనువారిభావన నితఁడు ఖగోళజ్ఞానంబునఖండించినట్లు కనుపడుచున్నది.

మఱియు « అథౌషధీనామధిపస్య వృద్ధౌ తిథౌచ జామిత్రగుణాన్వితాయాం » అనుసీతావివాహముహూర్తంబుచేఁగూడ నితఁడుజ్యోతిశ్శాస్త్రభాగంబు నెఱింగినవాఁడనవచ్చును.

« వీర్యవంత్యౌషధానీవ వికారే సాన్నిపాతికే। కు, ౧౧.
ఆమయస్తు రతిరాగసంభవః॥ ర. ౧౯ స. సంగమస్తు భిషజామనాశ్రవః। రాజయక్ష్మపరిహానిరాయయౌ। వైద్యయత్నపరిభావినంగదం మహౌషధం నక్తమివాత్మభాసః॥ (కు. ౧) భోగీవ మంత్రౌషధిరుద్ధవీర్యః (ర. ౧౨) తేనహి దంశచ్ఛేదః పూర్వకర్మేతి శ్రూయతే। ఛేదోదంశస్య దాహోవా క్షతేర్వా రక్తమోక్షణం। ఏతాని దష్టమాత్రాణామాయుషః ప్రతిపత్తయః॥ (మాల. ౪. అం.) అనియు ననేకవిధములుగా నీతనికావ్యములలోనున్న యోషధిరోగచికిత్సావిషయక వాక్యములవలన నీకవికాలమున సుశ్రుతచరకాదిసంహితలును నోషధితత్త్వశాస్త్రంబును

నభివృద్ధిలోనున్నవని తెలియుచున్నది. మఱియు నీసర్వజ్ఞుఁడు హస్త్యాయుర్వేదజ్ఞానంబును వాత్స్యాయనాది కామసూత్రజ్ఞానంబును నందందుఁబ్రకటించెను.

విశేషాంశము:— "సంతానకాకీర్ణమహాపథం తచ్చీనాంశుకైః కల్పితకేతుమాలం" చీనాంశుకమివ కేతోః, కథం సముద్రవ్యవహారీ సార్థవాహో ధనమిత్రోనామ నౌవ్యసనే విపన్నః, అనేనపార్థివం విహారాంబురాశేస్తీరేషు తాలీవనమర్మరేషు। ద్వీపాంతరానీతలవంగపుష్పైరపాకృతస్వేదలవామరుద్భిః॥" అనియునుండుటచేఁ గాళిదాసకాలంబున హిందూదేశమునకుఁ జీనాదేశమునుండి యితరద్వీపములనుండి కొన్ని సరకులువచ్చుచుండెడివనియు నీదేశస్థులు సముద్రముపై నోడలమూలముగా సండాదీవులకును దగ్గఱి చిన్నచిన్నదీవులకును బోవుచు వాణిజ్యము చేయుచుండెడివారనియుఁ దెలియుచున్నది. ఆహా యీయంశము సముద్రయానము నిషిద్ధముకాని యప్పటిమనదేశనాగరికతను విద్యాసంపద గలిగియు దారిద్ర్యమనుభవించుచున్న యిప్పటిమనదేశదురవస్థను దెలిపి యొక్కసారి సంతోషవిచారములు గలిగింపహేతువగుచున్నది. మహామహుఁడగు నీతనికావ్యములు చదివినంగాని యిట్టిగొన్నియంశములు చూపినంతమాత్రమునఁ దృప్తిఁదీరదని యింతటితో నీవిమర్శనముముగించెదను.

అశ్వఘోషుఁడు.

ఇతఁడుత్తమకవియశస్సుగాంచినవాఁడు కాకపోయినను సంస్కృతభాషలో మంచిపాండిత్యముగలవాఁడై బుద్ధచరితమనునొక కావ్యమురచించినకవి. ఈకవి బౌద్ధమతస్థుఁడని బుద్ధచరితములోని "శ్రియం పరార్ధ్యాం విదధద్విధాతృజి। త్తమోనిరస్యన్నభిభూతభానుభృత్। నుదన్నిదాఘం జితచారుచంద్రమాః। స్సవంద్యతేఽర్హన్నిహయస్య నోపమా॥" యనుమంగళాచరణశ్లోకమే చెప్పుచున్నది.

మొదటనీతఁడు పాటలీపుత్రమున వసించినవాఁడయ్యుఁ బిదపనిపుడు పేషావరనిపిలువఁబడు పురుషపురమునవసించినవాఁడనియుఁ గనిష్కమహారాజునకు మతగురువనియుఁ దెలియుచున్నది. ఈయంశములతోఁగూడ నీతనికాలము బహువిమర్శకులకభిమతంబగు ప్రొఫెసరు కౌలుగారియభిప్రాయంబున నీక్రిందివిధముగా ధ్రువపడుచున్నది.

"అతిప్రతిభావంతుఁడగు నొకమహాకవిశైలి ననుకరించుటకుఁదరువాతికవులు ప్రయత్నపడుటసహజముగాని వారికాశైలియలవడుట దుర్లభము సరిగదా పైగాదానివలనఁ గొంతవికృతిగూడసంభవించును. ఒకవేళ వారట్లుపాటుపడియనుకరించినను నెవరికవిత్వము ననుసరించిరో దానిని దెలిసికొనుటసులభము. బుద్ధచరితమునందుఁ బెక్కుతెఱంగులఁ గాళిదాసుకావ్యములనుండి గ్రహింపఁబడిన యభిప్రాయములు కల్పనములు వర్ణనములు వాక్యములు సరిగాఁగన్పడుచున్నవి. బుద్ధచరితమునుండియే కాళిదాసట్లుగ్రహించెనేమోయని కొందఱనవచ్చునుగాని వీరియిద్దఱికావ్యములఁజదివిన యేస్వల్పబుద్ధియుఁ, గవితాజన్మభూమియు స్వతంత్రకవియునగు కాళిదాసునకట్టియపవాదమారోపింపఁడని నామతము. అదిగాక కాళిదాస కావ్యములశైలిసహస్రాంశ లేశమైనను బుద్ధచరితమందెంత వెదకిచూచినఁ గనుపడదు. రఘువంశమేడవసర్గలోని పురంధ్రీవర్ణనము కుమారసంభవము మూఁడవసర్గలోని కామవర్ణనమును బుద్ధచరితము మూఁడుపదుమూఁడుసర్గలలోఁ గ్రమముగా సరిగాఁగన్పడుచున్నవి. కావున నశ్వఘోషుఁడు కాళిదాసునికావ్యత్రయమును ముందుంచుకొని తనకావ్యమునురచించెనని తప్పకయూహింపవచ్చును. బుద్ధునియందలిభక్తిచేఁ బ్రయత్నపూర్వకముగాఁ గావ్యమువ్రాసిన ధర్మతత్త్వజ్ఞానియగు నశ్వఘోషుఁడు కవితల్లజుఁడగు కాళిదాసుననుకరించెననుట యాశ్చర్యకరము

గాదు. కావునఁ క్రీ॥ ౭౮ దికిఁబైనున్న కనిష్కమహారాజునకు గురువుగానున్న యశ్వఘోషునికంటెఁ గాళిదాసు కశతాబ్దమైనను బూర్వుఁడైయుండునని యిదివఱకే నిశ్చయింపఁబడినదగుటచే నశ్వఘోషుఁడు క్రీ॥ శ॥ ప్రథమశతాబ్దముపరభాగములోనివాఁడైయుండు" నని బుద్ధచరిత్రపీఠికలో వీరియిరువురకవిత్వశైలినిసరిచూచుచు నింకనునమితముగా వ్రాసిన శ్రీకొలుగారియభిప్రాయమునుబట్టిచూడఁగా నితఁడు క్రీ॥ ౭౦—౧౫౦ లోపలనున్నవాఁడని తెలియుచున్నది.

కుశనవంశజుఁడును బౌద్ధుఁడును గాశ్మీరాదిదేశములజయించినవాఁడును నగురాజకనిష్కుఁడు పాటలీపుత్రమందున్న బౌద్ధాచార్యుఁడగు నశ్వఘోషునిఁ దనపురుషపురమునకుఁ దీసికొనిపోయి గురువుగా నొనర్చుకొనెనని దేశచరిత్రలవలనను దెలియుచున్నది.

బుద్ధచరితము పదియేడుసర్గలకావ్యము. దీనిలో మొదటిపదునాలుగుసర్గలు నితఁడువ్రాసినవనియుఁ దరువాతిమూఁడుసర్గలు నేపాలదేశస్థుఁడు బౌద్ధుఁడు నగునమృతానందుఁడు వ్రాసినవనియుఁ గొందఱూహించియున్నారు. ఈయూహకుఁ దగినంతతృప్తికరమగు కారణమేదియుఁగనుపడదు. ఇతఁడురచించినదీకావ్యమేకాక మఱియొకటేదియు లేదు. దీనినుండి కొన్నిపద్యములను రఘువంశాది కావ్యపద్యములతోఁ బోల్చుచు నిందుదాహరించెదను.

సమానపదప్రయోగంబునకుదాహరణములు.

రఘువంశము.	బుద్ధచరితము.
దిశః ప్రసేదుర్మరుతోవవుస్సుఖాః	దిశః ప్రసేదుః ప్రబభౌ నిశాకరః
కుమారసంభవము.	
వాతావవుస్స్పర్శసుఖామనోజ్ఞాః	వాతావవుస్స్పర్శసుఖామనోజ్ఞాః

సమానాభిప్రాయంబునకుదాహరణము.

అరిష్టశయ్యాం పరితో విసారిణా సుజన్మనస్తస్య నిజేన తేజసా। నిశీథదీపాస్సహసా హతత్విషో బభూ వురాలేఖ్యసమర్పితా ఇవ॥ ౧.౩ ౫౫.	సహిస్వగాత్రప్రభయో జ్జ్వలన్త్యా। దీపప్రభాం భాస్కరవన్ముమోష। మహార్హ జాంబూనదచారువర్ణో। విద్యోతయామాస దిశశ్చ సర్వాః॥
మేఘసందేశము. ౨. ౪౬	౧, ౩౨.
కస్యైకాంతం సుఖముపనతం దుఃఖమేకాంతతోవా నీచైర్గచ్ఛత్యుపరిచ దశా చక్రనేమిక్రమేణ।	అతోఽపి నైకాంతసుఖోఽస్తి కశ్చిన్నైకాంతదుఃఖః పురుషః పృథివ్యాం

ఈకావ్యమునిర్దుష్టమై బౌద్ధమతధర్మములను నీతిని వస్తుతత్త్వమును దెల్పుచు లోకోపకారకముగానున్నది. ఇందులకీ క్రిందిపద్యము లుదాహరణములుగాఁజాలును.

‡ నావజానామి విషయాన్ జానే లోకం తదాత్మకం।
అనిత్యంతు జగన్మత్వా నాత్ర మే రమతే మనః॥
జరా వ్యాధిశ్చ మృత్యుశ్చ యది నస్యాదిదం త్రయం।
మమాపిహి మనోజ్ఞేషు విషయేషు రతిర్భవేత్॥
యత్తత్పరమం బ్రహ్మ నిర్లింగం ధ్రువమక్షరం।
యన్మోక్షఇతితత్త్వజ్ఞాః ప్రవదంతి మనీషిణః॥

‡ లోకము విషయాత్మకము ననిత్యమునని తెలిసి యందునామనస్సు ప్రవేశింపకున్నది. వ్యాధిజరామరణములులేనియెడల నాకుఁగూడ మనోహరంబులగు విషయసుఖంబుల బుద్ధిప్రవేశించును. తత్త్వజ్ఞులగువారు దేనిని మోక్షమనిచెప్పుదురో, అది యంతములేనిదియు, లింగములేనిదియు, నిత్యమైనదియు నగుపరబ్రహ్మము (జ్ఞేయమనిభావము).

చంద్రకకవి.

——:0:——

ఇతఁడు గొప్పకవియనియుఁ గాశ్మీర నివాసుఁడనియుఁ దుంజీన రాజుకాలంబుననున్నవాఁడనియు రాజతరంగిణి రెండవతరంగములోని "నాట్యం సర్వజనప్రేక్ష్యం యశ్చక్రే సమహాకవిః। ద్వైపాయనమునేరంశస్తత్కాలే చంద్రకోఽభవత్" ॥ అను శ్లోకమువలనఁ దెలియుచున్నది. ఒకరికనింగుహోముమతమున మాత్రమే యీతుంజీనకుఁడు క్రీ॥ ౩౧౮ లో రాజ్యమునకువచ్చినట్లున్నదిగాని మిగిలిన యెల్లరు నీతఁడు క్రీ॥ ౧౦౩ లోఁ గాశ్మీరరాజ్యసింహాసనమెక్కినట్లు భావించుటచే నీతనికి సమకాలికుండగు మనకవి క్రీ॥ ౧౦౩—౧౫౦ నడుమ నున్నవాఁడని భావింపవచ్చును.

ఇతఁడురచించిన నాట్య ప్రబంధము నాకు సంభవింపలేముగాని యీతని కవితాధోరణి తెల్పుటకు క్షేమేంద్రుఁడౌచిత్యవిచారచర్చలో నుదాహరించిన శ్లోకము నిందు వ్రాయుచున్నాఁడను. ఇదిక్షాత్రతేజంబును దెల్పుచు మిక్కిలి సరసముగానున్నది.

§ యుద్ధేషు భాగ్యచపలేషు న మే ప్రతిజ్ఞా।
దైవం నియచ్ఛతి జయంచ పరాజయంచ।
ఏషైవ మే రణగతస్య సదా ప్రతిజ్ఞా।
పశ్యంతి యన్నరిపవో జఘనం హయానాం॥

---

§ (తా) భాగ్యచంచలములగు సంగ్రామంబుల నాకే ప్రతిజ్ఞయులేదు. జయాపజయములను దైవమేవిధించును. కాని, యుద్ధరంగమున కేగిన నాగుఱ్ఱముల వెనుకటి భాగమునుమాత్రము శత్రువులుచూడరని నిత్యప్రతిజ్ఞమొనరింతును.

భర్తృహరి.

——:0:——

ఇతఁడు విక్రమార్కుఁడను రాజునకు సోదరుఁడని చెప్పునొక కథయు నీతని వైరాగ్యమునుగూర్చి యొక నింద్యమైనకథయు వాడుకలోనున్నవి. కాని నిరాధారములైన యీకథలువిశ్వసనీయములుగావు.

పలువురు పలుతెఱంగుల నీతనిఁ గ్రీ॥ ౭వ శతాబ్దము మొదలుగా ౮వ శతాబ్దంబులోపుగా నాయాకాలములఁ జేర్చిరిగాని యీతని కాలనిర్ణయమునుగూర్చి యీతనిభట్టి కావ్యములోని కడపటి శ్లోకంబును బంచతంత్రమును సరిగాఁజెప్పఁగలవని నావిశ్వాసము.

కాని, భట్టి కావ్యము భర్తృహరిచేసినది యగునా కాదా యని లోకములో నొకసంశయముగలదు. ఇదివట్టిప్రవాదమే కాక దాని వ్యాఖ్యాతలభిన్నాభిప్రాయంబులంగూడ స్థిరపడుచున్నది. ఈకావ్యమునకు జయమంగళుఁడనువాడు జయమంగలావ్యాఖ్యానంబును భరతసేనుఁడనువాఁడు ముగ్ధబోధినీ వ్యాఖ్యానంబును వ్రాసిరి. వీరిలో మొదటివాఁడు వ్యాఖ్యాముఖంబున "శ్రీస్వామిసూనుః కవిర్భట్టినామా రామకథాశ్రయంమహాకావ్యంచకార" యనియు వ్యాఖ్యాంతగద్యంబున "వలభీవాస్తవ్యస్య శ్రీస్వామిసూనోర్భట్టిమహాబ్రాహ్మణస్య మహావైయాకరణస్య" యనియు వ్రాసెను. ఇంక రెండవ వ్యాఖ్యాతటీకాముఖంబున "భర్తృహరి ర్నామకవిశ్శ్రీరామకథాశ్రయంమహాకావ్యంచకార" యనియు వ్యాఖ్యాంతంబున "ముగ్ధబోధిన్యాం భట్టిటీకాయాం" అనియు వ్రాసెను. ఇతఁడు కావ్యాంతమందలి నాలుగుశ్లోకములకు వ్యాఖ్యానము వ్రాసినట్లుకనుపడదు. ఆనాలుగుశ్లోకములు కావ్యప్రశంసను దెల్పుచున్నవిగాని కథకుసంబంధించినవిగావు. అవిప్రక్షిప్తములుగాని యీకావ్యము

లోనివికావేమోయనుకొనెదమనిన గడపటిశ్లోకము కావ్యకారకనాయకులను దెల్పునదిగానున్నది. కావున నవిప్రక్షిప్తములుగావనియుఁ గేవల కావ్యఫలబోధకంబులగుటచే వానికివ్యాఖ్యానము ముఖ్యముగాదని భరతసేనుఁడు విడిచియుండవచ్చుననియు మనమునమ్మవచ్చును. ఈవ్యాఖ్యాతలలో మొదటివానియభిప్రాయంబునుబట్టిచూడఁగా భట్టియనువాఁడు బ్రాహ్మణుఁడనియు నతఁడు రచించినకావ్యముగావున దీనికిభట్టికావ్యమని పేరువచ్చినదనియుఁ దెలియుచున్నది. కాని మిక్కిలినవీనుఁడగు నితఁడు కవినామమే కావ్యమునకువచ్చినదని భ్రమపడి చివరిశ్లోకంబునర్థంబునఁ బ్రమాదపడి యిట్లువ్రాసెనేమోయని సంశయములో నింకొకసంశయము వొడముచున్నది. ఇఁక రెండవవ్యాఖ్యాత యభిప్రాయంబున భర్తృహరి యీకావ్యమునకుఁగర్తయని తెలియుచున్ననితఁడు కృతికర్తనుగృతినాయకునిఁదెలుపు చివరిశ్లోకంబునకర్థమువ్రాయకపోవుటచే నిన్నమొన్నటిముద్రణంబులలోనున్న యీచివరినాలుగుశ్లోకంబులనితఁడు నిజముగా నెఱుఁగఁడేమోయనియు నెఱిఁగియుండినఁగవినామములం దెల్పునదిపద్యమునకైన నర్థమువ్రాయకుండునాయనియు జనించుశంకలతో నితనికీకావ్యకర్త భర్తృహరియని యెట్లు తెలిసెను? ఈకావ్యమునకు భట్టికావ్యమని పేరెట్లువచ్చెను? అనియుఁక రెండుసందేహములుత్పన్నములగుచున్నవి. ఆహా! తీఁగతీసినకొలఁదిని డొంకకదలునన్నట్లిట్లాలోచించినకొలఁదిని సంశయపరంపరవచ్చుచునేయుండును. కావున నీవ్యాఖ్యాతలలోఁ బ్రమాదమెవనిది? ఈసందేహములనిర్మూలించుసమాధానమేది? అను రెండువిషయంబులనుగూర్చి ప్రసంగింపఁబూనుమగా భట్టికావ్యములోని చిట్టచివరిశ్లోకంబునకర్థమువిమర్శింతము. "కావ్యమిదం విహితం మయావలభ్యాం। శ్రీధరసూనునరేంద్రపాలితాయాం। కీర్తిరతోభవతాన్నృపస్య తస్య। క్షేమకరః క్షితిపోయతః ప్రజానాం॥" దీనికి జయమంగళుఁడు వ్రాసినయర్థ

మేమనఁగా శ్రీధరుఁడనువానికుమారుఁడైన నరేంద్రునిచేఁ బాలింపఁబడు వలభీపురమునందు నేను (కవిపేరులేదు) ఈకావ్యమువ్రాసితినిగావున నీకావ్యరచనకీర్తిప్రజాసంరక్షకుఁడగు నారాజునకగుఁగాకయని యాశీర్వాదపరముగా నర్థమువ్రాసెను. కానివ్యాఖ్యాముఖంబున భట్టిపదమునకువిశేషణముగాలేని మహాబ్రాహ్మణపదము వ్యాఖ్యాంతగద్యంబున లేఖకప్రమాదంబుననో ముద్రాపకులప్రమాదంబుననో క్రొత్తగాఁ జేరినదిగాని జయమంగళుఁడువ్రాసినదిగాదనిమనము విశ్వసించితిమేని పైపద్యార్థము భట్టికావ్యమని పేరువచ్చుటకును దీనికర్తృత్వము భట్టిభర్తృహరులకిద్దఱికి నారోపించుటకును దగినకారణమును మనకుబోధించును. ఈవిషయంబున నీపద్యములోనిపదములకును వ్యాఖ్యానములోని పదములకును గొన్నిమార్పులుగలవుగాని యట్టిస్వల్పదోషములకుఁబోరాదక దీనిభావమాలోచింతము.

శ్రీధరసూనునరేంద్రపాలితయగు వలభీపురములో నేనీకావ్యము వ్రాసితినిగావున నీకావ్యకర్తృత్వయశస్సుజనపాలకుఁడగు నారాజునే పొందుఁగాకయనిదీనికవి యీంకావ్యకర్తృత్వయశస్సు నారాజునకిచ్చినట్లు తెలియుచున్నది. ఈభావమునుబట్టి యీకావ్యమారాజుపేరఁ బరగుచున్నదనుట నిశ్చయముగావున శ్లోకములోని యానరేంద్రుఁడు భట్టియని తేలుచున్నది. కావ్యకర్తృత్వకీర్తినిజెందిన యారాజుపేర నీకావ్యముపరగుచున్నదిగావున దీనికవి భట్టి యనివ్రాయుట జయమంగళుని దోషముగాదు. ఈయర్థంబున శ్లోకములోని శ్రీధరపదమునకు శ్రీస్వామియర్థముగావచ్చునుగావున భట్టి శ్రీస్వామిసూనుఁడని సరిపోవుచున్నది. ఇఁక నైహికసుఖదూరుఁడు నహంకారశూన్యుఁడు పరతత్త్వజ్ఞానియునగు భర్తృహరి నిష్కాముఁడై లోకహితకరముగాఁ గావ్యములనురచించి తనయేకావ్యములోను స్వవిషయము దెల్పకపోయినను నామహాత్ముని కవి

ర్త్వకీర్తి వాక్యపదీయభట్టికావ్యసుభాషితనామంబులతో గంటలుగట్టుకొని జగమంతటసంచారమొనరించి దిగంతముల విశ్రమించియున్నదనుట యందఱకును దెలిసినదియే కావున దీనికవి భర్తృహరియని వ్రాయుట భరతసేనునిదోషముగాదు. కావునదీనింబట్టి భర్తృహరియే యీకావ్యము రచించి వల్లభీపురరాజగు భట్టిభూపాలునిపేరఁ బ్రకటించియుండునని మనమూహింపవచ్చును. ఇఁకనీవలభీపురరాజెవఁడో యెప్పటివాఁడో తెలిసిన మనకవికాలముగూడఁ దెలియఁగలము.

షాహరాజులయనంతరమున సౌరాష్ట్ర (గుజరాత్) దేశమును బాలింప వల్లభీరాజులువచ్చినట్లును వారిలో భట్టారుఁడనురాజు తమ వంశనామంబున వల్లభీపురము రాజధానిగాఁజేసికొని ౫ వ శతాబ్దము పూర్వభాగంబున రాజ్యమొనరించినట్లును దేశచరిత్రలు చెప్పుచున్నవి. ఈషద్వైషమ్యముగానున్న నామసామ్యమునుబట్టి యీభట్టారుఁడే భట్టియని మనము విశ్వసించితిమేని భర్తృహరి యయిదవశతాబ్దపూర్వభాగంబుననున్నవాఁడనిస్పష్టమగును. మఱియు నేనిమిదవశతాబ్దముపరభాగమందున్న విష్ణుశర్మ పంచతంత్రములో నితనిసుభాషితములోనిపద్యము లుదాహరింపఁబడుటగూడ నితఁడంతకుఁబూర్వుఁడని తెలియుచున్నది. ఈతనిమూఁడుగ్రంథంబులను వానిలో విశేషంబుగా వైరాగ్యశతకంబును జదివినయెడల నితఁడుచిరకాలము గురుకులవాసముచేసి వేదవేదాంతములయందును సమగ్రమైనశబ్దశాస్త్రమందును సాంఖ్యయోగతర్కశాస్త్రములయందును బరిజ్ఞానముసంపాదించిన బ్రాహ్మణోత్తముఁడని తెలియకపోదు. పతంజలిభాష్యముపై వాక్యపదీయమను వ్యాఖ్యానమువ్రాసిన యీమహావైయాకరణశిరోరత్నము శబ్దశాస్త్రజ్ఞానంబునకై లక్ష్యలక్షణరూపకంబుగా రామకథను నిరువదిరెండుసర్గల పద్యప్రబంధముగా వ్రాసి వల్లభీపురరాజగు భట్టిభూపాలునిపేర భట్టికావ్యముగాఁ బ్రకటించినట్లుపె

ప్రమాణమువలనఁ గనుపడుటచే నితఁడాసౌరాష్ట్రదేశమందలి వల్లభీపురమున నివసించినవాఁడనియుఁ గొంతకాలము భట్టిభూపాలునియాస్థానమునలంకరించినవాఁడనియుఁ దేలుచున్నది. ఇదిట్లుండఁగా—

భర్తృహరి కొండొకదేశమును బాలించునపు డొకబ్రాహ్మణుఁడ చటికివచ్చి యొకయమూల్యమైనఫలము నారాజునకిచ్చెననియు నతఁడు దానిని దనభార్యకిచ్చెననియు నామెతనయుపభర్తకిచ్చెననియు వాఁడుతనభార్యకిచ్చెననియు నది యాపండుచేతఁగొనిపోవుచుండఁగా రాజుచూచి యావృత్తాంతమంతయుఁ గ్రమముగాఁగనుఁగొని సంసారమునుబరిత్యజించి విరాగియై యపుడు సుభాషితమును రచించెననియుఁ జిరకాలమునుండియొకకింవదంతి కర్ణపరంపరాయత్తమైవచ్చుచున్నది.

ఈకథ యంతయు సత్యము కాకపోయినను భర్తృహరికొక బ్రాహ్మణుఁడు ఫలమిచ్చుటమాత్రము సత్యమైనట్లు సుభాషితమునకు రామచంద్రపండితుఁడు వ్రాసినవ్యాఖ్య మొదటనున్న “సకలవిద్యాపారంగతుఁడై స్త్రీలోలుఁడై యున్నభర్తృహరికొక బ్రాహ్మణుఁడొకఫలమొసంగెను. అతఁడద్దానిభక్షించి జ్ఞానముగలిగి విరాగియై సంసారమోహము విడనాడి సుభాషితమువ్రాసె” నను శ్లోకతాత్పర్యమునఁ దెలియుచున్నది. ఇదియైనను బైకథకు రామచంద్రపండితుఁడు వ్రాసినపాఠాంతరముగానున్నది. నీచులని నిందించుటకుఁగాకపోయిన మహాత్ములనినుతించుటకైనను వాల్మీకుని బండాలుఁడనియుఁ గాళిదాసు నెఱుకులవాఁడనియుఁ జెప్పునట్లుగా నుత్తమప్రతిష్ఠం జెందిన కీర్తికాయులయెడ నేదోయొకదోషంబునో యద్భుతకథనో కల్పించుట లోకంబునకు స్వభావసిద్ధంబగుటచే నుత్తమవైరాగ్యమునొంది ముముక్షువైన మనభర్తృహరియెడఁగూడ నాతనివైరాగ్యంబునకిది ప్రధానకారణంబైయుండునని లోకమూహించియుండవచ్చునుగాని యిట్టికథలు పండితలోకమునకు నమ్మఁదగినవి

కావు. ఎట్లయిననీతఁడు గొంతకాలము యథేచ్ఛముగా విషయలోలుఁడై పిదప గొప్పవైరాగ్యమును జెందెననుటకు సుభాషితమే నిదర్శనముగాఁ గలదు.

ఇతఁడు మొదట వాక్యపదీయమును బిదప దానికి లక్ష్యముగా భట్టికావ్యమును దరువాత నైహికాముష్మికనీతిజ్ఞానఖని యగుసుభాషితత్రిశతినిరచించియుండును. ఇతఁడద్వైతమతవేత్త, జ్ఞానయోగి, శివభక్తుఁడుననియీ క్రిందిపద్యములు చాటుచున్నవి.

« దిక్కాలాద్యనవచ్ఛిన్నానంత చిన్మాత్రమూర్తయే ।
స్వానుభూత్యేకమానాయ నమశ్శాంతాయ తేజసే ॥
మహేశ్వరే వా జగతామధీశ్వరే జనార్దనే వా జగదంతరాత్మని ।
నవస్తుభేదప్రతిపత్తిరస్తి మే తథాపి భక్తిస్తరుణేందుశేఖరే ॥ "

ఈశాస్త్రకర్త వాక్యపదీయమునకు లక్ష్యగ్రంథముగా శ్రీరామవృత్తము నిరువదిరెండుసర్గలుగాఁ బ్రకీర్ణ, అధికార, ప్రసన్న, తిఙ్న్తకాండములను పేర్లతోఁ బద్యకావ్యముగా రచించెను. ఈకవిత్వము శైలిచేఁగాని మనోహరములగు కల్పనవర్ణనములచేఁగాని యంతగా రుచించునదిగాదు. కాని పాణినీయశబ్దజాలమువల్లెవేయుటకు మిక్కిలియనుకూలముగానున్నది. ఇందుండియొకపద్యముదాహరించెదను.

« పపాత రాక్షసో భూమౌ రరాటచ భయంకరం ।
తుతోద గదయాచారిం తం మూర్ధ్నావాద్రిణా కపిః ॥ "

లోకవిఖ్యాతింగాంచిన యీతనిసుభాషితములోని కాలమహిమవర్ణనమగు— « సా రమ్యా నగరీ మహాంత్సనృపతి స్సామంతచక్రంచ తత్పార్శ్వే తస్యచ సా విదగ్ధపరిషత్తాశ్చంద్రబింబాననాః । ఉద్వృత్తస్సచరాజపుత్రనివహస్తేవందినస్తాః కథాః । సర్వం యస్య వశాదగాత్స్మృతిపథం కాలాయ తస్మై నమః ॥ " అనుపద్యము పూర్వోక్తవిధముగానితఁ

డు గొంతకాలము వల్లభీపురరాజుసభలో నధికగౌరవము పొందినవాఁడనుటకు నిదర్శనమగుచున్నది. ఈకావ్యము బాలురకుంగూడఁ దెలియునంతటిసులభశైలిలో సర్వవేదశాస్త్రసారంబున కాదర్శముగానున్నది. ఇందులో నీతిశతకమైహికజ్ఞానమును, వైరాగ్యశతకమాముష్మికజ్ఞానంబును బోధించుచు నెట్టిమూఢునిహృదయంబునైనను గరగించునట్లుగానున్నవి. మూఁడవదిపేరునకు శృంగారశతకమైనను నీతివైరాగ్యములరెంటినిబోధించుచు నడుమనాయకమణివలె నలరారుచున్నది. ఇంతకంటెనీతివైరాగ్యముల నెవియుపదేశింపఁగలవు. చూడుఁడు!

† స్మృతా భవతి తాపాయ దృష్టా చోన్మాదకారిణీ ।
స్పృష్టా భవతి మోహాయ సానామ దయితా కథం ॥
వేశ్యాసౌ మదనజ్వాలా రూపేంధనవివర్ధితా ।
కామిభిర్యత్ర హూయంతే యౌవనాని ధనానిచ ॥
కశ్చుంబతి కులపురుషో వేశ్యాధరపల్లవం మనోజ్ఞమపి ।
చారభటచోరచేటక విటనటనిష్ఠీవనశరావం ॥ "

మఱియు నీక్రిందిశ్లోకమితఁడే తప్పక భట్టికావ్యమురచించినవాఁడనుటకును వైరాగ్యబోధకునుగూడ నుదాహరణమగును.

« అశీమహి వయం భిక్షామాశావాసో వసీమహి ।
శయీమహి మహీపృష్ఠే కుర్వీమహి కిమీశ్వరైః ॥ "

---

† వేశ్య, తలఁచుకొనినఁ దాపముచేయును. చూచిన వెఱ్ఱిపుట్టించును. తాఁకిన మోహముగలిగించును. అదియెట్లు దయితయగును? కామవంతులెందుజవ్వనమును ధనమును హోమముచేయుదురో యావేశ్య రూపమనుపుల్లలచేవృద్ధిఁబొందుమదనాగ్నియే. చోరభటచేటవిటనటులుమిఁయునట్టి మూఁకుఁడు (పీకిదాను) అయినవేశ్యయధరోష్ఠము నేకులపురుషుఁడు చుంబనముచేయును?

జగంబున గృహదైవతమువలెనుండు నీకావ్యమునుగూర్చి యింక విస్తరించి వ్రాయక యొకశ్లోకము దాహరించెదను.

" వ్యాఘ్రీవ తిష్ఠతి జరా పరితర్జయంతీ।
రోగాశ్చ శత్రవఇవ ప్రహరంతి దేహం।
ఆయుః పరిస్రవతి భిన్నఘటాదివాంభో।
లోకస్తథాప్యహిత మాచరతీతి చిత్రం॥ "

సర్వసమర్థుఁడగునితఁడీ సుభాషితత్రిశతి స్వయముగా వ్రాసియుండుననుమాట నిర్వివాదమేకాని, కాలవశంబున నిందలిపద్యములుగొన్ని లోపించుటయు వానిస్థానంబులఁ గాళిదాస శాఖదత్తాదికవులవి శ్లోకంబులు చేరుటయు సంభవించినదని యొఱుఁగవలయును.

బాలసరస్వతి, లక్ష్మణకవిమొదలగువారు దెలిఁగించిన యీశ్లోకములు సుప్రసిద్ధములుగావున నర్థము వివరింపలేదు.

భారవి.

—:o:—

ప్రాచీనమహాకవులలో నొకఁడగు నితఁడే కాలమున వెంచువసించెనో యనది తెలిసికొనుటకష్టసాధ్యమేయగును. కాని యీతనికాలమునుగూర్చి జెర్మన్యాదేశీయుఁడగు యాకోబీపండితుఁడోరియంటల్ జర్నల్ అను త్రైమాసికపత్రికమూఁడవభాగములో " ఎట్లయినను మాఘుని యీ యవశతాబ్దము మధ్యభాగమునకుఁ బైవాఁడుకాఁడని స్థిరపడుటచే నీతనికంటెఁ బూర్వుఁడగు భారవి యీ యవశతాబ్దప్రారంభముననుండుటనిస్సంశయము " అనివ్రాసినదానింబట్టి యితఁడు క్రీ॥ శ॥ ౬ వ శతకము మొదటనుండియుండునని తేలుచున్నది. మఱియు ౬౩౪లో రెండవపులకేశి చేఁ బ్రతిష్ఠింపఁబడిన యైహొలుశాసనములోనున్నట్లుగాఁ దెలియుచున్న " యేనాయోజిన వేశ్మ స్థిరమర్థవిధౌ వివేకినాజిన వేశ్మ। సవిజయతాం రవికీర్తిః కవితాశ్రితకాళిదాస భారవికీర్తిః॥ " అనుశ్లోకమువలన నప్పటికే సుప్రసిద్ధుఁడై రవికీర్తికుపమానభూతుఁడుగానున్న భారవి తప్పక యొకశతాబ్దముక్రిందటివాఁడైయుండు నని మఱికొందఱువ్రాసిరి. కావుననీహేతువులంబట్టి భారవి క్రీ॥ శ॥ ౫౫౦ ప్రాంతమునఁ గిరాతార్జునీయకావ్యమునువ్రాసియుండునని గ్రహింపవచ్చును. ఇతనిదేశమేదో సరిగాఁ దెలియదుగాని కొందఱు దక్షిణహిందూస్థానములోనివాఁడని యభిప్రాయపడియున్నారు. నిజమయినదికాకపోయినను నితనిఁగూర్చి మనదేశమునఁ గింవదంతిగావచ్చునొకకథ హాస్యరసముగానుండునుగావున దానినిందు వ్రాయుచున్నాను.

భారవి చిన్నతనముననే మంచిసాహిత్యము నేర్చి పాణినీయముననధికసమర్థుఁడై చకచకనికవిత్వము చెప్పుచున్నకాలమున నపుడపుడు కొందఱు పెద్దమనుష్యులాతనితండ్రిదగ్గఱకువచ్చి భారవిని బొగడుచుండనతఁడు " వానికేమి తెలియును జిన్నవాఁడు మీరంతగానుతింపఁదగిన గొప్పతనమేమియులే " దని ప్రత్యుత్తరము చెప్పుచుండెడివాఁడఁట. ఆమాటలువినుచున్న భారవి తనవిద్యాసంపదఁజూచి తండ్రియసహనపడుచుండెనని భావించి యీవృత్తాంతము తల్లితోఁ జెప్పుచుఁ దండ్రినిజంపినంగాని తనకుఁ బ్రతిష్ఠరాదని కృతనిశ్చయుఁడై యొకనాఁడు తండ్రిభోజనముచేయుచున్నకాలమున నొకపెద్దతిరుగలిరాయితీసికొని తండ్రినెత్తికి సరిగాఁబైనున్నదూలముపైఁగూరుచుండి యీరాయివిడువవలెనని తలంచునంతలో నాతనితల్లి భర్తనుగూర్చి " ఏమండి మనపిల్లవాని నెవరైననుతించినపుడు వానికేమి తెలియును వానిముఖమునినిందించెదరఁట. వాఁడంచునకున్యాస

నపహసించుచుండె" ననిపలుకరించెనఁట. అంతనావృద్ధుఁ "డోసీ వెఱ్ఱిదానా! పిల్లవానిసామర్థ్యము నేనెఱుఁగనా మనపిల్లవానినినునము పొగడుకొనుట వానికిశ్రేయస్సుగాదని యిట్లుచెప్పుచుందునుగాని వానిమీఁదనాకుఁ గోపమనుకొంటివా" యనిబదులుచెప్పెనఁట. అంతనామాటలువినుచున్నభారవి పాపభీతచేతస్కుఁడై వారికిఁదెలియకుండఁగా వేఱుచోటనుండిక్రిందికి దిగివచ్చి నాయనా! పూజ్యులగుపెద్దలకేరికైన హానిచేయనుంకించువానికి దండనమేమియనియడిగెనఁట. అంతనతఁడు, కుమారా! యట్టివాఁ డాఱునెలలత్తవారియింటనుండినఁజాలుననిబదులుచెప్పెనఁట. అపుడుభారవి తనదుర్వృత్తి తెలిసియే యిట్లు సూక్ష్మదండనమువిధించెనని యనుకొని మాఱుమాటాడక నేనేయట్టివాఁడనని చెప్పి సాష్టాంగదండప్రణామంబు గావించి తనదుష్టప్రయత్నమెఱిఁగించి క్షమింపవేడుకొని తనభార్యతోఁ గూడ వెంటనేపయనమై వెళ్లియత్తవారియింటనుండెనఁట. వారును విద్వాంసుఁ డగుజామాతవచ్చెనని యైదాఱుదినములకు గౌరవముచేసియెప్పటికినాతఁడింటికిఁ బ్రయాణముకాకుండుటచూచి క్రమక్రమముగా నతనియెడ ననాదరణముచూపుచుండెడివారఁట. అంతనతఁడు పశ్చాత్తప్తుఁడై "శ్వశురగృహనివాస స్స్వర్గతుల్యో నరాణాం యది వసతి దినాని త్రీణి పంచాథ సప్త। దధిమధుఘృతభక్ష్య క్షీరసారప్రవాహ స్తదుపరిని వసేచ్చేత్తన్నసారప్రవాహః॥" యనితలంచుకొనుచు నొకమాసముగడపెనఁట. పిదపమామగారు బావమఱఁదులు నతనికిఁ బలువిధములగు పనులనియోగించుచుఁ దుదకుఁ బొలములో జొన్నచేనికాఁపునియోగించిరఁట. భారవియుఁ దండ్రివిధించినయీదండనముకంటె మరణమేమేలనియెంచికొని నిత్యము భార్యయన్నముతెచ్చిపెట్టుచుండఁ బొలములోనే కిరాతార్జునీయమువ్రాసికొనుచుఁ జేనుకాయుచునుండెనఁట. ఇట్లుండ నెప్పటివలెనే భార్యవచ్చి నేఁడువ్రతదినము మాయింటనందఱు నోచుకొనుచు

న్నారు నాకుడబ్బులేదేమి చేయుదు ననికన్నీరువిడువ నతఁడు నీవువిచారింపకుమని చెప్పి స్వానుభవపూర్వకముగాఁ గథాసందర్భమునకనుకూలముగా నపుడేవ్రాయుచున్న రెండవసర్గలోని—

* "సహసా విదధీత నక్రియా మవివేకః పరమాపదాం పదం।
వృణతే హి విమృశ్యకారిణం గుణలుబ్ధాః స్వయమేవ సంపదః॥"

అనుశ్లోకము నొకతాటియాకుపైవ్రాసియిచ్చి దీనిని విక్రయించినయెడల నీకుఁగావలసినసొమ్ము వచ్చునని చెప్పిపంపఁగా నామెయు నింటికేగి యాపద్యము నొకవర్తకునకు విక్రయింప నతఁడానందించి నూఱువరాలిచ్చెనఁట. పిదప నతఁడిట్లాఱుమాసములు గడపి మహాపాతకవిముక్తుఁడై యింటికివచ్చెనని యొకకథగలదు.

తల్లిదండ్రులఁగొట్టియో తిట్టియో యింటినుండి వెడలఁగొట్టియో యపూర్వయశస్సునొందిన విద్యామదాభిమానులు నహంకారశూరులుపరశ్రేయస్సహనదూరులు నగుపండితమ్మల్లు లప్పుడకా దిప్పటికిని గొందఱుగలరు కాని లోకంబునకు నీతిగఱపుమహాకావ్యమువ్రాసినభారవి యంతటి జ్ఞానహీనుఁడగుననుట విశ్వసనీయముగాదు. కావున నీకథగూడఁగాల్లిదాసాములకథలవంటిదేయని యూహింపఁదగును.

ఇతఁడు భారతములోని పాండవులయరణ్యవాసకథను దీసికొని దుర్యోధనునిరాజ్యపద్ధతిని, రాజనీతిని జక్కఁగావివరించుచుఁ దుదకుఁగిరాతవేషధారియగు శివునకు నర్జునునకు జరిగినయుద్ధము కిరీటికి మహేశ్వరుఁడు పాశుపతాదికమునొసంగుట యనుకథాభాగంబును బ్రధానముగాఁజేసికొని కిరాతార్జునీయమను పేరుతోఁ బదునెనిమిదిసర్గలమహాకావ్యమురచించెను. ఇంతకంటెనితఁడు వ్రాసినగ్రంథమేదియుఁగనుపడదు.

---

* తొందరపడియెట్టికార్యము చేయరాదు. అవివేకమెల్లయాపదలకు మూలము. ఆలోచించిపనిచేయువానిని గుణాధీనములైన సంపదలు వరించును.

ఇందు మొదటిమూఁడుసర్గలకుఁ బాషాణత్రయమని వ్యవహారముగలదు. ఈకవిత్వము నారికేళపాకమై యర్థగాంభీర్యముగలదని "నారికేళఫలసమ్మితం వచో భారవే స్సపది తద్విభజ్యతే। స్వాదయంతు రసగర్భనిర్భరం సారమస్య రసికా యథేప్సితం॥" అను మల్లినాథసూరివచనంబును, "ఉపమాకాళిదాసస్య భారవేరర్థగౌరవం" అనులోకోక్తియుఁ జెప్పుచున్నవి. ఈకావ్యమునకు నేకనాథుఁడు, జోనరాజు, నరహరి, మల్లినాథుఁడు మొదలుగా ననేకులువ్యాఖ్యానములు వ్రాసిరి. కాని వీనిలో మల్లినాథసూరి లిఖించినఘంటాపథవ్యాఖ్యయే లోకములోను ప్రసిద్ధముగానున్నది.

భారవి బ్రాహ్మణుఁడు; పాణినీయవ్యాకరణంబునను నీతిశాస్త్రంబునను నధికసమర్థుఁడు; చిత్రయమకబంధకవిత్వప్రియుఁడు. ఇతఁడు పదియేనవసర్గలో నతిక్లిష్టంబుగ బంధకవిత్వమునుగూర్చెను. ఈతనికవిత్వశైలి కఠినమయినదయినను సవిమర్శముగాఁ జదువువారికి మిక్కిలిరుచికరముగానుండును. చిరకాలమునుండి కాళిదాసత్రయమునకుఁ దరువాతఁ బఠనకావ్యముగా వ్యవహరింపఁబడు నీకావ్యమునుగూర్చి రసజ్ఞులకు వేఱుగాఁ దెలుపవలసినది లేదు. శైలి తెలియుటకై దీనినుండి నీతిజ్ఞానంబులకనువగు రెండుపద్యములను దాహరించెదను.

§ శుచిభూషయతి శ్రుతంవపుః ప్రశమస్తస్య భవత్యలంక్రియా।
ప్రశమాభరణం పరాక్రమ స్స నయాపాదితసిద్ధిభూషణః॥

‡ జీయతాం మర్జయా దేహే రిపవ శ్చక్షురాదయః।
జితేషు నను లోకోఽయం తేషు కృత్స్నస్త్వయా జితః॥

---

§ చక్కనినీతిశాస్త్రము దేహమునలంకరించును. దానిని శాంతి యలంకరించును. దానిని బరాక్రమమలంకరించును. దానిని నీతిసిద్ధి యలంకరించును.

‡ దేహములోనున్న చక్షురాదిశత్రువులను ముందుగా జయింపవలయును. వానిని జయించినయెడల లోకమంతయు గెలువవచ్చును.

మాఘుఁడు.

—:0:—

సంస్కృతభాషలోని యెల్లగొప్పకవులను భోజమహారాజునాఁటివారని చెప్పుబల్లాలపండితసంకలితం బగుభోజప్రబంధమువలెనే కొన్నియంశంబుల మేరుతుంగాచార్యునిప్రబంధచింతామణియుఁ బ్రభాచంద్రునిప్రభావకచరితంబును గూడవిశ్వసింపఁదగినవిగావనియుఁ గాలనిర్ణయావసరంబుల వీనినాధారములుగాఁదీసికొనఁగూడదనియుఁ బ్రాచ్యపాశ్చాత్యవిమర్శకులెల్లరు నిర్ణయించుటచే మాఘుఁడు భోజరాజునాశ్రితుఁడనిచెప్పునీమూఁడుగ్రంథంబులు నీతనికాలనిర్ణయంబునకుఁ బ్రమాణంబులుగాఁజాలవు. అయినను బ్రభావకచరిత్రమువలనఁ దెలియుకొన్నిక్రొత్తయంశములనిందు వ్రాయుచున్నాను. "గూర్జరదేశమందు మాలమనుపురవరంబుగలదు. అందాదేశమును బాలించు శ్రీవర్మలాతుఁడనురాజుగలఁడు. అతనికి సుప్రభదేవుఁడను నొకబ్రాహ్మణమంత్రిగలఁడు. ఆతనికి దత్తకుఁడు, శుభంకరుఁడు నను నిరువురుకుమారులుగలరు. వారిలోఁ బెద్దవానికిఁబుత్రుఁడును భోజరాజునకు బాల్యస్నేహితుఁడు నగుమాఘకవి శిశుపాలవధకావ్యమునురచించెను. రెండవవానితనయుఁడగు సిద్ధకవి యుపమితిభవప్రపంచకథయనుకావ్యమునురచించెను." అనియున్నది. ఈసిద్ధకవి తనకావ్యముచివర "గ్రంథనిర్మాణసంవత్సరములు ౯౬౨" అనివ్రాసినట్లుకొందఱు చెప్పుచున్నారు. దీనింబట్టి యితఁడు క్రీ॥ ౧౦౮౦ లో నున్నట్లు తేలుచుండుటచే నీతనిపెత్తండ్రికుమారుఁడగు మాఘుఁడుకూడ నప్పటివాఁడై యుండునని జర్మనీదేశస్థుఁడగు డాక్టరుక్లాటు మొదలగుకొందఱభిప్రాయపడియుండిరి. కాని, మాఘుఁడు పత్నీసహితుఁడై దారిద్ర్యముచే భోజరాజును యాచింపవచ్చెనని తెల్పుపైరెండుగ్రంథంబులకును, మాఘకవియాగర్భశ్రీమంతుఁడగుమంత్రిపుత్రుఁడని తెల్పుదీనికిని బరస్పరవిరోధము

మెండుగాఁ గనుపడుటచేతను, మాఘునకు సిద్ధర్షి పితృవ్యపుత్రుఁడని తెల్పునే యితరాధారంబులు లేకుండుటచేతను, ప్రభాచంద్రుఁడు తనకావ్యంబు మొదటనే వ్రాసిన “బహుశ్రుతమునీశేభ్యః ప్రాగ్గ్రంథేభ్యశ్చ కానిచిత్। ఉపశ్రుత్యేతి వృత్తాని వర్ణయిష్యే కియంత్యపి॥” యనుశ్లోకమే యిందలి కాలనిర్ణయాదులు సంశయాస్పదములని తెలుపుటచేతను పైకథ కింవదంతియని విశ్వసింపఁదగినది. మఱియుఁ గ్రీస్తుశకము నవమశతాబ్దముత్తరభాగంబుననున్న కాశ్మీరదేశవాసియగు నానందవర్ధనాచార్యుఁడు ధ్వన్యాలోకంబున శిశుపాలవధలోని శ్లోకంబుల నుదాహరించుటచేఁ గూడఁ బైకథ యవిశ్వసనీయంబనియు మాఘుఁ డంతకంటెఁ గూడఁ గడుఁ బూర్వుఁడనియుఁ దేటపడుచున్నది. ఇదియిట్లుండఁగా, భారవిజీవితములో వ్రాసినట్లుగా శార్మణ్యదేశీయుఁడగు యాకోబీపండితుని యభిప్రాయంబననితఁడు తప్పక యాఱవశతాబ్దము మధ్యభాగములోనివాఁడని తెలియుచున్నది. మఱియుఁ దారానాథతర్కవాచస్పతి వాచస్పత్యకోశంబున మాఘపదంబున కర్థము వ్రాయుచు “తావద్భా భారవేర్భాతి యావన్మాఘస్య నోదయః” (మాఘకవి పుట్టునంతవఱకు భారవికీర్తి ప్రకాశించుచున్నది) అని యుద్భటుఁడు చెప్పినట్లు వ్రాయుటచేఁ గూడ మాఘుఁడు భారవికి వెనువెంటనే బయలుదేఱినవాఁడని ధ్రువపడుచున్నది. కావున మాఘకవి ౬౫౦ ప్రాంతమున శిశుపాలవధకావ్యము రచించియుండునని విశ్వసింపవచ్చును.

ఈకవి బ్రాహ్మణుఁడు; ఉత్తమవంశసంభూతుఁడు. కావ్యాంతమున వ్రాసికొనిన స్వవంశవర్ణనపద్యములంబట్టి యితఁడు * శ్రీవర్మలరాజు రాజ్యంబున సర్వాధికారపదము నొందిన సుప్రభదేవునకుఁ బౌత్రుఁడును

* ఈరాజుపేరు కొన్నికొన్నిపుస్తకములలో ధర్మనాభుఁడు, ధర్మలాతుఁడు, వర్మనాముఁడునని నానావిధములుగానున్నది. మల్లినాథుఁడా చివరిశ్లోకంబులకర్థము వ్రాయలేదు. కావున నవి సంశయాస్పదములని కొందఱనుచున్నారు.

సత్యసంధుఁడు నుదారుఁడు నగు దత్తకునకుఁ బుత్రుండునని తెలియుచున్నది. ఇతఁడు తననివాసస్థానమును జెప్పకపోయినను బెక్కండ్రు తలంచినట్లు గూర్జరదేశస్థుఁడని చెప్పవచ్చును. కవిత్వమునుబట్టి యీతఁడు శబ్దతర్కవేదాంతశాస్త్రములయం దధికసమర్థుఁడని యూహింపవచ్చును.

ఇక్కవి దుష్టశిక్షకుఁడగు శ్రీకృష్ణుఁడు శిశుపాలునిఁ జంపుటయను భాగవతగాథను జక్కఁగా వివరించి ప్రౌఢశైలిలో నిరువదిసర్గల మహాకావ్యమును రచించెను. ఇంతకంటె నితఁడు వ్రాసిన మఱియొకకావ్యమేదియుఁ గనుపడదు. కాని, క్షేమేంద్రుఁడు తన యౌచిత్యవిచారచర్చలో మాఘునిదని యుదాహరించిన “బుభుక్షితైర్వ్యాకరణం న భుజ్యతే పిపాసితైః కావ్యరసో న పీయతే। న విద్యయా కేనచిదుద్ధృతం కులం హిరణ్యమేవార్జయ నిష్ఫలాః కలాః॥” అను శ్లోకమును, వల్లభదేవుఁడు సుభాషితావళిలో మాఘునిదని వ్రాసిన “శీలం శైలతటాత్పతత్వభిజనస్సందహ్యతాం వహ్నినా। మా శ్రౌషం జగతి శ్రుతస్య విఫలక్లేశస్య నామాప్యహం। శౌర్యే వైరిణి వజ్రమాశు నిపతత్వర్థోఽస్తు మే సర్వదా। యేనైకేన వినా గుణాస్తృణబుసప్రాయాస్సమస్తా అమీ॥ నారీనితంబఫలకే ప్రతిబధ్యమానా హంసీవ హేమరశనా మధురం రరాస। తన్మోచనార్థమివ నూపురరాజహంసాశ్చక్రందురార్తముఖరం చరణావలగ్నాః॥” అను పద్యములును నితఁడు రచించిన యింకొక గ్రంథమేదయినఁ గలదేమో యను సంశయమును గలిగించుచున్నవి. కాని వీనిలో రెండవశ్లోకము భర్తృహరినీతిశతకములోఁ గూడఁ గనుపడుటచేతను క్షేమేంద్రవల్లభదేవులు భర్తృహరిమాఘులకుఁ బెక్కుశతాబ్దముల తరువాతివారగుటచేతను వాడుకనుబట్టి పైనీతిపద్యముల కర్తృత్వ మెవరి కెవరి ప్రమాదంబున నారోపింపఁబడినదో మన మూహింపఁజాలము. ఒకవేళ నిజముగాఁ బైమూఁడుపద్యములు మాఘకవి రచించినవే యని యూహింపదగినయెడల రెండవనీతిపద్యము భర్తృహరినీతిశతకములోఁ దరువాత నెవ్వరో యధికముగాఁ జేర్చియుందురని నమ్మవలసియుండును.

ఈతనిశిశుపాలవధకావ్యమునకు వల్లభదేవుఁడు, రంగరాజు, ఏకనాథుఁడు, చారిత్రవర్ధనుఁడు, మల్లినాథుఁడు ననుపెక్కండ్రువ్యాఖ్యానములువ్రాసిరి. కాని మల్లినాథసూరి సర్వంకషావ్యాఖ్య హిందూదేశమంతటను వల్లభదేవుని సందేహవిషౌషధవ్యాఖ్య కాశ్మీరదేశంబునను ప్రఖ్యాతిచెందియున్నవి. ఈతనికవిత్వము కఠినమైనదైనను సారస్యము నర్థగాంభీర్యమునుగలదియని "ఉపమా కాళిదాసస్య భారవేరర్థగౌరవం। దండినః పదలాలిత్యం మాఘేసంతి త్రయోగుణాః॥ నవసర్గగతే మాఘే నవశబ్దో నవిద్యతే।" యనుపండితవచనంబులును, "మాఘే మేఘే గతంవయః" అనుమల్లినాథసూరివచనంబును దెల్పుచున్నవి. లోకంబునఁ బఠనపాఠవ్యవహారంబునఁ బంచకావ్యములలో వన్నెకెక్కినయీకావ్యమును గూర్చి యధికమేమియువ్రాయనక్కఱలేదు. ఇతఁడు భారవివలెనే చిత్రయమకబంధకవిత్వప్రియుఁడై భాషలోఁదనకుఁగలయధికపాండిత్యమును వెల్లడించెను. ఈకావ్యంబున యదునందనుఁడు నాయకుఁడు. శృంగారాదిరసములతోఁగూడిన వీరము ప్రధానరసము. మహాకావ్యలక్షణంబులగునష్టాదశవర్ణనంబులు సిద్ధంబులు. ఇంద్రప్రస్థగమనాద్యుపాయవిషయంబైన శిశుపాలవధ ఫలము. అట్టియీకావ్యమెవరిహృదయంబు నాకర్షింపకపోవును? రుచిచూచుటకిందుండి రెండుపద్యముల నుదాహరించెదను.

‡ అన్యధా భూషణం పుంసాం శమో లజ్జేవ యోషితాం।
పరాక్రమః పరిభవే వైయాత్యం సురతేష్వివ॥
† మాజీవన్ యః పరావజ్ఞా దుఃఖదగ్ధోఽపి జీవతి।
తస్యా జననిరేవాస్తు జననీక్లేశకారిణః॥

‡ సురతవ్యతిరిక్తకాలమున స్త్రీలకులజ్జవలెనే పరాభవములేనియెడఁ బురుషులకు శమమే భూషణము. సురతకాలమున స్త్రీలకు ధార్ష్ట్యమువలెనే పరాభవమునఁ బురుషులకుఁ బరాక్రమముభూషణము.

† పరునివలన నవమానింపఁబడినవాఁడు నింద్యజీవనము చేయుచున్నాఁడు. తల్లికిఁగష్టముగలిగించినయట్టివాఁడు పుట్టకపోయిననుమేలే.

ఆచార్యదండి.

—:0:—

"జాతే జగతి వాల్మీకౌ కవిరిత్యభిధాభవత్।
కవీఇతి తతో వ్యాసే కవయస్త్వయిదండిని॥"

అనులోకోత్తరప్రశంసకుఁ బాత్రుఁడగు నీమహాకవికాలముగాని జీవచరిత్రగాని సరిగాఁదెలియఁజేయు నాధారము లేవియు లేవుగాని, మేగ్డోనలు, విలియము మొదలగు పాశ్చాత్యులును, నందర్గికారులు, దుర్గాప్రసాదపండితులు మొదలగుమనదేశీయులునుగూడ నీకవి షష్ఠశతాబ్దము నంతంబుననుండియుండునని భావించిరి. వారయినను సరియయిన ప్రమాణములేవియునుజూపియుండలేదు. కాని ౯వ శతకముత్తరభాగంబుననున్న రాజశేఖరునిదని సుభాషితహారావళిలోనున్న "త్రయోఽగ్నయస్త్రయోవేదా స్త్రయోదేవాస్త్రయోగుణాః। త్రయో దండిప్రబంధాశ్చ త్రిషులోకేషు విశ్రుతాః॥" అనుశ్లోకంబువలనను, ౮వ శతాబ్దముత్తరభాగంబుననున్న వామనపండితుఁడు తనకావ్యాలంకారసూత్రవృత్తిలోనీతనిమతముద్ఘాటించినట్లుండుటవలనను వారికిఁబ్రాచీనుఁడైయితఁడుపైనిజెప్పినకాలంబుననేయుండునని విశ్వసింపవలసియున్నది.

ఈకవి రచించినవిమూఁడుగ్రంథములని లోకములోఁ బ్రసిద్ధిగలిగియుండఁగా దశకుమారచరితము కావ్యాదర్శము ననురెండుకోశములే యీతనిపేరఁగనుపడుచున్నవి. కాని కావ్యాదర్శముఖంబున "ఛందోవిచిత్యాం సకలస్తత్ప్రపంచో నిదర్శితః" అనియుండుటచే నీతఁడురచించిన ఛందోవిచితియనుగ్రంథముగలదనికొందఱును వ్యాఖ్యాతలుదీనికిఁ బింగళకృతచ్ఛందస్సని యర్థమువ్రాయుటచేనిది యీతనిదిగాదని మఱికొందఱును, కవిహృదయమనుకావ్యమొకటి యీతనిదిగలదని మఱికొందఱును,

దాదృశకావ్యమే లోకమునవినఁబడలేదని కొందఱును, మల్లికామారుత
మీతనిదని కొందఱును, అది యుద్దండాపరనాముఁడగు రంగనాథకవిదని
యింకఁగొందఱును, శూద్రకరాజు పేరనున్న మృచ్ఛకటికమీతనిదేయని
కొందఱును, వీరిరువురసమకాలికత్వాదులం దెల్పునాధారములు లేవనిమ
ఱికొందఱునివ్విధముగా భిన్నాభిప్రాయులయియుండిరి. ఎట్లయిన నీతని
మూఁడవకావ్యమిదియని నిర్వచింప నెవరికినిశక్యముగాకున్నది.

కావ్యాదర్శము సర్వకావ్యధర్మములను దెల్పునట్టి లక్షణగ్రంథము.
ఈతనికిఁబూర్వమే లోకములోనిట్టిగ్రంథములుగలవని యీతనిప్రతిజ్ఞారూ
పకముగానున్న "పూర్వశాస్త్రాణి సంహృత్య ప్రయోగానుపలభ్యచ।
యథాసామర్థ్యమస్మాభిః క్రియతే కావ్యలక్షణం॥" అనుశ్లోకమే చాటు
చున్నది. దండికవి యీగ్రంథమురచించి యెవరికో రాజపుత్రులకు స్వ
యముగాఁజెప్పెనని యొకకింవదంతిగలదు. ఇదిమూఁడుపరిచ్ఛేదములు
గలది. మొదటిదానిలో గద్యపద్యాత్మకకావ్యంబుల వృత్తులు రీతులు మొ
దలగునవియు, రెండవదానిలో నర్థాలంకారాదిధర్మంబులును, మూఁడ
వదానిలో శబ్దాలంకారాదిలక్షణంబులును నిర్వచింపఁబడినవి.

ఇతఁడు లోకమునకుఁబ్రసాదించిన మహాకావ్యము దశకుమార
చరితము. ఇదియెనిమిదియుచ్ఛ్వాసములుగలది. దీనికనుబంధముగా, నై
దుచిన్నయుచ్ఛ్వాసములుగల గ్రంథోపక్రమరూపంబగు పూర్వపీఠికయు,
నొకటియుచ్ఛ్వాసముతో నుపసంహారరూపంబగు నుత్తరపీఠికయుఁగల
వు. ఎల్లవచనకావ్యంబులలో నింతమృదుమధురశైలిగలదింకొకటిలేదనుట
కు "దండినః పదలాలిత్య" మ్మనులోకోక్తియే ప్రమాణము.

ఇదిపదిమందియుత్తమబాలురచరిత్రను దెలుపు నొకచక్కని యా
ఖ్యాయిక. ఇందుమగధదేశమందలి పుష్పపురము రాజధానిగాఁగల రాజ
హంసుని కుమారుఁడైన రాజవాహనుఁడను రాజబాలుఁడు ప్రధాననా

యకుఁడు. చమత్కృతిజనకంబగు నీకథయంతయుఁ జదువవలయునుగాని
సంగ్రహించివ్రాసినంతమాత్రమున రుచింపదు. ఈవచనంబునడుమ రత్న
మువలెనున్న యొకపద్యమిందువ్రాసెదను.

§ కిం క్రూరం స్త్రీహృదయం।
కిం గృహిణః ప్రియహితాయ దారగుణాః।
కః కామస్సంకల్పః।
కిం దుష్కరసాధనం ప్రజ్ఞా॥

§ క్రూరమైనదేది? స్త్రీలమనస్సు. గృహస్థునకిష్టమైనదేది? భార్యగుణము. కా
మమేది? సంకల్పమే. కష్టమైనపనులసాధించునదేది? బుద్ధి. అనిప్రశ్నోత్తరములు.

శూద్రకరాజు.

—:0:—

ఈకవికాలము నెవ్వరు నింతవఱకు స్థిరపఱచియుండలేదు. కాని,
యమ్. విలియము, విల్సను పండితులిరువురునుగూడ నీతనిఁ క్రీ॥ ౨వశ
తాబ్దములోఁజేర్చిరి. ఇందులకుఁ గలియుగము 3300 ల కాలమున శూ
ద్రకుఁడనునొకరాజు దేశపరిపాలనచేసినట్లు స్కాందపురాణములోనున్న
వాక్యమే ప్రమాణముగాఁగనుపడుచున్నది. మేక్డోనలుపండితుఁడు, మృ
చ్ఛకటికమును దండిరచించి శూద్రకుని పేరుపెట్టియుండుననియు నీరాజు
క్రీ॥ ౬౦౦ ల ప్రాంతముననుండియుండుననియువ్రాసెను. వీనిలో నెద్దా
నినైనను స్థిరీకరించి మృచ్ఛకటికకర్తయితఁడనినిర్వచింప నేగ్రంథాద్యా
ధారమును వారుచూపియుండలేదు. మఱియుఁ గాదంబరిలో బాణుఁడు
వర్ణించిన శూద్రకరాజొకఁడుకనుపడుచుండెను. ఇతఁడెప్పటివాఁడోకనుఁ
గొనుటకునునాధారములేదు. కావున నీనకవియగుశూద్రకుఁడేకాలంబు

న నెందుండెనో నిర్ణయింపఁదగినయాధారంబు లేవియయినఁ గనుపడువ ఱకును క్రీ॥ ౫—౬ శతాబ్దములనడుమవాఁడనితలంౘదము. ఎట్లయిన ను క్రీ॥ ౮ వ శతాబ్దమునుత్తరభాగంబుననున్న వామనునికావ్యాలంకా రసూత్రవృత్తిలో నీమృచ్ఛకటికములోనిశ్లోకములుండుటచేఁ దత్కర్తయ గు శూద్రకుఁడంతకుఁబూర్వుఁడైయుండుననిమాత్రము తెలియుచున్నది.

ప్రస్తావనలోని „ గజగమనుఁడు, చకోరనేత్రుఁడు, పూర్ణచంద్రా ననుఁడు, సురూపుఁడు, క్షత్రియముఖ్యుఁడు, విశేషసత్త్వుడు, సమరవ్య సనుఁడు, తపోధనుఁడు, వేదవేత్త, ప్రమాదరహితుఁడు, ఋగ్వేద సామ వేద గణిత హస్తిశిక్షావిశారదుఁడు నగుశూద్రకరాజు కుమారునకు రా జ్యమిచ్చి యశ్వమేధయాగమొనరించి నూఱుసంవత్సరముల పదిదినము లయాయుర్దాయమువడసి యగ్నిప్రవేశముచేసెను ” అనువాక్యముంబట్టి యీకవి తననాటకము తనయనంతరమభినయింపఁదగినదను భావముతో జాతకాదిగణనంబునఁ దనజీవనసమయంబునుగూడ నిందుఁదెల్పెననియు, నగ్నిప్రవేశముగూడ శరభంగమునికిఁబోలి సర్వస్వారనామకయాజ్ఞవిశే షంబున విధివిహితమైయొప్పుననియు నిందువలన „ గ్రంథకర్తయనంతర ము గ్రంథమెట్లుజన్మించిన ” దనునాక్షేపణకవకాశములేదనియు దీనివ్యా ఖ్యాతలు వ్రాసియుండిరి. కాని, పైవర్ణనధోరణిఁబట్టిచూడఁగాఁ గవిస్వ యముగాఁ దన్నట్లువర్ణించుకొనఁడనియు నీనాటకము రచించి గతించిన యీకవియనంతరమీప్రస్తావనమఱియొకఁడెవఁడో రచించియుండుననియు నూహింపనగుచున్నది. పైయంశములంబట్టి యీతఁడుక్షత్రియుఁడనియుఁ బ్రభువనియుఁ దెలుచున్ననితఁడేదేశమును బాలించినవాఁడో తెలియుటకీ నాటకంబునఁ గంఠోక్తంబగు నాధారమేమియుఁగనుపడదు. కాని, యీ నాటకంబునఁ బ్రధానముగాఁ బ్రసంగింపఁబడిన యవంతీపురవర్ణనము చూడఁగా నీతఁడుజ్జయినీప్రాంతరాజ్యము నేలెనేమోయని సంశయము గలుగుచున్నది.

ఈకవి రచించినది మృచ్ఛకటికముగాక యితరంబేమియు లేదు. ఇ దిపదియంకములనాటకము (ప్రకరణము) ఇందు శృంగారము ప్రధానరస ము. ధీరశాంతుఁడగు చారుదత్తుఁడు నాయకుఁడు. గుణానురక్తయు వే శ్యయునగువసంతసేనకథానాయిక. ఈనాటకమాఱవయంకములో సువ ర్ణశకటికకై విలపించు చారుదత్తునికుమారుఁడగు రోహసేనునకు దాసి యగురదనిక క్రీడార్థముగా మృత్తికాశకటికనిర్మించి యిచ్చెననుకథాభా గంబునే ప్రధానముగాఁజేసికొని కవిదీనికి మృచ్ఛకటికమను పేరుపెట్టిన ట్లు కనుపడుచున్నది. కాని కథమాత్రము విశేషముగాదీనికేమియు సం బంధింపక యతివిచిత్రముగానున్నది. కథాకల్పనలో దీనికిఁబోలినది ము ద్రారాక్షసముగాక మఱియొకటి లేదనవచ్చును.

ఉజ్జయినిలో నుదారుఁడు సత్యవాదియు యశోరాశియు సుగుణ వంతుఁడు నగుచారుదత్తుఁడను బ్రాహ్మణుఁడు వాణిజ్యంబున ధనముగో ల్పోయి పరమదరిద్రుఁడయియున్నయెడ నీతనిసుగుణసంపదవిని యీతని యందనురక్తయైన యప్పురనివాసినియు వారనారీమణియు నగువసంతసే న, యధికధనమొసంగెదనని నిర్బంధపెట్టు గుణహీనుఁడు రాజశ్యాలకుఁ డు నగుసంస్థానకునకువశపడక స్వయముగానీతనియింటికివచ్చి యీతని పైఁబ్రేమచూపి తనయాభరణంబులదాఁచు నెపంబున నితనిచేతికిచ్చి వెళ్ళు ను. వసంతసేనచేటిక యగుమదనికనువరించిన శర్విలకుఁడను బ్రాహ్మణ చోరుఁడు చారుదత్తునియింటనర్ధరాత్రంబునఁ గన్నమువేసి ప్రవేశించి యీవస్తువులనపహరించి తెచ్చి వసంతసేనకిచ్చి మదనికనువిడిపించితీసికొ నిపోవును. మఱునాఁడు చారుదత్తుఁడు పరధనమునుపోఁగొట్టితి నేమిగతి యనివిచారించునెడ నాతనిభార్య పతిసత్యభంగముగాకుండఁగాఁ దనమె డలోనిరత్నహారమునుదీసియిచ్చును. దానినతఁడు వసంతసేనవస్తువులకు బదులుగాఁబంపును. అంతవసంతసేన చారుదత్తునియింటికివచ్చి తనవస్తు

వులవృత్తాంతముచెప్పి రత్నహారమును మరలనిచ్చి యాతనివరించి నాఁటిరాత్రి యందుండి మఱునాఁడు దయమున జీర్ణోద్యానంబున కేగిన చారుదత్తునిఁగలిసికొనబయలు వెడలి ప్రమాదవశమున వీథిలోసిద్ధముగానున్న రాజశ్యాలకునిబండియెక్కి యాతనినందనంబునకు వెళ్ళెను. అంతవాఁడు దానినిమిక్కిలినిర్బంధించి వశపడమిని దానిమెడపిసిగి పడవైచి చచ్చినదనితలంచి "వసంతసేనను జారుదత్తుఁడుచంపె" నను లోకప్రవాదము కల్పించి శిక్షాధికారులకువిన్నవింపనేగెను. అంతఁబూర్వము చారుదత్తుని సేవకుఁడు నొకసారి వసంతసేనవలనఁగాపాడఁబడినవాఁడు నిపుడు బౌద్ధశ్రమణక వేషంబుననున్నవాఁడు నగుసంవాహకుఁడనువాఁడాదారినివచ్చి యపుడే మూర్ఛదేఱినవసంతసేననుజూచి లేవనెత్తి మెల్లగాఁదీసికొనివెళ్ళెను. పిదప రాజశ్యాలకునిమాటవిని వసంతసేనతల్లినిఁ జారుదత్తునిరాపించి విచారించి యధికరణికులు నాయకునియెడదోషము మోపి పాలకుఁడనుతమరాజునకెఱింగించి యాతనియానచే నతనికి శూలారోపణశిక్ష విధించిరి. అంతఁజండాలురతనిని వధ్యస్థానమునకుఁదీసికొనివచ్చి చంపనుద్యమించునంతలో శ్రమణకవసంతసేనలచటికివత్తురు. ఆతనిమరణము తప్పెను. అంతలో దుర్వినీతుఁడగు పాలకరాజునుజంపి పూర్వమునాయకునిచే నుపకృతినొందిన యార్యకుఁడనువాఁడు రాజై చారుదత్తునికిఁ గొంతరాజ్యభాగమిచ్చెను. పిదపఁ జారుదత్తునిభార్యాపుత్రులు, వసంతసేన, నాయకునితోసుఖముగానుందురు. ఇదికథాసారసంగ్రహము. ఇందు దారిద్ర్యము దానివలనికష్టములు; జూదము దానియనర్థములు; చౌర్యము అందలినైపుణి; వ్యవహారము దానిదుష్టత్వము; ప్రభుత్వము అందలియవివేకము; సత్యము దానియుపయోగము; వేశ్య దానిదుర్నీతి; దుర్మార్గులు వారిస్వభావములు; అనునివిలోకజ్ఞానదాయకములుగా నభివర్ణింపఁబడినవి. ఈకవిమహారాజయ్యు నింతయతీతముగా లేమినెట్లువర్ణించెనని యాశ్చ

ర్యముగలుగును. దీనింగూర్చి చారుదత్తునివాక్యములఁదెలుఁగుననిందువ్రాసెదను. "కటికచీఁకటిలో దీపదర్శనమువలె దుఃఖములలో సుఖముచక్కగనేయుండును. కాని, చిరకాలముసుఖమనుభవించి దరిద్రుఁడగువాఁడు జీవన్మృతుఁడేయనఁదగును. అల్పక్లేశకరము మరణము. అనంతదుఃఖకరము దారిద్ర్యము. ఈరెంటిలోమరణమేయుత్తమము. అదృష్టవశమున ధనమువచ్చును. పోవును. అందులకువిచారములేదుగాని సంపదతొలఁగఁగానే మైత్రినుండిమిత్రులుగూడఁదొలంగుదురనునదియే దుఃఖకరముగానున్నది. లేమివలన సిగ్గును, దానివలనఁదేజోహానియు, దానిచేనవమానమును, నద్దానమనోవైకల్యము, దానిచే బుద్ధిరాహిత్యము, దాన నాశనముసంభవించును. ఆహా! నిర్ధనత్వమెల్లయాపదలకుమూలముగదా! బంధువులు మాటాడరు. మిత్రులాదరింపరు. విపత్తులుచుట్టుకొనును. అకటా! దరిద్రునిగతియేమి! ఇతరులుచేసిననేరమునకుఁగూడఁదానే యాస్పదమగును. దరిద్రునితో నెవ్వఁడునుఁజెలిమిచేయఁడు. ధనికులగృహంబులకుత్సవంబులఁజేరిన నతని వారుతృణప్రాయముగాఁజూతురు. వస్త్రాద్యలంకారములులేనికారణమున గొప్పవారికిదూరముగానుండవలసివచ్చును వేయేల! లేమి యొకమహాపాతకమే."

మఱియు, వేశ్యాదూషణవచనంబులిట్లెంతయు నీతిప్రదములుగానున్నవి. "వేశ్యలలో శుచిత్వమనునదియసంభవము. ధనమనెడుఫలములుగలసత్పురుషులనెడువృక్షములు వేశ్యలనెడుపక్షులచే భక్షింపఁబడి నిష్ఫలత్వమునొందుచున్నవి. వారకాంతలు ధనకారణంబున నవ్వుదురు; ఏడ్చుదురు. నమ్మింతురు. తామునమ్మరు. కావునవారిని శ్మశానపుష్పములవలె విడువఁదగును. వెలవెలఁది మనస్సులోనొకనినిఁదలఁచి మఱియొకనిఁజూపుచేఁబిలిచి యింకొకనియెడనను రాగముచూపి తుదకొక్కనిశరీరంబునఁగామించును". మఱియు నాయకునిసచ్చరిత్రకొకటిరెండుదాహ

రణములు — మొదట వసంతసేనవచ్చి తనయెదుట నిలువఁబడినపుడు చారుదత్తుఁడు, "శరన్మేఘమునఁగప్పఁబడిన చంద్రరేఖవలెనున్నది ఈ మెయెవతె?" అనుకొని "పరభార్యచూడఁదగినదికాదుగదా" యని మరలెను. పిదపభోగముదియని తెలిసి "కాపురుషునికోపమువలెనే యేకాంతమూలముగా జనించినకామము ధనహీనుఁడనగు నాగాత్రములయందే యణఁగుచున్నదో యావసంతసేనయా?" యనిమరల ననురాగంబునఁ జూచెను. వసంతసేనవస్తువులు దొంగయపహరించినపిదప మఱియు నితఁడు "బిచ్చమెత్తియైనను సంపాదించి దానివస్తువులకుబదులుగా ధనమిచ్చెదనుగాని, నాసచ్చరిత్రకుభంగముగలుగ సత్యమునువిడువను" అనెను.

మఱియుఁ జారుదత్తునివరించిన వసంతసేనమాటలెంతయు వేశ్యాజాతికేకాక లోకమునకుఁగూడ మంచినీతినిచ్చుచున్నవి. తన్నునిర్బంధించు రాజశ్యాలకునుగూర్చి నాయిక— "ఓదుష్టచరిత్రా! పవిత్రురాలను సచ్చరిత్రగలదానను నన్నేల ధనముచే నాశపెట్టెదవు? సువాసనయు మకరందమునుగలిగిన పద్మమును మధుపములువిడిచిపెట్టునా? కులశీలములుగలవాఁడు దరిద్రుఁడైనను బ్రయత్నమునఁబొందఁదగును. తమకుఁదగినవారినిబడయుటయనునది పణ్యస్త్రీలకుఁ బరమశోభగదా?"

ఈతఁడుపయోగించిన యుపమానంబులు మిక్కిలిలోకానుభవమును బోధించుచున్నవి. చూడుఁడు.

1 "అసత్పురుషసేవేవ దృష్టిర్విఫలతాం గతా।"

(అనఁగా) చీఁకటిలోదృష్టి కాపురుషునిసేవవలెనే వ్యర్థమగుచున్నది.

2 "అదృశ్యరూపా చపలాజరేవ యా మనుష్యసత్త్వం పరిభూయ వర్తతే।" (అనఁగా) కనుపడనిదై చంచలమై ముసలితనమువలెనే నిద్ర మనుష్యునిశక్తి నతిక్రమించి క్రమ్ముచున్నది.

ఈనాటకకాలమున బౌద్ధమతమభివృద్ధిలోనున్నట్టే కనుపడుచున్నది.

* "వర్షోదకముద్గిరతా శ్రవణాంతవిలంబినా కదంబేన।
ఏకః స్తనోఽభిషిక్తో నృపసుత ఇవ యౌవరాజ్యస్థః॥"

మఱియు లోకానుభవంబునకింకొకయుదాహరణము.

§ "ధనైర్వియుక్తస్య నరస్య లోకే కిం జీవితేనాదిత ఏవ తావత్।
యస్య ప్రతీకారనిరర్థకత్వాత్కోపప్రసాదా విఫలీభవంతి॥"

* వర్షబిందువులవిడుచుచుఁ జెవితుదనున్న కదంబపుష్పముచే, యువరాజగు రాజబాలునివలెనే వసంతసేన స్తనమొకటి యభిషిక్తమైనది.

§ లోకములో ధనములేనివానిజీవనమేల? అతనికోపంబును, అనుగ్రహంబునుగూడఁ బ్రతిక్రియాశూన్యంబులై వృథాయగునుగదా?

బాణభట్టుఁడు.

—:0:—

ఇతఁడు బ్రాహ్మణుఁడు; ఆపస్తంభసూత్రుఁడు. వాత్స్యాయనవంశసంభూతుఁడు; శోణానదికిదక్షిణముగానున్న ప్రీతికూటమను గ్రామమీతని మొదటినివాసస్థలము; ఈతనితండ్రి చిత్రభానుఁడు. తల్లిరాజదేవి. ఇతనికిఁ జంద్రసేనమాతృషేణు లను పారశవులగు నిరువురుభ్రాతలుగలరు. పారశవుఁడనఁగాఁ బెండ్లియాడినశూద్రస్త్రీయందు బ్రాహ్మణునకుజన్మించినవాఁడనియర్థము. దీనింబట్టి కొన్నివందలసంవత్సరములక్రిందటివఱకును మన్వాదిధర్మశాస్త్రానుసరణముగా బ్రాహ్మణాదులు తమక్రిందిజాతికన్యలనుగూడఁ బెండ్లిచేసికొనుచుండిరని తెలియవచ్చుచున్నది. భాషాకవియగు నీశానుఁడీతనికిఁ బరమమిత్రుఁడు. ఇంకనీతనివంశంబును విద్వన్మిత్రపరిచరవర్గంబును వివరముగా వర్ణింపఁబడినది. ఈయెల్లయంశంబులకు నీతనిహర్షచరిత్రయేప్రమాణము. ఇతఁడతిభూధనసంపన్నుండయ్యు

బాల్యంబుననే యధీతవేదవేదాంగుఁడై గార్హస్థ్యసుఖములనుభవించుచు స్వగ్రామంబుననున్నకాలంబునఁ దనకవిత్వపాండిత్యాతిశయంబువినిన శ్రీహర్షమహారాజునాజ్ఞచే నతనిసోదరుఁడగు ☆ కృష్ణభూపాలుఁడు తనకై యొకసందేశహరునిఁబంప నితఁడాతనిమాటనతిక్రమింపఁజాలక శ్రీహర్షచక్రవర్తియాస్థానమునకువచ్చినట్లు హర్షచరిత్రలోఁగనుపడుటచే నీబాణుఁడాహర్షునకు సమకాలికుఁడై యాతనిసంస్థానంబున నున్నవాఁడని స్పష్టపడుచున్నది.

ఈశ్రీహర్షుఁడే హర్షవర్ధనుఁడనియు ద్వితీయశిలాదిత్యుఁడనియువ్యవహరింపఁబడినట్లు దేశచరిత్రలు వాకొనుచున్నవి. తూర్పునఁ గళింగదేశమును దక్షిణమున నర్మదానదివఱకును బశ్చిమమున వల్లభీరాజ్యమును నుత్తరమున నేపాళరాజ్యమును స్వాధీనపఱచుకొని యవ్యాహతముగ శత్రురాజులనణఁచి వీరాతివీరుఁడని ప్రసిద్ధికెక్కిన యీసార్వభౌముఁడు క్రీ॥ ౬౦౬ మొదలుగా ౬౪౮ వఱకుఁ గన్యాకుబ్జంబు రాజధానిగా నుత్తరహిందూదేశమేలినట్లు కనుపడుచున్నది. బాణుఁడీతనియుదంతమునే వ్రాసినట్లెల్లవిమర్శకుల నిశ్చితాభిప్రాయమగుటచేనీకవి క్రీ॥ ౭ వ శతాబ్దంబుపూర్వభాగంబున శ్రీహర్షచక్రవర్తియాస్థానమలంకరించి కాన్యకుబ్జంబున నివసించియుండెనని విశ్వసింపవచ్చును.

ఈకవి ప్రథమవయస్సునఁ జండీశతకపార్వతీపరిణయనాటకంబులను, సకలసామ్రాజ్యలక్షణలక్షితుఁడగు హర్షుఁడు కృతినాయకుఁడుగాఁగలిగి మృదుశైలివిభాసితంబగు హర్షచరిత్రమును మధ్యమవయస్సునను, విద్వజ్జనవదనసదనంబై సుకవికంఠభూషణంబై కుకవిమనశ్శల్యంబై "బాణోచ్ఛిష్టం జగత్సర్వ" మ్మను పండితలోకోక్తికినిదానంబై యుత్తమశైలీనిబద్ధంబగు కాదంబరీపూర్వభాగంబునంతిమవయస్సునను గ్రమము

☆ ఇతఁడుగూడ హర్షవర్ధనుని భ్రాతయయినట్లున్నది.

గారచించినట్లు తోఁచుచున్నది. కాని యీతని యితరగ్రంథములలోవలె రసపుష్టియు వర్ణనానైపుణంబును దీనియందు లేకపోవుటచేతను, ప్రసిద్ధాలంకారగ్రంథములలో దీనిపేరెక్కడ నుదాహరింపఁబడకపోవుటచేతను దీనికథ కేవలము శబ్దార్థంబులఁ గుమారసంభవకావ్యమునకనుకరణమైనాటకోచితకల్పనంబు లేనిదియగుటచేతను, పార్వతీపరిణయనాటకంబీబాణునిదికాదనియు దీనినిరచించినవాఁడు వామనబాణుఁడను నింకొకకవియై యుండవచ్చుననియు నేతదితరప్రబలాధారశూన్యంబుగ వ్రాసినయొకపండితునియభిప్రాయంబుపై "పార్వతీపరిణయనాటకము సరసముగాలేదు. గావుననే తప్పక బాణభట్టునికనినన్నుఁదగును. ఏమనఁగా — చండీశతకమును హర్షచరితీయపద్యములను జూచినయెడల నీతనిపద్యకవిత్వమంతరుచికరముగాదనియే తేలుచున్నది. ఇదియుంగాక దృశ్యశ్రవ్యకావ్యములరీతిభిన్నముగానుండుననుట నిర్వివాదము. దీర్ఘపదవాక్యభూయిష్ఠంబగు మహావర్ణనము గద్యకావ్యమునకుంబోలెఁ బద్యకావ్యమునకు సరిపడదుగదా. మఱియుస్వకపోలకల్పితంబు సరసవర్ణనంబునగు శృంగారభూషణమును రచించిన వామనబాణున కీనీరసనాటకకర్తృత్వమారోపించుట యనుచితంబు. కావున బాణభట్టుఁడు పార్వతీపరిణయంబురచించెనని చిరకాలమునుండివచ్చుచున్న ప్రవాదమునుల్లంఘనీయ" మని వ్రాసిన యొకానొకవిమర్శకునియభిప్రాయంబు మూలచ్ఛేదికాకుండుటచేతను, కాదంబరీశైలికిఁబాటువడినకొండఱికీరూపకమీతనిదిగాదనుతలంపుగలుగుట సహజమేయగునప్పటికిని, హర్షచరిత్రకాదంబరులలోవలె దీనిప్రస్తావనలోఁగూడ "అస్తి కవిసార్వభౌమో వాత్స్యాయనవంశసంభవో బాణః" యనుకవిస్వకథనంబు సమానార్థకంబుగానుండుటచేతను, వయోఽవస్థాభేదంబునఁ గవితాశైలీభేదంబుగూడఁ గలుగుననుటసత్యమేయని కాళిదాసాదిమహాకవికావ్యపరిశీలకులకనుభవపూర్వసిద్ధంబగుటచేతను, పరిశీలిం

చిమూడఁగాఁ గల్పనయందు వర్ణనయందును శైలియందును బాకమునందును రసమునందు నౌచిత్యమునందునుగూడ నపరిపక్వంబగు నీనాటకము తప్పక యీతనిబాల్యప్రయత్నమైయుండుననుభావంబును హిమవంతుఁడు మేనకతోఁ దమపుత్త్రికయగు పార్వతికిఁ బెండ్లివయస్సువచ్చినదని వర్ణించి చెప్పిన లౌకికజ్ఞానబాహ్యంబగు “ఆభోగశాలి కుచకుట్మల మాయతాక్ష్యా। వక్షోఽవకాశమభివాంఛతి సన్నిరోద్ధుం। అప్యస్తి నాస్తి వచసాం విషయేఽవలగ్నే। తన్వీసముల్లసతి కాచనరోమరేఖా॥” అనుపద్యమేనకకు బోధించుచుండుటచేతను, కాదంబరివంటి ఘనకావ్యము వ్రాసిన మహాకవికీసామాన్యరూపకకర్తృత్వమారోపింపనగా యనునభిమానంబు ననుమానంబును విడిచితిమేని తప్పక బాణుఁడే బాల్యంబునఁ బార్వతీపరిణయంబు రచించియుండునని నిశ్చయింపవచ్చును.

ఇది యైదంకముల నాటకము దీని శైలికఠినమైనది కాకపోయినను గల్పనవర్ణనాంశములయందును సదలంకారములయందును, ప్రౌఢముగాక సరసజనరంజకంబుగా లేదని యుపమానాంశములయెడ నసంఖ్యముగా గ్రహింపఁబడిన చంద్రచంద్రికాచంద్రకలాశబ్దంబులే వాకొనుచున్నవి. అయిన దీనినుండి యొకపద్యముదాహరించెదను.

† “అవలోకనాయ లోలా దృష్టిరియం మృగదృశో నివృత్తిమతీ।
గత్వా ప్రతిప్రవాహం రాజతి శఫరీ నివర్తమానేవ॥”

హర్షచరిత్రమెనిమిదియుచ్ఛ్వాసముల గద్యకావ్యము. ఇది బాణభట్టహర్షరాజులయొక్క వంశవర్ణనంబునకును జీవనచరిత్రకును నాదర్శముగానున్నది. మొదటి రెంటిలోను బాణకవిని హర్షుఁడు రప్పించుట, యతఁడు రాజసభకేగుట. రాజతనియెడ మనస్సులోనను రాగముగలవాఁడయ్యు

† భర్తనుజూడ వెడలిన పార్వతిదృష్టి సిగ్గుచే మరలినదై ప్రవాహమున కెదురేగి మరలిన చేఁపవలెనే ప్రకాశించుచున్నది.

మొదటఁ బైకి ననాదరభావముచూపుట పిదపఁ గ్రమముగా నత్యంతమైత్త్రిఁ గనఁబఱచుట మొదలుగాఁగల వృత్తాంతము వివరింపఁబడినది. మూఁడవదానిలో—బాణకవియొకనాఁడు బంధుగృహంబునకేగి సకలజ్ఞాతివర్గంబుతో నాసీనుఁడైయుండ సుదృష్టియనువాఁడు వాయుపురాణంబు చదువుట, వంది యదివిని యీపురాణము హర్షచరిత్రకంటె భిన్నముగా లేదని చెప్పుట, దానిపై బాణునిపినతండ్రికొడుకు శ్యామలుఁడు “హర్షరాజు మూలపురుషుఁడు మొదలుగా భార్గవవంశంబును దెల్పుచు హర్షచరిత్రవర్ణింపు” మని బాణుని వేఁడుట, యంతనతఁ డావంశవర్ణనకుపక్రమించుటయను కథాభాగము వర్ణింపఁబడినది. నాల్గవదానిలో—పుష్పభూపతిపుత్త్రుఁడగు ప్రతాపశీలుఁడను నామాంతరంబుగల ప్రభాకరవర్ధనుఁడు రాజ్యము చేయుట, యతనికి యశోవతియనుధర్మపత్నియందు రాజ్యవర్ధనుఁడు హర్షుఁడునను పుత్త్రులును రాజ్యలక్ష్మియనుపుత్త్రికయు జన్మించుట, సంప్రాప్తయౌవనులగు కుమారులకుఁ దండ్రి నీతినుపదేశించుట, కుమారికకుఁ బెండ్లి సేయుటయను భాగములు వర్ణింపఁబడినవి. అయిదవదానిలో—జనకుని యానతిచే రాజ్యవర్ధనుఁడు హూణరాజులపైదండెత్తనుత్తరదిక్కునకుఁ బోవుట, యశోవతీప్రభాకరవర్ధనుల మరణము హర్షునివిచారము చెప్పఁబడినవి. ఆఱవదానిలోఁ బితృమరణదుఃఖితుఁడగు రాజ్యవర్ధనుఁడు వచ్చి తాను రాజ్యమునొల్లనని యస్త్రసన్న్యాసమొనరించి తమ్మునకు రాజ్యమిచ్చుట, హర్షుఁడు కడువిచారించి మాలవరాజు తమబావనదినిజంపి తమచెల్లెలిని గాన్యకుబ్జంబునఁ జెఱలోఁ బెట్టెనని విన్నవించుట, యదివిని యతఁడుద్దీపితకోపుఁడై మరలఁ గృపాణపాణియై మాలవరాజుకులమున్మూలింప వెడలి తత్సైన్యంబును సంహరించి యస్త్రము విడిచియున్నకాలంబున మోసంబున నాగౌడాధిపుఁడతనినిజంపుట, యావృత్తాంతము విని హర్షుఁడు కాలానలోగ్రుఁడై “కొన్నిదినములలో గౌడవంశమును నిర్మూలింప

కసోయితి నేని యగ్నిలోఁబడి మృతినొందుదు" నని కఠినప్రతిజ్ఞ చేయుటయును నవి విశదీకరింపఁబడినవి. ఇఁక సప్తమాష్టమ భాగంబులలో హర్షుఁడు తన ప్రతిజ్ఞనెఱవేర్చి కాన్యకుబ్జంబు నాక్రమించుట, కారాగారమునుండి తప్పించుకొని సపరివారముగా వింధ్యాటవికిఁబోయిన తనసోదరిని వెదకిపట్టుకొనుట, యొకమునివలన నేకావళి యనుమహాక్తికహారమును బడయుట, సర్వదిగ్విజయజిగీష యనువిషయంబు లభివర్ణింపఁబడినవి. ప్రతిప్రకరణములోని సారమా యాభాగముల మొదట నొకటి రెండు పద్యములలో వ్రాయఁబడినది. స్వాశ్రయభూతుఁడగు సార్వభౌముని చరితము వర్ణించుటయందును, బూర్వకవికావ్యముల సగౌరవముగా వర్ణించుటయందును నుత్తమపదవికి నర్హుఁడగు నీకవి యీకావ్యముఖంబున వ్యాస, భట్టారహరిచంద్ర సాతవాహన ప్రవరసేన భాస కాళిదాసాఢ్యరాజకవులను, వాసవదత్తా బృహత్కథలను గొనియాడెను.

కాదంబరి—ఈపేరుగల స్త్రీ కథానాయికగాఁగలుగుటఁ గవిదీనికీ పేరుపెట్టియుండును. కాని, ముఖ్యపాత్రసూచనము గ్రంథాదినుండియుండుట యాఖ్యాయికలకు నావశ్యకమగు రసకారణమైయుండఁగా నిందుఁగథలోఁజాలభాగము గతించిన వెనుక దానితో నేసందర్భము లేనట్లుగాఁ గాదంబరీప్రవేశము మధ్యభాగమునఁ గనుపడుటచేతను, గ్రంథమాద్యంతము కథానాయకుఁడగు చంద్రాపీడుని యుదంతము చెప్పుచుండుటచేతను, దీనికిఁ జంద్రాపీడచరితమని పేరున్న బాగుగానుండునని తోఁచుచున్నది. అయిననీకథ గుణాఢ్యుని బృహత్కథలోని కాదంబరికథననుసరించి వ్రాయఁబడినదిగావునఁ గవియీపేరుపెట్టియుండునని మనము సమాధానము చేసికొనవచ్చును. సంస్కృతభాషలో లెక్కకుమిక్కిలి తక్కువగా నున్న వచనప్రబంధములలో దీనికున్న గౌరవము మఱియొద్దానికిని లేదు. బాణభట్టకవిబ్రహ్మ తనయనన్యసామాన్యంబగు పరిశీలనశక్తి, కల్పనాచా

తుర్యము, వర్ణనాసౌందర్యము, సాహిత్యసంపద, భాషాస్వాతంత్ర్యము ననునైదురంగులతోఁ జిత్రకలానైపుణ్యంబునఁ గాదంబరి నిరచించి సార్వజనీనం బగునీతి యనుజీవంబువోసెనో యనఁదగు నీకావ్యము సంస్కృతవాఙ్మయంబున ఘనయశస్సుగాంచినదనుటకు, "కాదంబరీ రసజ్ఞానామాహారోఽపి న రోచతే" యనుపండితలోకోక్తియే నిదర్శనము. కాని, యతికఠిననూతనపదంబుల నుపయోగించుట సమాసము లతిదీర్ఘములై రెండర్థములతో దుర్గ్రహంబులుగానుండుట, కొన్నిచోట్లఁ రెండవయర్థము నిరర్థకముగానుండుట, మఱికొన్నిచోట్లఁ గర్తృపదంబునకు మూఁడునాలుగు పుటలు దాఁటిన వెనుకఁగాని క్రియాపదముతో నన్వయము లేకుండుట, విశేష్యంబుల విశేషణంబులును, విశేషణంబుల విశేషణంబులును వానివిశేషణంబులును గలిసి యన్వయకాఠిన్యమును గలిగించుట, కథగూడ నమానుషచర్యలం దెలుపుచు నైజముగానుండకుండుట మొదలుగాఁ గొన్నియంశంబులు కవిపాండిత్యప్రకర్షమును దెలుపుటకు మాత్రమే యుపయోగపడుచుఁ గథాసారస్యమునకు భంగముగలిగించుచున్నవని కొన్నియాక్షేపములు చూపుచు సర్వసాధారణంబులగు మనుష్యావస్థలను, ప్రాసాదములను బురంబులను, మున్యాశ్రమంబులను, వనంబులను, హిమాలయంబును, అచ్ఛోదసరస్సును, మహాశ్వేతాప్రస్తావమును, మిగుల నైజముగా వర్ణించి దీనియందుఁ గవియసాధారణప్రతిభాచాతుర్యంబుఁ జూపెనని వీబరు మొదలుగా నన్యదేశీయవిమర్శకులుగూడ నీకావ్యమునధికముగాఁ బ్రశంసించిరి. పరిశీలింపఁగా నీతనికవితాశైలి వక్రముగానున్నదనుటకు రాఘవపాండవీయకర్తయగు కవిరాజు చెప్పిన "సుబంధుర్బాణభట్టశ్చ కవిరాజ ఇతి త్రయః। వక్రోక్తిమార్గనిపుణా శ్చతుర్థో విద్యతే న వా॥" యనుశ్లోకమే ప్రమాణము.

ఈకావ్యంబున శృంగారరసము ప్రధానము. కథానాయకులగు కా

దంబరీచంద్రాపీడుల పరస్పరానురాగము చక్కఁగాఁ గ్రమక్రమప్రవర్ధనముగా నీతిదాయకముగా వివరింపఁబడినది. తక్కుంగలపాత్రలవర్ణనంబు గూడఁ బ్రాపంచికజ్ఞానంబునకుదాహరణముగాఁ జాలును. మనోహరంబగు కథకాలవాలమై గీర్వాణభాషలోనియెల్లపదములకు నిఘంటువై యుత్తమశైలీరచనంబై పండితహృదయప్రాసాదమలంకరించిన యీకాదంబరి నిగూర్చి యింకనధికముగా వ్రాయక తారాపీడునికుమారుఁడగు చంద్రాపీడునకు యౌవరాజ్యపట్టాభిషేకసమయమునకుముందుగా మంత్రియగు శుకనాసుఁడుపదేశించిన నీతిసారసంగ్రహమిందుఁ దెలుఁగున లిఖించెదను.

"నాయనా! చంద్రాపీడ! అఖిలశాస్త్రములనభ్యసించిననీకుపదేశింపఁదగినదేదియును లేదు. యౌవనంబు గాఢాంధకారము. ధనసంపత్తి దారుణంబు. ఆగర్భరాజత్వ మభినవయౌవనత్వ మసమానరూపత్వ మమానుషశక్తిత్వ మనునిది గొప్పయనర్థపరంపర. ఎంతచదివినవానికిని జవ్వనంబునబుద్ధి కాలుష్యమొందకపోదు. చంద్రోపలంబుల శశికిరణంబులు చొరునట్లు ధీరునిచిత్తంబునకు గురూపదేశముచక్కఁగా నెక్కును. అదియే యభాగ్యునిచెవులకు సలిలమువలెనే పీడఁగలిగించును. కావున బాలా! విషయసుఖంబులెఱుంగనినీకీసమయ ముపదేశయోగ్యము. దుస్స్వభావంబునకు వంశంబును వినయంబునకుఁ జదువును గారణంబులుగావు. చందనతరువునఁబుట్టు నిప్పుగాల్పదా? శాంతపఱచుజలమున్నను బడబానలముగ్రముగాదా? గురూపదేశముయోగ్యులకు నిర్మలజలస్నానము. అస్వర్ణకర్ణాభరణము. అహంకారదాహజ్వరపరీతయగుప్రకృతిగలరాజులకిది ముఖ్యావశ్యకము. కుమారా! లక్ష్మిమిక్కిలి చంచలురాలు. లభించియు లభింపకయుఁగూడ దుఃఖముగలిగించును. కులమునుజూడదు. శీలంబును గాంచదు. విద్యను వినదు. ధర్మమునననుసరింపదు. త్యాగము నాదరింపదు. జ్ఞానమును విచారింపదు. గుణమునుగోరదు. పౌరుషమును పాటింపదు.

మానమును మన్నింపదు. ఇట్టిలక్ష్మినిబరిగ్రహించి రాజులు సకలదుర్వినయంబులకుఁ బాత్రమగుదురు. పట్టాభిషేకసమయంబుననే దాక్షిణ్యము జరాస్మరణము, పరలోకచింత, సత్యవాదిత్వము వారినెడఁబాయును. సప్తవ్యసనంబులను సద్గుణంబులనివారు తలంతురు. అనువర్తులమాటలాదరింతురు. దర్శనమిచ్చుటయే యనుగ్రహమనియూహింతురు. ఆలోకనంబె యత్యుపకారమనుకొందురు. పలుకేబంగారమనిభావింతురు. ఆజ్ఞయే వరదానమనిస్మరింతురు. దేవతలకు నమస్కరింపరు. బ్రాహ్మణులనర్చింపరు. మాన్యులమన్నింపరు. ఎవఁడు రాత్రిందివ మున్నవిలేనివి విపరీతముగాఁజెప్పుచుఁ జేతులుగట్టుకొని యనుసరించియుండునో యతనిమాట యెట్టిదైన నాలకింతురు. ఓకుమారా! అతికష్టచేష్టాదారుణంబగు రాజ్యతంత్రంబునను మహామోహకారణంబగు జవ్వనంబునను సర్వజనసమ్మతంబుగాసంచరింపఁబ్రయత్నింపుము. ఎట్టివిద్వాంసునైన నెట్టిధీరునైన నెట్టిసత్కులప్రసూతునైన లక్ష్మి దుర్మార్గునిఁగాఁ జేయు నన్నమాటమాత్రము మఱచిపోకుము".

—:0:—

భూషణభట్టుఁడు.

ఇతఁడు బాణభట్టునికుమారుఁడు. తండ్రియనంతరమున, నసమాప్తంబగు కాదంబరీకావ్యమును దానుసంపూర్తిగావించినట్లుగాఁ గాదంబర్యుత్తరభాగముఖంబున వ్రాసిన "యాతేదివంపితరి తద్వచసైవసార్ధం విచ్ఛేదమాప భువి యస్తు కథాప్రబంధః। దుఃఖంసతాం తదసమాప్తికృతం విలోక్య ప్రారబ్ధఏవ సమయానకవిత్వదర్పాత్ ॥" అనుపద్యమువల

నఁదెలియుటచే నితఁడు ౭ వ శతాబ్దంబు మధ్యభాగంబున నున్నవాఁడని నిశ్చయమగుచున్నది.

ఈయుత్తరభాగము పూర్వభాగమంత ప్రౌఢముగా లేదుగాని యితఁడు దీనిని సరసముగాఁ గ్రమముగా సమాప్తినొందించుటలో నెల్లవిధములఁ దండ్రినేయనుకరించినట్లు కనుపడుచున్నది.

చంద్రాపీడుఁడు గంధర్వరాజపుత్త్రియగు కాదంబరియొద్దనుండి వచ్చినపత్త్రలేఖవలనఁ బ్రియురాలివృత్తాంతము వినుచుండఁగా బాణుఁడీకథనుండి విరమించినట్లు కనుపడుచున్నది. భూషణభట్టా తరువాతివృత్తాంతమునందుకొని ప్రియవిరహపీడిత యగుకాదంబరివచనములను బత్త్రలేఖ చంద్రాపీడునకు వినిపించుట యను కథాభాగముతోఁ గాదంబరీకావ్యము నుత్తరభాగమారంభించెను. ఈభాగంబునఁ గాదంబరీచంద్రాపీడులు పెక్కుకష్టములంబడి తుదకు స్మృతినొంది మరలజీవించుట, కాదంబరీచంద్రాపీడులవివాహము, మహాశ్వేతాపుండరీకులసమాగమము, వారివివాహానువర్ణనము, చక్కగా విశదీకరింపఁబడినవి. కథ శుభాంతముగా ముగిసినది.

ఎంతగొప్పకవియైనను దనంతఁదాను సరసకథలఁగల్పింపఁగలఁడుగాని యొకనియభిప్రాయము ననుసరించి పూర్వోక్తసందర్భవిరోధము లేకుండ రసభంగముగాకుండ మధ్యభాగమందుకొని కథనుసమాప్తిచేయఁజాలఁడు. అట్టియెడ నిట్టిదురూహ్యంబగు కథోపరిభాగంబు నీషద్వైషమ్యము లేకుండఁగ నొక్కమనస్సునఁబన్నినట్లుగా సయుక్తికముగాఁ బెంచి పూరించుట, తండ్రివచనరచనానైపుణిని గథాశయంబును బ్రత్యక్షముగా నెఱిఁగినకొడుకునకుఁ దగునుగాని యింకెవ్వనికి శక్యమగును? ఆహా? పండితలోకభూషణుండగు భూషణభట్టునిఁ గన్నబాణభట్టునిభాగ్యమే మనవచ్చును?

మయూరకవి.

——:o:——

సూర్యశతకకర్తయగు మయూరుఁడు బాణభట్టునకు శ్వశురుఁడనియొకఁడును శ్యాలకుఁడనియొకఁడును జెప్పుచు నీతఁడుజ్జయినీరాజగు వృద్ధభోజునిసభలోనున్నవాఁడని మానతుంగాచార్యుఁడు భక్తామరస్తోత్రవ్యాఖ్యలోను, మేరుతుంగాచార్యుఁడు ప్రబంధచింతామణిలోను వ్రాసిరి. ఇట్టివి కాలనిర్ణయంబునకు సరిపడవని యిదివఱకే తెలిపియుంటిమి. కాని మొత్తముమీఁద మయూరుఁడు బాణునకుబంధువని నమ్మవచ్చును.

ఇతఁడు బాణభట్టునకు సమకాలికుఁడై కాన్యకుబ్జంబున హర్షవర్ధనుఁ డను శ్రీహర్షునియాస్థానంబుననున్నట్లుగా శార్ఙ్గధరపద్ధతి మొదలగువానిలోఁ బ్రసిద్ధముగానున్న రాజశేఖరుని “అహో ప్రభావో వాగ్దేవ్యా యన్మాతంగదివాకరః। శ్రీహర్షస్యాభవత్సభ్యస్సమో బాణమయూరయోః॥” అనుపద్యమును, నవసాహసాంకచరితము రెండవసర్గలోఁ బరిమళకాళిదాసు వ్రాసిన “సచిత్రవర్ణవిచ్ఛిత్తిశాలినో రవనీపతిః। శ్రీహర్ష ఇవ సంఘర్షం చక్రే బాణమయూరయోః॥” అనుపద్యమును దృఢాధారములు కాఁజాలును. కావున మయూరకవి హర్షవర్ధన బాణభట్టులతో ౭ వ శతాబ్దము పూర్వభాగంబున నున్నట్లు నిశ్చయింపవచ్చును.

ఇతఁడురచించినది సూర్యశతకము దక్క మఱియొకటేదియుఁగానరాదు. మయూరకవిరచించినవని సుభాషితావళ్యాదులలో సూర్యశతకాతిరిక్తము లగుకొన్నిశ్లోకములుకనుపడుచున్నవిగాని యట్టిగ్రంథమేదియులభింపలేదు. రాజశేఖరుఁడీతనిఁబ్రశంసించినపద్యమొకటి సూక్తిముక్తావళిలో నిట్లున్నది.

“దర్పం కవిభుజంగానాం గతా శ్రవణగోచరం।
విషవిద్యేవ మాయూరీ మాయూరీ వాఙ్నికృంతతి॥”

ఈతనిశతకంబునకు వల్లభదేవాద్యులైదుగురు వ్యాఖ్యానములు వ్రాయుటయే దీనిఘనతను దెల్పుచున్నది. ఈకవియే తనశతకంబునుగూర్చి కట్టకడ నిట్లు ప్రశంసించెను.

‡ శ్లోకాలోకస్య భూత్యై శతమితిరచితా శ్రీమయూరేణ భక్త్యా।
యుక్తశ్చైతాన్ పఠేద్యస్సకృదపి పురుష స్సర్వపాపైర్విముక్తః।
ఆరోగ్యం సత్కవిత్వం మతి మతులబలం కాంతిమాయుః ప్రకర్షం।
విద్యామైశ్వర్యమర్థం సుతమపి లభతే సోఽత్రసూర్యప్రసాదాత్॥

ఈతనికవిత్వము మిక్కిలిమృదుమధురమై భక్తజనహృదయరంజకంబుగా నుండును.

‡ మయూరుఁడురచించిన యీనూఱుశ్లోకములు పఠించిన వారికి సూర్యానుగ్రహంబున నాయురారోగ్యవిద్యాబలైశ్వర్యములు గలుగును.

———:o:———

భవభూతి.

ఈమహాకవియే తననివాసాదులఁగూర్చి తననాటకంబులలోనిట్లు వ్రాసికొనెను. "దక్షిణాపథంబున విదర్భదేశంబునఁ బద్మపురమనునగరముగలదు. దాన వేదవేదాంగవేత్తలు తైత్తిరీయశాఖాధ్యేతలు పంచాగ్నులు క్రతుకర్మఠులు సత్కర్మాచరణులు కాశ్యపగోత్రులు నగునాదుంబరులనిపిలువఁబడు బ్రాహ్మణులుగలరు. వారిలో వాజపేయయాజియగు మహాకవియనువానికి నైదవపురుషుఁడును, భట్టగోపాలునకుఁబౌత్రుండును, జ్ఞాననిధిమహోపాధ్యాయునకు శిష్యుండును, శ్రీకంఠపదలాంఛనుండును, పదవాక్యప్రమాణజ్ఞుండు నగుభవభూతియనుకవి గలఁడు."

వింధ్యపర్వతంబునకు దక్షిణంబుగా నార్యులేతెంచినమార్గమునకు దక్షిణాపథమని పేరుపెట్టిరి. విదర్భదేశమనఁగా నిప్పటి Bedar అని గ్రహింపనగును. దీనినే మనపూర్వులు వెలనాడనివ్యవహరించుచువచ్చిరి. కావుననే మనదేశమందలి వెలనాటిబ్రాహ్మణులకు విదర్భజులని నామాంతరము గలదు. వీరచ్చటినుండియే కృష్ణాగోదావరీతీరంబులకు వచ్చియుందురు. ఈయర్థంబును దలంచియే కాఁబోలు డాక్టరుభాండార్కారు, భవభూతి తెలుఁగుసీమను జన్మించినవాఁడని వ్రాసియుండెను. ఈపైయంశములనుబట్టి యీకవి విదర్భజుఁడగు వైదికబ్రాహ్మణుఁడనియుఁ గృష్ణయజుశ్శాఖీయుఁడనియుఁ గ్రతులోలుఁడగుస్మార్తాద్వైతియనియుఁ గాశ్యపగోత్రుఁడనియు స్పష్టమగుచున్నది. ఈకవి తనవంశ్యులయుత్తమత్వమునుగూర్చి—"* తే శ్రోత్రియాస్తత్త్వవినిశ్చయాయ। భూరిశ్రుతం శాశ్వతమాద్రియంతే। ఇష్టాయ పూర్తాయచ కర్మణేఽర్థాన్। దారానపత్యాయ తపోఽర్థమాయుః॥" అనివర్ణించుకొనెను.

§ శ్రీకంఠబిరుదాంకితుఁడగునీతనికాలనిర్ణయమునుగూర్చి యెల్లవిమర్శకులైకమత్యము గలిగియుండుటచే విశేషించి వ్రాయనక్కఱలేదు. రాజతరంగిణిలోని "కవిర్వాక్పతిరాజ శ్రీభవభూత్యాదిసేవితః। జితో యయౌ యశోవర్మా తద్గుణస్తుతివందితాం॥" అనుశ్లోకమునుబట్టి లలితాదిత్యనృపాలుఁ డుజ్జయినీకన్యాకుబ్జంబులకుఁ బ్రభువగుయశోవర్మను

* వేదజ్ఞులగువారు బ్రహ్మజ్ఞానముకొఱకు శాస్త్రములను, యాగాదులకును తటాకాదినిర్మాణములకును ధనమును, సంతానముకొఱకు భార్యలను, తపస్సుకొఱకు నాయుర్దాయమును గోరుచుందురు.

§ ఇదివఱకువిపులముగా వ్రాసి ముద్రించిన యీతనిజీవితమునిందు సంగ్రహించితిని. అందుదాహరించిన కవులకాలనిర్ణయంబులుగూడఁ గొన్నియీసంస్కృతకవిజీవితములో నందందుమార్చఁబడినవి.

జయించి తదాస్థానకవి యగుభవభూతిని గాశ్మీరమునకుఁ దీసికొనివెళ్ళినట్లు తెలియుచున్నది. రాజతరంగిణినిబట్టి లలితాదిత్యనృపాలునికాలముతో సరిచూడఁగా యశోవర్మ క్రీ॥ శ॥ ౭౩౦ వఱకు నుజ్జయిని నేలినట్లుకనుపడుచున్నది. మఱియు ౮ వ శతాబ్దమునడుమనున్న వామనుఁడు కావ్యాలంకారసూత్రవృత్తిలో మహావీరచరితాదులను బేర్కొనుటచేఁగూడ నీతనికంటె మనకవిపూర్వుఁడైనట్లుస్థిరమగుచున్నది. కావున మనకవి క్రీ॥ శ॥ ౭౩౦ ప్రాంతమునజీవించియుండెననుట నిశ్చయము.

కృతివిమర్శనము—సంస్కృతవాఙ్మయంబున భవభూతిమహాకవిపేరు సుప్రసిద్ధమైనిలిచియున్నది. శబ్దార్థగౌరవంబగు కిరాతార్జునీయము మొదలుగాఁ గవికర్ణరసాయనంబై కల్పనాచాతుర్యవిలసితంబై యుత్తమశైలీనిబద్ధంబగు కాదంబరివఱకును స్వభావవర్ణనావిభూషితంబులగు రత్నావళీప్రియదర్శికలు మొదలుగా నిరుపమానోపమానస్వభావాలంకృతంబై సకలసరసహృదయరంజకంబై విలసిల్లు కాళిదాసకృతిజాతంబువఱకును గల కావ్యనాటకాదులనిర్మించిన ప్రాచీనకవుల యెల్లకవితాధర్మంబులును గల కృతిరత్నత్రయంబును నిర్మించినభవభూతినిబోలినవాఁడర్వాచీనకవులలో నింకొకఁడు లేఁడు. మాలతీమాధవములోని యీక్రిందిపద్యంబు నీతనిలోకోత్తరపాండిత్యంబును సర్వతంత్రస్వతంత్రతను వెల్లడించుచున్నది. దీనికి నిదర్శనంబు లాయావిమర్శనభాగంబుల ముందుఁగనుఁగొనవచ్చును.

† "యద్వేదాధ్యయనం తథోపనిషదాం సాంఖ్యస్య యోగస్య చ
జ్ఞానం తత్కథనేన కిం నహి తతః కశ్చిద్గుణో నాటకే।

† నాటకంబున సారస్యములేదేని వేదశాస్త్రములఁ జదివితినని చెప్పనేల? ఇందేమయిన నర్థగౌరవాదికవితాసారస్యము గలదా? అదియే నాపాండిత్యనైపుణ్యములదెలుపును.

యత్ప్రౌఢిత్వముదారతా చ వచసాం యచ్చార్థతో గౌరవం।
తచ్చేదస్తి తతస్తదేవ గమకం పాండిత్యవైదగ్ధ్యయోః॥"

మఱియు నీతనివిద్వత్కవితాసారస్యంబు నెఱింగిన నీలకంఠదీక్షితాదులీతనియం దత్యంతగౌరవముచూపుచు నీక్రిందవిధముగా వర్ణించుటయు నిందుల కుదాహరణముగానున్నది.

‡ "ప్రాచేతసేన యాఽఽనీతా పాలితా భవభూతినా।
సర్వతశ్చర్వ్యతే వాణీ సైవాద్య కవిమానిభిః॥"

"భవభూతేస్సంబంధా ద్భూధరభూరేవ భారతీభాతి।
ఏతత్కృతకారుణ్యే కిమన్యథా రోదితి గ్రావా॥
భవభూతికవేర్వాచ స్స్వాదంతే రసరంజితాః।
సుమనోభ్యస్సుధాస్యంది బంధమాధుర్యబంధురాః"

"భభూవవల్మీకభవః కవిః పురాతతః ప్రపేదే భువి భర్తృమేంఠతాం।
స్థితః పునర్యో భవభూతిరేఖయా సవర్తతే సంప్రతి రాజశేఖరః॥"

ఈమహాకవి క్రమముగా మాలతీమాధవము, మహావీరచరితము, ఉత్తరరామచరితమును మూఁడునాటకంబులురచించెను. భవభూతివిరచితంబులని శార్ఙ్గధరపద్ధతిలో—"నిరవద్యాని పద్యాని యది నాట్యస్య కాక్షతిః। భిక్షుకక్షాపనిక్షిప్తః కిమిక్షుర్నీరసో భవేత్॥" అనియొకపద్యమును గదాధరభట్టుని రసికజీవనములో—

† "కిం చంద్రమాః ప్రత్యుపకారలిప్సయా।
కరోతి గోభిః కుముదావబోధనం।

‡ వాల్మీకిమూలముగావచ్చి భవభూతిచేఁబెంచఁబడిన వాణినే తక్కుంగలకవులందఱుననుసరించుచుండిరి.

† చంద్రుఁడు ప్రత్యుపకారమునుగోరి కలువలకు వికాసమొసంగుచుండెనా? లేదు. పరోపకారమునందే తమజీవితమును వినియోగించుటయనునది గొప్పవారికి స్వభావము.

స్వభావ ఏవోన్నతచేతసాం సతాం।
పరోపకారవ్యసనంహి జీవితం॥”

అనియొకపద్యమును గనుపడుటచే నితఁడురచించిన మఱియొక గ్రంథముగలదేమోయని కొందఱనుమానించుచున్నారుగాని, దానిపేరయిన లోకమందింతవఱకుఁ దెలియఁబడకపోవుటచేతను బై పద్యములు చాటుపద్యములవలెనుండుటచేతను నట్టిగ్రంథమొకటిగలదని చెప్పసాహసింపఁజాలను.

పైమూఁడునాటకంబులలోఁగూడ నొకదానిలోని పద్యములు వచనములు నింకొకదానిలో సమానముగాను గొంచెముమార్పులతోను వేఱువేఱుసందర్భంబుల నన్నియంకములందును సామాన్యముగా నుండుటచే నేదిముందురచింపఁబడెనోయని యనుమానము గలుగుచున్నదిగాని యుత్తరరామచరితము మూఁడవదియను నిర్వివాదాంశమునకుఁబోక మహావీరచరితము మొదటిదియనుకొందఱి యభిప్రాయమునకు భిన్నముగా మాలతీమాధవము మొదటిదనివిశ్వసింతము. ఇదిప్రథమప్రయత్నమగుటచేత నేకాఁబోలు సమకాలికజనరంజకంబగునోకాదో యనుసంకోచంబు సూచించునట్లుగా వ్యాజవినయంబుదోఁప నీక్రిందిపద్యమీనాటకంబుననే వ్రాయుటయు దీనిప్రథమత్వమును స్థిరీకరించుచున్నది.

* “యేనామ కేచిదిహనః ప్రథయంత్యవజ్ఞాం।
జానంతి తే కిమపి తాన్ప్రతి నైష యత్నః।
ఉత్పత్స్యతే మమతు కోఽపి సమానధర్మా।
కాలోహ్యయం నిరవధి ర్విపులాచ పృథ్వీ॥”

* ఎవరునన్ను నిరసింతురో యట్టి బ్రహ్మజ్ఞానులకొఱకుఁగాదీ ప్రయత్నము. నాకుఁదగినవాఁడు ముందుపుట్టఁగలఁడు. కాలమా? నిరవధియైనది. భూతలమా? విశాలమయినది.

మాలతీమాధవము పదియంకములనాటకము. దీనినే ప్రకరణమందురు. ఇందలికథమిక్కిలి మనోరంజకంబుగా శృంగారరసప్రధానంబుగాఁ బ్రదర్శనయోగ్యంబుగా లోకనీతిదాయకంబుగా నవనవోన్మేషప్రతిభాచాతుర్యంబునఁ గల్పింపఁబడినది.

విదర్భరాజుమంత్రి యగుదేవరాతుఁడును బద్మావతీరాజుమంత్రి యగుభూరివసువును గామందకియనుసన్న్యాసినియు నొకగురువునొద్ద విద్యనేర్చిరి. కథాసందర్భంబును బాత్రసంభాషణంబును బట్టిచూడ వీరు మువ్వురు బ్రాహ్మణజాతివారని తెలియుచున్నది. విద్యాభ్యాసకాలంబున నామంత్రులిరువురు “మనము పరస్పరమపత్యసంబంధము చేసికొనవలయు” నని ప్రతిజ్ఞయొనరించుకొనిరి. పిదపఁగొంతకాలంబునకు దేవరాతుఁడు తనపుత్రునాన్వీక్షకీవిద్య నేర్చుకొనుటకుఁ బద్మావతికిఁ బంపెను. ఆసమయంబుననే పద్మావతీరాజు తననర్మసచివుఁడగు నందనునకు మాలతీయవలయునని మంత్రియగు భూరివసువునుగోరుచుండెను. ఇట్లుండ మాధవుని సౌందర్యాది సుగుణగణంబును మాలతీమాధవుల పరస్పరానురాగంబును రహస్యంబుగనెఱింగిన భూరివసువు పైకేమియు నెఱుంగనివానివలెనుండి మాలతీమాధవులకుఁ జౌర్యవివాహము జరిగింపవలయునని కామందకిని బ్రోత్సాహపఱిచెను.

కామందకి వారిపరస్పరానురాగంబునకుఁ దగినప్రయత్నములు చేయుచుండెను. మాధవునిరూపంబును మాలతిచిత్రఫలకంబున వ్రాయుట, మదనోద్యానవిహారము, పరస్పరప్రేమగలిగిన పరిచారకులగు మందారికాకలహంసలు వీరికన్యోన్యవార్తలఁ దెలుపుట, ప్రియస్నేహితుఁడగు మకరందుఁడు మాధవునకనుకూలవర్తియైయుండుట, మాలతీమాధవుల వకులమాలాచిత్రఫలకవినిమయము, పరస్పరవిరహతాపమునను నివిచక్రగాఁగల్పింపఁబడెను. పిదప నఘోరకంటుఁడు మాలతినపహరించి దేవత

కుబలియీయ నెంచుచు, మహామాంసవిక్రయమున కచటి కేగినమాధవుఁడు దాని నెఱింగి యా కాపాలికుని జంపుట, యంతఁ గపాలకుండలయను నాతని శిష్యురాలు మాలతి నెత్తికొనిపోవుట, మాధవుఁ డందులకు విచారించుచు నడవుల కేగుట, మాలతి దొరకుట, వారిపరిణయము ననుకథాభాగముతో నీనాటకము శుభాంతముగా సమాప్తమగును.

నాటకవిశేషములు—ఆత్మహత్యావిషయమై జాతిగుణశీలాదుల కనుగుణంబుగా మహామాంసవిక్రయ మనునద్భుతోపాయమును నితఁడే కాక యింకెవ్వరును గల్పించియుండలేదు. మహామాంసమనఁగా “నిష్కపటమైనదియు శస్త్రనిఘాతముగానిదియుఁ బురుషదేహమునుండి తీయఁబడినదియు” ననియర్థము. మఱియు మాలతి కామందకికి వశ్యురాలగుట నుగూర్చివర్ణించిన—

* “వ్రజతి విరహే వైచిత్త్ర్యం నః ప్రసీదతి సన్నిధౌ।
రహసి రమతే ప్రీత్యా వాచం దదాత్యనువర్తతే।
గమనసమయే కంఠే లగ్నా నిరుధ్య నిరుధ్య మాం।
సపది శపథైః ప్రత్యావృత్తిం ప్రణమ్య చ యాచతే॥”

అనుశ్లోకంబున మాతికావశీభూతనాయికాలక్షణంబు స్వభావానుగుణంబుగా వర్ణింపఁబడినది. మాధవుఁడు కాపాలికునితోఁ జెప్పినయీ క్రిందిపద్యము మాలతీసౌందర్యవర్ణనాగర్భితంబగు కరుణరసంబును దెల్పుచు నెంతయు శ్రావ్యము గానున్నది.

* నేను విడిచినపుడు కలఁతపడును. దగ్గఱనున్నయెడ నెమ్మదిగానుండును. ఏకాంతమునఁ జక్కఁగా మాటాడుచున్నది. ప్రేమతోఁ బ్రత్యుత్తరమిచ్చుచున్నది. అన్నివిధముల నుపచారము చేయుచున్నది. నేను బయలుదేరునపుడు మెడపట్టుకొని యాపి యొట్లుపెట్టించుకొని మ్రొక్కి నేనుదిరిగివచ్చుటను గోరుచున్నది.

§ “అపారం సంసారం పరిముషితరత్నం త్రిభువనం।
నిరాలోకం లోకం మరణశరణం బాంధవజనం।
అదర్పం కందర్పం జననయననిర్మాణమఫలం।
జగజ్జీర్ణారణ్యం కథమసి విధాతుం వ్యవసితః॥”

మఱియు భవభూతికాలంబున నతిదుష్టంబగు కాపాలికమతంబును నరబలియు నభివృద్ధిలోనున్నవని తెలియుచున్నది. మఱియు మేఘసందేశకావ్యంబున యక్షుఁడు మేఘునిఁ బ్రార్థించినట్లుగా మాధవుఁడు “మాలతినిజూచినయెడల నామెకు నాయవస్థను దెల్పు” మని మేఘునిఁ బ్రార్థించుసందర్భంబున మందాక్రాంతాఛందోబద్ధంబగు—

† “దైవాత్పశ్యేర్జగతి విచరన్ మత్ప్రియాం మాలతీం చే।
దాశ్వాస్యాదౌ తదనుకథయేర్మాలతీయామవస్థాం।
ఆశాతంతుర్న చ కథయతాత్యంతముచ్ఛేదనీయః।
ప్రాణత్రాణం కథమపి కరోత్యాయతాక్ష్యాస్సఏకః॥”

అనునీపద్యము భవభూతి సగౌరవంబుగాఁ గాళిదాసకవితాచ్ఛాయ ననుసరించినట్లు తెల్పుచున్నది.

పూర్వోత్తరసందర్భవిరోధంబును బాత్రప్రయోగభంగంబును లేకుండ నాటక మొక్కవిధముగా నీతిదాయకముగానున్నది. మాధవునియె

§ ఈసుందరిని హింసించి సంసారంబు నసారంబుగాను, ముజ్జగంబును రత్నములేనిదిగాను, లోకమును దృష్టిలేనిదిగాను, మన్మథుని గర్వహీనునిగాను, జననేత్రనిర్మాణమును నిష్ఫలముగాను, జగంబును జీర్ణాటవిగాను నెట్లు చేయఁదలంచితివి?

† ఓ మేఘుడా! నీవుతిరుగుచు దైవవశమున నాప్రియురాలగు మాలతిని జూచితివేని ముందుగా నామెనూఱడించి పిదప నాయవస్థను జెప్పుము. కాని నాయాశయనుదారమును మాత్రము బొత్తిగాఁ ద్రెంపివేయకుము. ఆమెకదియొకటియే ప్రాణరక్షణమగుచున్నది.

డు మాలతికిని మకరందమనియెడ మదయంతికకు ననురాగంబెన్నఁడువికల
ముకాలేదు. తనప్రయత్నంబున కెన్నియభ్యంతరములు వచ్చినను గామం
దకి వేనుదీయక తనపట్టునిర్వహించెను. ప్రాజ్ఞులగువారు యుక్తవిషయం
బులఁబట్టువిడుతురనుటకు మొదట విపరీతబుద్ధిగలిగిన రాజనందనులు చివ
రకాయుద్వాహంబుల మంచిబుద్ధితోనంగీకరించిరి. ఈనాటకకాలంబునఁ
గూడ రాజులయొక్క బ్రాహ్మణులే మంత్రులుగా నుండిరనుట నిక్కము.
ఏమనఁ? భూరివసు దేవరాతులు బ్రాహ్మణజాతికిందగినట్లు గురుకులవాసము
చేసిన శిష్యులై రాజనీతి నెఱింగిన మంత్రులై వర్ణింపఁబడుటయు రాజు
లతోసంబంధబాంధవ్యములుగలవారని వర్ణింపఁబడకపోవుటయు క్షత్రియ
చిహ్నవస్త్రాదిపదవాచ్యులు కాకపోవుటయు, నఘోరఘంటుఁడు దేవరా
తునిపుత్రుఁడగు మాధవుని "అరే బ్రాహ్మణడింభ" యనిసంబోధించుట
యు మొదలుగాఁగల వర్ణనంబులెల్లఁ బూర్వోక్తంబును స్థిరపఱచుచు న
న్నాటకంబున నాయికానాయకులగు మాలతీమాధవులు బ్రాహ్మణులని
తెలుపుచున్నవి. మఱియు నీనాటకమంతయు విమర్శింపఁగా భవభూతి
కాలంబున స్త్రీలు విద్యావతులై శిల్పకలాది చిత్రవిద్యలనేర్చుచుండిరని
యుఁ ప్రాజ్ఞలగుటచే సత్యప్రేమగలవారై తమకనుకూలురగు వరులవ
రించుచుండిరనియు బ్రాహ్మణులలోఁ గూడ రజస్వలావివాహముగలదని
యుఁ దెలియుచున్నది. కన్నెలకుఁ బతివరణంబున స్వాతంత్ర్యముగలదను
గొప్పనీతిని బాల్యవివాహములపాలై దుఃఖభాజనులుగాక వధూవరులొ
కరిగుణసంపదనొకరెఱుఁగునంతవఱకు వివాహితులుగాకుండిరను మంచి
యాచారమును మనకీనాటకము బోధించుటకంటె మహోపకారమే
మున్నది? ఇట్లు చెప్పుటచేఁ గన్నియలు జనకులనతిక్రమించి స్వయముగాఁ
గావలసిన వరులవరించుచుండిరనికాని, లజ్జ పరిత్యాగము చేసి పరపురుషు
లతో సంభాషించుచు రచ్చకొట్టములకేఁగుచుండిరనికాని తెలిసికొనరా

దు. ఇప్పటివలెనే స్త్రీలకేకాంతస్థితియు నస్వాతంత్ర్యమునుగలవుగాని యిం
తనిర్ఘృణముగా బాల్యవివాహములుగాని, నిర్బంధవివాహములుగాని లే
వనినాయభిప్రాయము మఱియు నాఱవయంకమునందు వర్ణింపఁబడిన తె
ల్లపట్టుబట్టలు పైఁటకుపయోగించు రంగుబట్టలు పూలదండలు మొదలుగాఁ
గల యనురాగరసజనకంబగు వైవాహిక నేపథ్యము భవభూతికాలంబున
మనదేశము మంచినాగరికత ననుభవించినట్లు చెప్పుచున్నది.

ఈమహాకవి రెండవకృతి మహావీరచరితము. ఇది శ్రీరాముఁడు
విశ్వామిత్రయజ్ఞసంరక్షణమునకేగుట మొదలుగా రావణవధానంతరము
రామునిపట్టాభిషేకమగునంతవఱకును గలరామాయణకథను దెల్పునట్టి
యేడంకములనాటకము. ఇందువీరరసముప్రధానము. మహావీరుఁడనఁగా
నతిపరాక్రమశాలియగు రాముఁడనియర్థము.

ఇందలి భాగీరథీపరివేష్టితంబగు చిత్రకూటము, గోదావరీతీరమంద
లి పంచవటి, కావేరీవలయితంబగు మలయగిరి, పంపాసమీపస్థమగు ఋ
ష్యమూకము ననునీనదీస్థలీభాగంబులవర్ణనంబు సరిగానుత్తరదిక్కునుండి
దక్షిణదిక్కునకుఁబోవు రామునిగమనంబును దెల్పుచు నిప్పటిహిందూదే
శపటమునకనుగుణముగానున్నది. ఈమలయగిరియే యిపుడు నీలగిరియని
పిలువఁబడుచున్నది. మఱియు రాముని యాగమనమును వ్యోమయాన
రూపంబుగవర్ణించుచు భవభూతి కావేరీనదికిఁ బుట్టినిల్లయి ద్రవిడభాష
లోఁ గొడగనిపిలువఁబడుచు మిక్కిలియెత్తయిన సహ్యపర్వతంబును దా
నినతిక్రమించివచ్చు నార్యావర్తభూమిని వర్ణించి దేశస్థితిజ్ఞానమును బ్రక
టించెను.

ఈకవిశిఖామణికృతులలో నుత్తరరామచరిత్రముకడపటిది. శ్రీ
రామపట్టాభిషేకానంతరకథను దెల్పునదగుటచేతను మహావీరచరిత్రముఁ
దరువాత వ్రాసినదగుటచేతను గవి దీనికీపేరు పెట్టియుండును. అయినను

రామచరితనాటకములలో నెల్లనిది యుత్తమమయినదని యుత్తరశబ్దమునకు శ్రేష్ఠార్థకత్వమును మనముగల్పించుకొనిన బాగుగానుండును. ఇది కరుణరసప్రధానమయిన యేడంకములనాటకము. భవభూతి వాల్మీకిమహార్షికృతమగు నుత్తరకాండములోని ముఖ్యపాత్రలమాత్రము దీసికొని తన ప్రౌఢకవితాచాతుర్యంబును బ్రతిభావైశద్యంబునుపయోగించి కల్పించి కథాసన్నివేశము నేర్పఱచెను. అత్యుత్తమకథాగ్రథితంబును మృదుమధురపదలలితంబును బ్రతిరంగసభారంజకంబునయి మూర్ఖజనహృదయపాషాణంబునైన నవనీతంబుగాఁజేయుచు దర్శకులకుఁదన్మయత్వంబుగల్పించు నీనాటకరాజంబుఁబోలినది ప్రాచీనరూపకంబులలో వేఱొండులేదని "ఉత్తరే రామచరితే భవభూతిర్విశిష్యతే" యనులోకోక్తి ప్రసిద్ధమై యుండఁగా నేనుమరల వ్రాయనక్కఱలేదు. ఏతాదృశనిరుపమానరూపకంబు రచించినభవభూతికూడ "ఏగతిరచియించిరేని సమకాలమువారలు మెచ్చరేకదా" యనిపింగళసూరకవిచెప్పినట్లుగాఁ దనకాలంబున నసహనశీలు రగుకుకవులమూలముగాఁ దననాటకంబులకుఁ బ్రసిద్ధిలేమిం గాఁబోలు నటసూత్రధారసంభాషణరూపకంబుగా సీతాపవాదంబు సూచించునట్లుగా—

* "సర్వథా వ్యవహర్తవ్యం కుతోహ్యవచనీయతా।
యథా స్త్రీణాం తథా వాచాం సాధుత్వే దుర్జనోజనః॥"

అనితనసంకోచంబును నిరంకుశకవితాప్రాశస్త్యంబును బ్రౌఢముగా వెలిపుచ్చెను. కాని యేనాటకశిరోభూషణంబు భవభూతికృతంబు

* పలుతెఱంగుల వ్యవహరింపంగవలయుఁ। దప్పులేకుండుటెట్లని చెప్పనగును।
మగువలకుఁబోలె వాక్కులమంచితనము। నందులోకంబు దుర్జనమగునుజుమ్మి॥
(ఇందుదాహరింపఁబడి తాత్పర్యసంగ్రహము వ్రాయఁబడిన శ్లోకంబులకు సరియయిన నా తెలుఁగుపద్యములుచూడనగును).

లనుటంజేసి తొలిరెండునాటకంబులఁ జదివింపఁజేయునదియేకాక యెప్పటికప్పుడు నవనవోన్మేషసారస్యంబుఁ గురిపించుచు నైహికకాములగు మానవుల యాంతరంగిక సుఖదుఃఖవికారంబులఁబ్రదర్శించి యాముష్మికంబు నమకూర్చుతత్త్వదర్శనంబగునో యీయీ యుత్తరరామచరిత్రంబును జదివితీఱవలయునుగాని వేనోళ్ళబొగడినం దనివితీఱదు.

ఈనాటకమంతయు సీతనిండుచూలాలగుటమొదలుగాఁ గుశలవులు ద్వాదశాబ్దంబులవారై తలిదండ్రులఁ గలిసికొనినంతవఱకు నైన పండ్రెండువత్సరంబులలోని విచిత్రకథను దెల్పుచున్నది. ఈకథాభివేశంబు సర్వజనసామాన్యంబుగాదుగావున ముందుగాఁ గథాసంగ్రహంబు వ్రాసి పిదప విమర్శనంబునకుఁ గడంగెదను.

శ్రీరామపట్టాభిషేకోత్సవమునకరుదెంచిన జనకచక్రవర్తి మరల మిథిలకరుగఁ దండ్రినెడఁబాసినందులకు విచారించుచున్న సీతను రాముఁ డూఱడించుచుండెను. ఆసమయంబున నష్టావక్రమహర్షివచ్చి కౌసల్యాదులతో ఋష్యశృంగసత్రయాగమునకేగిన వసిష్ఠమహాముని చెప్పిన యాశీర్వచనంబులను రాజకార్యాలోచనంబులనుదెల్పెను. అంతసీతకానందముఁగలిగింపఁ జిత్రింపఁజేసిన పూర్వరామాయణకథయొక్క చిత్తరువును జూడరావచ్చునని లక్ష్మణుండువచ్చి విన్నవించెను. పిదప రామలక్ష్మణులు సాభిజ్ఞానంబుగ సీతకుఁజిత్రవృత్తాంతముఁదెల్పుచుండ సీత మరల భాగీరథిని జూడవలయుననికోరెను. రాముఁడరదము రావింపుమని సౌమిత్రిం బంపెను. జానకియు నిండుచూలాలగుటచే నలసియొకగదిలో రామునిబుజముపై నిద్రించెను. అప్పుడు దుర్ముఖుఁడను నంతఃపురసంచారివచ్చి వైదేహీవిషయమగు లోకాపవాదంబును రామునకుఁదెల్ప నతండుమిక్కిలిశోకించి సీతాపరిత్యాగంబునిశ్చయించుకొని యామెనువిడిచిపోయెను. తరువాత సౌమిత్రివచ్చి సీతను రథమెక్కించి తీసికొనిపోయి యర

ణ్యంబునవిడిచివచ్చెను. అంతఁగర్భాంతర్వర్తినియగుమైథిలి దిక్కుమాలినదై ప్రసవవేదనసహింపఁజాలక గంగలోదిగెను. అంతగంగావసుంధరలు సీతను నీటిలోఁగన్నబిడ్డలనుదీసి సీతనుదమయొద్దనుంచుకొని యాశిశువుల వాల్మీకికినొప్పగించిరి. ఆతండును వారికిసకలవిద్యల నేర్పుచుఁ బెంచుచుండెను. ఇట్లుండ హిరణ్మయసీతనుగూడి యశ్వమేధంబొనరింప యత్నించు శ్రీరాముఁడు లక్ష్మణపుత్రుం డగుచంద్రకేతువును ససైన్యముగా గుఱ్ఱముతోఁబంపి తానునొకబ్రాహ్మణపుత్రుని యధర్మాచరణంబునకుఁ గారణమగు శూద్రమునితపస్సువిని దండకారణ్యంబునకు రథారూఢుండైవచ్చి యాశంబూకుని సంహరించెను. అంతఁబూర్వమరణ్యావాసంబున సీతకుఁజెలికత్తెయగు వాసంతి రామునిఁజూచి సీతావియోగంబునకు దుఃఖించి పూర్వముభార్యతోఁగూడఁ దిరిగినప్రదేశంబులనాతనికిఁ జూపుచుండెను. ఈవృత్తాంతమువిని భాగీరథి „సీతావియోగదుఃఖితుండగురాఘవునకీవనవిహారముప్రమాదకర" మనియెంచితమసయనుయోగినితోజానకి నచ్చటకుఁబంపెను. కాని సీతయు నామెసంభాషణంబును రామునకుఁగనఁబడమ వినఁబడమ. రాముఁడు నాతనిసంభాషణంబును సీతకుఁగనఁబడును వినఁబడును. అంతరఘుపుంగవుఁడాయయి భాగంబులు చూచుచు సీతను స్మరించుచు మాటిమాటికి మూర్ఛిల్లుచు సీతవచ్చిస్పృశింపలేచుచు సీత యేతన్ను నిజముగాఁ దాఁకెనదనియుప్పొంగును మరల నొడలెఱుంగకుండును. ఇట్టిదర్శనస్పర్శనంబుల సవిచారసంతోషులగు సీతారాములయభినయంబెంతసభారంజకంబుగానుండునో చూచియానందింపవలెను. ఇట్లు వారందఱు గొంతసేపుండి యథాపూర్వంబుగా నేగిరి. ఇదిట్లుండ జనకచక్రవర్తి పుత్రికాదుఃఖంబునోర్వఁజాలక రాజ్యంబు పరిత్యజించి భూప్రదక్షిణంబొనరించుచు వాల్మీకియాశ్రమంబునకువచ్చెను. సీతయవస్థను వినిన వసిష్ఠుండు నయోధ్యకుఁబోవనిచ్చగింపక యరుంధతీ కౌసల్యా కైకే

యగు సుమిత్రలతో నచ్చటకేవచ్చెను. వీరందఱు లవునిఁజూచి సీతాపుత్రునిగా నెఱింగి దుఃఖించుచుండిరి. ఆసమయంబుననే రామునియజ్ఞతురగము రాఁగా లవుఁడుదానిని గట్టించెను. చంద్రకేతువువచ్చి యశ్వమునకై లవునితోఁబోరాడును. ఇందలివీరిసంభాషణంబుశ్రవణానందకరంబైయుండును. అంతదండకారణ్యమునుండి వెడలివచ్చిన రాముఁడు వీరియుద్ధమునువిని యిటకువచ్చి సంగరమునివారించెను. అంతభరతాశ్రమంబున నచ్చరలచే రామనాటకమాడింపనేగిన కుశుఁడు సంగరంబువినివచ్చి గర్వించుచుండఁదమ్ముఁడు శ్రీరామవృత్తాంతముచెప్పి శాంతపఱిచెను. తనపుత్రులేమోయని పూర్వపక్షసిద్ధాంతములొనరించుకొనురామునకును దండ్రియనియెఱుంగని కుశలవులకును జరిగినసంభాషణంబు వినితీఱవలెను. అంత శ్రీరాముఁడాయా యానవాళ్ళంబట్టి వారిని దనపుత్రులుగా నెఱిఁగి విచారించుచుండ వసిష్ఠాదులు రామునిఁజూడవచ్చిరి. వాల్మీకియు సీతనువిడిచినవెనుక జరిగినవృత్తాంతము నాటకరూపంబుగఁ దెలిపి సర్వజగంబునకు సీతారాములయెడ భక్తిగలిగించెను. అరుంధతియు సీతను బుత్రులతో శ్రీరామునకొప్పగించెను. ఇట్లు శుభాంతముగా నాటకము సమాప్తమగును.

ఇఁకఁ గృతివిమర్శనంబునఁ గవితావిశేషంబుల నెఱింగించెదను.

౧ వ యంకము. వసిష్ఠునియాశీర్వచనంబును వినిన శ్రీరాముఁడు సీతతోఁజెప్పినట్లుండిన—

* „లౌకికానాంహి సాధూనామర్థం వాగనువర్తతే।
ఋషీణాం పునరాద్యానాం వాచమర్థోఽనుధావతి॥"

---

* సద్గుణులు లౌకికులునగు సాధుజనుల।
నుడులర్థంబు వెనువెంటనడచుచుండు।
ననఘులాద్యులునగు మహామునులపలుకు।
పలుకువెనువెంట నర్థంబు పరుగులెత్తు॥

యనుపద్యమైహికాముష్మికజ్ఞానులవాక్ఛుద్ధితారతమ్యముం దెల్పుచు నుత్తమభావగర్భితంబై యలరారుచున్నది. మఱియు వసిష్ఠుఁడు శ్రీరామునకు వర్తమానించిన—

§ "జామాతృయజ్ఞేన వయం నిరుద్ధా।
త్వం బాలఏవాసి నవంచ రాజ్యం।
యుక్తః ప్రజానామనురంజనేస్యా।
స్తస్మాద్యశో యత్పరమం ధనం వః॥"

అనుశ్లోకము రాజనీతిసారభూయిష్ఠంబై భవభూతి యశోవర్మాదులయాస్థానంబునను న్నట్లు చాటిచెప్పుచున్నది.

ఈమహాకవి పూర్వనాటకంబులలో నెందును నదృష్టచరంబగు చిత్రప్రదర్శనంబను నూతనమార్గంబు నీనాటకంబునఁ ద్రొక్కెను. అయ్యది పూర్వరామాయణకథాసంగ్రహాన్వితకంబై యయ్యయిపట్ల శృంగారవీరకరుణాద్భుతరసంబుల సభాపంజకంబగు సంగతకసూత్రమై సప్తమాంకంబునకుమూలమై ప్రతివస్తురసప్రథమాంకంబు నలంకరించుచున్నది. ఈభాగంబు సాంతంబుగాఁ జదివినఁగాని స్థాలీపులాకన్యాయంబుగ విమర్శించినంతమాత్రంబున మనోరంజకంబుగాదు. గోదావరీతీరమందలి తమరహస్యవర్తనములఁ దలంచుచుంటివాయని సీతను రాముఁడడుగుసందర్భంబుననున్న, † "కిమపి కిమపి మందం మందమాసత్తియోగా దవిరళితకపోలం జల్పతోరక్రమేణ। అశిథిలపరిరంభవ్యాపృతైకైకదోష్ణో

§ మేమల్లుని యజ్ఞములోనున్నాము. నీవు చిన్నవాఁడవు పెద్దలయాచారము ననుసరించి ప్రజానురాగంబునకుఁ బ్రయత్నింపుము.

† ఓప్రేయసీ! మనము బుజములు కలిపికొని గట్టిగాఁ గౌఁగిలించుకొని పరుండి యత్యనురాగంబున నేమేమో చెప్పుకొనుచుండగా రాత్రి తెలియకుండగా వెళ్ళిపోయినదిగదా?

రవిదితగతయామా రాత్రిరేవ వ్యరంసీత్॥" అనుపద్యమందలి స్వభావవర్ణితంబగు ననుకూలదాంపత్యానురాగరసమనుభవైకవేద్యముగాని వచనైకగోచరముగాదు. తనబుజముపై నిద్రించి పలవరించు జానకింగని శ్రీరాముఁడు దాంపత్యమున కవిచ్ఛిన్నసౌఖ్యముం గోరుచు వర్ణించిన,

‡ "అద్వైతం సుఖదుఃఖయోరనుగతం సర్వాస్వవస్థాసుయ
ద్విశ్రామో హృదయస్య యత్ర జరసా యస్మిన్నహార్యోరసః।
కాలేనావరణాత్యయాత్పరిణతే యత్ప్రేమసారే స్థితం।
భద్రం తస్య సుమానుషస్య కథమప్యేకంహి తత్ప్రాప్యతే॥"

అనుశ్లోకంబాత్మైకత్వవిజ్ఞానము బోధించుచు భవభూతియొక్క యద్వైతమతపారంగతత్వముం బ్రకటించుచున్నది. దుర్ముఖునివలన సీతాపవాదంబును విని దుఃఖించుచుండు ముని హృదయావస్థను వర్ణించు నాకవివరునకే చెల్లునుగాని మనమిట్టిదని మరల వ్రాయఁజాలము. బ్రహ్మవిద్యపఠించు నాత్రేయివర్ణనముగూడ మాలతీమాధవవిమర్శనములోఁ జెప్పినట్లుగా నీకవిరాజుకాలమందలి స్త్రీవిద్యాప్రాచుర్యముం దెల్పుచున్నది.

శ్రీరామాయణకావ్యరచనకుముందుగా వాల్మీకిమహర్షి యాకస్మికప్రతిభావిశేషంబున నుచ్చరించిన "[1] మానిషాద! ప్రతిష్ఠాం త్వమగమశ్శాశ్వతీస్సమాః। యత్క్రౌంచమిథునాదేకమవధీః కామమోహితం॥" మ్మను శ్లోకమును ననువాదించి దానింగూర్చి "[2] ఛిన్నామ్నాయాదన్యత్ర నూతనశ్ఛందసామవతార" యనియు "[3] అథ భగవాన్ ప్రాచేతసః ప్ర

‡ సకలావస్థలయందును సుఖదుఃఖంబులను మీసలితననుసందును నైక్యంబున ననురాగంబుగలిగియుండు దాంపత్యమునకు భద్రముగలుగుఁగాక.

[1] ఓనిషాద! క్రౌంచమిథునములలో నొకదానిని జంపితివిగావున నీవు చిరకాలము బ్రతుకవు, [2] వేదములకుఁదరువాత ఛందస్సుల నూతనజననము చిత్రముగానున్నది. [3] వాల్మీకిమహర్షి భూలోకంబున మొదటిదగు రామాయణకావ్యమురచించెను.

థమం మనుష్యేషు శబ్దబ్రహ్మణస్తాదృశం వివర్తమితిహాసం రామాయణం ప్రణినాయ" యనియువర్ణించుటచే సంస్కృతభాషలో రామాయణమే ఛందోబద్ధంబగు నాదికావ్య మనుమహాకవి భవభూతినమ్మకమే మనకు మార్గదర్శకముగానున్నది.

ఏవి సభ్యులహృదయంబుల నాకర్షించు నట్టి పూర్వరామాయణ కథాభాగంబులనుద్ఘాటించుచు, గోదావరి, పంచవటి, ప్రస్రవణము మొదలుగాఁగలవాని మిక్కిలివర్ణించుటచూడ భవభూతి పోలవరము మొదలు భద్రాచలమువఱకుఁగల గోదావరీతీరకాననప్రదేశంబుల స్వయముగాఁ జూచి యానందించినవాఁడని తోఁచుచున్నది.

శంబూకవధార్థము జనస్థానంబునకేతెంచిన శ్రీరాముఁడు పంచవటిదర్శింపవచ్చుటయు నాసమయంబుననే సీత తమసతోఁగూడఁ దనకుమారులకు ద్వాదశవత్సరపూర్తియగుట సూర్యునారాధింప నచ్చటికే వచ్చుటయు రామునిఁజూచి యాతనిమాటలువిని సీతదుఃఖించుటయు నామె చేతితో స్పృశింపనానందించి యామెకనుపడమికి రాఘవుఁడు వగచుటయు ననుకథాభాగంబు మిక్కిలి ప్రౌఢముగాఁ గల్పింపఁబడినది. ఈ సందర్భంబునఁ బూర్వము మైథిలి పెంచిన గజమృగమయూరవృత్తాంతములవర్ణనంబు సహజముగానున్నది. ఇందు సీతారాముల పరిదేవనంబు భవభూతి యనుభవసిద్ధంబుగావర్ణించినాఁడాయన నంతస్స్వాభావికంబుగా నధికవిచారవంతుల హృదయావస్థం దెలుప నుదాహరణంబుగా నున్నది. మఱియు మూడవయంకముదివరనున్న—

* "ఏకోరసః కరుణఏవ నిమిత్తభేదా।
ద్భిన్నః పృథక్ పృథగివాశ్రయతే వివర్తాన్।

* నీరొకటియే సుడి, బుడగ, మొదలుగాఁగల వికారములను బొందినట్లుగాఁ గరుణరసమొకటియే నిమిత్తభేదమువలన వేఱువేఱురూపములఁజెందును.

ఆవర్తబుద్బుదతరంగమయాన్వికారా।
నంభోయథా సలిలమేవహి తత్సమస్తం॥"

అనుశ్లోకము జానకీరాఘవసమాగమ వృత్తాంతమున కనురూపముగానుండుటయేకాక నాటకంబునకు వీరశృంగారములలోనేదైన నొకరసము ప్రధానముగానుండవలయు ననినభరతనాట్యశాస్త్రమునకు విరుద్ధముగా నున్నయీనాటకమందలి కరుణరసంబును సాధించుచు "శృంగారఏకఏవరస" యనుశృంగారప్రకాశకారాదిమతంబు ఖండించుచు రాగివిరాగిసాధారణం బగుకరుణరసమే సర్వరసప్రకృతియని నిర్ధారణచేయుచుఁ గావ్యనాటకలక్షణంబుల భవభూతికిం గలస్వాతంత్ర్యమును ఘోషించుచున్నది.

ఇఁక నాల్గవయంకము మొదలుగా నాటకాంతమువఱకుఁగల కథ వాల్మీకియాశ్రమమున జరిగినట్లున్నది. విష్కంభకునకు బదులుగా సౌధాతకి యనువాల్మీకిశిష్యుని ప్రవేశము చతుర్థాంకమునఁగలదు. మఱియునీయంకముత్తమస్త్రీపురుషపాత్రప్రవేశంబై రాజమర్యాదలను, దపఃప్రభావంబును, మహారాజకాంతలసుగుణసంపదను, దెల్పుచు నశాంతకరుణరసమొలికించుచు లోకంబునకు నీతిదాయకముగానున్నది. ఇందొకచోఁ గౌసల్యావిషయకంబుగా "పురంధ్రీణాం చిత్తం కుసుమసుకుమారం హి భవతి" యనియు నింకొకచో సీతావిషయకంబుగా "గుణాఃపూజాస్థానం గుణిషు నచ లింగం నచ వయః" అనియు స్త్రీసామాన్యంబుగా నర్థాంతరన్యాసములు చెప్పుటచేతను మాలతీమాధవమందలి స్త్రీపాత్రప్రజ్ఞావిశేషవర్ణనంబుచేతనుగూడ భవభూతి కవిసామాన్యులవలె స్త్రీజాతిమాత్రనిందకుఁడు కాఁడు సరిగదా గుణదోషవిమర్శనంబుగల స్త్రీపక్షపాతియని తోఁచుచున్నది.

జనకాదులసమీపించునపుడు లవుని సంభాషణంబు రాజలక్షణం

బులకనుగుణంబుగా గంభీరంబునుదారంబును బాల్యచిహ్నమునకనురూపంబుగా హృదయాహ్లాదకరంబు యుక్తియుక్తంబునై యశ్వరక్షకుల మాటలు వినునపుడు క్షత్త్రధర్మంబున కనుసరణంబుగా సధైర్యశౌర్యంబునైయాపాత్రమున కెంతయుం దగియున్నది.

ఒకనిఁజూచి యొకఁడు మనంబున నానందించుచు నొకనినొకఁడు పొగడుకొను రామలక్ష్మణకుమారు లగులవచంద్రకేతువుల సంభాషణంబున హృద్యంబై వీరకరుణరసమిశ్రం బైనయీపంచమాంక మీనాటక కల్పభూజంబునకు ఫలకల్పంబుగానున్నది. లవునిఁజూచివిచారించు సుమంత్రునిమాటయగు—

* " మనోరథస్య యద్బీజం తద్దైవేనాదితో హృతం।
లతాయాం పూర్వలూనాయాం ప్రసవస్యోద్భవః కుతః॥ "

అనునది సాభిప్రాయమై నిష్కారణసీతాపరిత్యాగమందలి విచారముం బ్రకటించుచు రామాదులు సీతావిషయకవార్త యెఱుంగమిం దెల్పుచు నర్థగౌరవముగానున్నది. మఱియు రామపరశురాములంగూర్చి లవునియెత్తిపొడుపుమాటలగు—

" [1] సిద్ధం హ్యేతద్వాచి వీర్యం ద్విజానాం।
బాహ్వోర్వీర్యం యత్తు తత్ క్షత్రియాణాం।
శస్త్రగ్రాహీ బ్రాహ్మణో జామదగ్న్యః।
తస్మిన్ దాంతే కాస్తుతిస్తస్య రాజ్ఞః॥ "

* హృదయమా! నీకోరికకు బీజమగు సీతను దైవము మొదటనే హరించెను. మొదలుతెగిన తీఁగకు మొగ్గలుపుట్టునా?

[1] విప్రులకు వాక్కునను రాజులకు భుజములందు వీర్యము సిద్ధము. పరశురాముఁడు శస్త్రముపట్టిన బ్రాహ్మణుఁడు. అతనిజయించినాఁడని రామున కేమిగొప్ప?

" [2] వృద్ధాస్తే హ్యవిచారణీయచరితా స్తిష్ఠంతు హుంవర్తతే।
సుందస్త్రీదమనేఽప్యఖండయశసో లోకే మహాంతోహి యే।
యాని త్రీణికుతోముఖాన్యపిపదాన్యాసన్ ఖరాయోధనే।
యద్వా కౌశలమింద్రసూనుమథనే తత్రాప్యభిజ్ఞో జనః॥ "

అనుశ్లోకములెంతయు సరసంబులై కవిచాతుర్యమును వెల్లడించుచున్నవి. ఇఁక నాఱవయంకము విష్కంభంబున లవచంద్రకేతువులయుద్ధము సరసంబుగ వర్ణింపఁబడినది. మహామహిముఁడగు శ్రీరామచంద్రమునిఁ గనిన కుశలవులవినయసంతోషములను నాయియ్యానవాళ్ళచే నాబాలురఁ దనపుత్త్రులుగా శంకించుకొను రాముని హృదయావస్థనువర్ణింపనామహాకవిభవభూతికే చెల్లును. రాముఁడు కుశలవులఁ జూచి తనలో—

" [1] భూయిష్ఠంచ రఘుకులకౌమారమనయోః పశ్యామి......
అయే నకేవల మస్మద్వంశసంవాదిన్యాకృతిః ......
నను పునరివ తన్మే గోచరీభూతమక్ష్ణో।
రభినవశతపత్త్రశ్రీమదాస్యం ప్రియాయాః......
శుక్లాచ్ఛదంతచ్ఛవిసుందరేయం।
సైవోష్ఠముద్రా సచ కర్ణపాశః......

అని సీతనుదలంచుకొని కన్నీరువిడువ లవుండు మహారాజా! యేలవిచారించుచుంటివనియడిగెను. అంతఁగుశుండు లవునితో—

" [2] వినాసీతాదేవ్యా కిమివ నచ దుఃఖం రఘుపతేః।

[2] తాటకనుజంపి గొప్పకీర్తిపొందిన యాపెద్దలనుండనిమ్ము. ఖరాసురునిఁజంపునపుడు మూఁడడుగులు వెనుకకువేయుటయు వాలినిజంపిన నేర్పును జగద్విదితమే.

[1] కేవలము మాపోలికయే కాదు. సీతపోలికకూడ బాగుగాఁగలదు.

[2] తమ్ముఁడా! ప్రాణప్రియురాలయిన సీతపోఁగా రామునకు దుఃఖమేలరాకుండును? వారిస్నేహమా? యట్టిది. ఈవియోగమా? యిట్టిది. రామాయణము చదువనివానివలె నిట్లడిగెదవేమి?

ప్రియానాశే కృత్స్నం కిల జగదరణ్యం హి భవతి।
సచ స్నేహస్తావా నయమపి వియోగో నిరవధిః।
కిమేవం త్వం పృచ్ఛ స్యనధిగతరామాయణ ఇవ ॥ ”

అని చెప్పిన సమాధాన మెంత సభారంజకంబై కరుణరసపూరితంబుగా నున్నదో చదువరులకే తెల్లము. ఇవ్విధంబుగాఁ దాను తండ్రియని తెలియని కుమారులతో సంభాషించుచు సవిచారానందముం బొందుచు రాముఁడు వసిష్ఠాదులఁ జూడనేగె నిట్లాఱవయంకము ముగిసినది.

పిదప వాల్మీకిమహర్షియానతిచే లక్ష్మణుండు గంగాతీరంబున సభాసన్నివేశంబు గావింప, సకలపౌరజానపదులు రామాదులును సభ్యులుగా నుండ, సీతాపరిత్యాగంబాదిగా సీత భూవిలయమగునంతవఱకును గల వాల్మీకికృతం బగు నాటకంబు నచ్చరలభినయించి సీతాసచ్చరిత్ర మహిమంబును గుశలవులజననవర్ధనంబులను లోకమునకుఁ బ్రకటించిరి.

ఇట్లు నాటకంబులో నంతర్నాటకంబు కల్పించి సకలకవిజనసంస్తవనీయులైనవారిలో భవభూతియే మొదటివాఁడు. పిదప నరుంధతి పరమపవిత్రయగు సీతాదేవిని సర్వజనమనోహరులగు కుశలవులను శ్రీరామునకొసంగెను. ఇట్లు శుభోదర్కంబుగా నాటకము సమాప్తంబగును.

ఈకవికిఁ బాణినీయశాస్త్రంబున నపారప్రజ్ఞగలదని యితని నాటకంబులఁ జదివినవారెల్ల గ్రహింతురు. మఱియుఁ బద్యాంతంబుల నతిరమ్యంబుగా నొక్కవిశేష్యంబునకు రెండుక్రియాపదంబుల నర్థభేదంబుగఁ బ్రయోగించు నైపుణ్యము పెక్కుచోట్లఁ గన్పట్టుచున్నది.

ఒకపద్యంబున నిద్దఱు సంభాషించుటయుఁ బద్యమధ్యభాగంబున దానిభావంబును మార్చి యింకొకవిధముగా ద్రిప్పుటయు మొదలుగాఁ గల కవితాచాతుర్యంబునకు ముందీకవికావ్యము లేమార్గదర్శకములగుచున్నవి మఱియు “ అమృతాత్మనః కలా ” యను నాంది భాగమును,

“ విద్యాకల్పేన మరుతా మేఘానాం భూయసామపి। బ్రహ్మణీవ వివర్తానాం క్వాపి విప్రలయః కృతః ॥ ” అను శ్లోకంబును వేదవేదాంతజ్ఞాని యగు భవభూతి యద్వైతశాస్త్రంబునకుదాహరణంబుగాఁ జాలును.

ఈకవి సామాన్యముగా నెల్లవృత్తంబులను వ్యవహరించెనుగాని శిఖరిణీవృత్తంబును పెక్కుచోట్ల రసవద్భాగంబుల వాడుటచే నీఛందస్సితనికి మిక్కిలి ప్రియంకరమయినట్లు కనుపడుచున్నది.

—:o:—

భట్టనారాయణకవి.

వేణీసంహారనాటకకర్త యగు నీబ్రాహ్మణుఁడు క్రీ॥ ౧౦౭౭ లోఁ గాన్యకుబ్జంబునుండి వంగదేశమునకు వచ్చినట్లు కొందఱు వంగదేశీయులభిప్రాయపడిరని తెలియుచున్నది. * కొందఱు హూణవిమర్శకులీతఁడు ౯ వ శతాబ్దము ప్రథమభాగములోనివాఁడని వ్రాసిరి. కాని, యీతని నాటకములోని శ్లోకము లానందవర్ధనుని ధ్వన్యాలోకంబునను, వామనుని కావ్యాలంకారసూత్రవృత్తియందును గూడఁ గనుపడుటచే నితఁడు వారికిఁ బూర్వుఁడైనట్లు స్పష్టపడుచున్నది. మఱియు నితఁడు తన నాటకప్రస్తావనలో నవనాటకమని వ్రాసికొనుటచేఁ గూడ భారతకథానాటకరచనంబునఁ జిత్రభారత బాలభారత పాండవానందాది నాటకంబులకంటె నీనాటకము ప్రాచీనమని తెలియుచున్నది. కావున నెట్లయిన నితఁడు, ఎనిమిదవ శతాబ్దంబు పూర్వభాగములోనివాఁడనఁగా భవభూతికిఁ గొంచెము తరువాతివాఁడో సమకాలికుఁడో యైయుండునని యూహింపవచ్చును

* చూ॰ ఇండియా ఇంపీరియల్ గెజటీరు.

ఇతఁడు రచించినది వేణీసంహార మొక్కటియే కనుపడుచున్నది. ఇచట వేణియనఁగా శిరోజములు వానిని సంహారమనఁగా ముడుచుట యనియర్థము. ఇంమమాయజూదంబున నోడినపాండవులధర్మపత్నియగు ద్రౌపదిని కొప్పువట్టి దుశ్శాసనుఁడు సభలోనికీడ్చుకొనివచ్చినపుడు విడిపోయిన తలవెండ్రుకలను, వనవాసానంతరము భీముఁడు యుద్ధమున దుర్యోధనునితొడలు తెగఁగొట్టి వానిరక్తమునఁదడిసిన చేతులతో ముడివేయుటయను కథాభాగము వీరరసోద్రేకముగా వర్ణింపఁబడినది. మఱియుఁ గథానాయకుఁడగు భీమసేనునిచేఁ గౌరవశతమును సంహరించుట, యందు దుశ్శాసనునిపొట్టచీల్చి రక్తము ద్రాగుట, దుర్యోధనునితొడలు తెగఁగొట్టుటయను ఘనప్రతిజ్ఞ లతిఘోరముగా నిర్వహింపఁబడినవి.

ఇది కేవలవీరరసప్రధానంబైనను దీనిశైలిమాత్రము సులభముగా నేయుండి యాపాతమధురముగానుండును. వీరరసరూపకములలో దీనిం బోలినప్రదర్శనరంజకంబగు నాటకంబొండు లేదు. ఈక్రిందిభీమవచనమీ నాటకసారమంతయుఁ దెలుపుచున్నది.

† „ చత్వారో వయమృత్విజ స్స భగవా న్కర్మోపదేష్టా హరిః ।
సంగ్రామాధ్వరదీక్షితో నరపతిః పత్నీ గృహీతవ్రతా ;
కౌరవ్యాః పశవః ప్రియాపరిభవక్లేశోపశాంతిః ఫలం । [౧॥ అం॥
రాజన్యోపనిమంత్రణాయ రసతి స్ఫీతం యశోదుందుభిః ॥ ”

ఈక్రిందికథాభాగ మెంతయు హృదయరంజకంబుగా నుండును. భీముఁడు దుశ్శాసనునినెత్తురు ద్రాగి దుర్యోధనునిఁజంపి యాతనిరక్తము

† ఈయుద్ధయజ్ఞంబున మేము నల్వురము ఋత్విక్కులము. కృష్ణుఁడు అధ్వర్యుఁడు. ధర్మరాజు యజమానుఁడు. ద్రౌపది వ్రతదీక్షావరురాలు. కౌరవులు యాగపశువులు, ప్రియురాలిపరాభవశాంతి ఫలము. రాజులను బిలుచుటకు కీర్తిదుందుభి మ్రోగుచున్నది.

మేనఁబూసికొని „ ‡ ఊరూకరేణ పరిఘట్టయత స్సలీలం । దుర్యోధనస్య పురతోఽపహృతాంబరాయాః । దుశ్శాసనేన కచకర్షణభిన్నమౌళిః । సా ద్రౌపదీ కథయత క్వ పునః ప్రదేశే ॥ ” అని ద్రౌపదిం బేర్కొనుచు వెదకుచుఁ బరుగెత్తివచ్చుచుండ, ధర్మరాజాతని జూచి దుర్యోధనుఁడని భ్రాంతిపడి సవేగముగాఁ గౌఁగిటం బట్టి, ఓదురాత్మా! దుర్యోధనా! ఉండుండుము. అనినిలిపి యిట్లుపలికెను. „ § ఆశైశవాదనుదినం జనితాపరాధః । మత్తో బలేన భుజయోర్హతరాజపుత్రః । ఆసాద్య మేఽన్తరమిదం భుజపంజరస్య । జీవన్ప్రయాసి న పదాత్పదమద్య పాపః ॥ ” పిదప భీముఁడని తెలియుటయు నందఱుసంతసించుటయు ద్రౌపదిశిరోజములం నతఁడు ముడుచుటయు ననుకథాభాగముతో నాటకము ముగియును.

‡ చేతితోఁ దొడలుతట్టుచున్న దుర్యోధనునియెదుట విప్పఁబడిన చీరగలదియు దుశ్శాసనుఁడు పట్టియీడ్వఁగా విడిన కొప్పుగలదియు నగు ద్రౌపది యెచ్చటనున్నది?

§ ఓరిపాపీ దుర్యోధనా! చిన్ననాటనుండి పెక్కుతప్పులు చేయుచు నాతమ్ములఁబలుబాధలఁబెట్టుచున్ననీవు నేఁటికి నాభుజపంజరమునఁ జిక్కితివి. ఇఁకఁ బ్రాణముతో నడుగుతీసి యడుగుపెట్టిపోఁగలవా? ౬. అం.

——:0:——

సుబంధుకవి.

ఇతనికాలమును నిర్ణయించుటకుఁదగిన సదాధారంబు లేవియుఁ గనుపడవు. కాని, కొందఱుపూర్వాణవిమర్శకులవ్రాఁతలననుసరించి మనదేశీయులుగూడ నొకరిద్దఱు భ్రమపడి „ వాసవదత్తలో సుబంధువా అవశతాబ్దము తుదిభాగముననున్న దండికవి రచించినఛందోవిచితియను గ్రంథంబును, దిఙ్నాగాచార్యాదులచే దూషింపఁబడిన వాత్స్యాయనమునిన్యాయసూత్రభాష్యము నుద్ధరింప న్యాయవార్తికంబు రచించిన యా అవశతా

బ్దములోని న్యాయవిద్యావిశారదుఁడగు నుద్యోతకరుని, ధర్మకీర్తియనువానిని స్మరించుటచే వారికిఁబరుఁడై ౭ వ శతాబ్దము పూర్వభాగమందున్న బాణభట్టునిచే నుతింపఁబడిన వాసవదత్తగలవాఁడగుటచేతను, రాఘవపాండవీయకర్తయగు కవిరాజుచే "సుబంధుర్బాణభట్టశ్చ కవిరాజ ఇతిత్రయః" అనుశ్లోకంబున బాణునికంటె ముందుగా నిర్దేశింపఁబడినవాఁడగుటచేతను, బాణునికంటెఁబూర్వుఁడునైయుండు" ననియింకనేవేవో కారణంబులిట్టివే చూపుచు సుబంధుని ౬ వ శతాబ్దంబు తుదిభాగంబునఁ జేర్చిరి.

ఈసందర్భమున వారుచూపిన కారణములంతప్రబలములు కాకపోయినను సుబంధువు దండ్యాదులకంటెఁ దరువాతివాఁడనుట మనకాతంకమును గలిగించునదిగాదుగాని బాణుఁడు ప్రశంసించిన వాసవదత్త సుబంధువురచించినదనునదిమాత్రము నిస్సంశయముగనంగీకరింపఁదగినదిగాదు. ఈవిషయము శ్రీహర్షవిక్రమాదిత్యజీవితములో వివరింపఁబడినను మరలనిందు విమర్శింపఁదగియున్నది. బాణుఁడు హర్షచరిత్రలోఁ బ్రశంసించిన వాసవదత్త సందర్భమునుబట్టి సుబంధువాసవదత్తాకథకంటె భిన్నమయిన యొకయాఖ్యాయికయనియు నయ్యదియిపుడు లోకవ్యవహారములోనున్న దృశ్యశ్రవ్యకావ్యములన్నిటికంటె మిగులఁబ్రాచీనమైనదనియు, మహాభాష్యకర్తయగు పతంజలిమహర్షియుఁ గైయటాచార్యులునుగూడ "లుబాఖ్యాయికాభ్యో బహులం, ఆఖ్యానాఖ్యాయికేతిహాస పురాణేభ్యశ్చ" అనువార్తికములయర్థము వివరించుటలోఁ గ్రమముగా నాఖ్యాయికాపదంబునకు వాసవదత్తాపదంబు నుదాహరించుటయే ధ్రువపఱచుచున్నది. కాని, యట్టివాసవదత్తమఱియొకటియుండవచ్చునుగాని బాణుఁడుస్మరించినది సుబంధుకృతిగాదనుటలో బలవత్ప్రమాణమేమనియడుగుదురేని బాణుఁడు, హరిచంద్ర సాతవాహన ప్రవరసేన భాసకాళిదాసా

ములఁ బేర్కొని సుబంధుని పేరెత్తకపోవుటయు, సరసవచనరచనయందధికచాతుర్యముఁ జూపినయతఁడు గాళిదాసాదులఁగూడ నట్లునుతింపక, యతిక్లిష్టశ్లిష్టవాక్యరచనగల సుబంధువాసవదత్తను "కవీనామగలద్దర్పోనూనం వాసవదత్తయా। శక్త్యేవ పాండుపుత్రాణాం గతయాకర్ణగోచరమ్" అని యత్యుత్తమముగా నుతించుననుట నమ్మఁదగినదికాకపోవుటయుఁ దగినప్రమాణంబులు కాఁజాలును.

ఇదియిట్లుండఁగాఁ బైనివ్రాసిన "కవీనామగలద్దర్ప" యనుశ్లోకము కలకత్తాముద్రితపుస్తకములలోఁ దక్క దక్షిణయాంధ్రలిఖితముద్రితవాసవదత్తాపుస్తకములలోఁ జివరఁగనుపడుచుండుటచే నిది సుబంధుకృతమై హర్షచరితలోఁ గవిప్రశంసాపద్యములలోఁ జేరినదా? లేక బాణకృతమై లోకపరంపరాగతమై క్రమంబుగవాసవదత్త తుదకుఁ జేరినదా? యనిగొప్పసంశయమొకటి సంభవించుచున్నది. కాని పైశ్లోకము వాసవదత్తాపుస్తకంబులలోఁ గొన్నిటిలోమాత్రమే యుండుటచేతను, స్వోత్కర్షపరంబుగ సుబంధుఁడు రచించినదీనిని బాణుఁడపహరించి తన కవిస్తుతిలోఁ గూర్చెననుట యనుచితమగుటచేతను, తానప్పుడే గ్రంథసమాప్తిచేసి యింకను లోకములో వ్యాపింపకమునుపే తనవాసవదత్తచే నెల్లకవులగర్వమణఁగిపోయినదని సుబంధువు కావ్యాంతమున వ్రాసికొనెననుటగూడ నసంభవము నసమంజసమునగుటచేతను, నది సుబంధునిపద్యముగాదనియుఁ బతంజల్యాదులచే నుదాహరింపఁబడిన ప్రసిద్ధప్రాచీనవాసవదత్తనుగూర్చి బాణుఁడట్లు ప్రశంసించియుండఁగా దానిలోని వాసవదత్తాపదంబును గనినవీనులు నామసామ్యంబుననో సుబంధునియందలిగౌరవంబుననో యాశ్లోకమును వాసవదత్తను దాము వ్రాసికొనునెడఁ జివరఁ జేర్చియుందురనియు నిస్సంశయముగ విశ్వసింపవచ్చును. ఇంకఁ గవిరాజు బాణునికంటె సుబంధుని ముందుగా నిర్దేశించుటయుంచురా?

ద్వ్యర్థికావ్యములకుఁ గడంగినయతఁడు ప్రత్యక్షరశ్లేషవిధానదక్షుఁడను గౌరవంబుచేతనో యాదృచ్ఛికంబుగానో యట్లు చెప్పియుండునుగాని యంతమాత్రముననే వారిపౌర్వాపర్యంబు నెఱింగి యట్లు చెప్పియుండునని యు నిట్టివి కవికాలనిర్ణయంబున కాధారంబులనియుఁ దలంపనగునా? అట్లయిన నీసుబంధువునే వాసవదత్తాకవులు బాణభట్టునికంటెఁ బరునిఁగా నిర్దేశించిరి. అందుచే ననేకాభిప్రాయానుసరణంబుగాఁ బరుఁడేలకాఁగూడదు? సరియే. అట్లయిన నాప్రాచీనవాసవదత్తయేదని మరలనడుగుదురేని, పేరయినఁదెలియని భట్టారహరిశ్చంద్రుని గద్యకావ్యముతోఁ గవిపేరయినఁదెలియని యాప్రసిద్ధవాసవదత్త సుఖముగా నెచ్చటనో నిద్రించుచున్నదని యుత్తర మీవలసివచ్చును. ప్రసక్తానుప్రసక్తంబుగ నేదో వ్రాసితిమిగాని యింతయేల? ఈతనికంటెఁ బూర్వుఁడగు భవభూతి యెనిమిదవశతాబ్దంబు మొదటివాఁడని భవభూతి శ్రీహర్ష జీవితములలోఁ జదివియుండఁగా నితఁడు బాణునికంటెఁ దరువాతివాఁడనుట కనుమానమేమున్నది? ఇఁకనో పరిశీలింపఁగాఁ గావ్యాలంకారసూత్రవృత్తిలో నుత్తరాలికాప్రాయంబునకుదాహరణంబుగా † నీవాసవదత్తలోని వాక్యమొకటి గనుపడుటచే నెనిమిదవశతాబ్దంబుపరభాగములోనివాఁడగు వామనాచార్యునికంటె నితఁడు పూర్వుఁడైనట్లు తేలుచున్నది. కావున నేవిధముగానాలోచించిన ననేకసమ్మతంబుగా సుబంధుకవి యాఱవశతాబ్దంబు మధ్యభాగంబున నుండియుండు నని నిశ్చయింపవచ్చును.

ఈకవి నివాసజీవనచరిత్రాదులేమియుఁ దెలియవు. కాని యితఁడు ఉజ్జయినీప్రాంతమువాఁడేమోయని కొందఱూహించిరి. ఇతఁడు బ్రాహ్మణుఁడు. కథాముఖంబున సమానభక్తితోఁ గావించిన శివకేశవస్తుతియే యాతని యద్వైతమతమని తెల్పుచున్నది. వాసవదత్తయను గద్యకావ్యము దక్క నితనిది మఱేమియుఁ గానరాదు. దీనింగూర్చి కవియే కావ్యాంతమున నిట్లు వ్రాసికొనెను.

«ప్రత్యక్షరశ్లేషమయప్రపంచ విన్యాసవైదగ్ధ్యనిధిం ప్రబంధం।
సరస్వతీదత్తవరప్రసాద శ్చక్రే సుబంధుస్సుజనైకబంధుః॥”

కేరళభూపాలునిచే నొసంగఁబడిన «అభినవబాణభట్టశబ్దార్థాలంకారభూషణ” యనుబిరుదంబు వడసినశ్రీకృష్ణసూరి దీనికి విమర్శినీ వ్యాఖ్యరచించెను. కాదంబరీదశకుమారచరితలవలె దీనికిఁ బ్రచారము లేకపోవుటకుఁ గారణము కవిత్వాక్షరశ్లేషకఠినమై దుర్గ్రాహంబుగా నుండుటయేయని దీనిచదువరులు గ్రహించియుందురు. ఈకథ ప్రసిద్ధవాసవదత్తాకథలకంటె భిన్నముగాఁ గనుపడుచున్నది. కాళిదాసుని మేఘసందేశంబునను, శ్రీహర్షుని రత్నావళీప్రియదర్శికలలోనుగూడ వాసవదత్తతండ్రి యుజ్జయినీరాజగు ప్రద్యోతుఁడని నిర్వచింపఁబడినది. గుణాఢ్యుని బృహత్కథకుఁ బరివర్తనములగు బృహత్కథామంజరీ కథాసరిత్సాగరములలోఁ జండమహాసేనుఁడని నిరూపింపఁబడినది. ఈకావ్యంబుననో కుసుమపురరాజగు శృంగారశేఖరుఁడని చెప్పఁబడినది. వీనికన్నిటికిని మూలాధారమగు బృహత్కథలో నెట్లున్నదో యెవరికిని దెలియదు. కొన్నిటిలోఁ దండ్రి కభిమతమనియు, మఱికొన్నిటిలో నభిమతముగాదనియుఁ గనుపడుచున్నదిగాని యెట్లయినను వాసవదత్త యాత్మమనోహరుండును గౌశాంబీనాథుఁడునైన యుదయనుని బెండ్లియాడెననుటలో నన్నియు నేకీభవించుచున్నవి. ఈకావ్యముననో తండ్రి తన్నుఁ బుష్పకేతున కీయఁదలంచియుండఁగా వాసవదత్త కందర్పకేతుని వరించి యాతనిచేఁ గొనిపోఁబడెననియున్నది. కాని, కథామధ్యభాగంబునఁ బ్రకటించిన «అపూర్వ్యాబ్ధ

† కులిశశిఖరఖరనఖరప్రచయప్రచండచపేటాపాటితమత్తమాతంగకుంభస్థలగలనమ్రదచ్ఛటాచ్ఛురితచారుకేసరభారభాసురముఖే కేసరిణి.

హాతకథా మయా శ్రుతా ప్రత్యక్షీకృతాచ" అను వాక్యమువలన నీకవి బృహత్కథ నెఱింగినవాఁడేమోయని సంశయము గలుగుచున్నది. ఇందలి కథమాత్రము ప్రసిద్ధవాసవదత్తాకథకు భిన్నముగానున్నను సరసముగానే పెంచఁబడినది. దానినిమిక్కిలి సంగ్రహించి యిందువ్రాసెదను. సంప్రాప్తయౌవనుండును, చింతామణిరాజసూనుండును, గథానాయకుఁడునగు కందర్పకేతువొకనాఁడు స్వప్నంబున మనోహరాంగియగు పదునెనిమిదియేండ్లవయస్సుగల యొకకన్యనుజూచి తదేకధ్యానుండై యొకనాఁడు తనమిత్రుఁడగు మకరందునితోఁగూడ వింధ్యాటవికిఁబోయి నిశాసమయంబున నొకజంబూవృక్షముక్రింద విశ్రమించియుండెను. ఆసమయమున నానేరేడుచెట్టుమీదనున్న శారిక యపుడేవచ్చిన యాత్మప్రియుఁడగు శుకంబునుజూచి యింతప్రొద్దుపోవువఱకు నెచ్చటనుంటివని యతికోపముతోనడిగెను. అంతనాశుకము కోపింపకుము బృహత్కథవినుటచే జాగయినదనిచెప్పెను. అంతనాశారికప్రార్థింప శుక మాకథనుపక్రమించి కుసుమపురరాజగు శృంగారశేఖరునిపుత్రికయు సంప్రాప్తయౌవనయు నగు వాసవదత్త యతిమనోహరాంగుఁడగు నొకరాజపుత్రునిఁ గందర్పకేతువనునతనినామాతురంబులను స్వప్నంబునఁగని విని యాతనియెడబద్ధానురాగయై యాతనిభావమెఱుంగఁ దమాలిక యనుశారికనుబంపుట యదియు నాచెట్టుక్రిందనేయుండుట యనునంతవఱకుఁజెప్పెను. అంతమకరందుఁడాతమాలికనుబిలిచి యావద్వృత్తాంతముంగనుఁగొనెను. పిదపవారిరువురయనురాగము సమాగమము నతినిపుణంబుగ నతివిస్తరంబుగ వర్ణింపఁబడినది. కొన్నికొన్నిచోట్ల నుపమానంబులు నిదర్శనంబులు కటువుగానున్నను గథచక్కఁగాఁబెంపువడసి హృదయరంజకంబుగాఁ బండితగ్రాహ్యంబుగానున్నది.

దామోదరగుప్తుఁడు.

ఇతఁడు నిరుపమానపరాక్రముఁడును సంస్కృతభాషాపోషకుఁడును శబ్దశాస్త్రస్వతంత్రుఁడును గాశ్మీరరాజునగు (జయాదిత్యుఁడు) జయాపీడునియాస్థానమునఁ బ్రధానమంత్రియు విఖ్యాతకవియునై ప్రసిద్ధికెక్కినవాఁడు.

జయాపీడభూపాలుఁ డుద్భటుఁ డనుగొప్పపండితునిఁ దనవిద్వత్సభకగ్రాసనాధిపతినిఁగాఁజేసెననియు, బలిచక్రవర్తి కవిని (శుక్రాచార్యుని) మంత్రిగా నేర్పఱచుకొనినట్లీతఁడు దామోదరగుప్తునిఁ దనదివాణమునఁ బ్రధానమంత్రిగా నొనరించుకొనెననియు, నీతనితో వామనపండితుఁడు మొదలుగా ననేకవిద్వన్మంత్రులును, మనోరథుఁడు, శంఖదత్తుఁడు, చటకుఁడు, సంధిమంతుఁడు, మొదలుగాఁగవులును దదాస్థానంబుననుండిరనియు, ‡ రాజతరంగిణి నాల్గవతరంగమువలనఁ దెలియుచున్నది. ఈ రాజతరంగిణినిబట్టి లెక్కింపఁగా జయాపీడుఁడు క్రీ॥ శ॥ ౭౫౫ మొదలుగా ౭౯౬ వఱకుఁ గాశ్మీరము నేలినట్లు కనుపడుచున్నదని చరిత్రకారులు నిర్ణయించిరి. కావున నీదామోదరగుప్తకవి యీకాలంబుననే కాశ్మీరంబునఁ దదాస్థాన మలంకరించియుండు నని విశ్వసింపవచ్చును.

ఇతఁడు బ్రాహ్మణుఁడు. రాజనీతినిఁ జక్కఁగా నెఱింగినవిద్వత్కవి. ఈతఁడురచించినది కుట్టనీమతమనుకావ్యముదక్క నింకేదియుఁ గానరా

---

‡ సదామోదరగుప్తాఖ్యం కుట్టనీమతకారిణం ।
కవింకవిం బలిరివ ధుర్యంధీసచివంవ్యధాత్ ।
మనోరథశ్శంఖదత్తశ్చటకస్సంధిమాంస్తథా ।
బభూవుః కవయస్తస్య వామనాద్యాశ్చ పండితాః ॥ ౪—౪౯౫—౯౬.

డు. ఈగ్రంథమైనను చిరకాలము లోకంబున లుప్తప్రాయమైయుండఁగా డాక్టరు పేటర్సనుమహాశయుఁడు ౧౮౮౫ లో ఖంబాతునగరములో శిథిలమై తాళపత్రలిఖితమైయున్న యొకప్రతిని సేకరించినట్లు కావ్యమాలాధిపతులు తెలిపియుండిరి. ఇది యాదిమధ్యాంతముల నక్కడక్కడ జీర్ణమై యసంపూర్ణముగా నేయున్నది. అయినను బోయినవిపోఁగా ౯౨౭ ఆర్యాశ్లోకములతోనున్న యీప్రాచీనకావ్యము కావ్యమాలలలోఁ బ్రకటింపఁబడినందులకెంతయు సంతసింపఁదగియున్నది. కుట్టనియనఁగా నాయికానాయకులను గూర్చునట్టి దూతికయని యర్థము. దానిస్వభావమును దెలుపునట్టి యీగ్రంథము కుట్టనీమతమను పేర రచింపఁబడినది. రాజుల వేశ్యాలంపటత్వమును గనిన యీకవి వారికి నీతిదెలుపుటకీగ్రంథమును రచించినట్లు కనుపడుచున్నది. వేశ్యల చేష్టలను, వేశ్యమాతలమాయలను, కుంటెనకత్తెల చాతుర్యమును, జారులదురవస్థలను లోకంబునకు బోధించునట్టి యిట్టి నీతికావ్యము ప్రాచీనకావ్యములలో లేదని నొక్కి వక్కాణింపవచ్చును.

వారాణసీనగరనివాసిని యగుమాలతి యను వారాంగన యొకనాఁడు మేడపైనుండి సమీపంబుననొకగాయకుఁడు ప్రసంగవశమున బఠించిన “ యౌవనసౌందర్యమదం దూరేణాపాస్య వారవనితాభిః । యత్నేన వేదితవ్యాః కాముకహృదయార్జనోపాయాః ॥ ” అనుశ్లోకంబునువిని మేడదిగివచ్చి యప్పురంబున దూతికాకృత్యంబునఁ బ్రసిద్ధివహించి కామిజనులఁ దనగృహంబునబంధించియుంచిన వికరాల యనుముదుసలికుంటెనకత్తెయింటికేగి యభీష్టవిటుల వశపఱచుకొను నుపాయంబు దెల్పుమని ప్రార్థింప నప్పుడతి యుత్తమవిటవశీకరణోపాయంబులను సోపాఖ్యానముగ సోదాహరణముగవివరించి యనుభవపూర్వకంబుగా నుపదేశించెను. ఈకావ్యము చదివిన కామి వారకాంతలమాయల నెఱింగి మోక్షకామి కాకపోఁడు. దీనియుపసంహారమెట్లున్నదో తెలియముగాని దీనిధోరణిచూడఁ

గా నెట్టివిద్యాధనసంపన్నులయ్యును దుర్మైత్రికి శీఘ్రముగాలోఁబడుదురనియు నెంతటిలోకజ్ఞానులయ్యును బయోముఖవిషకుంభములవంటి వేశ్యామాతలకపటవచనముల విశ్వసింతురనియు నొకమాఱు వెలయాండ్రతగులంబునకొడఁబడినవాఁడు ధనమానహానియయినను వారినివిడువఁజాలఁడనియు, విటులు వెలవెలఁదులకుటిలవర్తనంబులఁ గనుఁగొనఁజాలక వారి తేనెమాటల మోసపోవుదురనియు లోకంబునకునీతిగఱపుటకే యీకావ్యముద్దేశింపఁబడినదని తెలియుచున్నది. అకటా! యిట్టికావ్యము సాంతముగానుండక యున్నభాగమైననింతదాఁక ప్రజలమొగమెఱుంగక యడుగంటియుంటకు హిందూదేశము చేసికొన్నపాపమేమో తెలియకున్నది.

ఈకావ్యశైలి యతిపేశలమై హృద్యంబై పండితపామరసుగమంబైయున్నది. ఇందలిసుందరసేనోపాఖ్యానము సరసజనరంజకంబుగా నీతిదాయకముగానున్నది. పాటలీపుత్రనివాసియు యజ్వయు నగుపురందరవిప్రోత్తమునిపుత్రుఁడు నధీతవేదశాస్త్రుఁడు నగుసుందరసేనుఁడు వయఃకాలంబుసమీపించినతఱిని గుణపాలితుఁడనుమిత్రునితో దేశాటనంబుసలుపనేగి తుదకు నర్బుదంబనుపర్వతంబు నెక్కి యందుసంచరించుచు రెండవరతీదేవియోయనఁదగునొకగంధర్వాంగనంగాంచి దానిమాయకులోఁబడి యిల్లుమఱచియుండుట, అంతఁదండ్రి యాసంగతి నెఱింగి యొకపత్రికవ్రాసి పరిచరునిచేతనచ్చటికిఁబంపుట, వారిపరస్పరానురాగవినోదములును సహజముగావర్ణింపఁబడినవి. పురందరుఁడు వ్రాసినపత్రికలోనినీతులు నిరుపమానములు. కథాంతరంబులనందందుఁగూర్చిన నీతిపద్యరత్నంబు లభూతపూర్వంబులు. వానిలోనొకటిరెండుదాహరించెదను.

§ దేశాంతరేషు వేషస్వభావభణితాని యే నబుధ్యంతే ।
సముపాసతే నచ గురూన్ విషాణవికలాస్త ఉక్షాణః ॥

---

§ ఎవరుదేశాంతరంబునఁ బరులవేషభాషాస్వభావంబులను దెలిసికొనలేరో పెద్దలనుసేవింపరో వారుకొమ్ములులేనియెద్దులనఁదగుదురు.

క్షణదృష్టనష్టవల్లభజన్మజరావ్యాధిమరణపరిప్లుతే।
పరివర్తిని సంసారే కః కుర్యాదాగ్రహం మతిమాన్ ॥

† జన్మజరావ్యాధిమరణపూరితమై నిమిషములోఁగనుపడి నశించునట్టి సంసారమందు బుద్ధిమంతుఁడైనవాఁడెవఁ డభిమానము పెట్టికొనును?

——:0:——

వామనపండితుఁడు.

కావ్యాలంకారసూత్రవృత్తికర్త యగునీవామనుని, నీతనికాలమునుగూర్చి రాజతరంగిణి యాధారముగాఁ బెక్కండ్రమత మేకీభవించుచునే యున్నది. కాని, యొకవిమర్శకుఁడు "మాఘుని శిశుపాలవధలోని పద్యముల నీతఁ డుదాహరించినవాఁడగుట నవమశతకోత్తరభాగంబుననున్న మాఘునికంటె నితఁడు తరువాతివాఁడు గావలసియుండు" నని వ్రాసినసంశయాభిప్రాయమునకు సమాధానమింతకుమున్నె మాఘుఁడా అవశతాబ్దములోనివాఁడని యెఱిగినచదువరులకుఁ దెలుపనక్కఱ లేదు.

చీనాదేశమునుండివచ్చిన హుయన్ స్యాంగు హిందూదేశయాత్ర చేయునప్పటికే వ్యాకరణగ్రంథ మగుకాశికావృత్తి పఠనపాఠవ్యవహారములోనున్నదని యాతనియాత్రావర్ణనగ్రంథంబువలనఁ బాశ్చాత్యులు తెలిసియుండుటచేఁ దత్కర్త యగువామనాచార్యునికంటె నీకవియన్యుఁడని తెలియుచున్నది అతఁడే యీతఁడేల కాఁగూడదని సంశయముగలుగవచ్చునుగాని యెనిమిదవశతాబ్దంబు మొదటనున్న భవభూతినాటకములలోనిపద్యము లీతనిగ్రంథంబుననుండుటచే నీవామనుఁడు భవభూతికంటె నర్వాచీనుఁ డనుటకు సందేహ మేమున్నది?

మఱియు నభినవగుప్తాచార్యుఁడు ధ్వన్యాలోకలోచనంబు ప్రథమోద్యోతంబున వ్రాసిన ‡ వాక్యమునుబట్టి ధ్వన్యాలోకకర్త యగు నానందవర్ధనాచార్యునికంటె నీవామనుఁడు ప్రాచీనుఁడైనట్లు తెలియుచున్నది. ఈయానందవర్ధనుఁడు ౯ వ శతాబ్దముత్తరభాగంబునఁ గాశ్మీరమునేలిన యవంతివర్మరాజునకు సమకాలికుఁడైయుండెనని రాజతరంగిణి చెప్పుచున్నది. దీనింబట్టి భవభూత్యానందులకు నడుమవాఁడైన వామనుఁడొక్కకాశ్మీరకుఁడేయని పెక్కండ్రభిప్రాయపడుచున్నారు.

కావున రాజతరంగిణినిబట్టి దామోదరగుప్తజీవితమున వ్రాసినట్లుగా నితఁడాతనికి సమకాలికుఁడై కాశ్మీరరాజగు జయాపీడునియాస్థానంబున విద్వన్మంత్రియై క్రీ॥ శ॥ ఎనిమిదవశతాబ్దంబునుత్తరభాగంబుననే యుండియుండు నని నమ్మవచ్చును.

ఇతఁడుత్తమకులసంభూతుఁడై రాజమిత్త్రుఁడై పండితగౌరవపాత్రుఁడైన సాహిత్యచక్రవర్తి సాహితీకలలోఁ గావ్యాలంకారసూత్రవృత్తియను పేరఁ గావ్యలక్షణంబులకు నుత్తమనిబంధనంబులగుసూత్రముల రచించి వానియర్థము స్వయముగా వివరించినయుత్తమాలంకారికసార్వభౌముఁడు, ఈతనికిఁబూర్వముకూడ భరతదండిభామహాదులగ్రంథములు గలవుగాని యవి దీనివలె ఘంటాపథములు గావని యేతదర్వాచీనాలంకారికులే వాకొనిరి.

ఈగ్రంథ మైదధికరణములుగా నిర్మింపఁబడినది. మొదటిదానిలోఁ గావ్యముయొక్క దృష్టాదృష్టప్రయోజనాదులు నిర్ణయింపఁబడినవి. ౨లో, పదార్థదోషవాక్యార్థదోషాదులు నిరూపింపఁబడినవి. ౩లో, కావ్యగుణం

‡ (తెలుఁగు) వామనునియభిప్రాయంబుననిది యాక్షేపాలంకారము. భామహాభిప్రాయంబున సమాసోక్తి. ఈయాశయంబునుదలంచియే యానందవర్ధనుఁడు రెండలంకారముల కొక్కయుదాహరణమిచ్చెను.

బులు తెలుపఁబడినవి. ౩లో, శబ్దార్థాలంకారాదులు వర్ణింపఁబడినవి. ౪లో, శబ్దశుద్ధికావ్యసమయాదులు నిర్ణయింపఁబడినవి. సంస్కృతభాషలో నిదియలంకారగ్రంథముగానే కాక విమర్శనకావ్యముగాఁగూడ నుపయోగపడుచున్నది. శబ్దతర్కాలంకారశాస్త్రములయం దధికసమర్థుఁడగునీకవి పండితలోకమండనం బగునీకృతియేకాక వేఱొకటిరచించినట్లు కనుపడదు. నిర్గుణపరబ్రహ్మధ్యానపరంబగు కృత్యాదిశ్లోక మీతనిజ్ఞానంబును గావ్యప్రతిజ్ఞ నిట్లు తెల్పుచున్నది.

"ప్రణమ్య పరమం జ్యోతి ర్వామనేన కవిప్రియా।
కావ్యాలంకారసూత్రాణాం స్వేషాం వృత్తిర్విధీయతే॥"

—:o:—

రుద్రభట్టుఁడు.

శృంగారతిలకకర్త యగునీకవి యేదేశస్థుఁడో తెలియదుగాని బ్రాహ్మణుఁడనిమాత్రము నామమే చెప్పుచున్నది. ఈతనికాలమైన నిదమిత్థమ్మని నిర్వచింప నాధారము లేదుగాని పంచతంత్రకర్త యగు విష్ణుశర్మకంటె నితఁడు ప్రాచీనుఁడనిమాత్రము తెలియుచున్నది. ఏమనఁగా?—ఈతనికావ్యములోని "సార్ధం మనోరథశతై స్సహధూర్తకాంతా" ఇత్యాది శ్లోకమును లబ్ధనాశనప్రకరణంబున విష్ణుశర్మ యుదాహరించెను.

మఱియు నీతఁడు పంచతంత్రప్రథమభాగంబునఁ గ్రీ॥ ౭౭౯—౮౧౩ ర నడుమనున్న దామోదరగుప్తుని కుట్టనీమతములోని "పర్యంకస్స్వాస్తరణః పతిరనుకూలో మనోహరం సదనం" అనుపద్యము నుదాహరించినవాఁడగుటచే ౮ వ శతాబ్దముచివరివాఁడని విశదమగుచున్నది.

కాఁబట్టి యీరుద్రభట్టుగూడ ౮ వ శతాబ్దములోనివాఁడని యూహింపవచ్చును. మఱియు గ్రంథముఖంబుననున్న "ప్రాయో నాట్యం ప్రతిప్రోక్తా భరతాద్యై రసస్థితిః। యథామతి తథాప్యేషా కావ్యం ప్రతినిగద్యతే॥" అనుపద్యమున "నాట్యరసంబును భరతాదులు దెల్పిరి. కావ్యరసంబును నేను దెల్పెద" నని ప్రతిజ్ఞచేయుటచేఁగూడఁ గావ్యాదర్శకర్తయగు నాచార్యదండికంటె నర్వాచీనుఁడగునని తోఁచుచున్నది. ఈగ్రంథాంతముననున్న "త్రిపురవధాదేంగతా ముల్లాసముమాం సమస్తదేవనుతాం। శృంగారతిలకవిధినా పునరపి రుద్రః ప్రసాదయతి॥" అనుపద్యమువలన నితఁడు త్రిపురవధమనునింకొకకావ్యమును రచించినట్లు గోచరమగుచున్నది.

ఈతఁడురచించిన శృంగారతిలకము కావ్యరసాలంకారకావ్యము. ఇందు సంభోగశృంగారము, విప్రలంభశృంగారము, హాస్యాదిరసనిరూపణము ననుమూఁడుపరిచ్ఛేదములుగలవు. ఇందలి వివిధనాయికానాయకరసాదిలక్షణంబులకు స్వయముగా లక్ష్యంబులు రచించినయీతనికవిత్వశైలి మృదుమధురంబై కర్ణరసాయనంబగుచున్నది. శృంగారహాస్యకరుణరసంబులఁ గైశికీవృత్తిప్రయోగింపఁదగినదని చెప్పుచు బ్రయోగించినయుదాహరణమిందుఁజూపెదను.

§ "సౌందర్యం శశలాంఛనస్య కవిభి ర్మిథ్యైవ తద్వర్ణ్యతే।
సౌభాగ్యం క్వను పంకజస్య రజనీసంభోగభగ్నత్విషః।
ఇత్యాలోచ్య చిరాయ చారురుదిమతత్త్రిస్యత్కురంగీదృశో।
వీక్షేతే నవయౌవనోన్నతముఖౌ మస్యే స్తనావాననం॥"

§ కవులు చంద్రునికి సౌందర్యముగలదని యసత్యముగావర్ణించుచున్నారు. రాత్రులయందుఁ గళాహీనంబగుపద్మమునకు శోభయెక్కడిది? అనిచిరకాలమాలోచించి కురంగాక్షియొక్క నూతనయౌవనోన్నతముఖములగు కుచములు నిత్యసౌందర్యముగలిగినముఖమును జూచుచున్నవని తలంచెదను.

విష్ణుశర్మ

ఇతఁడు బ్రాహ్మణుఁడు. శ్రుతిస్మృతిపురాణంబులఁ జక్కగా నెఱింగినవాఁడు. ఈయంశంబు నీక్రిందిగ్రంథాదిపద్యములు ధ్రువపఱచుచున్నవి. “మనవే వాచస్పతయే శుక్రాయ పరాశరాయ ససుతాయ। చాణక్యాయచ విదుషే నమోఽస్తు నయశాస్త్రకర్తృభ్యః॥ సకలార్థశాస్త్రసారం జగతి సమాలోక్య విష్ణుశర్మేదం। తంత్రైః పంచభిరేతచ్చకార సుమనోహరం శాస్త్రం॥”

అర్థశాస్త్రపరిజ్ఞాతయై పంచతంత్రమను నీతికావ్యము వ్రాసినయీ కవి తనకావ్యకథాముఖంబున “దాక్షిణాత్యంబగు మహిలాపురంబునఁ బ్రభువుగా నున్నయమరశక్తిభూపాలుఁడు దుర్వినీతు లగుతనపుత్రులకు నీతిఁ గఱపఁ దనయాస్థానమందలి తక్కుంగలపండితుల ప్రోత్సాహంబునఁ దన్ను నియోగింపఁ దానీనీతిశాస్త్రమును రచించి నట్లుగా వ్రాసికొనినదాని “నిది కేవలము కథకుపోద్ఘాతముగాఁ జెప్పినదిగాని నిజవృత్తాంతముగా” దని మనము తలంపకుంటిమేని యీవిష్ణుశర్మ దాక్షిణాత్యంబగు మహిలాపురమున నివసించినవాఁడనియు నమరశక్తిరాజునకాశ్రితుఁడనియు నూహింపవచ్చును. ఈకవి పైశాచిభాషలోనున్న గుణాఢ్యుని బృహత్కథలను జాలవఱకు గ్రహించి వచనరూపకముగా వ్రాయుచు నడుమనడుమ నీతిసార నీతిప్రదీప మన్వాదిస్మృతులలోని నీతిపద్యంబులఁ బొందుపఱచి చక్కనిమృదుశైలిలో వినసొంపుగాఁ జమవనింపుగా నీకావ్యమును రచించినట్లు కనుపడుచున్నది.

క్రీ॥ శ॥ ౫ వ శతాబ్దము పూర్వభాగములోనివాఁడని నిర్ణయింపఁబడిన భర్తృహరి సుభాషితనీతిశతకములోని “దౌర్మంత్ర్యాన్నృపతి

ర్వినశ్యతి యతిస్సంగాత్సుతో లాలనా। ద్విప్రోఽనధ్యయనాత్కులం కుతనయాచ్ఛీలం ఖలోపాసనాత్। హ్రీర్మద్యాదనవేక్షణాదపి కృషిః స్నేహః ప్రవాసాశ్రయా। న్మైత్రీచాప్రణయాత్సమృద్ధిరనయా త్త్యాగాత్ప్రమాదాద్ధనం॥” అనుపద్య మొకటి రెండుపదముల భేదముతోఁ బంచతంత్రము మొదటితంత్రంబునఁ గనుపడుటచేనితఁడు భర్తృహరికిఁ దరువాతివాఁడనుట నిశ్చయము. ఇదిట్లుండఁగా నాఱవశతాబ్దము మధ్యభాగంబుననే యీపంచతంత్రము నౌషరువానను పారసీకరాజుకాలంబున మొదటఁ బారసీకభాషలోనికి మార్చఁబడినదగుట నంతకుఁ బూర్వుఁడుగాఁ దగిన విష్ణుశర్మ ౫ వ శతాబ్దంబునంతంబుననో యాఱవశతాబ్దంబు మొదటనో యుండునని నిశ్చయించి పీటర్సను మొదలగువారీతని నాఱవశతాబ్దము మొదటఁ జేర్చిరి. కాని, ౮ వ శతాబ్దములోనివారగు దామోదరగుప్త రుద్రభట్టులపద్యము లీపంచతంత్రములోఁ గనుపడుచుండుటచే వారికంటె నితఁడు తప్పకపరుఁడై ౮ వ శతాబ్దముచివరివాఁడైయుండునని తోఁచుచున్నది. దీనింబట్టి పారశీకభాషలోనికి మార్పఁబడినకాలము తప్పనఁదగినదో, లేక పైకవులపద్యములిందుఁ బ్రక్షిప్తములుగాఁ జేరినవనఁదగినదో యూహింపశక్యముగాకున్నది. ఎట్లయిననీతఁడాఱవశతాబ్దము పూర్వభాగమునకుఁ బూర్వుఁడును, ఎనిమిదవశతాబ్దము పరభాగమునకుఁ బరుఁడునుగాఁ డనుట నిశ్చయము.

ఈతనికావ్య మొక్క మనదేశమునే కాక చిరకాలమునుండి యితరఖండములఁగూడ నలంకరించుచున్నదనుటకంటె దీనిఘనతను వేఱుగాఁ జెప్పనక్కఱలేదు. మిత్రభేదము, మిత్రలాభము, కాకోలూకీయము, లబ్ధనాశనము, అపరీక్షితకారకము, నను నైదుతంత్రములుగల యీనీతిప్రబంధము బాలురకేకాక పెద్దలకుఁగూడ శిక్షసేయునదియై బుద్ధిసెప్పునదియై హితముగఱపునదియై ముదమొదవునదియై ప్రభువై గురువై మిత్రమై క

శత్రమై వేదమై శాస్త్రమై పురాణమై కావ్యమై ప్రాబంధికజ్ఞానమును గరతలామలకముగాఁ జేయుచున్నది.

ఈకావ్యంబునఁ బెక్కుచోట్లఁ బాణినీయవిరుద్ధము లగుప్రయోగములుగలవుగాని యవి లేఖనంబునను ముద్రణంబునను సంభవించినవి కాని శబ్దశాస్త్రజ్ఞుఁ డగునీతనివి గావని నమ్మవచ్చును. ఈకావ్యములోని పద్యములు ముక్కాలు మువ్వీసమితరులవే కాని యీతనివిగూడఁ గొన్నిగలవు. ఇందుండి రెండు నీతిపద్యములను దాహరించెదను.

“ మాతృవత్పరదారాణి పరద్రవ్యాణి లోష్టవత్ ।
ఆత్మవత్సర్వభూతాని యః పశ్యతి స పశ్యతి ॥ ”

ఈక్రిందిపద్యము వాదిప్రతివాదుల వివాదంబునకు ధర్మసూత్రముగానున్నది.

“ వివాదేఽన్విష్యతే పత్రం। పత్రాభావేతు సాక్షిణః।
సాక్ష్యభావే తతో దివ్యం। ప్రవదంతి మనీషిణః ॥ ”

పూర్వకాలంబున నేయిరువురకైన వివాదము సంభవించినపుడు న్యాయకర్తలు మొదటఁబత్రమునుజూచెడివారు. అది లేనియెడల సాక్షులనువిచారించెడివారు. వారు లేనియెడల వాదిప్రతివాదులను బ్రమాణముచేయించి నిజమైనతీర్పు చెప్పెడివారఁట. ఒకరూకకిద్దఱుకూటసాక్షులు ముగ్గురు దొంగలేకరును వచ్చునీకాలంబునఁ బైనిజెప్పినవన్నియుఁ గూడినను మనన్యాయాధికారులసభలలో న్యాయము తేలకున్నదనిన నాశ్చర్యమేమి? ఆహా కాలవ్యత్యాసము?

—:0:—

*మురారికవి

ఇతనిసరియయినకాలము నిర్ణయింపనాధారములేదుగాని ౯ వ

* ఇతఁడు ౧౨ వ శతకమునందుండువాఁడనియుఁ గావ్యప్రకాశమునకు వ్యాఖ్యవ్రాసినవాఁడనియుఁ గొందఱనిరిగాని నిదర్శనము తెలియఁగానరావు.

శతాబ్దముత్తరభాగములోని రత్నాకరకవి హరవిజయకావ్యము ౩౯ వ సర్గలోని “ అంకేఽథ నాటక ఇవోత్తమనాయకస్య నాశం కవిర్వ్యధిత యస్య మురారిరిత్థం। ఆకాంతకృత్స్నభువనః స్వగతస్సదైత్యనాథో హిరణ్యకశిపుస్సహ బంధుభిర్వః ॥ ” అనుపద్యములోని “ అంకనాటకకవిమురారి ” పదము లప్రకృతార్థపరముగా మురారికవిని దెల్పుటచే నతనికంటె నితఁడుపూర్వుఁడైయుండుననియు, నితఁడునయనర్ఘరాఘవప్రస్తావనలో “ యది క్షుణ్ణం పూర్వై రితి జహతి రామస్య చరితం గుణైరేతావద్భిర్జగతి పునరన్యో జయతి కః ” అనితనకుఁబూర్వకవులు రామకథను రూపకములుగా వ్రాసియుండిరని యంగీకరించుటచేతను, సుప్రసిద్ధంబగు నీతనినాటకంబులోని పద్యములెందును గావ్యాలంకారసూత్రవృత్తిలో లేకపోవుటచేతను భవభూత్యాదులకంటెను వామనునికంటెను బరుఁడై యుండుననియుఁ దెలియుచున్నది. కావుననితఁడు క్రీ॥ ౭౯౦—౮౫౦ నడుమ నుండు నని యూహింపనగును.

ఇతఁడు మౌద్గల్యగోత్రుఁడు. తంతుమతీవర్ధమానభట్టులకుఁ బుత్రుఁడు. సర్వశాస్త్రములఁ జదివినవాఁడు; బాలవాల్మీకిబిరుదాంకితుఁడు. అనేకులీక్రిందివిధముగానుతించుటయే యీతనిసామర్థ్యముం బ్రకటించుచున్నది

“ దేవీం వాచముపాసతే హి బహవస్సారం తు సారస్వతం। జానీతే నితరామసౌ గురుకులక్లిష్టో మురారిః కవిః ” “ మురారిపదచింతాచేత్తదా మాఘే మతిం కురు ” “ మురారిపదచింతాయాం భవభూతేస్తు కా కథా ”

ఈతనియనర్ఘరాఘవ మనర్ఘమైనది. ఇందుదశరథుఁడు విశ్వామిత్రయజ్ఞసంరక్షణార్థము రామలక్ష్మణులనుబంపుట మొదలుగా రావణవధానంతరమయోధ్యకుఁ జేరిన శ్రీరాముని పట్టాభిషేకమువఱకును గల శ్రీరా

మాయణకథ యేడంకములలో వర్ణింపఁబడినది. "రక్షాంసీతి పురాపి సంశృణుమహే" యను ప్రయోగము ప్రామాదికమని భట్టోజీదీక్షితులాక్షేపించినను, పాణినీయప్రయోగవిశేషంబులకు లక్ష్యముగానుండి సర్వశాస్త్రప్రసక్తి గలిగి ప్రౌఢముగా లోకోత్తరముగానున్న యీనాటకకవిత్వమునుజూచియే పండితులు "మురారేస్తృతీయఃపంథాః" అనుసామెతగల్పించినట్లు కనుపడుచున్నది. రామరావణపరమగునర్థమునూదించునట్లు లోకనీతిదాయకముగానున్న యీసూత్రధారవచనమెంతయుఁ జకగ్గానున్నది.

§ "యాంతి న్యాయప్రవృత్తస్య తిర్యంచోఽపి సహాయతాం।
అపంథానంతు గచ్ఛంతం సోదరోఽపి విముంచతి॥"

రెండవయంకములోని యీక్రింది సూర్యోదయవర్ణనమెంతయు సరసముగానుత్ప్రేక్షింపఁబడినది.

† "ఏకద్విత్రిచతుఃక్రమేణగణనా మేషామివాస్తంయతాం।
కుర్వాణా సమకోచయ ద్దశశతా న్యంభోజసంవర్తికాః।
భూయోఽపి క్రమశః ప్రసారయతితా స్సంప్రత్యమూనుద్యతః
స్సంఖ్యాతుం సకుతూహలేవ నళినీ భానోస్సహస్రంకరాన్॥"

---

§ న్యాయముగాఁబోవువానికిఁ పశుపక్ష్యాదులుగూడఁ దోడ్పడును. అపమార్గమునఁబోవువాని సోదరుఁడుగూడ విడిచిపెట్టును.

† తామరలత, అస్తమించునట్టియేసూర్యకిరణములను, ఒకటిరెండుమూఁడు నాలుగని లెక్కించుచుఁ దనకమలదళములను ముడిఁచెనో మరల నుదయించునట్టి యాకిరణములనే యిపుడు సంతోషముతోఁదిరిగి లెక్కించుచుఁ గ్రమముగాఁ దన దళములనువిచ్చుచుండెను. అనఁగా సహస్రకిరణుఁడుదయించెను సహస్రపత్రము వికసించెను. అని తాత్పర్యము.

నాల్గవయంకములోని రామపరశురాములసంభాషణం బెంతయు వినసొంపుగానుండును. తాను శివధనుస్సు విఱిచినందులకుఁగోపించు పరశురామునిఁగూర్చి రామునివాక్యము.

† "బాలస్వభావసులభేన కుతూహలేన।
కృష్టం ధనుర్భగవతో వృషభధ్వజస్య।
తత్రానుషంగిక మమంగళ మీదృశంతు।
సంవృత్తమత్ర నమయా గణితస్త్వమాసీః॥"

ఈతనికవిత్వము ప్రతిపద్యసరసంబై పాండిత్యప్రకర్షముగానున్నదనుట కీక్రిందిచాటుశ్లోకము చాలును.

‡ "యేశబ్దశాస్త్రనిష్ణాతా యే శీలితనిఘంటవః।
తేషామేవాధికారోఽస్తి మురారికృతనాటకే॥"

---

† చిన్నతనపువేడుకచే శివునివిల్లుపట్టివంచఁగా నాకస్మికముగా విఱిగిపోయినది. ఈవిషయంబున నిన్నుఁ బరిగణింపలేదు.

‡ శబ్దశాస్త్రముచదివి నిఘంటువులుపరిశీలించినవారికే మురారినాటకము చదువ నధికారము గలదు.

ఆనందవర్ధనాచార్యుఁడు.

—:o:—

ప్రసిద్ధాలంకారికుఁ డగునీబ్రాహ్మణుఁడు కాశ్మీరదేశస్థుఁడు. కాశ్మీరంబు నేలినయవంతివర్మసామ్రాజ్యంబున నీకవి కీర్తిఁగాంచెనని రాజతరంగిణిలోని "ముక్తాకణశ్శివస్వామీ కవిరానందవర్ధనః। ప్రథాం రత్నాకరశ్చాగాత్ సామ్రాజ్యేఽవంతివర్మణః॥" (౫-౩౪) అనుశ్లోకమువలనఁ దెలియుచున్నది. ఈయవంతివర్మ ౮౫౫ మొదలుగా ౮౮౪ వఱకును గాశ్మీరము నేలినట్లు రాజతరంగిణివాకొనుచున్నది. మఱియు ౧౦ వ శతా

ఙ్గము పూర్వభాగమం దున్నరఘువంశాదివ్యాఖ్యాత యగువల్లభదేవుని పౌత్రుఁడగు ✝ కయ్యటుఁ డీయానందవర్ధనుని దేవీశతకమునకు వ్యాఖ్యానముఁ వ్రాసి దానిచివర “వల్లభదేవాయనితశ్చంద్రాదిత్యాదవాప్య జన్మేమాం। కయ్యటనామా రచయద్వివృతిం దేవీశతస్తోత్రే॥ వసుమునిగగనోదధి (౪౦౭౮) సమ, కాలేయాతేక లేస్తథాలోకే। ద్వాపంచాశేవ శ్లేరచితేయంభూమిగుప్తనృపే” అని తనవ్యాఖ్యాన రచనకాలమును నిర్ణయించెను. ఈకాలము క్రీ॥ శ॥ ౯౭౭ నకు సరిపోవుచున్నది. కాఁబట్టి కైయటరాజశేఖరులకుఁ బ్రాచీనుఁడు గావలసినయానందవర్ధనుఁడు శ్రీమదవంతివర్మసమకాలికుఁడై, ౮౫౫-౮౮౪ నడుమ నుండె ననుట నిశ్చయము.

ఇదియుంగాక రాజశేఖరుఁడీతనిఁ బ్రశంసించినట్లుగా సుభాషితావళ్యాదులలో “ధ్వనినాతిగభీరేణకావ్యతత్త్వనివేశినా। ఆనందవర్ధనః కస్యనాసీదానందవర్ధనః” అనుపద్యముగూడఁ గనుపడుచున్నది.

ఈపండితసార్వభౌముఁడు రచించినధ్వన్యాలోక మభినవగుప్తాచార్యునిలోచనముతోఁగూడఁ బ్రసిద్ధికెక్కి యున్నది. ఇందుఁ గావ్యమునకు ధ్వనియేయాత్మయని నిరూపింపఁబడినది. ఇదిగాక యీతఁడు కావ్యతత్త్వము, పంచబాణలీల, దేవీశతకము, అర్జునచరితము, మొదలుగాఁ గొన్ని గ్రంథములురచించినట్లు తెలియుచున్నది. దేవీశతకముచిత్రబంధయమకశ్లేషాదిబద్ధంబై యతిక్లిష్టముగానున్నది. ఇందు, మహారాష్ట్రపిశాచమాగధ సౌరసేనాపభ్రంశభాషలకు సంస్కృతభాషతో శ్లేషకల్పింపఁబడినది. దీనింబట్టియీపండితుఁడు షడ్భాషాపరిపూర్ణుఁడని తెలియుచున్నది. ఇందుండి భాషాషట్కసమావేశమునకొక్కటి యుదాహరించెదను.

“ఆలోలకమలేచిత్తలలామకమలాలయే। పాహి చండిమహామోహభంగభీమబలామలే”.

✝ ఈకయ్యటుఁడు మహాభాష్యవ్యాఖ్యాత కాఁడు.

రత్నాకరుఁడు.

—:0:—

ఇతఁడు గూడఁ గాశ్మీరరాజగునవంతివర్మభూపాలుని రాజ్యకాలంబున నానందవర్ధనునితో క్రీ॥ శ॥ ౮౫౫-౮౮౪ నడుమనుండెనని యాతనిజీవితమున నుదాహరించిన రత్నావళీ శ్లోకమునుగనిన చదువరులకు వేఱుగాఁ దెలుపనక్కఱ లేదు.

ఈతనివిద్వత్త్వకవిత్వమహత్త్వముం దెల్పు హరవిజయ మహాకావ్యమును గనియే కాఁబోలు రాజశేఖరుఁడీతని “మాస్మసంతుహిచత్వారః ప్రాయోరత్నాకరాఇమే। ఇతీవసకృతో ధాత్రా కవిరత్నాకరోఽపరః” అని ప్రశంసించినట్లుగా సుభాషితహారావళిలోఁ గనుపడుచున్నది.

ఈకవి రచించినవక్రోక్తిపంచాశికయను నేఁబదిశ్లోకముల శివస్తోత్రమువుటియొకటి కనుపడుచున్నది. ఇందుఁ బార్వతి శివుఁడును బరిహాసార్థముగాఁ బరస్పరముమాటల కన్యార్థముచేసికొనుచు నొండొరులవంచింపఁ జూతురు. ఇందుండి యొక్కపద్య ముదాహరించెదను.

“త్వం హాలాహలభృత్కరోషి మనసో మూర్ఛాం మమాలింగితః।
హాలాం నైవ బిభర్మి నైవ చ హలం ముగ్ధే కథం హాలికః।
సత్యం హాలికతైవ తే సముచితా సక్తస్య గోవాహనే।
వక్రోక్త్యేతి జితో హిమాద్రిసుతయా స్మేరో హరః పాతు వః”

పార్వతి— నీవు హాలాహలభరుఁడవు కౌఁగిలింపఁబడి నామనస్సునకు మూర్ఛ గావించుచుంటివి.

శివుఁడు— ఓసిముగ్ధా! నేనుహాలను (సురను) హలము (నాగలి) భరించువాఁడనుగాను హాలికుఁడ ననుకొంటివా?

పార్వతి— సత్యమే. ఎద్దునెక్కునీకు హాలికత్వముతగును. అనిపార్వతివక్రోక్తిచే జయింపఁబడి నవ్వుశివుఁడు మిమ్మురక్షించుఁగాత.

హరవిజయమహాకావ్య మేఁబదిసర్గలు గలది. ఇందు శివుఁడంధకాసురుని సంహరించి దేవతల కానంద మొసంగుటయనుకథాభాగము వర్ణింపఁబడినది. సర్వవిధలోకజ్ఞానమున కిది యాకరముగా నున్నది.

పద్మగుప్తుఁడు.

—:O:—

ఈతఁడు కాశ్మీరదేశస్థుఁ డగుబ్రాహ్మణుండు. క్రీ॥ ౮౫౫-౮౮౩ నడుమఁగాశ్మీరము నేలినయవంతివర్మభూపాలుని చరితమునే తననవసాహసాంకచరిత్రమున సమగ్రముగా వర్ణించినవాఁడగుటచే నితండారాజు నకు సమకాలికుఁడో కొంచెముతరువాతివాఁడో యగు ననిఁదోఁచుచున్నది. మఱియు ౧౧ వ శతకము పూర్వమందున్న క్షేమేంద్రుఁడును, ౧౦ శతక ముత్తరభాగమం దున్నధనంజయుఁడునుగూడఁ దమయలంకారగ్రంథంబుల నీతనిశ్లోకములుదాహరించినట్లుండుటచే నెట్లయినీతఁడు ౧౦ వ శతాబ్ద ముత్తరభాగములోనివాఁ డనుట నిర్వివాదము.

ఈతనినవసాహసాంకచరితము పదునెనిమిదిసర్గలమహాకావ్యము ఇందు మహాకావ్యలక్షణానుసరణంబుగా నష్టాదశవర్ణనంబు లతిరమ్యముగా నందందు వర్ణింపఁబడినవి. కవిత్వమతిపేశలమై శ్రావ్యముగా నుండును. ఇందుండి యొకపద్య ముదాహరించెదను.

§ "మగ్నాని ద్విషతాంకులాని సమరే త్వత్ఖడ్గధారాకులే।
నాథాస్మిన్నితి వందివాచిబహుశో దేవ! శ్రుతాయాం పురా।

§ ఓరాజా! "ఈయడవిలోనే తొల్లి నీఖడ్గధారచే నాకులమైన సంగ్రామంబున శత్రుపులుమునిఁగిపోయిరి." అని నుతించువందిమాటవిని గూర్జరరాజపత్ని మరల జలము జనించు ననునాశతో నీకత్తిమీఁద దృష్టి విడుచుచున్నది.

ముగ్ధా గుర్జరభూమిపాలమహిషీ ప్రత్యాశయా పాథసః।
కాంతారే చకితా విముంచతిముహుః పత్యుఃకృపాణే దృశౌ॥"

దీనింబట్టి యవంతివర్మ గూర్జరదేశరాజును జయించెననికూడఁ దెలియుచున్నది.

విశాఖదత్తుఁడు.

—,O:—

ముద్రారాక్షసకర్త యగునితఁడు సామంతప్రభు వగువటేశ్వరదత్తునకుఁ బౌత్రుండును మహారాజపదలక్షితుఁ డగుపృథువునకుఁ బుత్రుండును నయినట్లుప్రస్తావనవలనఁ దెలియుచున్నది. అజ్మీరుప్రభువును, చాహణరాజు నగుపృథురాయియే యీకవితండ్రి యగుపృథువైయుండునని యు నీతఁడు క్రీ॥ ౧౧-౧౨ శతాబ్దములలోనివాఁడనియు ప్రాసినవిల్సనుపండితుని యభిప్రాయంబును, ౧౧ వ శతాబ్దములోనివాఁ డనుహాలుపండితునభిప్రాయంబును నివి ప్రామాదికంబులని శ్రీకాశీనాథత్ర్యంబకతిలాంగుమహాశయులు నిర్ణయించిరి. § మఱియు ముద్రారాక్షసములో బౌద్ధమతధర్మము లధికముగా వర్ణింపఁబడుటచేఁ దన్మతమభివృద్ధిలోనున్న కాలముననఁగా క్రీ॥ శ॥ ౬-౭ శతాబ్దములలోనిది పుట్టియుండుననియు నింతకంటె నితరసదాధారంబు లేవియుఁ గనుపడవనియు వారే నిర్వచించిరి. ఎట్లయినను నిది ౧౧ వ శతాబ్దముకంటెఁ బ్రాచీనమైనదనుటకు దీనిలోనిపద్యములు దశరూపంబునను దాహరింపఁబడుటయే నిదర్శనమగుచున్నది ఈతనినాటకము రెండవయంకములోని "ప్రారభ్యతే నఖలు విఘ్నభయేన నీచై" రిత్యాదిపద్యము చాలమందియితరకవులశ్లోకంబులకాకరంబగు భర్తృహరినీతిశతకములోఁగనుపడుటచే నితఁడు భర్తృహరికంటెఁ

బూర్వుఁడేమోయని కొందఱికిసంశయముగలుగుచున్నది. కాని, పైపద్య మీనాటకముజన్మించిన వెనుకనే యెవరోనీతిశతకములోనధికముగాఁజేర్చి యుందురనియు నదిభర్తృహరిస్వయముగాఁజేర్చినదిగాదనియు నూహింపవలసియున్నది.

మఱియుఁగావ్యాలంకార సూత్రవృత్తిలోఁగాని, ధ్వన్యాలోకంబులోఁగాని యీయుత్తమనాటకంబులోని శ్లోకములుదాహరింపఁబడక పోవుటచూడఁగా ౯ వ శతాబ్దమునకంటె నితఁడు ప్రాచీనుఁడుకాఁడేమో యని సంశయము గలుగుచున్నదిగాని, కాలనిర్ణయంబుల కీయలంకార గ్రంథములే ముఖ్యాధారంబులు కాకపోవుటచే నెట్లుచెప్పుటకును వలనుపడకున్నది. కావున నింతకంటెఁ బ్రబలాధారములు లభించునంతవఱకునీకవి ౭--౯ శతాబ్దములనడుమవాఁడైయుండునని మనమూహింతము.

ఇతఁడురచించినది ముద్రారాక్షసముగాక మఱియొకటి కనుపడదు. ఇది, రాజనీతిని, రాజ్యతంత్రంబులను దెలుపుచక్కని నాటకము. చందనదాసునింట మంత్రిరాక్షసుని ముద్ర (వ్రేలియుంగరము) దొరకుటయు దానిమూలముగానతఁడు చాణక్యునకువశ్యుఁడగుటయు ననునంశంబులు ప్రధానంబులుగా దీనికీపేరువచ్చినది. „నవనందరాజులచే నవమానింపఁబడిన చాణక్యుఁడను బ్రాహ్మణుఁడారాజుల సంహరించి వారిసవతితల్లికుమారుఁడైన చంద్రగుప్తునిఁ బాటలీపుత్రమునకుఁ బ్రభువుగానొనరించెదనని ఘోరప్రతిజ్ఞచేసి గుప్తముగాఁ గిరాతరాజుతోను మ్లేచ్ఛరాజగు పర్వతకునితోను మైత్రియొనరించి వారిచే నవనందరాజులను జంపించి చంద్రగుప్తుని రాజుగా నొనరించెను. మఱియు మంత్రిరాక్షసుని యెల్లయుపాయంబులకుఁ బ్రతిక్రియలొనరించి యారాజులతండ్రి యగుసర్వార్థసిద్ధినిఁ బర్వతకాములనుగూడ మాయోపాయంబులఁ జంపించెను. పిదపఁ బర్వతకునికుమారుఁడాపురము విడిచి స్వపురంబు చేరుటగని మం

త్రిరాక్షసుఁడాతనియొద్దకుఁ జేరి చంద్రగుప్తునివధ కుద్యమించుచుండెను. ఇట్లుండఁజాణక్యుఁడెట్లయిన నారాక్షసునిఁ జంద్రగుప్తునిమంత్రిగా నొనరింపవలెనని యెన్ని పెక్కుకుటిలోపాయంబులు పన్ని తుద కాతనిఁ జంద్రగుప్తునియొద్దకుఁ జేర్చెను" అనుకథా సంవిధానంబు నతినిపుణముగా రాజనీతిపరముగాఁ బెంచి కవి దీనియందుఁ దనప్రతిభాసామర్థ్యమును గల్పనా చాతుర్యమునుజూపెను. ఇందువీరరసము ప్రధానము, అద్భుతరసముదానియంగము, ధీరోదాత్తుఁడునాయకుఁడు, బృహత్కథావిష్ణుపురాణప్రఖ్యాత మితివృత్తము. ఇందుండి చాణక్యమంత్రిరాక్షసులవాక్యములను దెలిఁగించి వ్రాసెదను. „నవనందరాజులనడఁచితిని. చంద్రగుప్తునికి రాజ్యమిచ్చితిని. కోపానురాగంబులకు ఫలము శత్రుమిత్రులయెడసమానముగా విభజింపఁబడినది. కాని మంత్రి రాక్షసుండువశపడకపోయినచో స్థైర్యమెట్లుకలుగును? నందవంశశేషమున్నయెడల నాతఁడు వశ్యుఁడు కాఁడని యే సర్వార్థసిద్ధినిగూడఁ జంపించితిని. అయిన నితఁడు మలయకేతువునుబట్టి చంద్రగుప్తునిఁ జంప నెంచుచున్నాఁడు. ఓమంత్రిరాక్షసా! బాగుబాగు లోకములో భృత్యులు సంపదతోఁగూడినరాజును ధనాశచే సేవింతురు. తమ ప్రభువు లాపదలోనున్నను మరల సంపదఁగాంతురనునాసచేఁ గొందఱు సేవింతురు. తమప్రభువంశము నిర్మూలమయినను సర్వకామములఁ బరిత్యజించి రాజభక్తిచే వారిశత్రువులయెడఁబ్రతిక్రియఁ దలఁచునీవంటియుత్తములు లోకములో లేరు. కావున నే నిన్నుఁగాంక్షించుచుంటిని" అనిచాణక్యుని యాలోచనము. „ఆహా యెంతకష్టము? చంద్రగుప్తునిఁజంప విషకన్యను బ్రయోగింపదానిచేఁ బర్వతకుఁడుచచ్చెను. విషశస్త్రాదిప్రయోగములు చేయఁగా వానిచే నాభృత్యులుచచ్చిరి. నానీతులన్నియు నాయాలోచనకు వ్యతిరిక్తములై చంద్రగుప్తునికి ఫలించుచున్నవిగదా? అని రాక్షసునియాలోచనము.

“ప్రాణములపైనను గోల్పోవుదునుగాని నన్నునమ్మి నాయింట నుంచినమంత్రి రాక్షసునిభార్యాపుత్రులను సమర్పింప” ననుచందనుదాసుని శరణాగతరక్షణధర్మమును, తనకు దొరకినముద్రమూలముగా నసత్యపత్రిక కల్పించి మలయకేతువుమనస్సుచెఱిచి రాక్షసుని వశపఱచుకొను చాణక్యునిరాజనీతియు, అశక్యమగునంతవఱకును జంద్రగుప్తునున్మూలింపనుద్యమంబు విడువనిరాక్షసునిరాజభక్తియు నీనాటకమున కలంకారములుగానున్నవి.§

ఉత్తమమధ్యమాధములగుణమును దెల్పునీక్రిందిశ్లోకమే భర్తృహరినీతిశతకములోఁ బ్రక్షిప్తముగాఁ జేరినట్లున్నది.

† ప్రారభ్యతే నఖలు విఘ్నభయేన నీచైః।
ప్రారభ్య విఘ్ననిహతా విరమంతి మధ్యాః।
విఘ్నైః పునః పునరపి ప్రతిహన్యమానాః।
ప్రారబ్ధ ముత్తమగుణా న పరిత్యజంతి॥

---

§ చూ॥ బొంబాయిప్రతి ముద్రారాక్షసపీఠిక.

† నీచులు విఘ్నభయముచేఁ గార్య మారంభింపరు. మధ్యములు కార్య మారంభించి విఘ్నభయముచే విడుచుదురు. ఉత్తములో యెన్నియంతరాయములు వచ్చినను దాముపట్టినకార్యము విడువరు.

రాజశేఖరుఁడు.

—:o:—

లోకప్రసిద్ధం బగుపేరు గాంచినమహాకవులలో నొకఁ డగునీతనిఁ గూర్చియనేకప్రాచీనకవులును నవీనవిమర్శకులును మిక్కిలి ప్రసంగించియుండిరి. సాయనమాధవాచార్యుని శంకరవిజయంబున రెండుమూఁడుచోట్ల నాటకత్రయకర్తయని ప్రసంగింపఁబడినకేరళక్షితిపాలకుఁ డగు రాజశేఖరుఁడు శంకరభగవత్పాదులసమకాలికుఁ డగుమఱియొకరాజకవి కావచ్చు ననినదుర్గాప్రసాదపండితులయభిప్రాయము యుక్తియుక్తమని నమ్మఁదగును.

బాలరామాయణాదికర్త యగునరాజశేఖరుఁడు తనకావ్యంబుల మహేంద్రపాలరాజును వర్ణించియుండెను. ఈరాజునుగూర్చి ఇండియన్ ఆంటిక్వేరీ ౧౫ వ భాగములో “ఓమ్‌స్వస్తిశ్రీమహోదయసమావాసితానేకగోహస్త్యశ్వరథపత్తిసంపన్నస్కంధావారాత్ — పరమభగవతీభక్తో మహారాజ శ్రీభోజదేవస్తస్య పుత్రస్తత్పాదానుధ్యాత శ్రీచంద్రభట్టారికాదేవ్యాముత్పన్నః పరమభగవతీభక్తో మహారాజ శ్రీమహేంద్రపాలదేవశ్శ్రావస్తిభుక్తౌ శ్రావస్తీమండలాంతఃపాతి బాలయికావిషయసంబద్ధపానీయకగ్రామసముపగతాన్ సర్వానేవ యథాస్థాననియుక్తాన్ ప్రతివాసినశ్చ సమాజ్ఞాపయతి—సంవత్సర—౧౦౦ ౫౦ ౫ మాఘసుది ౧౦ నిబద్ధం” అని మహేంద్రపాలదానపత్రము ముద్రితమై యున్నది. ఇందు వేర్వేఱుగానున్న యంకెలఁగలిపినయెడల ౧౫౫ అగుచున్నది. ఇది హర్షవర్ధనరాజ్యారంభకాలమనియు దీనికాతనిరాజ్యారంభకాలమున కయినక్రీస్తువత్సరములు ౬౦౬ కలిపినయెడల ౭౬౧ వచ్చుచున్నదనియు నిదియేదానపత్రసమయమనియు డాక్టరుఫ్లీటుగారియాశయము. దీనింబట్టియే యాతనియాశ్రితుఁ డగురాజశేఖరుఁడు ౯ వ శతకము పరభాగముననుండునని యొకరిద్దఱునిర్ణయించిరి. కాని, దానపత్రములోని సంఖ్య దురూహ్యముగానున్నదనియు దానింబట్టి హర్షవర్ధనకాలము కల్పించుటయు నకాలంబున మహేంద్రపాలరాజశేఖరు లుండి రనుటయు యుక్తియుక్తముగా లేదనియుఁ జాలమందియభిప్రాయము. ఔను నిజమే. రాజశేఖరుఁడు ౧౦ వ శతాబ్దము పూర్వభాగమున నుండెనని యనేకనిదర్శనము లుండఁగాఁ బైతప్పులెక్కనెవఁడు విశ్వసించును?

ఈదానపత్రము కాలనిర్ణయమునకు మాత్రమే సరియయినమార్గము చూపకున్నదిగాని మనకవికి నాతని ప్రభువునకును సంబంధించినమేయున్నది. ఎట్లనఁగాఁ దానపత్రములోని మహోదయము మహేంద్రపాలుని రాజధాని యగుమహోదయమను నామాంతరంబుగల కాన్యకుబ్జమై నట్లుగా "కాన్యకుబ్జం మహోదయం, మహోదయః కాన్యకుబ్జే" అను విశ్వప్రకాశ మేదినీ నిఘంటువులవలనను, బాలభారతప్రస్తావనలోని మహోదయనగరప్రసంగమువలనను, బాలరామాయణ దశమాంకములోని రామలక్ష్మణవచనములుగానున్న "మందాకినీపరిక్షిప్తం మహోదయం నామ నగరం" ఇదం ద్వయం సర్వమహాపవిత్రం పరిస్ఫురాలంకరణైకహేతుః। పురంచ హేజానకి కాన్యకుబ్జం సరిచ్చ గౌరీపతిమౌళిమాలా॥ అనువాక్యపదంబులవలనను ధ్రువ మగుచున్నది.

పైదానపత్రమునుబట్టి కొందఱునిర్ణయించినకాలమే కవికాలమని చెప్పినయెడల ౭౩౦ లోఁ గాన్యకుబ్జంబు నేలిన యశోవర్మకు నాతనికవియగు భవభూతికిని, మనరాజును గవియు సమకాలికులు గావలసివచ్చునుగదాఁ అట్లయినయెడల భవభూతిని సుబంధువు, వానిని గవిరాజు, వీరిముగ్గురిని రాజశేఖరుఁడు కాలక్రమంబున వారిగ్రంథముల స్మరించుట యెట్లు తటస్థించునుఁ ఇదికాక, కాన్యకుబ్జంబును యశోవర్మయేలుచుండఁగా మహేంద్రపాలుఁడేలెననుట యసంభవముగదాఁ కావున భవభూతి రాజశేఖరులయంతరము తుదకొక్క శతాబ్దముకంటె నధికముగానుండవలయునని తేలుటచే ననేకవిమర్శకసమ్మతంబుగా మనకవికాలము ౮౮౪ తటస్థించుచున్నది. ఇన్లేప్రొఫెసరుపీబరు మొదలగువారు తెలిపియుండిరి. మఱియు ౧౦ వ శతకముకట్టకడ నున్నభోజరాజుపెత్తండ్రి యగుముంజ (వాక్పతిరాజ) మహీపాలుని యాస్థానకవి యగుధనికకవి దశరూపావలోకంబున నీతనికర్పూరమంజర్యాదులలోని పద్యములుదాహరించుటచే

గూడ మనకవి దశమశతకాంతిమభాగంబునకుఁ బూర్వుఁడుగావలసియున్నది. దీనిచేతనే మనకవి ౧౧ వ శతకమునంతంబున నుండెనను విల్సను పండితునియభిప్రాయంబును ౧౪ వ శతకమున నుండె ననువారి యుల్లరునాశయంబునుగూడ నిరాకృతంబులగుచున్నవి ఇదియుంగాక ౮౮౪ లోఁ గాశ్మీరము నేలినయవంతివర్మరాజసమకాలికు లగునానందవర్ధన రత్నాకరులనితఁడు నుతించినట్లుండుటచేతను శా॥శ॥ ౮౮౧ లోనఁగాఁ క్రీ॥ ౯౫౯ లో యశస్తిలకచంపువురచించిన జైనసోమదేవుఁడీతని నుతించినట్లుండుటచేతను మనకవి వీరిమధ్యకాలంబులోనివాఁడని స్పష్టపడుచున్నది. కావున నెవ్విధంబుననాలోచించినను రాజశేఖరకవి క్రీ॥శ॥ ౮౮౪ ౯౫౯ నడుమ నుండె ననుట నిశ్చయ మగుచున్నది.

ఈకవి తననాటకప్రస్తావలలోఁదన్ను రాజగురు నివర్ణించుకొనుటచేతనే బ్రాహ్మణుఁడని తెలియుచున్నది. విద్ధసాలభంజికా బాలరామాయణప్రస్తావనలలోనున్న "అకాలజలదస్య వినేప్తుః" సమూర్తో యత్రాసీ ద్గుణగణ ఇవాకాలజలద స్సురానందస్సోపి శ్రవణపుటపేయేన వచసా। నచాన్యే గణ్యంతే తరలకవిరాజప్రభృతయో మహాభాగ స్తస్మిన్నయమజని యాయావరకులే॥ తదాముష్యాయణస్య మహారాష్ట్రచూడామణేరకాలజలదస్య చతుర్థో దౌర్దుకిః (దౌహికిః) శీలవతీసూనురుపాధ్యాయశ్శ్రీరాజశేఖరః" అనువాక్యమువలన నీతఁడు మహారాష్ట్రదేశస్థుఁడనియు, అకాలజలదకవికి మునిమనుమనికొడుకనియు" యాయావరనామకవంశమున జన్మించినవాఁడనియు, మహేంద్రపాలవర్ణనమునుబట్టి స్వదేశము విడిచి కాన్యకుబ్జంబునకు రాజాశ్రయంబునవచ్చెననియుఁ దెలియుచున్నది.

ఈతఁడురచించినవి బాలభారతము, కర్పూరమంజరి, విద్ధసాలభంజిక, బాలరామాయణము ననునాలుగుగ్రంథములులోకంబున వ్యవహరిం

పఁబడుచున్నవి. కాని, యీతఁడు బాలరామాయణప్రస్తావనలో వ్రాసికొనిన "విద్ధిస్వష్టప్రబంధాః" అనువాక్యమువలన, శ్రీహర్షవిక్రమాదిత్యజీవితములోవ్రాసినట్లుగా డాక్టరు, ఆపద్డుదొరవారు సేకరించినట్లు తెలియుచున్న సవ్యాఖ్యలిఖితసట్టకమును, సుభాషితావళ్యాదులలోనికవివిషయంబు లగురాజశేఖరుని పెక్కుశ్లోకంబులనుబట్టి కొందఱూహించినట్లుగాఁ గవివిమర్శమనుగ్రంథము నీతనివేయని విశ్వసింపఁదగుటచేనితఁడాఱుగ్రంథములు రచించినట్లు ధ్రువ మగుచున్నది.

పైనాలుగుగ్రంథములలోఁగూడ నీకవి రఘుకులచూడామణియగు మహేంద్రపాలదేవుఁడు తనశిష్యుఁడనివర్ణించి బాలభారతప్రస్తావనలో విశేషముగా రఘువంశముక్తామణియు, నిర్భయనరేంద్రపుత్రుఁడునగుమహీపాలదేవుని వర్ణించెను. కర్పూరమంజరీప్రస్తావనలోఁగూడఁ దనసమకాలికు లగుమృగాంకలేఖాకథాకారాపరాజితకవులుతన్నునుతించినట్లుగా "బాలకవిః కవిరాజో నిర్భయరాజస్య తథోపాధ్యాయః" అని చెప్పికొనెను. ఈయంశములనుబట్టిచూడఁగా మహేంద్రపాలునికే నిర్భయరాజనునామాంతరంబుగలదనియు నాతనిపుత్రుఁడు మహీపాలదేవుఁడనియుఁ దండ్రికొడుకులకిద్దఱకును నీకవి గురువై వారియాస్థానమున నుత్తమపదము నొందియుండెననియు విశద మగుచున్నది.

ఈతనిబాలభారతమునకుఁ బ్రచండపాండవ మనునామాంతరంబుగలదు. "రాజశేఖరకవేర్మహాత్మనో బాలభారతమిదం హి నాటకం" అనిప్రస్తావనలో నుండుటచే నిదితువకైదంకములుగలదియైనను గావలయును. కాని, దీనిరెండంకములుమాత్రమే వ్యవహారంబుననున్నవి. దీనిధోరణిఁజూడఁగాఁగవి, బాలరామాయణమువలెనే భారతకథను సంగ్రహించి పదియంకములరూపకముగా రచించియుండునని తోఁచుచున్నది. అట్లుకానియెడల దీనికిఁ బ్రచండపాండవ మనునామమే చెల్లదు. ప్రథమాంకములో— వ్యాసప్రాచేతసప్రవేశము, రాధావేధము (లక్ష్యవిశేషమునుగొట్టుట) పణముగాఁగల ద్రౌపదీస్వయంవరమున కెల్లరాజులువచ్చుట, బ్రాహ్మణవేషధరుఁడగునర్జునుఁడు దానిఁగొట్టి పందెముగెలుచుట, వరరాజులయాగ్రహమును వర్ణింపఁబడినవి. రెండవదానిలో— దుర్యోధనుఁడు ధర్మరాజును ద్యూతమునకుఁబిలుచుట, యామాయజూదముననితఁడు శకునిమూలముగా సర్వమునోడుట, దుశ్శాసనావమానిత యగుద్రౌపదిప్రతిజ్ఞ, పాండవులు వనవాసమునకేగుట యనునంతవఱకును వర్ణింపఁబడినది.

కర్పూరమంజరి యిదియొకసట్టకము. ప్రవేశకము, విష్కంభము లేనిదై యంకములకు బదులుగా నాలుగుజవనికాంతరములుగలిగి ప్రాకృతభాషామయమైనరూపకము సట్టకమనఁబడును. ఇట్టిసట్టకము రచించుటకుఁగారణము కవియిట్లు తెల్పెను. "సంస్కృతవాక్కులు కఠినములు, ప్రాకృతవాక్కులు సుకుమారములు. పురుషులకుఁ గాంతలకునుబోలె వానికి విశేష మంతరముగలదు"

మఱియునికవి, పారిపార్శ్వికవచనంబుగాఁ దనపత్నియు, చాహువానకులసంభూతయునైనయవంతిసుందరి కోరఁగా దీనినిఁ బ్రయోగించినట్లుచెప్పుటయుఁ, గథలోనిస్త్రీపాత్రలకవితారసజ్ఞతను వర్ణించుటయుఁ జూడఁగా నక్కాలంబున స్త్రీలవిద్యాభిమానమును వారిగౌరవంబును గోచరము లగుచున్నవి. శృంగారరసప్రధానంబగు దీనియందుఁజండపాలభూవరుఁడు వినోదార్థముగా నద్భుతసిద్ధి గలభైరవానందుఁడను యోగీశ్వరునిచే మంత్రబలమునఁ దనయింటికి రప్పింపఁబడినతనపట్టమహిషిపినతల్లికూఁతురును గుంతలదేశరాజుపుత్రికయు నగుకర్పూరమంజరిని బరిణయంబగుట యనుకథాభాగము సవిస్తరముగా సరసముగా సులభశైలిని వర్ణింపఁబడినది.

బాలరామాయణము పదియంకములప్రకరణము. దీనియందు రామాయణకథయంతయు సంగ్రహముగా వర్ణింపఁబడినది. ఈతనికవితాశక్తి గౌరవంబుల కాలవాలమై ప్రసిద్ధి గాంచినయీనాటకంబుకథను వివరింప నవసరము లేదు గావున నొకటిరెండుపద్యములుమాత్రము దాహరించెదను

« కర్పూరఇవ దగ్ధోఽపి శక్తిమాన్ యో జనే జనే।
నమోఽస్త్వవార్యవీర్యాయ తస్మై మకరకేతవే॥ 3 అం »

దీనివలన మాడ్చినను బచ్చకర్పూరమునశక్తి నశించ దనువస్తుతత్త్వము బోధింపఁబడుచున్నది.

సీతభర్తతో నడవికి వెళ్ళినపిదప నామెవార్తను సుమంత్రుఁడు దశరధునకుఁ జెప్పుసందర్భమున నున్నయీశ్లోక మెంతయు శృంగారకరుణరససారస్యమొలికించుచు దీని కిదియే సాటి యనునట్లున్నది.

« మసృణచరణపాతం గమ్యతాం భూః సదర్భా।
విరచయ సిచయాంతం మూర్ధ్ని ఘర్మః కఠోరః।
తదితి జనకపుత్రీ లోచనై రశ్రుపూర్ణైః।
పథి పథికవధూభి ర్వీక్షితా శిక్షితా చ॥ »

మార్గములోఁ బతివిరహితలగు స్త్రీలు సీతనుజూచి, « అమ్మా! త్రోవ దర్భాంకురములతో నిండియున్నది మెల్లగా నడుగు లిడుము. ఎండతీక్ష్ణముగానున్నది చీరచెఱఁగు నెత్తిమీఁద వేసికొనుము» అని బాష్పపూరితనేత్రలై యనురాగంబున బోధించిరఁట. ఇందు సీతసౌకుమార్యము నామె యరణ్యగమనవిచారము నిర్వచింపఁబడుటయేకాక సీతవలె మనకుఁ బతిననుసరించిపోవుభాగ్యము సంభవించినదికాదుగదా యనువియోగినులమనోవైకల్యము గూడ సూచింపఁబడినది.

విద్ధసాలభంజిక నాలుగంకములరూపకము. ఇది కేవలకల్పితకథయగు నొకనాటిక. ఇది కేవలశృంగారరసభూయిష్ఠంబై సరసజనహృద్యంబుగానుండును. ఇందు మృగాంకలేఖా విద్యాధరమల్లదేవులయనురాగము పూర్ణముగా వర్ణింపఁబడినది. ఇందలి శృంగారరసము మంగళాచరణపద్యంబువలననే సూచింపఁబడుచున్నది.

‡ « దృశా దగ్ధం మనసిజం జీవయంతి దృశైవ యాః।
విరూపాక్షస్య జయినీ స్తాః స్తువే వామలోచనాః॥ »

విరహాతురుఁడగు కథానాయకునివచనం బగు నొక్కపద్య ముదాహరించెదను.

† « శ్యామాం శ్యామలిమాన మానయత భోః సాంద్రైర్మషీకూర్చకైః
మంత్రం తంత్ర మథ ప్రయుజ్య హరత శ్వేతోత్పలానాం శ్రియం।
చంద్రం చూర్ణయత క్షణాచ్చ కణశః కృత్వా శిలాపట్టకే।
యేన ద్రష్టుమహం క్షమే దశ దిశ స్తద్వక్త్రముద్రాంకితాః॥ »

ఇట్టిమహాకవులకృతులఁ జదివి యానందింపవలయును గాని స్థాలీపులాకన్యాయంబుగ విమర్శించుటచే నేమి తనివి తీఱును?

‡ ఈశ్వరుఁడు చూపుచేఁగాల్చిన మన్మథుని దమచూపుచే జీవింపఁజేయునట్టి జవరాండ్రను నుతించెదను.

† ఓ సేవకులారా! మృగాంకలేఖాముఖముద్రాంకితములైన పదిదిక్కులునే నుజూచుటకుఁ దగినట్లుగా, రాత్రికి మషీతూలికలతో నల్లరంగు వేయుఁడు. మంత్రమో తంత్రమో కల్పించి తెల్లకలువలశోభ హరింపుఁడు. చంద్రుని రాతిమీఁద వేసి పిండిచేయుఁడు.

భల్లటకవి.

—:0:—

క్రీ॥ ౧౦ వ శతాబ్దము చివరనున్న శ్రీమదభినవగుప్తాచార్యుఁడు ధ్వన్యాలోకలోచనంబునఁ జెక్కచోట్ల నీకవికృతకములో నిపద్యములను

దాహరించుటచే నీకవి ౯ వ శతాబ్దముచివరనో ౧౦ వ శతకము మొదటనో యున్నవాఁడనితోఁచుచున్నది. కాశ్మీరదేశస్థుఁ డగునితఁడు రచించినది భల్లటశతకముగాక మఱియొకటేదియుఁగనుపడదు. అనేకాలంకారికు లీతనిశ్లోకములఁ దమగ్రంథముల నుదాహరించుటయె దీనిప్రాశస్త్యమున కుదాహరణము. వివిధనీతులను దెల్పునిది ప్రాపంచికజ్ఞానదాయకముగా సులభశైలినున్నది. ఇందుండి యొకశ్లోక ముదాహరించెదను.

§ "ఆబద్ధకృత్రిమసటాజటిలాంసభిత్తి।
రారోపితో మృగపతేః పదవీం యదిశ్వా।
మత్తేభకుంభతటపాటనలంపటస్య।
నాదం కరిష్యతి కథఁ హరిణాధిపస్య॥"

§ మెడకు జూలుచుట్టి సింహపదవి కెక్కించినంతమాత్రమునఁ గుక్క, మదపుటేనుఁగులనెత్తిచీల్చునట్టిసింగముగర్జనము చేయఁగలుగునా?

ఆర్యక్షేమీశ్వరుఁడు.

—:o:—

ఈతనిచరిత్ర క్రింది హిందూదేశచరిత్రవలనను, గొందఱుపాశ్చాత్యవిమర్శకులయభిప్రాయంబులను నిట్లుధ్రువపడుచున్నది.

† క్రీ॥ ౮౮౩ లో ఘూర్జరరాజ్యప్రభువుగానుండి కన్యాకుబ్జంబు గెలిచి దానిఁదనరాజధానిగాఁ గావించుకొనిన ప్రథమభోజునిమనుమఁడగు ద్వితీయభోజునికుమారుఁడు మహీపాలదేవుఁడు క్రీ॥ శ॥ ౯౧౩ లోఁ జండల్ రజపూతులరా జగుయశోవర్మతోఁబోరాడి బుందెల్ ఖండుభాగమును, ౯౧౭ లో దక్షిణములోనిరాష్ట్రకూటరా జగుధ్రువునితోఁబోరాడి ఘూర్జరరాజ్యములోఁ గొంతభాగమును గోలుపోయినవాఁడయ్యు నిరంతరముగా శత్రువులతోఁబోరాడుచు మరలఁగొన్నిరాజ్యములను సంపాదించినట్లు కనుపడుచున్నది. ఈకనోజురా జగుమహీపాలుఁడే చండకౌశికములోని మహీపాలుఁ డనునభిప్రాయంబుతో ‡ యమ్ విలియము మేక్డోనలుపండితులు, చండకౌశికము ౧౦ వ శతాబ్దములోఁ బుట్టియుండు నని వ్రాసిరి. కాని, చండకౌశికప్రస్తావనలో— "ఆదిష్టోఽస్మి మస్తామాత్యబుద్ధివాగురాలంఘ్య సింహారంహసా, భ్రూభంగలీలాసముద్ధృతాశేషకంటకేన, సమరసాగరాంతర్భ్రమద్భుజదండమందరాకృష్టలక్ష్మీస్స్వయంవరప్రణయినా శ్రీమహీపాలదేవేన—యస్యేమాం పురావిదః ప్రశస్తిగాథాముదాహరంతి. యస్సంశ్రిత్య ప్రకృతిగహనా మార్యచాణక్యనీతిం। జిత్వా నందాన్ కుసుమనగరం చంద్రగుప్తోజిగాయ। కర్ణాటత్వం ధ్రువ ముపగతా నద్య తానేవహంతుం। దోర్దండాఢ్యస్సపునరభవచ్ఛ్రీమహీపాలదేవః॥" అనిసూత్రధారవచనము కనుపడుచున్నది. (అనఁగా) దుష్టులైనతనమంత్రులకు లోఁబడనియీతఁ డవలీలగా సర్వశత్రువులజయించి సార్వభౌమత్వము నొందెననియుఁ బూర్వము తనచేజయింపఁబడియిపుడు కర్ణాటరాజై పుట్టిననవనందరాజులను మరలగెలుచుటకుఁ జంద్రగుప్తుఁడే యీమహీపాలరాజరూపముగా జన్మించె ననియు దీనిభావము. దీనింబట్టి తమప్రభువులపరాజయమును వర్ణించుట కవులకు స్వభావముగాముగావునఁ గవి యీతనిజయమునే వర్ణించినట్లుకనుపడుచున్నను మొత్తముమీఁద నితఁ డనేకరాజులతోఁ బెక్కుసార్లు యుద్ధముచేసినవాఁడని యీవర్ణనము పూర్వోక్తచరిత్రభాగమును విశ్వసింపఁజేయకపోదు. మఱియు నీతఁడు రాష్ట్రకూటరా జగుధ్రువునిమీఁద దండెత్తకమున్నో లేక యోడివచ్చి మరలగెలుపుగోరునపుడో కవి యీనాటకము రచించియుం

† చూ॥ హిందూదేశకథ.

‡ ఇండియన్ విజడమ్. ఇంపీరియల్ గెజటీరు.

డుననియుఁ గావుననే పైశ్లోకములో— "కర్ణాటత్వం ధ్రువముపగతా" ననుచో నవనందావతార మగుకర్ణాటరాజును, ధ్రువరాజును జంపుట కొఱకని యర్థమువచ్చునట్లుగా నిశ్చయార్థకం బగుధ్రువపదమును ధ్రువరాజపర మగునట్లుగాఁ గూడఁ బ్రయోగించియుండెననియు ధ్రువపదసారస్యమువలనఁ దెలియుచున్నది. కావున నెట్లయిన నీకవి పూర్వోక్తవిమర్శనానుగుణంబుగా ౧౦ వ శతాబ్దము మొదట జీవించియుండెనని ధ్రువమగుచున్నది. ఈమహీపాలునకే కార్తికేయుఁడనునట్టియొక పేరుగలిగినట్లు నతఁడు తన్ను విశేషముగా గౌరవించినట్లుగాఁ గవి నాటకాంతమందు "ప్రతిదిన మొక్కొక్కయంక మభినయింపఁజేసి సువర్ణాలంకారవస్త్రము లొసంగినకార్తికేయరాజుకీర్తి కవికీర్తితో క్షీరసాగరాంత మొందుగాక" యని వ్రాసినవాక్యమువలనఁ దెలియుచున్నది.

ఈకవి బ్రాహ్మణుఁడు; ఈతనిముత్తాత విజయప్రకోష్ఠపండితుఁడు. ఇతఁడు రచించినది చండకౌశిక మనునైదంకములనాటకముగాక మఱియొకటి కానరాదు. ఉగ్రకోపుఁ డగువిశ్వామిత్రుఁడు మూలముగాఁగల దీనికిఁ జండకౌశికమని పేరువచ్చినది. ఇందుఁ బుత్రదారాత్మవిక్రయంబునఁ బ్రతిజ్ఞనెఱవేర్చుకొని సత్యపరిపాలనం బొనరించుట విషయము. కవి, మహాభారతములోని హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానమునే తీసికొని కొన్నిమార్పులతో నీనాటకంబునురచించెను. ఈక్రిందికవివిజ్ఞాపన మెంతయు గుణగ్రహణంబును బోధించుచు లోకానుభవమును సూచించుచున్నది.

‡ "దృష్టం కిమపి లోకేఽస్మి న్ననిర్దోషం ననిర్గుణం।
ఆవృణుధ్వ మతో దోషా న్వివృణుధ్వం గుణా న్బుధాః॥"

జంతువులకెల్ల జీవనకారణంబులలో నిద్రయే మొదటి దనునీక్రిందిహరిశ్చంద్రవచన మెంతయు శరీరారోగ్యపద్ధతిని బోధించుచున్నది.

‡ దోషములేనిది, గుణములేనిది గూడ లోకములోలేదు. కావునఁ దప్పులఁగప్పిపుచ్చి గుణములగ్రహింపుఁడు.

† "చిత్తం ప్రసాదయతి లాఘవ మాదధాతి।
ప్రత్యంగ ముజ్జ్వలయతి ప్రతిభావిశేషం।
దోషా నుదస్యతి కరోతిచ ధాతుసామ్యం।
ఆనంద మర్పయతి యోగవిశేషగమ్యం॥"

ఈక్రిందివాసకసజ్జికామనోరథభంగవర్ణనము స్వభావసిద్ధమై కడుహృద్యంబుగా నుండును.

§ "లీలాసంభృతమండనోత్సుకతయా నీతః ప్రదోష స్త్వయా।
మన్మార్గార్పితనేత్రయాచ గమితో యామ స్తథై వాపరః।
నాయాత శ్శఠ ఇత్యదస్రు వికలం వ్యాధూయ భూషావిధిం।
శయ్యోపాంతవివర్తనై రథ నిశాశేషః కథం యాపితః॥"

కౌశికునిఋణముదీర్చనుపాయంబులేక చింతించుహరిశ్చంద్రునివాక్యములు. "కుబేరునిజయించి ధనముసంపాదించెద ననిన రాజ్యభ్రష్టుఁడనైన నాకుజయ మెట్లుకలుగును? యాచించి తెచ్చెదనంటినా? అది బ్రాహ్మణులదిగాని రాజులవృత్తిగాదు. వాణిజ్యమందునా? అది ధనమూలమైనది. ఏదియైనను గాలవిలంబనము నపేక్షించును. నేనో దైవవశంబునఁ గాలవిలంబనము చేయఁదగను. అకటా! ఏమిచేయుదును? నాదేహమునైన విక్రయించి శాశ్వతమైనసత్యమును రక్షించెదను. దానినిఁ గాపాడని

† మనస్సును నిర్మలముగాఁ జేయును. అవయవములను దేలికపఱచును. బుద్ధిని గూర్చును. శరీరదోషములఁబోగొట్టును. శరీరధాతువుల సమస్థితిలోనుంచును. యోగగమ్యమైనయానందము నిచ్చును.

§ ఆభరణముల సమకూర్చుకొనుసంతోషముతోఁ బ్రదోషకాలమును వెళ్ళబుచ్చును. నాకై యెదురుచూచుచు మొదటిజాము జరపును. ఈమోసగాఁడింకను రాలేదనివిచారించుచు నగలను దీసివైచి శయ్యచుట్టు తిరుగుచు నిశాశేషమెట్లు వెళ్ళఁబుచ్చినదో కదా?

యొడల నైహికాముష్మికములు నశించును" హరిశ్చంద్రుని సత్యధైర్యముల కానందించుచునీక్రిందిధర్మునివచనము చూడుఁడు.

* "సుఖంవా దుఃఖంవా కిమిహహి జగత్యస్తి నియతం ।
వివేకప్రధ్వంసా ద్భవతి సుఖదుఃఖవ్యతికరః ;
మనోవృత్తిః పుంసాం జగతి జయినీకాపి మహతాం ।
యయా దుఃఖందుఃఖం సుఖమపి సుఖంవా నభవతి ॥"

శ్మశానవాటికలోఁబరితపించు శైబ్యనుజూచి హరిశ్చంద్రుఁడు తన భార్యయనిపోల్చు సందర్భంబున నున్నయీక్రిందిపద్యము సరసంబై సకరుణంబై శైలిచే నన్నివిధములఁ గాళిదాసకవితనుస్మరింపఁజేయుచున్నది.

‡ "సా వాణీ కరుణార్తనాదవికలా వ్యాసాంద్ర తంత్రీస్వనా ।
తేచామీ భ్రమరౌఘనీలకుటిలాః పర్యాకులా మూర్ధజాః ।
తాన్యంగాని కృశాన్యమూని సహసా దుఃప్రత్యభిజ్ఞాని మే ।
కాంతిస్సైవ పురాణచిత్రమలినా లేఖాభిరున్నీయతే ॥"

ఈనాటకము చదువువారికి జాలిపుట్టించుచు మృదుమధురపద్యభాసురంబై యొప్పుచున్నది,

---

* జగములో సుఖము గాని దుఃఖము గాని, నియతముగానున్నదా? వివేకాభావముచే సుఖదుఃఖవ్యతికరము గలుగుచున్నది. దేనిచే సుఖము సుఖమువలెను, దుఃఖము దుఃఖమువలెను గనుపడదో యట్టి మహాత్ముల మనోధైర్యమే జయశీలమగును

‡ ఆర్తనాదము గలిగియు వీణాస్వనమువలెనున్న యీ వాణి యదే. తుమ్మెదలవలెనున్న యీ విడిపోయిన కుటిలశిరోజము లవియే. ఆనవాలుపట్టరాక మిక్కిలి చిక్కిన యీ యంగము లవియే. చిరకాలము నాఁటిచిత్తరువువలె మలినమై రేఖలచే నూహింపఁదగిన యీ శరీరశోభ యదియే.

జైనసోమదేవుఁడు

—:0:—

ఇతఁడు జైనమతస్థుఁడయినట్లీతనికృత్యాద్యంతములం దున్న జినజైనాచార్యవర్ణనమే తెల్పుచున్నది. కావ్యాంతమున నున్న "శకనృపకాలాతీతసంవత్సరశతేష్వష్టస్వేకాశీత్యధికేషు (౮౮౧) గతేషు సిద్ధార్థిసంవత్సర చైత్రమాసమదనత్రయోదశ్యాం...... శ్రీమదరికేసరిణః ప్రథమపుత్రస్య శ్రీమద్వాగరాజప్రవర్ధమానవసుధారాయాం గంగధారాయాం వినిర్మిత మిదం కావ్యం" అనుగద్యమువలన శా॥ శ॥ ౮౮౧ అనఁగా క్రీ॥ ౯౫౯ లో నితఁడుండెననియు నీతని నివాసము చోళరాజ్యములోని గంగధార యను గ్రామమనియుఁ దెలియుచున్నది. మఱియు మూఁడవయాశ్వాసమున రాజశేఖరుని నుతించినవాఁడగుట నాతనికంటెఁ బరుఁడుగా వలసియున్నది.

ఈతనిగురువు నేమిదేవుఁడు. ఇతఁడు యశస్తిలకచంపువనునెనిమిదియాశ్వాసముల మహాకావ్యమురచించెను. ఇందు మొదటినైదాశ్వాసములలోను యశోధరమహారాజుచరితంబును దక్కినవానిలో జినోపాసకాధ్యయనక్రమంబును వర్ణింపఁబడినవి. కథాసందర్భమునుబట్టి నడుమనడుమ ననేకోపాఖ్యానము లుదాహరింపఁబడినవి. కవిత్వము సులభమైనదేమైన నెందుచేతనో లోకంబుననిది వన్నెకెక్కినదిగాదు. కాని యీకవి మాత్రము ౨వ యాశ్వాసముచివర "మయా వాగర్థసంభారే భుక్తే సారస్వతే రసే । కవయోఽన్యే భవిష్యంతి నూనముచ్ఛిష్టభోజనాః ॥" అని యత్యహంకారమును జూపియుండెను. కావ్యధోరణినిబట్టి యీతఁడు శ్రుతిస్మృతులయం దాదరముగలవాఁడనియే తేలుచున్నది. కాని యజ్ఞాదిక్రతువులను మిక్కిలియిట్లు నిందించెను.

"లోకేంద్రియై ర్లోకమనోఽనుకూలై స్స్వర్గజీవనాయాగమఃపష సృష్టః। స్వర్గోయదిస్యా త్పశుహింసకానాం సూనాకృతాం తర్హి భవేత్స కామం। మంత్రేణ శస్త్రైర్గలపీడనాద్వా వేద్యాం బహిశ్చాపి వధస్సమానః। స్వర్గో యదిస్యా న్మఖహింసితానాం స్వబాంధవై ర్యజ్ఞవిధిర్నకింతు॥" కర్మబాహ్యుండును జాతిమతభేదరహితుండు నగునితఁడు వేదాంతప్రతిపాదిత బ్రహ్మపదార్థమే వేద్యమయినట్లు తెలిపియుండెను.

"వైరాగ్యం జ్ఞానసంపత్తి రసంగస్థిరచిత్తతా। ఊర్మిష్ట్సయ సహత్వంచ పంచ యోగస్య హేతవః। పరే బ్రహ్మణ్యనూచానో ధృతిమైత్రీ దయాన్వితః। అన్యత్ర సూనృతాద్వాక్యాన్నిత్యం వాచంయమీ భవేత్। జాతిర్జరామృతిః పుంసాం త్రయీ సంసృతికారణం। ఏషా త్రయీ యతస్త్రయ్యాః క్షీయతే సాత్రయీ మతా। అహింసస్సద్వ్రతోజ్ఞానీ నిరీహో నిష్పరిగ్రహః। యస్స్యాత్స బ్రాహ్మణస్సత్యం నతు జాతి మదాంధలః॥"

వేదబాహ్యమతబోధకంబగుటచేతనే యీగ్రంథము ప్రసిద్ధికెక్కినది గాదని తలంచెదను.

---

*ధనంజయుఁడు.

—,o:—

ఇతఁడు బ్రాహ్మణుఁడు; విష్ణుపుత్రుఁడు; ధారానగరాధిపతియగుభోజమహారాజుపెత్తండ్రియు వాక్పతిరాజనామాంతరుండు నగుముంజమహీపాలునియాస్థానమం దున్నవాఁడు. ఇందులకు దశరూపంబుచివరనున్న "విష్ణోస్సుతేనాపి ధనంజయేన విద్వన్మనో రాగనిబంధహేతుః। ఆవిష్కృతం ముంజమహీశగోష్ఠీ వైదగ్ధ్యభాజా దశరూపమేతత్" అనుశ్లోకమే ప్రమాణము. భోజరాజుకాలమునుబట్టిచూడఁగా నీముంజుఁడును మనకవియుఁగూడఁ క్రీ॥ ౯౯౬ ప్రాంతమున నున్నవారని తేలుచున్నది.

ఇతఁడు దశరూపంబుతుదను, ధనికుఁడు దానివ్యాఖ్యానంబగునవలోకంబుతుదను, విష్ణుపుత్రులమని వ్రాసికొనుటచే వీరిరువురు సోదరులైనఁ గావలయుననియు లేక ధనంజయుఁడే వ్యాఖ్యాకర్తృత్వంబునఁ దననామాంతరం బగుధనికపదము నుపయోగించి యుండుననియు నూహింప వలసి యున్నది. ఇతఁడు భరతాదినాట్యశాస్త్రములను సంగ్రహించి సులభమార్గంబున దశవిధరూపంబులకు లక్షణముగా నీదశరూపంబును నిర్మించెను. ఇదియే తరువాతివారిరూపకనిర్మాణంబున కత్యుత్తమాధారంబై యనన్యసదృశంబై యొప్పుచున్నది.

* ద్విసంధానకావ్యము రచించిన శ్రీదేవీవసుదేవులపుత్రుఁ డగుధనంజయుఁడు జైనుఁడు నీతనికంటె నన్యుండును రాజశేఖరకవికిఁ బూర్వుఁడునని యెఱుంగునది.

శ్రీభోజమహారాజు.

—:o:—

మహాకవియనియు మహారాజనియు జగంబున నుత్తమయశస్సునవన్నెకెక్కిన యీసంస్కృతభాషాసామ్రాజ్యపాలకుని యుదంతమును వేనోళ్ళనుతించు భోజప్రబంధము, కవిసమయంబులఁ దెలుప సరియయినయాధారంబు కాక యతిశయోక్తిభూయిష్ఠంబైనదే యైన నీతనివైదుష్యసాహసౌదార్యంబులట్టివేయైయుండునని మన మిపుడు విశ్వసింప నాధారంబుగావచ్చునని తలంపవచ్చును.

విదర్భదేశమందలిధారానగర మీతనిరాజధాని; ఇతఁడు పారమారవంశస్థుఁడు; ఈతనితండ్రి సింధురాజదేవుఁడు. § పెత్తండ్రి (ముంజుఁడు) వాక్పతిరాజదేవుఁడు. తాత (శ్రీహర్షుఁడు) సీయకరాజదేవుఁడు ఇతఁడు శివభక్తుఁడు; అద్వైతమతస్థుఁడు; బ్రాహ్మణహితుఁడు; విద్యాప్రియుఁడు; కవితాపోషకుఁడు; దానకర్ణుఁడు; యశోభూషణుఁడు; వేయేల? నిరుపమానుఁడు. ప్రాచీనలేఖమాలలో ముద్రితమైన యీతని † దానపత్రమునుబట్టి యితఁడు ౧౦౨౨ లో నున్నట్లు తెలియుచున్నది ౧౦౨౮ లో నున్న కాశ్మీరరాజగునసంతభూపాలున కీతఁడు సమకా

§ ముంజాపరనామధేయుఁడగునీవాక్పతిరాజు భోజరాజునకుఁ బెత్తండ్రియయినట్లును, ఈతఁడే స్వరాజ్యంబున భోజుని నభిషిక్తునిఁ జేసినట్లును, భోజరాజునాస్థానమందలి ధనపాలుఁడు రచించినతిలకమంజరీకథాముఖంబునఁ దెలియుచున్నది. "భోజరాజు, పినతండ్రి ముంజుఁడు" అని లోకమున వాడఁబడు కథగూడ నిజమైనదికాకపోయినను బినతండ్రి పెత్తండ్రియనుభేదములో దీనికి సరివచ్చుచున్నది. కాని, కొందఱీతఁడు భోజునకుఁ బితామహుఁడని వ్రాసియుండిరి. భోజునిదానశాసనమునుబట్టియైన నీయంశము విస్పష్టముగాఁ దెలియుటలేదు. కాని, ముంజుఁడే యీతనికి రాజ్యమిచ్చినట్లుండుటచే నతఁడీతనికిఁ బెత్తండ్రియేయైయుండుననుట నిజమని నమ్మవచ్చును.

† "......మహారాజాధిరాజ పరమేశ్వర శ్రీసీయకదేవపాదానుధ్యాత పరమభట్టారక...శ్రీవాక్పతిరాజదేవపాదానుధ్యాత పరమభట్టారక ... శ్రీసింధురాజదేవపాదానుధ్యాత పరమభట్టారక మహారాజాధిరాజపరమేశ్వర శ్రీమద్భోజనరేంద్రః కుశలీ... యథా, అతీతాష్టసప్తత్యధికసాహస్రికసంవత్సరే మాఘాసితతృతీయాయాం రవావుదగయనపర్వణి శ్రీమద్ధారాయామవస్థితై రస్మాభిస్స్నాత్వా భవానీపతిమభ్యర్చ్య ... ఉపరి లిఖితోఽయం గ్రామః ... బ్రాహ్మణధనపతిభట్టాయ భక్త్యా శాసనేనోదకపూర్వకం ప్రతిపాదితః .... ఇతి॥ సంవత్ ౧౦౭౮ చైత్ర సుది ౧౪ స్వయమాజ్ఞామంగలం మహాశ్రీః స్వహస్తోఽయం శ్రీభోజదేవస్య" (దానశాసనసంగ్రహంబే యిందు వ్రాయఁబడినది).

లికుఁడు బంధువునని ‡ రాజతరంగిణి చెప్పుచున్నది. ఈపైహేతువులంబట్టియు నింకను గొన్నిశాసనంబులఁగనుఁగొనియుఁ గొందఱు చరిత్రకారులు క్రీ॥ శ॥ ౯౯౬—౧౦౫౧ నడుమ నీతఁ డుండెనని నిర్ణయించిరి. మఱికొందఱు ౧౦౧౦ మొదలు ౧౦౫౫ వఱకు నున్నట్లు నిశ్చయించిరి. కొందఱీతఁడు ౧౦౬౦ లో మృతినొందినట్లు వ్రాసియుండిరి. ఎట్లయిన నివియన్నియు నీషద్వైషమ్యముగా సరిపడుచున్నవి గావున నీతనికాలముంగూర్చి చర్చింపవలసినపని లేదు.

ఈమహాత్ముఁ డనేకకవులను విద్వాంసులను నాదరించినవాఁడనుటలో లేశమైనను సంశయము లేదుగాని యీతనికిఁ బూర్వముండు భిన్నభిన్నకాలంబుల నున్నశాకుంతలాదికర్త యగుకాళిదాసు, భవభూతి మొదలగు మహాకవు లీతనిసమకాలికు లని భ్రమపెట్టుభోజప్రబంధము నిజముగా నీతనియాస్థానమందలికవులను దెలుప సరియగునయాధారముగాక ముఖపిధానముగావించుచున్నదిగదా యనిమాత్రము విచారింపవలసియున్నది. కాళిదాసాదికవిరత్నాశ్రయుఁడు నుజ్జయినీరాజు నగువిక్రమాదిత్యుఁడే దేవభాషను బోషింపఁ దనిపిఱిక వేయేండ్లకుఁ బిదప మరల ధారానగరంబున జన్మించెనో యనఁదగు నీకవిరాజభోజుని యాస్థానంబునఁ గూడ నాంధ్రదేశీయుఁడైనకాళిదాసనునొకమహాకవిగలఁడని కింవదంతి గలదు గాని యాతనిం దెలుపునాధార మించుకైన లభింపలేదను టయొంతయుఁ జింత్యముగా నున్నది. కాని తిలకమంజరీకర్త యగుధనపాలకవిమాత్ర మీతనియాస్థానములోనివాఁడైనట్లు కనుపడుచున్నది. భోజుఁడనఁగా విద్యాప్రియుఁడని లోకంబున నర్థముగల్పింప హేతుభూతుఁ

‡ సచ భోజనరేంద్రశ్చ దానోత్కర్షేణ విశ్రుతౌ।
సూరీ తస్మిన్ క్షణే తుల్యం ద్వావాస్తాం కవిబాంధవౌ॥

డగుమహాయశస్వియైన సుధీధీరుఁడు నుదారుఁడు నుత్తమజ్ఞానియు నగు నీతనిప్రజలుగూడఁ బండితులై జ్ఞానవంతులై యుండు రనుట కనుమాన మే మున్నది? కావుననే "భోజరాజు మొగముచూచినఁ గవిత్వ మబ్బిన" ట్లన్నలోకోక్తి జగంబునఁ బ్రసరించియున్నది. ఇది సత్యమై చిరకాలంబు క్రిందనే వాడుకలో నున్నట్లుగా లక్ష్మణసూరికృతం బగునీక్రిందిగురు భోజరాజవర్ణనముగూడఁ దెల్పుచున్నది.

§ "దృష్టే యత్ర యదృచ్ఛయాపి వచసాం దేవీ పురో వర్తతే।
సారస్యం మహ దభ్యుపైతి సదసి ప్రాగల్భ్య ముజ్జృంభతే।
జాయంతే సకలాః కలా అపి నృణాం జాగర్తి కీర్తి ర్ఘనా।
చేత స్స్నిహ్యతి తత్ర దైశికపదాంభోజే చ భోజే వయమ్॥"

ఇతఁడు సకలసామంతమూర్ధన్యుఁడయ్యు రాజ్యమత్తుఁడును విషయలంపటుఁడును గానివిరాగి యైనవిద్వద్వరిష్ఠుఁ డని దానశాసనమందలి యీతనిస్వహస్తలిఖితపద్యములే వాకొనుచున్నవి.

† "వాతాభ్రవిభ్రమ మిదం వసుధాధిపత్య।
మాపాతమాత్రమధురో విషయోపభోగః।
ప్రాణా స్తృణాగ్రజలబిందుసమా నరాణాం।
ధర్మ స్సఖా పర మహో పరలోకయానే॥"

§ ఎవని నొక్కసారి విలాసార్థముగాఁ జూచినంత మాత్రమున వాగ్దేవి ప్రత్యక్షమగునో రసగ్రాహిత్వము వృద్ధియగునో సభలలోఁ బ్రౌఢిమ హెచ్చునో యెల్లవిద్యలు వచ్చునో గొప్పకీర్తి సంభవించునో యట్టి గురువునందును భోజరాజునందును నామనస్సు లగ్నమగుచున్నది.

† ఈప్రభుత్వమా? మహావాయుపథములోని మేఘముయొక్క శోభవలె మిక్కిలి యస్థిరమయినది. విషయసుఖమా? అప్పటికపుడు రుచించునది. ప్రాణములా? గడ్డిపోఁచతుదనున్న నీటిచుక్కవంటివి. ఆహా? నరులకుఁ బరలోకయానంబున నొక్క ధర్మమే కదా? పరమమిత్రమగును.

‡ "భ్రమత్సంసారచక్రాగ్ర ధారాధారా మిమాం శ్రియం।
ప్రాప్య యే న దదుస్తేషాం పశ్చాత్తాపః పరం ఫలం॥"

ఈరాజకవిచంద్రుఁడు సరస్వతీకంఠాభరణ మనునొకగొప్పయలంకారగ్రంథంబును రామాయణచంపువును రచించెను. ఈతనియలంకారగ్రంథము మిక్కిలి ప్రామాణికమై సాహిత్యశిరోభూషణమై యక్కాలంబుననే వన్నెకెక్కియుండినట్లు కావ్యప్రకాశకారాదులు దీనిని బేర్కొనుటయే ప్రమాణము. ఇది యెల్లకావ్యాలంకారలక్షణంబులకు నాకరంబై సాహిత్యరసరత్నాకరంబై యలరారుచున్నది.

కవి యీప్రబంధనామమునకును గ్రంథవిషయంబునకును గూడన నుగుణంబుగాఁ గావించిన సరస్వతీస్మరణరూపమంగళాచరణమే దీని యుద్దేశముం దెల్పుచున్నది.

"ధ్వని ర్వర్ణాః పదం వాక్య మిత్యాస్పదచతుష్టయం।
యస్యా స్సూక్ష్మాదిభేదేన వాగ్దేవీం తా ముపాస్మహే॥"

ఇతఁడు వాల్మీకిరామాయణము ప్రతికాండములోనికథను సంగ్రహించి పద్యగద్యరూపంబుగా వ్రాసి యాయాభాగంబులకుఁ గాండములను పేర్లే పెట్టి రామాయణచంపువు రచించెను. ఎందుచేనీమనీషి దీనిని సుందరకాండాంతమువఱకే వ్రాసి విరమించెనో దాని నూహింపఁజను వరులే ప్రమాణము. మిగిలినయుద్ధకాండమును లక్ష్మణసూరి యనుమహాకవి యీతనిశైలినే యనుసరించి పూరించెను.

భోజునికవిత్వశైలి యతిసులభమై సరసమై వసుధాధిపత్యముం బోలి కవితాధిపత్యముం బ్రకటించుచున్నది. పఠనపాఠవ్యవహారంబున వన్నెకెక్కిన దీనికథ లోకప్రసిద్ధమగుటచే నింకవివరింప నక్కఱలేదు.

‡ గిఱ్ఱునఁదిరుగు సంసారమనెడు చక్రముయొక్క యంచే యాధారముగాఁ గల యీసంపదనుజెంది దానముచేయనివారికిఁ బశ్చాత్తాపమే ఫలమగును.

ఇందలిమంగళాచరణశ్లోక మీతనియాస్తిక్యమును వైదుష్యమును బ్రాహ్మణప్రియత్వమును దెల్పుచు నెంతనీతిదాయకముగాఁ బ్రాభవ్యద్యోతకముగానున్నదో చూడుఁడు?

* "ఉచ్చైర్గతి ర్జగతి సిద్ధ్యతి ధర్మతశ్చే ।
త్తస్య ప్రమా చ వచనైః కృతకేతరైశ్చేత్ ।
తేషాం ప్రకాశనదశాపి మహీసురైశ్చే ।
త్తానంతరేణ నిపతేత్క్వను మత్ప్రణామః ॥"

ఈకావ్యమాద్యంత మొకేరీతిగా సరసకల్పనంబులను, నవవిస్తరసభరణంబునను, సదలంకారంబులను మృదుపదలాలిత్యంబునను జెంపొందుచు నఖిలజనహృద్యముగానున్నది. అడవికి వెళ్ళుచుఁ గైకేయితో రాముఁడన్నవాక్యమెంత భావగర్భితమై శాంతరసపూరితముగా నున్నది?

† "అమ్మా కైకేయీ! అడవిలో, నన్నుఁబోషించుకొనునట్టిభారమే నాకు నియోగించితివి. సకలభూభరణభారము తమ్ముని నెత్తినుంచితివి. మాయిద్దఱిసౌకర్యము తలఁచినయెడలఁ దల్లీ! నీకు నాయందే పక్షపాతము కనుపడుచున్నది"

---

* ఉత్తమగతి, ధర్మమువలననే సిద్ధించునేని యాధర్మజ్ఞానము వేదవాక్యములచేతనే సంభవించునేని యావేదార్థప్రకటనము బ్రాహ్మణులచేతనే కాఁదగునేని వారిని విడిచి నానమస్కారము మఱియెక్కడఁ బడును? ఇందు శ్రుతివిహితంబుగ వేదవేత్తలకు వందనము విధింపఁబడుచున్నది.

† వనభువి తనుమాత్ర త్రాణమాజ్ఞాపితం మే ।
సకలభువనభార స్థాపితో వత్సమూర్ధ్ని ।
తదిహ సుకరతాయా మావయో స్తర్కితాయాం ।
మయి పతతి గరీయా నంబ! తే పక్షపాతః ॥

కల్పనాచాతుర్యము—

"గగనసంచారకులకుఁ గూడఁ గనుపడనిసీత యడవికి వెళ్ళునపుడు పౌరులకంటఁ బడునేమో యని శంకించి బ్రహ్మ, సర్వజనుల నేత్రములను బాష్పపూరితములుగాఁ జేసెను." "సీత, యయోధ్యాపురము విడుచుటకుఁ బ్రయత్నించుచుండఁగానే రాక్షసరాజ్యలక్ష్మి లంకాపురము విడువ యత్నించుచుండెను." మఱియు నీతఁడు రాజమార్తాండము, కరణమృగాంకము, పాతంజలయోగసూత్రవృత్తియు, రచించినట్లు తెలియుచున్నది.

—:o:—

ధనపాలకవి.

మధ్యహిందూదేశమందలి విశాలానగర మీతని మొదటినివాసము. ఇతఁడు మొదట వైదికమతప్రియుఁడయ్యు సోదరుఁ డగుశోభనపండితుని యుపదేశంబునఁ గ్రమముగా జైనమతము నవలంబించినట్లు ప్రబంధచింతామణి వలనఁ దెలియుచున్నది. ఇందులకుఁ దిలకమంజరి మంగళాచరణము గూడ జినస్తవ మగుటయు నిదర్శన మగుచున్నది.

"స వః పాతు జినః కృత్స్నమీక్షతే యః ప్రతిక్షణం ।
రూపై రనంతై రేకైకజంతో ర్వ్యాప్తం జగత్త్రయం ॥"

ఈతని తండ్రి సర్వదేవపండితుఁడు. ఇతఁ డాతనియొద్దనే సకలశాస్త్రంబుల నభ్యసించి కాలక్రమంబున ధారానగరముఁ జేరి శ్రీభోజమహారాజు నాస్థానంబున మహాకవి పదంబును గాంచినవాఁడు; ముంజాపరనాముఁడును భోజునిపెత్తండ్రియు నగు వాక్పతిరాజుచే సభలో "సరస్వతి" యని పిలువఁబడినవాఁడు; జినాగమకథలను వినఁగుతూహలం

బుగలిగిన భోజరాజునానతిచేఁ దిలకమంజరి యను గద్యకావ్యము రచించినవాఁడు. * ఈవిషయమంతయు నీతనికావ్యముఖంబున నున్నశ్లోకములవలననే తెలియుచున్నది. కావున నీతఁడు భోజరాజసమకాలికుఁడై వాక్పతిరాజునకుఁగూడఁ బూజ్యుఁడై ౧౦౦౦—౧౦౫౦ నడుమనున్నవాఁడని ధ్రువ మగుచున్నది.

ఈతని తిలకమంజరి చాలవిధములఁ గాదంబరిని బోలియున్నది. ఈకథానకముశైలిమాత్ర మంతకఠినము గాక యత్యద్భుతరసభరితంబై శ్రవణరంజకంబుగా నుండును. ఇందయోధ్యాపురరాజగు మేఘవాహనునకు మదిరావతి యనుభార్యయందుఁ జిరకాలమునకు హరివాహనుఁడనుకుమారుఁడు జన్మించుటయు, యౌవనవంతుఁ డగునతనికిని విద్యాధరకన్య యగుతిలకమంజరికిని జరిగిన పరస్పరానురాగపరిణయంబులు నతివిచిత్రముగా శృంగారరసప్రధానంబులుగా వర్ణింపఁబడినవి.

---

* తస్మిన్నభూద్రిపుకళత్ర కపోలపత్రవల్లీవితానపరశుః పరమారవంశే । శ్రీవైరిసింహ ఇతి దుర్ధరసైన్యదంతిదంతాగ్రభిన్న చతురర్ణవకూలభిత్తిః । తత్రాభూద్వసతిశ్శ్రియా పరమయా శ్రీహర్ష ఇత్యాఖ్యయా । విఖ్యాతశ్చతురంబురాశిరశనాదామ్నః ప్రశస్తాభువః । భూపః ఖర్వితవైరిగర్వగరిమా శ్రీసీయకస్సాయకాః । పంచేషోరివ యస్య పౌరుషగుణాః కేషాం న లగ్నా హృది ॥ తస్యోదగ్రయశాస్సమస్తసుభటగ్రామాగ్రగామీ సుత । స్సింహో దుర్ధరశక్రసింధురతతే శ్శ్రీసింధురాజోఽభవత్ । ఏకాధిజ్య చతుర్జితాబ్ధివలయావచ్ఛిన్నభూర్యస్య స । శ్రీమద్వాక్పతిరాజదేవనృపతిర్వీరాగ్రణీరగ్రజః ॥ ఆకీర్ణాంఘ్రితలస్సరోజకలశచ్ఛత్రాదిభిర్లాంఛనై । స్తస్యాజాయత మాంసలాయతభుజశ్శ్రీభోజ ఇత్యాత్మజః । ప్రీత్యా యోగ్య ఇతి ప్రతాపవసతిః ఖ్యాతేన ముంజాఖ్యయా । యస్స్వే వాక్పతిరాజభూమిపతినా రాజ్యేఽభిషిక్తస్స్వయం.

నిశ్శేషవాఙ్మయవిదోఽపి జినాగమోక్తాః । శ్రోతుం కథాస్సముపజాతకుతూహలస్య । తస్యావదాతచరితస్య వినోదహేతో । రాజ్ఞస్స్ఫుటాద్భుతరసా రచితా కథేయం.

తస్యాత్మజన్మా సమభూన్మహాత్మా । దేవస్స్వయంభూరివ సర్వదేవః ॥ తజ్జన్మాజనకాంఘ్రిపంకజరజస్సేవాప్తవిద్యాలవో । విప్రశ్శ్రీధనపాల ఇత్యవిశదామేతామబధ్నాత్కథాం । అక్షుణ్ణోఽపి వివిక్తసూక్తరచనే యస్సర్వవిద్యాబ్ధినా । శ్రీముంజేన సరస్వతీతి సదసి క్షోణీభృతా వ్యాహృతః.

——:0:——

క్షేమేంద్రుఁడు.

కవితాప్రపంచంబున నపారయశస్సు గాంచినకాళిదాస భవభూతిమహాకవులకుఁ దరువాతివారిలోఁ గవితాస్వయంవరుఁడును, వశ్యవాక్కు నగుక్షేమేంద్రుఁడే యగ్రగణ్యుఁడు. కావ్యాంతగద్యంబులనున్న వ్యాసదాసబిరుదంబున కీతఁడెంతయుఁ దగియుండు నని యీతనిభాషాపటిమయే వేనోళ్ళఁ బొగడుచున్నది.

ఇతఁడు బ్రాహ్మణుఁడు; అద్వైతమతస్థుఁడు; అంమను శివభక్తుఁడు. త్యాగభోగపరాయణుఁడు, బ్రహ్మవేత్తయు, నగుప్రకాశేంద్రపండితుఁడీతని తండ్రి. (సర్వమనీషి) గంగకోపాధ్యాయుం డీతనిగురువు. ఈమహాకవి కాశ్మీరపరిపాలకుఁడైనయనంతభూపాలకునియాస్థాన మలంకరించినవాఁడు. ఈతని యెల్లకావ్యములతుద నీపైయంశములు వ్రాయఁబడియున్నవి. వానిలో నౌచిత్యవిచారచర్చ కడపటిపద్యంబుల నిందులకుదాహరించెదను.

“ ఆసీత్ప్రకాశేంద్ర ఇతి ప్రకాశః కాశ్మీరదేశే త్రిదశేశ్వరశ్రీః ।
......తస్యాత్మజస్సర్వమనీషిశిష్య శ్శ్రీవ్యాసదాసాపరపుణ్యనామా ।
క్షేమేంద్ర ఇత్యక్షయకావ్యకీర్తి శ్చక్రే సమౌచిత్య విచారచర్చాం ।
......ఆశీ శ్శీతలతాం నయత్యవిరతం యస్య ప్రతాపానల । స్తస్య శ్రీ
మదనంతరాజనృపతేః కాలే కిలాయం కృతః ॥ ”

ఈయనంతరాజు క్రీ॥ ౧౦౨౮—౧౦౬౩ వఱకుఁ గాశ్మీరము నేలినట్లు రాజతరంగిణివలనఁ దెలియుచున్నది. ఇది యీతనిసరియయిన కాలమని తెల్పుటకు, దానశాసనామలవలనఁ దప్పక క్రీ॥ ౯౯౬--౧౦౫౧ నడుమ నున్నవాఁడని తెలియుచున్న భోజమహారాజున కీతఁడు సమకాలికుఁడు బంధువునని చెప్పు రాజతరంగిణిలోని యనంతరాజవర్ణనంబు ననున్న "సచ భోజనరేంద్రశ్చ దానోత్కర్షేణ విశ్రుతౌ। సూరీ తస్మిన్ క్షణే తుల్యం ద్వావాస్తాం కవిబాంధవౌ॥" అనుశ్లోకమే ప్రబలప్రమాణము. కావున నీకవి శ్రీమదనంతరాజపూజితుఁడై క్రీ॥ ౧౦౨౦—౧౦౬౩ నడుమ నున్నవాఁడని నిశ్చయింపవచ్చును.

ఈమహాకవి, రామాయణమంజరి, భారతమంజరి, బృహత్కథామంజరి, సమయమాతృక, కలావిలాసము, చతుర్వర్గసంగ్రహము, కవికంఠాభరణము, సువృత్తతిలకము, సేవ్యసేవకోపదేశము, చారుచర్య, ఔచిత్యవిచారచర్చ, అమృతతరంగకావ్యము, కనకజానకి, దశావతారచరితము, ముక్తావళి, దేశోపదేశము, నీతికల్పతరువు, పద్యకాదంబరి, వాత్స్యాయనసూత్రసారము, శశివంశమహాకావ్యము, చిత్రభారతనాటకము, పవనపంచాశిక, లోకప్రకాశకోశము, బోధిసత్త్వావదానకల్పలత, లావణ్యవతి, రాజావళి, అవసరసారము, నీతిలత, మునిమతమీమాంస, లలితరత్నమాల, వినయవల్లి, యను ననేకకావ్యముల రచించెను. ఇవన్నియు విమర్శింపఁబూనినచోఁ బ్రత్యేక మొకపుస్తకము గావలసివచ్చును గావున నందందలి కొన్నివిషయంబుల నిందుఁ జూపెదను. లోకానుభవమున కీతనికలావిలాసమువలె నుపకరించున దింకొకటి వ్యర్థ్యమే. ఇది పదిసర్గల చిన్నకావ్యము. ఇందు మోహము, దంభము, కామము మొదలుగాఁగల వానిదుర్లక్షణంబులు విశదీకరింపఁబడినవి. నాల్గవసర్గలో వెలవెలఁదుల యలువదిమూఁడుకళలను జక్కఁగా వివరించి లోకమున

కు నీతిబోధించెను. మఱియు నెనిమిదవసర్గలో సువర్ణకారజాతినిగూర్చి సానుభవముగా వ్రాయఁబడినది.

చారుచర్య నూఱుశ్లోకముల చిన్నకావ్యమేయైనను మిక్కిలి చక్కఁగా నున్నది. ఇందు మనుష్యుఁడు జీవితకాలంబున నభ్యసింపఁదగిన సత్ప్రవర్తనంబునకు రామాయణభారతకథలలోని మహాపురుషులయుదంబు ప్రతిపద్యము దృష్టాంతీకరింపఁబడినది. ఇందుండి యొకపద్యము—

§ "నత్యజే ద్ధర్మమర్యాదా మపి క్లేశదశాం శ్రితః।
హరిశ్చంద్రోహి ధర్మార్థీ సేహే చండాలదాసతాం॥"

ఈతని సేవ్యసేవకోపదేశము ప్రభుభృత్యుల దుర్లక్షణసులక్షణంబులఁ దెల్పుచు సరసముగానున్నది.

సువృత్తతిలకము. పద్యకవిత్వంబున వినియోగింపఁదగినవృత్తముల యౌచిత్యమును దెలుపుచు నీతని ఛందశ్శాస్త్రశక్తిని బొగడుచున్నది చతుర్వర్గసంగ్రహము ధర్మార్థకామమోక్షముల యాచరణమార్గ మూపదేశించుచున్నది. ఈతనిరాజావళి కాశ్మీరరాజుల చరిత్రను దెల్పుచున్నది. దీనినే కల్హణపండితుఁడు సరిగా లేదని యాక్షేపించెను. ఉత్తమంబులగు నీతని మొదటిమూఁడుకావ్యంబులును సులభశైలిలో రామాయణ భారతబృహత్కథాసారమును బోధించుచు వన్నెగాంచుచున్నవి.

మఱియు నీతని యౌచిత్యవిచారచర్చ పదార్థాలంకారౌచిత్యమును బోధించుచుఁ గవులకుఁ బ్రమాణగ్రంథముగా నలరారుచున్నది. ఈ గ్రంథమునుబట్టియే యీతనికవిత్వ మెంతసరసముగా శాస్త్రసమ్మతముగా సుబోధకంబుగా నుండునో చదువరు లూహింపవచ్చును. అసంఖ్యాకంబులగు సరసకావ్యంబులను లోకంబునకుఁ బ్రసాదించిన యీవ్యాసదాసుని కృతుల నెంతయని విమర్శింపఁగలను.

§ కష్టదశ వచ్చినను ధర్మము విడువరాదు. హరిశ్చంద్రుఁడు సత్యధర్మమునకై చండాలుని సేవించెను

మునిమతమీమాంస, కనకజానకి, నీతికల్పతరువు, నీతిలత, అవసరసారము, మొదలుగా నీతనికొన్నికావ్యములు నామమాత్రావశిష్టములై సవనుట యెంతయు విచారకరముగానున్నది. మఱియు నీతనికొన్నికావ్యములు జర్మనీమొదలగుపరదేశములలో విహరించుచున్నవని యిపుడిపుడు తెలియుటయు సంతోషకరముగా నున్నది. పైనిబేర్కొనిన గ్రంథములలోని శ్లోకములు చాలవఱకీతని యౌచిత్యవిచారచర్చలోఁ గనుపడుచున్నవి.

——:o:——

సోమదేవభట్టుఁడు.

ఇతఁడు రామభట్టసూనుఁడు; కాశ్మీరనివాసి; క్షేమేంద్రునివలెనే యనంతరాజు నాస్థానంబుననున్నవాఁడు. గ్రంథాంతమున నున్న గ్రంథకర్తృప్రశస్తినిబట్టి యనంతరాజు పట్టమహిషి యగుసూర్యవతీదేవి సరసకథాశ్రవణకుతూహలంబునఁ గోరఁగా నితఁడు కథాసరిత్సాగరము ను గ్రంథము వ్రాసినట్లు కనుపడుచున్నది. ఇతనిసమకాలికుఁడగుక్షేమేంద్రుఁడు బృహత్కథామంజరి వ్రాసియుండఁగా మరల దానినే యెట్లు వ్రాయు ననుసంశయ మాగ్రంథప్రశస్తిని, వీరిరెండుకృతులను జదివినవారికిఁ గలుగదు. క్షేమేంద్రునికృతికంటె నీతని కృతి విపులముగా సరసముగా సుగమముగా విననింపుగాఁ జదువసొంపుగా నున్నది. క్రీ॥ ౧౮౩౯ లో బ్రోకాసుపండితునిచే సంగ్రహింపఁబడిన యీగ్రంథము జర్మనీదేశములో నిపుడు మిక్కిలి వన్నెకెక్కియున్నట్లు తెలియుచున్నది. బహుప్రాచీనుఁ డగుగుణాఢ్యుఁ డనుమహాకవి పిశాచభాషలో రచించి

న లక్షశ్లోకములు గలబృహత్కథకిది నాతిసంక్షిప్త నాతివిపుల మగుసంస్కృతభాషాంతరీకరణమయినట్లు దీనికథాపీఠలంబకమువలనఁ దెలియుచున్నది. ౧౮ లంబకములు ౧౨౪ తరంగములు గలిగిన యీ మహాగ్రంథము గీర్వాణభాషాభిజ్ఞులకు హృదయరంజకముగా నున్నది. ఇందుఁ గౌశాంబీనాథుఁడును వత్సరాజు నగునుదయనరాజు వృత్తాంతము విపులముగా వర్ణింపఁబడినది. సుప్రసిద్ధము లగురత్నావళీనాగానందాది రూపకంబులకును, కాదంబర్యాద్యాఖ్యాయికలకును, బంచతంత్రాది కథాకోశంబులకును మూలాధారం బగుబృహత్కథకు రూపాంతరం బగునీతని కృతి లోకమున కెంతయుపకారకమో తెలుపుటకు సంస్కృతభాషలో నిట్టిదింకొకటి లేదనుటకంటె వేఱుగా నుతింపనక్కఱలేదు. శివభక్తుఁడు నద్వైతమతస్థుఁడు నగునీమహాకవిని సుకవికంఠభూషణం బగు నీతని కృతిని గూర్చి యింతకంటె నధికముగా వ్రాయఁజాలను.

——:o:——

బిల్హణుఁడు.

ఇతని యుదంత మీతని విక్రమాంకదేవచరితము తుదిసర్గలోని కడపటిశ్లోకంబులవలన నీక్రిందివిధముగాఁ దెలియుచున్నది.

“ కాశ్మీరదేశంబునఁ బ్రవర మనునొక నగరము గలదు. దానికి మూఁడుక్రోసులదూరమున జయవనమునకు సమీపమున ఖోనముఖ మను గ్రామము గలదు. అందు గోపాదిత్యమహీపాలునిచే మధ్యదేశమునుండి తీసికొనిరాఁబడి స్థాపింపఁబడిన శ్రౌతస్మార్తకర్మాచరణపరాయణులును కౌశికగోత్రులు నగుబ్రాహ్మణోత్తములు గలరు. వారిలో వేదవేదాంగ

వేత్త యగుముక్తికలశుఁ డనుపండితమణికి రాజకలశుఁ డనుపుత్రుఁడు గలఁడు. అతనికి మహాభాష్యవ్యాఖ్యాత యగుజ్యేష్ఠకలశుఁ డనుకుమారుఁడు జన్మించెను. అతనికి నాగాదేవియందు నానారాజసమ్మానము వడసిన యిష్టరామకవి, కవితానిలయుఁ డగునానందకవి, సర్వవిద్యాపారంగతుఁ డగుబిల్హణమహాకవియు ననుముగ్గురుపుత్రులు గలిగిరి. వీరిలో బిల్హణుఁడు బాల్యంబుననే సంస్కృతభాషాపారంగతుఁ డై యౌవనంబుననె యనంతరాజుకుమారుఁడు కలశదేవుఁడు కాశ్మీర మేలుచున్నకాలమున దేశసంచరణకుతూహలుండయి కాశ్మీరము విడిచి, మథుర, బృందావన, కాన్యకుబ్జ, కాశీ, ప్రయాగ, అయోధ్య, డాహల, గూర్జర, సోమనాథపురాది స్థలంబుల సంచరించి యాయారాజుల సమ్మానంబులు వడసి తుదకు దక్షిణదేశమందలి చాళుక్యరాజుల రాజధాని యగుకల్యాణపురముఁ బ్రవేశించి చాళుక్యవంశభూషణుఁడును, కర్ణాటదేశాధీశుఁడును, కుంతలేంద్రుఁడును, పెర్మాడిభూపతియుఁ ద్రిభువనమల్లాపరనామధేయుఁడు నగునాహవమల్లునిచే సత్కరింపఁబడి యాతనివలన విద్యాపతి బిరుదంబువడసి యాతని కుమారుఁ డగువిక్రమాంకదేవరాజు సమయంబునఁగూడ నందేయుండి యాతని చరిత్రను విక్రమాంకదేవచరిత మను పేర నొక మహాకావ్యముగా రచించెను."

దీనింబట్టి కవి వంశ జన్మ నివాస వైదుష్య రాజ సమ్మానాదులు విశదమగుచున్నవి. ఈ కవి యీ గ్రంథంబుననే కాశ్మీరరా జగునసంతదేవుని మరణమును వర్ణించెను. క్రీ॥ ౧౦౭౦——౧౦౯౪ ర నడుమ నణహిలపట్టణము రాజధానిగా డాహలదేశము నేలుచున్న భీమదేవసూనుఁ డగుకర్ణరాజు తన్ను గౌరవించినట్లు వర్ణించెను. అప్పటి యుత్తమభూపాలకులలో నొకఁడును ధారానగరాధిపతియు నగుభోజరాజును దాను జూడలేదని వచించెను. మఱియుఁ బైనిజెప్పిన కర్ణరాజునే కథానాయకునిఁగాఁ జేసి కర్ణసుందరినాటిక రచించెను. ఈ పైవిషయంబుల కనుగుణంబుగా § రాజతరంగిణి ౭ వ తరంగములోని బిల్హణవర్ణనమందలి "అనంతరాజు మనుమఁడు, కలశదేవుని కుమారుఁడు నగుహర్షదేవునిఁ గవిబాంధవునిఁగా బిల్హణుఁడు వినె" నను వాక్యముగూడ నిదర్శనమగుచున్నది. ఈ పైయంశములనుబట్టి ‡ మనకవి క్రీ॥ ౧౦౩౦ ప్రాంతమున జన్మించి యనంతరాజు కాశ్మీరంబు నేలుచున్నకాలముననే పరిపూర్ణపాండిత్యము సంపాదించిన యుత్తమకవియు యవిష్ఠుఁడునై క్షేమేంద్రసోమభట్టులకు సమకాలికుఁడై క్రీ॥ ౧౦౬౩ లోఁ దండ్రి యగునసంతరాజువలన రాజ్యము గ్రహించిన కలశభూపతికాలములో నేకారణంబుననో యాతని యాస్థానమున నుండక రాజాంతరదర్శనోత్సుకుఁడై దేశాటనము వెడలి యనేకరాజసమ్మానముంబడయుచు ౧౦౬౦ ప్రాంతమందలి భోజరాజును జూడనివాఁడైన నతనికి సమకాలికుఁడై ౧౦౭౦ ప్రాంతమునఁ గర్ణరాజునాశ్రయించి యాతని కంకితముగాఁ గర్ణసుందరి నాటిక రచించి పిదపఁ ద్రిభువనమల్లవిక్రమాంకదేవుల యాదరణంబునఁ గల్యాణపురమున స్థిరపడి పిదప ౧౦౮౦ లో విజయక్షేత్రమున మృతినొందిన యనంతరాజు మరణవార్త నెఱింగి ౧౦౮౮ లోఁ గాశ్మీరమునకు రాజైన కలశభూపతి కుమారుఁ డగుహర్షదేవునిఁ జూచి చిరకాలజీవియై ౧౧౦౦ ప్రాంతమునఁ గాలధర్మము నొందియుండునని స్పష్టమగుచున్నది. గూర్జరదేశరా జగువైరిసింహభూపాలుని పుత్రిక యగుశశికల

§ కాశ్మీరేభ్యో వినిర్యాంతం రాజ్యే కలశభూపతేః।
విద్యాపతిం యం కర్ణాట శ్చక్రే పెర్మాడిభూపతిః।
త్యాగినం హర్షదేవం స శ్రుత్వా సుకవిబాంధవం।
బిల్హణో వంచనాం మేనే విభూతిం తావతీ మపి॥

‡ ఈవిషయమున డాక్టరు బహులరు మతముగూడ నేకీభవించుచున్నది.

నీతఁడు పరిణయుఁబగు నుదంతమును దెల్పు బిల్హణచరిత మనుఖండకావ్య మితరదేశములలోను, యామినీపూర్ణతిలక యనురాజకన్య నీతఁడు పెండ్లియాడె నని తెలుపు బిల్హణీయ మనుచిన్నకావ్యము సంస్కృతాంధ్రభాషలలో నాంధ్రదేశమందును, వ్యాపించియున్నవి. కాని, చమత్కృతికై కల్పింపఁబడిన యాకథలు నమ్మఁదగినవి గావు.

ఇతఁడు వివిధరాజసమ్మానమును బొంది, విక్రమాంకదేవునివలన గొప్పయైశ్వర్య మనుభవించినవాఁడయ్యుఁ దుదకాతనివలనఁ గొంతకష్టమునొందినట్లుగా నీతని † చౌరపంచాశిక మొదటిశ్లోకమువలనఁ దెలియుచున్నది.

ఉత్తమసాహితీనిలయుఁ డగు నీతఁడు కర్ణసుందరినాటిక, విక్రమాంకదేవచరితము, చౌరపంచాశిక, క్రమముగా రచించినవాఁడు. ‡ ఇతఁడు తనకావ్యంబులలోఁ గావించుకొనిన యాత్మప్రశంసకుఁ దగినం

† సర్వస్వం గృహవర్తి కుంతలపతి ర్గృహ్ణాతు తన్మే పునః।
భాండాగార మఖండమేవ హృదయే జాగర్తి సారస్వతం।
రే క్షుద్రా స్త్యజత ప్రమోదమచిరా ద్దేష్యంతి మన్మందిరం।
హేలాందోళిత కర్ణతాలకరటి స్కంధాధిరూఢ శ్రియః॥
అయి కి మనిశం రాజద్వారే సముద్ధురకంధరే।
కువలయదళస్నిగ్ధే ముగ్ధే విముంచసి లోచనే।
అమరరమణీ లీలావల్గ ద్విలోచనవాగురా।
విషయపతితో న వ్యావృత్తిం కరిష్యతి బిల్హణః॥
‡ యన్మూలం కరుణానిధి స్స భగవాన్ వల్మీకజన్మా మునిః।
యస్యైకైకవయః పరాశరసుతప్రాయాః ప్రతిష్ఠాం దధుః।
సద్యో యః పథి కాళిదాసవచసాం శ్రీబిల్హణ స్సోఽధునా।
నిర్వ్యాజం ఫలిత స్సహైవ కుసుమోత్తంసేన కల్పద్రుమః॥
సాంద్రై ర్వేదధ్వనిభి రనభివ్యక్తమంజీరనాదా।
మౌంజీబంధా త్ప్రభృతి వదనే యస్య వాగ్దేవతాసీత్॥

త సరసముగా నుండకున్న నీతని కవిత్వము వైదర్భీరీతి గలిగి శ్రావ్యముగానే యుండును. ఎందుచేతనో కాని యీతని కావ్యములకుమాత్రము లోకములోఁ బ్రశస్తి రాలేదు. నాటికలోఁ జాళుక్యరాజగు కర్ణభూపాలుఁడు కర్ణసుందరి యనువిద్యాధరకన్యను వరించుట యనుకథ కల్పింపఁబడినది. చాళుక్యవంశవర్ణనము విక్రమాంకదేవుని శౌర్యవర్ణనము నధికముగాఁగల యీతని రెండవకృతియే సర్వవిధముల నుత్తమంబుగాఁ గన్పడుచున్నది. స్వపోషకులచరితము కావ్యముగా వ్రాయుటలో బాణునకీతఁడు రెండవవాఁడు. శైలి తెలుపుటకై శ్రీమదప్పయదీక్షితులు లాక్షేపాలంకారమున కుదాహరించిన గ్రంథముఖపద్యములలో రెండు దాహరించెదను

§ "సాహిత్యపాథో నిధి మంథనోత్థం।
కర్ణామృతం రక్షత హే కవీంద్రాః।
యత్తస్య దైత్యా ఇవ లుంఠనాయ।
కావ్యార్థచోరాః ప్రగుణీ భవంతి॥"
† "గృహ్ణంతు సర్వే యది వా యథేచ్ఛం।
నాస్తి క్షతిః క్వాపి కవీశ్వరాణాం।
రత్నేషు లుప్తేషు బహుష్వ మర్త్యై।
రద్యాపి రత్నాకర ఏవ సింధుః॥"

§ ఓకవులారా! సాహిత్యసముద్రమును మథించి తెచ్చిన కర్ణామృతమును రక్షింపుఁడు. దీనిని దొంగిలింపఁ గావ్యచోరు లను రాక్షసులు పొంచుచున్నారు.

† యథేచ్ఛముగా నీయమృతము గ్రహింపుఁడు. ఏమియు లోపములేదు. పెక్కురత్నములను దేవతలు గ్రహించినను సముద్ర మిప్పటికిని రత్నాకరమే.

మమ్మటభట్టు.

—:o:—

ఈ పండితాగ్రణి కాశ్మీరనివాసి యయినట్లీతని కావ్యప్రకాశమునకు దర్పణవ్యాఖ్య రచించిన విశ్వనాథపండితుని యభిప్రాయంబునఁ దెలియుచున్నది. మఱియు నీతని గ్రంథమునకే సుధాసాగరవ్యాఖ్య రచించిన భీమసేనపండితుఁడు గూడ «అయం మమ్మటః కాశ్మీరదేశీయో జైయటపుత్రః వారణాసీమాగత్యాధీతశాస్త్రః అస్యచ మమ్మటస్య పతంజలిప్రణీతవ్యాకరణమహాభాష్యటీకాకర్తా కైయటః వేదచతుష్టయభాష్యకర్తా, ఉవటాపరనామా ఔవటశ్చేతి ద్వావపి కనిష్ఠభ్రాతరౌ" అని వర్ణించుటచే నితఁడు కాశ్మీరవాసియనియు జైయటపుత్రుఁడనియు నితనికి భాష్యవ్యాఖ్యాత యగుకైయటుఁడు, వేదభాష్యకర్త యగుఔవటుఁడు ననుసోదరులు గలరనియుఁ దెలియుచున్నది. కాని, వాజసనేయసంహితాభాష్యమునను న్న «ఋష్యాదీంశ్చ పురస్కృత్య అవంత్యా ముపటోవసత్‌। మంత్రభాష్య మిదం చక్రే భోజే రాష్ట్రం ప్రశాసతి॥" అను శ్లోకంబువలన భోజరాజుకాలంబున మంత్రభాష్యమువ్రాసిన యువటుఁడు జీవించియున్నట్లు కనుపడుటచే భోజరాజానంతరకాలమందున్న మమ్మటున కీతఁడు సోదరుఁడగుట సంభవింపదు. కావున నువటుఁడు మమ్మటుని సోదరుఁడనుటలో భీమసేనపండితుఁడు ప్రమాదపడియుండు నని యొకానొకరు వ్రాసిరి. కాని, వజ్రటపుత్రుఁ డగునువటుఁడను నింకొకఁడు భోజరాజుకాలంబున మంత్రభాష్యము వ్రాసె" నని తెలియుచుండగాఁ నామసామ్యంబున నతఁడే మమ్మటుని తమ్ముఁడై యుండు నని భ్రమపడి భీమసేనుని వ్రాఁత తప్పనుట యుక్తముగా లేదు. అ

యినను సుప్రసిద్ధుఁ డగుమమ్మటునికాలంబు నిర్ణయింప నిది యభ్యంతరము గలిగించునది గాదు గావున నీప్రసంగము విసర్జించెదను. మఱియు నీతని కాలముంగూర్చి యనేకులైకమత్యము నొందియుండుటచే విశేషించి వ్రాయ నక్కఱలేదు.

ఇతఁడు తనకావ్యప్రకాశము దశమోల్లాసంబున నుదాత్తాలంకారంబున కుదాహరణముగా «ముక్తాః కేళివిసూత్రహారగలితాస్సమ్మార్జనీభిర్హృతాః। ప్రాతః ప్రాంగణసీమ్ని మంథరచలద్బాలాంఘ్రిలాక్షారుణాః। దూరాద్దాడిమబీజశంకితధియః కర్షంతి కేళీశుకాః। యద్విద్వద్భవనేషు భోజనృపతే స్తత్త్యాగలీలాయితం॥" అని భోజరాజవర్ణనముదాహరించుటచేఁ గ్రీ॥ ౧౦౫౧ లో నున్న యామహారాజునకుఁ దరువాతివాఁడై తనకావ్యప్రకాశమునకు సంకేతాఖ్యవ్యాఖ్య నొనరించిన క్రీ॥ శ॥ ౧౧౬౦ లోని మాణిక్యచంద్రునికంటెఁ బూర్వుఁడై సర్వవిద్వత్సమ్మతముగాఁ గ్రీ॥ ౧౧౭౦—౧౧౮౦ నడుమ నున్నవాఁడని నిశ్చితం బగుచున్నది.

ఈతని కావ్యప్రకాశంబునకు నిదర్శనవ్యాఖ్య రచించిన యానందకవి వ్రాసిన «ఏతత్పర్యంతం మమ్మటాచార్యాణాం కృతిః॥ కృత శ్రీమమ్మటాచార్యవర్యైః పరికరావధిః। ప్రబంధః పూరితః శేషో విధాయాల్లటసూరిణా॥" అను పద్యము వలన నితఁడు పరికరాలంకారమువఱకు రచించె ననియు మిగిలిన కించిద్భాగంబును నల్లటపండితుఁడు పూరించెననియుఁ దెలియుచున్నది.

ఇతఁడు సర్వశాస్త్రసమర్థుఁడు. ఈతని కావ్యప్రకాశమ లంకారశాస్త్రమున ననన్యసామాన్యమయినదని దీనియనేకవ్యాఖ్యాతలలో నొకఁ డగుమహేశ్వరభట్టు తెల్పిన «కావ్యప్రకాశస్య కృతా గృహేగృహే టీకా, తథాప్యేష తథైవ దుర్గమః। సుఖేన విజ్ఞాతు మిమం య ఈహ

తే॥ ధీర స్సపతాం విపులం విలోకతాం ॥" అను శ్లోకమే ప్రకటించు చున్నది. ఇందుండి మంగళాచరణ శ్లోకంబును గావ్యప్రయోజనబోధక పద్యంబు నుదాహరించెదను.

"నియతికృతనియమరహితాం హ్లాదైకమయీ మనన్యపరతంత్రాం।
నవరసరుచిరాం నిర్మితి మాదధతీ భారతీ కవే ర్జయతి॥"
‡ కావ్యం యశసేఽర్థకృతే వ్యవహారవిదే శివేతరక్షతయే।
సద్యః పరనిర్వృతయే కాంతాసమ్మిత తయోపదేశయుజే॥"

‡ కావ్యము, కీర్తికి ధనమునకు లోకజ్ఞానమునకు నశుభహరణమునకు నుత్తమసుఖమునకు భార్యవలె నుపదేశించుటకు వినియోగించును.

——:0:——

శంభుకవి.

శివభక్తుం డగునీబ్రాహ్మణునికృతి యగురాజేంద్రకర్ణపూరము లోని "శేష! క్లేశమశేష ముత్సృజ భజ త్వం కూర్మ! కర్మ స్వకం। స్వైరం ఖేలత సింధుసైకతలతా కుంజేషు దిక్కుంజరాః। అప్యేతాం సకులాచలాం సనగరాం సాంభోనిధిం సాపగాం। సద్వీపాంచ భువం బిభర్తి హి భుజ శ్శ్రీహర్షపృథ్వీభుజః॥" అనువర్ణనముంబట్టి యితండు కాశ్మీరరాజగు శ్రీహర్షదేవుని కాలంబున నున్నవాండని తెలియుచున్నది. ఈరాజు క్రీ॥ ౧౦౮౯—౧౧౦౧ నడుమ నున్నవాండని రాజతరంగిణివలన స్పష్టపడుచున్నది. ఈశ్రీహర్షుండు కాన్యకుబ్జాధిపతియేమోయని భ్రాంతిగలుగకుండ నీతనివర్ణనమందేయున్న "యత్రా గచ్ఛతి గోచరం నయనయోః కాశ్మీర మీనధ్వజః" అను పద్యభాగంబును, భోజరాజు పెత్తండ్రియగు ముంజమహీపాలుని పినప నీరాజే సర్వసుగుణసంపద

గలవాండని తెల్పు § "కిం త్వాన్తిః కిమసి నిర్వృతిః కిమధృతి ర్వాగ్దేవి! ముంజే గతే। కిం శూన్యాసి కిమాకులాసి కిమితి క్లాంతాసి కోఽయం క్రమః। పతం విద్ధి తమేవ సాస్య హి మతి స్సా విశ్రుతి స్సా ద్యుతి। స్సత్యాగ స్సనయ స్సనూక్తిషు రస స్తా స్సస్మితా స్సంపదః॥" అను వర్ణనంబు నుదాహరణములు కావచ్చును. కావున మనకవి పూర్వోక్తకాలంబుననే యున్నవాండనుట నిశ్చయము.

ఇదికాక యీతండు రచించినగ్రంథ మింకొకటి కానరాదు. ఇది కేవల మీశ్రీహర్షుని సాహసౌదార్యశౌర్యాదులం దెల్పు స్తుతికావ్యముగా నున్నది. కవిత్వరీతి తెలియుట కిదివర కుదాహరించిన పద్యమే చాలును.

§ అమ్మా! భారతీ! ముంజుండు గతించెనని యధైర్యపడి విచారించెదవేల? సర్వగుణంబులచేత నీశ్రీహర్షభూపాలు నాముంజునిఁగానే భావింపుము.

——:0:——

గోవర్ధనాచార్యుండు

ఈతనికాలము సరిగా నిర్ణయింప నాధారము లేదుగాని జయదేవుండు గీతగోవిందము మొదట "శృంగారోత్తరసత్ప్రమేయ రచనై రాచార్యగోవర్ధన స్పర్ధీకోఽపి నవిశ్రుతః" అని వర్ణించుటచే నతని కీతండు పూజ్యుండైన సమకాలికుండైయుండునని దుర్గాప్రసాదపండితులు వ్రాసియుండిరి. ఈజయదేవుండు వంగదేశాధిపతి యగుబల్లాలసేనుని పుత్రుండగులక్ష్మణసేనుని సభలో నున్నవాండని సనాతనగోస్వామి మతమయినట్లు కనుపడుచున్నది. ఈక్రిందిశ్లోకము లక్ష్మణసేనుని సభామందిరద్వారముమీంది శిలపై వ్రాయంబడియున్నట్లు తెలియుచున్నది. "గోవర్ధనశ్చ శరణో జయదేవ ఉమాపతిః। కవిరాజశ్చ రత్నాని సమి

తో లక్షణస్యచ ॥" ఈలక్ష్మణసేనుఁడు క్రీ॥ శ॥ ౧౧ వ శతాబ్దంబు తుదను వంగరాజ్యము నేలినట్లు చరిత్రకర్తల యభిప్రాయము. కావున నీగోవర్ధనుఁడు ౧౦౮౦—౧౧౪౦ నడుమ నున్నవాఁడని యూహింపఁదగును.

ఇతఁడే మువందల యార్యావృత్తములు గలయార్యాసప్తశతి యనుకావ్యము రచించెను. ఇందు వాల్మీకి మొదలుగా భవభూతివఱకును గలపూర్వకవులు నుతింపఁబడిరి. ఇతఁడు వంగదేశస్థుఁడు. బ్రాహ్మణుఁడు; ఈతని తండ్రి మహాకవియుఁ గర్మపరతంత్రుఁడు నగునీలాంబరసోమయాజి; సోదరుఁడు బలభద్రుఁడు, శిష్యుఁడు, ఉదయనుఁడు. ఈ పై యంశములెల్ల నీతని కావ్యమువలననే తెలియుచున్నవి.

ఈకావ్య మొకకథను దెలుపునది గాక వివిధనాయికానాయకల గుణంబులను వారిసఖుల లక్షణంబులను బోధించుచుఁ బరస్పరచాటుసంభాషణరూపకంబుగా నున్నది. ఇందకారాది క్షకారాంతము గలవర్ణము లాదియందుఁ గ్రమముగాఁ గలకొన్నికొన్ని పద్యములు వ్రజ్యలను నామములతో విభజింపఁబడినవి. ఈతని కవిత్వము సులభమై సరసదృష్టాంతోపమాలంకృతంబై యలరారుచున్నది. ఈక్రిందిపద్యము నాయికదృష్టివిశేషసౌందర్యముం దెల్పుచు జినసిద్ధాంతమును నిరసించుచు నెంతయు హృద్యముగా నున్నది.

† "అతిపూజిత తారేయం దృష్టి శ్రుతిలంఘనక్షమా సుతను! ।
జినసిద్ధాన్తస్థితి రివ సవాసనా కం న మోహయతి ॥"

మఱియు నీక్రింది నాయికాసఖీవచన మన్యనాయికారక్తుఁ డగునాయకుని ధర్మము దెల్పుచు విగ్రహారాధనవిధిని బోధించుచున్నది.

‡ "అన్యాస్వపి గృహిణీతి ధ్యాయ న్నభిలషిత మాప్నోతి ।
పశ్య న్పాషాణమయీః ప్రతిమా ఇవ దేవతాత్వేన ॥"

† ఓరమణీ! శ్రుతిలంఘనసమర్థ మగునీదృష్టి జైనసిద్ధాంతస్థితివలె నెవని మోహపెట్టదు. ‡ జారుఁడు, రాతివిగ్రహములను దేవత లనిభావించు వానివలెనే పరభామలనుగూడ స్వభార్యగాఁ దలంచి యభీష్టమొందును.

ఇట్లే యీకావ్య మాద్యంతము సకలలోకధర్మములం దెలుప నాదర్శముగా నున్నది.

—:o:—

*జయదేవుఁడు.

గోవర్ధనాచార్యజీవితమునఁ జదివినట్లుగా నతనికి సమకాలికుఁడై లక్ష్మణసేనుని సభలోఁ గొంతకాలమున్న యీకవిగూడ, క్రీ ౧౦౮౦—౧౧౪౦ నడుమ నున్నవాఁడనియే తెలియనగును. ఉత్కలదేశంబున జగన్నాథక్షేత్రమునకు సమీపమున నున్నకింకుబిల్వ మీతని నివాసగ్రామము. ఈతని తండ్రి భోజదేవుఁడు; తల్లి రాధాదేవి; భార్య పద్మావతి; మిత్రుఁడు పరాశరపండితుఁడు; ఉమాపతి, శరణుఁడు, ధోయీ కవిరాజు ననువారు సమకాలికులు. పురాణప్రసిద్ధు లగుప్రహ్లాదనారదాదులవలెఁ బరమభక్తాగ్రగణ్యుఁ డైనయీకవి స్వదేశజనులచే నిప్పటికిని గొనియాడఁబడుచు గీతగోవిందకావ్యరూపంబున జీవించియున్నవాఁడు. ౧౫ వ శతాబ్దములోని చంద్రదత్తకవి భక్తమాల యనుగ్రంథము రచించుచు దానిలో ౩౯ వ సర్గ మొదలుగా ౪౧ వ సర్గ వఱకు నీతని యుదంతమునే చక్కఁగా వర్ణించెను. దీనింబట్టిచూడఁగా నీభక్తుఁడు స్వకాలంబునఁ గూడ సర్వజనస్తోత్రపాత్రుఁ డైనపుణ్యాత్ముఁ డైయుండు ననితోఁచుచున్నది. చిరకాలము జగన్నాథస్వామినుపాసించిన భక్తుఁడును, విరక్తుఁడును, జ్ఞానియు నైనయీమహాత్ముఁడు రాగతాళనృత్యంబులకు సరిపడునట్లుగా ఛందోబద్ధంబుగా ద్వాదశసర్గాత్మకం బగుగీతగోవిందకావ్యమును రచించెను. పదకవిత్వంబుననిట్టి కావ్యములు రచించిన సంస్కృతకవులలో నుత్తమపదవికి నర్హుఁడితఁడేయని యూహింపఁదగును.

* ఇతఁడు ప్రసన్నరాఘవకర్తకంటె నన్యుఁడు.

భక్తపరవయోగ్యాం బగుదీనినుండి యొక్క-కీర్తనముదాహరించెదను. రామకరీ రాగ యతి తాళములచే గానము చేయఁబడును.

చందనచర్చిత నీలకళేబర పీతవసన వనమాలీ।
కేళి చలన్మణికుండల మండిత గండయుగ స్మితశాలీ। ౧
హరిరిహ ముగ్ధవధూనికరే విలాసిని విలసతి కేళిపరే ॥ధ్రువం॥ (ప॥)
పీనపయోధరభారభరేణ హరిం పరిరభ్య సరాగం।
గోపవధూ రనుగాయతి కాచిదుదంచిత పంచమరాగం ॥ ౩ ॥
కాపి విలాసవిలోల విలోచన ఖేలన జనిత మనోజం।
ధ్యాయతి ముగ్ధవధూ రధికం మధుసూదనవదనసరోజం ॥ ౪ ॥
కాపి కపోలతలే మిలితా లపితుం కిమపి శ్రుతిమూలే।
కాపి చుచుంబ నితంబవతీ దయితం పులకై రనుకూలే ॥ ౫ ॥
కేళి కలాకుతుకేనచ కాచిదముం యమునాజలకూలే।
మంజులవంజులకుంజగతం విచకర్ష కరేణ దుకూలే ॥ ౬ ॥
శ్లిష్యతి కామపి చుంబతి కామపి కామపి రమయతి రామాం।
పశ్యతి సస్మితచారుతరా మపరా మనుగచ్ఛతి వామాం ॥ ౭ ॥
శ్రీజయదేవ భణితమిద మద్భుతకేశవకేళి రహస్యం।
బృందావనవిపినే లలితం వితనోతు శుభాని యశస్యం ॥ ౮ ॥

* ఇతఁడు ప్రసన్నరాఘవకర్తకంటె నన్యుఁడు.

—:0:—

జల్హణపండితుఁడు.

ఇతఁడు కాశ్మీరదేశస్థుఁడు. క్రీ॥ ౧౨ వ శతాబ్దము మధ్యభాగంబున నున్న శ్రీకంఠచరితకర్త యగుమంఖకవిచే నుతింపఁబడినవాఁడగుట

చేఁ క్రీ॥ ౧౧౨౦—౧౧౫౦ నడుమ నున్నవాఁడని తెలియుచున్నది. ఇతఁడు సోమపాలవిలాస మనునొక మహాకావ్యమును రచించినట్లు కింవదంతి గలదు. ఈసోమపాలుఁడు కాశ్మీరప్రాంతమందలి రాజపురికిఁ బ్రభువుగా నున్నవాఁడని రాజతరంగిణి చెప్పుచున్నది.

ఇతఁడు రచించిన ముగ్ధోపదేశముమాత్రము కావ్యమాలలో ముద్రితమై యున్నది. ఇందలి విషయము దీనినామమే తెల్పుచున్నది. ఈకావ్యము చాలవఱకు వారకాంతల దుశ్చరిత్రమును బోధించుచుఁ గాముకుల జారవృత్తిరోగమును మాన్పునట్టి సిద్ధౌషధముగా నున్నది. ఇందుండి యొక్క-పద్యము—

‡ "ఆజీవః కపటానురాగకలయా దోషో న దుశ్శీలతా।
వైధవ్యంచ నబాధతే సదసతో స్సంభావనా వ్యత్యయాత్।
యత్కించి త్కరణే పరస్వహరణే వ్రీడా న పీడాకరీ।
నోవా రాజభయం చ హీ బత సుఖం జీవంతి వారస్త్రియః॥"

‡ దొంగప్రేమచే సంపాదనము. దుస్స్వభావము తప్పుగాదు. వైధవ్యము బాధించదు. ఏమిచేయుటకును సిగ్గులేదు. రాజభయములేదు. ఛీ ఛీ, వారాంగనలు సుఖముగా జీవింతురఁట.

—:0:—

కృష్ణమిశ్రుఁడు.

ఈమహాత్ముఁడు రచించిన ప్రబోధచంద్రోదయ మనునాటకము లనాటకము శృంగారాది నవరసయుతంబయ్యుఁ బ్రధానశాంతరసంబై సకలనాట్య ధర్మానుగుణంబై యధ్యాత్మవిద్యావిషయంబై జీవన్ముక్తి బోధపర్యవసాయియై పండితలోకంబలంకరించుచున్నదనుట సర్వవిదిత

మే. అఖిలవిద్యాపారంగతుఁడును సంపూర్ణవిరాగియు నగునీతఁడు సన్న్యసించి బ్రహ్మానందమనుభవించుచు శిష్యులకధ్యాత్మవిద్య బోధించుచుండ వారిలో నైహికవిషయలోలుఁ డగునొక ఛాత్రుఁడు శృంగారరసకావ్యముల నెల్లెడఁ జదువుచు నాత్మవిద్యాపరాఙ్ముఖుఁడై యుండె ననియు నంతనీపరివ్రాజకుఁడు వాని నెట్లయిన బ్రహ్మవిద్యాసంపన్నునిఁ జేయవలె నని యభిలషించి యఖిలరసభరితం బగునీనాటకమును రచించి వానినిఁ జదివింపఁజేసి సన్మార్గమునకుఁ ద్రిప్పె ననియు నీనాటకోత్పత్తినిఁగూర్చి యొక కింవదంతి గలదు.

ప్రస్తావనంబట్టి యీ కృష్ణమిశ్రుఁడు తనశిష్యుఁ డగుగోపాలభూపాలునకానందసంధాయకముగా నీనాటకమును రచించి యిచ్చినట్లును, ఈ గోపాలరాజు తన ప్రియస్నేహితుఁడును జంద్రవంశపురాజు నగుకీర్తివర్మను రాజ్యాభిషిక్తునిఁ జేయు సమయంబునఁ జిత్తవిశ్రాంతికై దీని నభినయింపఁ జేసినట్లును గనుపడుచున్నది.

ఈగోపాలుఁడు నీకీర్తివర్మయు నేకాలంబున నేరాజధానుల నలంకరించియుండిరో తెలియఁదగిన యాధారంబులు లేమిచే నీతని కాలము సంశయాస్పదంబుగా నున్నది. కాని, * పెక్కండ్రు పురాణవిమర్శకు లీతఁడు క్రీ॥ ౧౧౦౦ ప్రాంతమున నుండె నని నిర్ణయించిరి. దీనికిఁ దథ్యముగా వాచస్పతి మొదలుగా క్షేమేంద్రునివఱకును గలయాలంకారికు లెవ్వరు నీయుత్తమనాటకములోని శ్లోకముల నుదాహరింపకపోవుట గూడ సంభవించినది. కావునఁ దప్పక వారికర్వాచీనుఁడు గాఁదగిన యీతఁడు ౧౧ వ శతకము చివరనో ౧౨ వ శతకము మొదటనో యుండు నని యూహింపవచ్చును.

* ఇంపీరియల్ గెజటీరు

ఈనాటకవిషయంబును దీనినామమే తెల్పుచున్నది. అవాఙ్మనసగోచరం బగుబ్రహ్మపదార్థమును వాఙ్మనసగ్రాహ్యంబుగా నొనరించు నీరూపకము చదువరులను వివేకరాజ్యపదవి నొందించి సచ్చిదానందరసమగ్నులం గావించుచున్నది.

ఇందు మతివివేకములు కథానాయకులు; ప్రబోధోదయము విషయము. ఇందు బౌద్ధకాపాలికాది మతఖండనము, కామక్రోధాది నిరసనము శమదమాది షట్కసంపత్తియుఁ జక్కగా నుపన్యసింపఁబడినవి. ఇందలి కొన్నివచన మిప్పటి వేదాంతోపన్యాసకుల యనుభవము నెంతయుఁ బ్రకటించుచున్నది.

§ “ ప్రభవతి మనసి వివేకో విదుషామపి శాస్త్రసంభవస్తావత్ ।
నిపతంతి దృష్టివిశిఖా యావన్నేందీవరాక్షీణాం ॥ ”

ఈక్రింది శ్రద్ధావచనము సర్వమతసారం బగునద్వితీయబ్రహ్మజ్ఞానమును బోధించుచున్నది.

† “ జ్యోతి శ్శాంత మనంత మద్వయ మజం తత్తద్గుణోన్మీలనా ।
ద్బ్రహ్మే త్యచ్యుత ఇత్యుమాపతిరితి ప్రస్తూయతేఽనేకథా ।
తైస్తై రేవ సదాగమై ర్శ్రుతిముఖై ర్నానాపథప్రస్థితై ।
ర్గమ్యోఽసౌ జగదీశ్వరో జలనిధి ర్వారాం ప్రవాహైరివ ॥౫౦
ఇంకొక్క ప్రబోధోదయవచనంబు నుదాహరించెదను.

§ విద్వాంసుల మనస్సులలోఁగూడ, యువతుల దృష్టిబాణము పడునంతవఱకు శాస్త్రజనితమైన వివేకము నిలుచును. ఆపైని నిలువదని తాత్పర్యము.

† అద్వితీయమైన జ్యోతిస్సొక్కటియే బ్రహ్మము, విష్ణువు, శివుఁడు నని పెక్కువిధములుగాఁ జెప్పఁబడుచున్నది. కాని, వేదశాస్త్రబోధితము లగునానామార్గముల బయలువెడలినవారికి, సర్వనదులకు సముద్రమువలెనే యాయనంత తేజోరూపుఁ డగునీశ్వరుఁ డొకఁడే పొందఁదగినవాఁడు.

‡ "కిం వాప్తం కిముపోహితం కిముదితం కిం వా సముత్సారితం।
స్ఫారితం కింను విలాయితం ను కిమిదం కించిన్నవా కించన।
యస్మిన్నభ్యుదితే వితర్కపదవీం నైవం సమారోహతి। ఽఅం
త్రైలోక్యం సహజప్రకాశదలితం సోఽహం ప్రబోధోదయః॥"

‡ తా॥ జ్ఞానోదయమైన పిదపఁ బరిపూర్ణబ్రహ్మాకారవృత్తిచే బాధితంబైన యీజగత్తు పుట్టినదా నశించినదా? ఉన్నదా పోయినదా? అనువిచారమే కలుగదు. అనఁగా జ్ఞానిని, ఈనశ్వరమగు సంసార మేమియు బాధింపదని భావము.

—:0:—

కల్హణపండితుడు.

ఇతఁడు కాశ్మీరదేశస్థుఁడగు బ్రాహ్మణుఁడు; శివభక్తుఁడు; సంస్కృతభాషాపారంగతుఁడు. అల్పసంఖ్యాకులగు పూర్వచరిత్రకర్తలలో నుత్తముఁడగు నీకవి కాశ్మీరరాజులచరిత్రను రాజతరంగిణి యను పేర రచించి నవీనచరిత్రకారులకు మార్గదర్శి యయ్యెను. ఇతఁడు సుసలభూపాలుని కుమారుఁడగు జయసింహభూపాలుని కాలమున నున్నవాఁడని రాజతరంగిణి * కడపటిశ్లోకమువలనఁ దెలియుచున్నది. గ్రంథముఖంబుననున్న "లౌకికేఽబ్దే చతుర్వింశే శకకాలస్య సాంప్రతం। సప్తత్యాభ్యధికం యాతం సహస్రం పరివత్సరాః॥" (శాలి॥ శ॥ ౧౦౭౦) అనుశ్లోకమువలననే యీకవి క్రీ॥ శ॥ ౧౧౪౮ లో నున్నట్లు స్పష్టపడుచున్నది. మఱియు క్షేమేంద్రుని ‡ రాజావళి నీతఁడు స్మరించుటగూడ నాతనికంటెఁబరుఁడగు నీతని పైకాలము స్థిరపఱుప నిదర్శనమగుచున్నది.

* సుతస్సుస్సలభూభర్తుస్సంప్రత్యప్రతిమక్షమః।
నందయాన్మేదినీ మాస్తే జయసింహో మహీపతిః॥

‡ అంశోఽపి నాస్తి నిర్దోషః క్షేమేంద్రస్య నృపావళౌ।

ఈతని గ్రంథమెనిమిది తరంగములు గలది. ఇది చరిత్రజ్ఞానమునకేగాక భాషాజ్ఞానంబునకుఁగూడ ననుకూలముగా నున్నది. ఇది పేరునకుఁ గాశ్మీరరాజచరిత మేయైన నితరదేశరాజులను గవులను దెలుపుచునే యున్నది. తనకుఁబూర్వము సువ్రతుఁడు, హేలరాజు, పద్మమిహిరుఁడు క్షేమేంద్రుఁడు, నీలముని మొదలుగా ననేకులు రాజచరిత్రలు వ్రాసినను వానిలోఁ గొన్ని జీర్ణించిపోవుటచేతను గొన్ని నష్టంబులగుటచేతను గొన్నియనేకస్ఖాలిత్యములు గలిగియుండుటచేతను, పూర్వరాజదత్తశాసనాదుల ననుసరించి సవరించి సుబోధకంబుగా దీని రచించితి నని యితఁడు చేసినప్రతిజ్ఞంబట్టి కాలనిర్ణయాదుల నితనిగ్రంథము ప్రమాణమగునని యెల్లవిమర్శకు లంగీకరించియుండిరి. ఈతని పిదప జోనరాజపండితుఁడు, జయసింహుఁడు మొదలుగా జైనోల్లాబదీనరాజపర్యంతము ద్వితీయరాజతరంగిణిని, ఆతనిశిష్యుఁడు శ్రీవరపండితుఁడు, ఫతిహాశాహారాజువఱకు మూఁడవరాజతరంగిణిని, పిదపఁ బ్రాజ్యభట్టుఁడు, ఫాతిశాహి అక్బరు బల్లాలదీనునివఱకును నాల్గవరాజతరంగిణిని గ్రమముగా రచించిరి.

ఈకవి చంద్రుఁడీకావ్యంబున నొనరించిన కవికర్మస్తవ మెంతయు శ్లాఘ్యముగా నున్నది. దానినిందుఁ దెలిఁగించి వ్రాసెదను. "దేనిచేఁ దనకును బరునకుఁగూడఁ గీర్తిశరీరము సంప్రాప్తంబగునో యట్టియమృతరసము చిలుకు సుకవిగుణంబే వంద్యంబగును. రమ్యనిర్మాణసమర్థులగు కవిబ్రహ్మలుగాక యతిక్రమించినకాలమును దృష్టిగోచరంబు గావింపనింకనెవ్వఁడు సమర్థుఁడు గలఁడు? దేనియనుగ్రహంబు లేక యభయప్రదముగాఁ జతురబ్ధిపరీతమహీతలంబును బోషించిన చక్రవర్తులుగూడ స్మరణకు రాజాలరో యట్టికవికృత్యమునకు నమస్కరించెదను. ఓయన్నా! సత్కవికృత్యమా! నీయనుగ్రహంబు లేనికారణంబున సకలైశ్వర్యంబుల ననుభవించినవారేయైన ననేకపూర్వరాజులు పుట్టినట్లే లోకమునకుఁ దె

లియకుండఁగఁబోయిరి. నిన్నేమని నుతింతును? నీవులేనిచో జగమంత యు నంధకారియం బగును. దీనికనుగుణంబుగనే యీమహాకవి యనేకరాజులతోఁ గూడయశశ్శరీరంబున జీవించిలోకోపకర్తయగుచున్నాఁడు

—:0:—

శ్రీహర్షకవి.

చింతామణిమంత్రోపాసకుఁ డగునీకవి మామల్లదేవీ శ్రీహీరులకుఁ బుత్రుఁ డనియుఁ గాన్యకుబ్జేశ్వరునివలన గౌరవింపఁబడినవాఁ డనియు నితని నైషధకావ్యాంత † శ్లోకములవలననే తెలియుచున్నది. ఈతని నాదరించినరాజు జయచంద్రాపరనాముఁ డగుజయంతచంద్రుఁడైనట్లు పండితశివరామశాస్త్రిగారిచే నైషధపీఠికలో వ్రాయఁబడిన ‡ రాజశేఖరసూరి కృతప్రబంధకోశాది దృష్టాంతమువలన నీక్రిందివిధముగా స్థిరపడుచున్నది.

“ కాన్యకుబ్జపరిపాలకుఁడయి వారణాసిలో నివసించియున్న గోవిందచంద్రుఁ డనురాజునకు విజయచంద్రుఁ డనుపుత్రుఁడు గలఁడు. అతఁడు జయంతచంద్రు డనుతనకుమారునకు రాజ్యమిచ్చి యోగమార్గంబునఁ బరలోకమునొందెను. మేఘచంద్రుఁ డనుతనయుఁడు గలయీ జయచంద్రుఁ డేడువందలయామడ పరిమితిగల భూభాగమును బాలించుచుం

† శ్రీహర్షం కవిరాజరాజిముకుటాలంకారహీరస్సుతం ।
శ్రీహీర స్సుషువే జితేంద్రియచయం మామల్లదేవీచయం ॥
తాంబూలద్వయ మాసనంచ లభతే యః కాన్యకుబ్జేశ్వరా ।
ద్యస్సాక్షాత్కురుతే సమాధిషు పరం బ్రహ్మప్రమోదార్ణవం ॥ ౨౨వ సర్గ

‡ ఇతఁడు క్రీ॥ ౧౨౮౦ లోనివాఁడు.

డెను. ఇతని సభలో ననేకపండితులు గలరు. వారిలో శ్రీహీరుఁ డనువాఁడొకఁడు. ఇతనికి శ్రీహర్షుఁ డనుకొడుకు గలఁడు. శ్రీహీరుఁడొకనాఁడు శాస్త్రివాదమున నుదయనుఁ డనుపండితునివలన నోడి నాఁటినుండియు నాతనిపై వైరమూనియుండి తుదకుఁ బ్రాణావసానసమయమునఁ గుమారునిఁ బిలిచి “ కుమారా! నీవు సుపుత్రుఁడవే యయితివేని నాశత్రువును రాజసభలో జయింపఁగలవు ” అనిచెప్పి కాలధర్మము నొందెను. పిదప శ్రీహర్షుఁడు బాల్యంబుననే విదేశములకేగి సకలశాస్త్రములఁబఠించి దివ్యకవితాధోరణి గలిగి సభాజయంబు గలుగ సద్గురూపదేశంబున గంగాతీరంబునఁ జింతామణిమంత్రము నొకసంవత్సరము జపించి మంత్రసిద్ధికలవాఁడై ఖండనఖండఖాద్యాది గ్రంథములు గొన్నిరచించి కాశీపురములో నున్నజయచంద్రుని సభకేగి తనతండ్రి విరోధిని జయించి యాతనివలనను రాజువలనను మెప్పువడసెను. మఱియు రాజాజ్ఞచే నైషధకావ్యము రచించి కాశ్మీరమునకుఁబోయి యచటి పండితులకు వినిపించియందలి సరస్వతీదేవి పీఠంబున నాకావ్యముంచి యాదేవివలన సత్కావ్యమనిపించుకొని యెట్టకేల కప్పటికాశ్మీరరా జగుమాధవదేవుని సత్కారము లందికొని మరలఁ గాశికివచ్చెను ” అని యింకనేదో యొకపెద్దకథ శ్రీహర్షజయంతచంద్రులనుగూర్చి కలదు.

ఈజయంతచంద్రుఁడు క్రీ॥ శ॥ ౧౧౮౭ లో నున్నట్లాతని యీ క్రింది * దానశాసనసంగ్రహంబే నిదర్శనమగుచున్నది. “......మహారాజాధిరాజపరమేశ్వర నిజభుజోపార్జిత కాన్యకుబ్జాధిపత్య శ్రీచంద్రదేవపాదానుధ్యాత పరమభట్టారక ... శ్రీమదనపాలదేవపాదానుధ్యాత... శ్రీగోవిందచంద్రదేవపాదానుధ్యాత...శ్రీమజ్జయచంద్రో విజయీ... యథోపరి లిఖితగ్రామ స్సగిరిగహననిధానకః త్రిచత్వారింశదధికద్వాదశ

* ఇండియన్ ఆంటిక్వెరీ ౧౫-౧౧ ప్రాచీనలేఖమాల ౨౩

శతసంవత్సరే, ఆషాఢే మాసి శుక్లపక్షే సప్తమ్యాం తిథౌ రవిదినే (సంవతు ౧౨౪౩ క్రీ॥ ౧౧౮౭) అద్యేహ శ్రీమద్వారాణస్యాం గంగాయాం స్నాత్వా, ఓషధిపతిశకలశేఖరం సమభ్యర్చ్య ... భారద్వాజగోత్రాయ ఠోడరాఉత శ్రీఅణంగాయ చంద్రార్కం యావచ్ఛాసనీకృత్య ప్రదత్త ఇతి మత్వా ... సమస్తదాయదాజ్ఞా విధేయీభూయ దాస్యథఇతి ...
యానీహ దత్తాని పురా నరేంద్రై ర్దానాని ధర్మార్థయశస్కరాణి।
నిర్మాల్య వాంతప్రతిమాని తాని కోనామ సాధుః పున రాదదీత ॥"

మఱియుఁ బ్రాచీనలేఖమాలలోని ౨౨ వ లేఖలో జయచంద్ర యౌవరాజ్యదానపత్రి సంవత్ ౧౨౨౫ (అనఁగాఁ క్రీ॥ ౧౧౬౮) అని యున్నది. కాన్యకుబ్జరాజులలోఁ జివరివాఁ డగునీజయచంద్రునే క్రీ॥ ౧౧౯౪ లో యవనులు రాజ్యమునుండి తొలఁగించిరని చరిత్రలవలనఁ దెలియుచున్నది. కావున నీపైయాధారములంబట్టి క్రీ॥ ౧౧౬౮—౧౧౯౪ నడుమఁ గాన్యకుబ్జంబు నేలిన జయచంద్రభూపాలునకు మనకవి సమకాలికుఁడై యుండు ననిధ్రువమగుచున్నది. కావుననే యీశ్రీహర్షుఁడు తనప్రభువుతండ్రి యగువిజయచంద్రుని ప్రశస్తిని వర్ణించుచు విజయప్రశస్తి యనుగ్రంథము రచించినట్లు నైషధపంచమసర్గసమాప్తిశ్లోకమువలనఁ గనుపడుచున్నది. ఈతని యీకాలనిర్ణయంబునుగూర్చి ‡డాక్టరుబహాలరు సమ్మతించినట్లుకూడఁ గనుపడుచున్నది. దీనిపై నితఁడింతకంటెఁ బూర్వుఁ డనికొందఱు వాదోపవాదములు జరిగించినట్లు తెలియుచున్నదిగాని దుర్బలంబు లగువాని నెల్ల ఖండించిన పండితశివరామశాస్త్రిగారిమతమే యాధునికసిద్ధాంతమయినట్లుండుటచే గ్రంథవిస్తరభీతివలన నావాదముల నిందు వ్రాయఁబూనలేదు. ఇదియుంగాక, వామనుఁడు

‡ చూ॥ రాయల్ ఏషియాటిక్ సొసైటీవారి ప్రబోధనగ్రంథము PP ౨౭౯—౨౮౭

మొదలుగా మమ్మటభట్టువఱకును గల ప్రసిద్ధాలంకారికులలో నొక్కఁడైన నీతని పద్యమొక్కఁడైన నుదాహరింపకపోవుటయే యీతఁ డింతకంటెఁ బ్రాచీనుఁడు కాఁడనుటకు గొప్పనిదర్శనముగాఁ గలదు.

ఇతఁడు గౌడదేశీయబ్రాహ్మణుఁడు కావుననే గౌడకులప్రశస్తికావ్యము రచించె ననికొందఱియభిప్రాయము. నిరుపమాన విద్వత్కవిసార్వభౌముఁ డగునీమహాకవి, స్థైర్యవిచారప్రకరణము, శ్రీవిజయప్రశస్తి, ఛందఃప్రశస్తి, గౌడోర్వీశకులప్రశస్తి, ఖండనఖండఖాద్యము, అర్ణవవర్ణనము, శివశక్తిసిద్ధి, నవసాహసాంకచరితచంపువు, నను మహాకావ్యములను రచించిన ట్లీతని నైషధీయచరిత ప్రతిసర్గాంతశ్లోకములవలనఁ దెలియుచున్నది. కాని, యివియన్నియు లోకమున నంతప్రసిద్ధిగాంచినవిగా లేవు. ఈతని కృతులలో నెల్లనుత్తమమై విద్వదౌషధమని పేరుగాంచినది నైషధీయచరితము. ఇది యిరువదిరెండుసర్గల మహాకావ్యము. ఇందు మహాభారతప్రసిద్ధమై జగమెల్ల నెఱిఁగిన నలదమయందులచరిత్ర వర్ణింపఁబడినది. దీనిని శ్రీనాథుం డనునాంధ్రకవి శృంగారనైషధమనుపేర మిక్కిలి చక్కఁగా నాంధ్రీకరించెను. దీనిశైలి కఠినమైనదేయైనను సరసభావగర్భితమై విచిత్రవర్ణనకల్పనలచే పండితులహృదయంబు నలంకరించుచున్నది. ఇందుఁ బరస్పరసౌందర్యాదిగుణముల వినిన నలదమయంతులకు రాజహంస యధికానురాగంబు గలిగించుట, నలానురక్త యగుదమయంతీ విరహము, దమయంతీస్వయంవరప్రకటనము, ఇంద్రాదులతో నారదుని సంభాషణము, దిక్పాలురు నలునిఁ బ్రార్థించుట, యతఁడు వారిదౌత్యము నంగీకరించుట, దమయంతీ సర్వాంగవర్ణనము, నలుని దౌత్యము, దమయంతి యాతనిఁ దనమనోరంజకునిఁగా నెఱుంగుట, దమయంతీస్వయంవరము, వాగ్దేవి స్వయంవరమునకు వచ్చిన రాజులను వర్ణించి చూపుట, నలరూపధారు లగునింద్రాదుల నెఱింగించుట, దమయంతి న

లుని వరించుట, పౌరస్త్రీలు నలుని వర్ణించుట, నలదమయంతుల వివాహము, వారి వైషయికసుఖవర్ణనము, నలుని రాజ్యపద్ధతి, యాతని కర్మతత్వము, దశావతారవర్ణనము, రామనామమాహాత్మ్యము, దంపతులసౌఖ్యము, ననుభాగంబులు ప్రధానముగా వర్ణింపఁబడినవి.

శృంగారము ప్రధానరసముగాఁ గలయీకావ్యంబున సందర్భానుసారంబుగ నందందెల్లరసములు ప్రదర్శింపఁబడినవి. మఱియు ౧౭ వ సర్గలో నైయాయిక మీమాంసక పౌరాణిక స్మృతిప్రామాణికాది సర్వమతఖండనం బొనరించి తన సర్వవేదశాస్త్రమతవిద్యాప్రావీణ్యముం బ్రకటించెను. కావ్యరచననుబట్టి యితఁడు సకలశాస్త్రములను జదివినవాఁడని తోఁచుచున్నది గాని పదియవసర్గచివరిశ్లోకమునుబట్టి తర్కశాస్త్రమున నధికశ్రమచేసినవాఁడని కనుపడుచున్నది. అయిన నీతఁడు రామభక్తుఁడైన యద్వైతమతస్థుఁ డనియిరువదియొకటవసర్గయే తెల్పుచున్నది కలినాశనం బగునీకావ్యమునుండి శృంగారరసంబునకు రెండుపద్యము లుదాహరించెదను.

§ "అధరం కిల బింబనామకం ఫల మస్మాదితి భవ్యమన్వయం।
లభతేఽధరబింబ మిత్యదః పద మాస్యా రదనచ్ఛదం దధత్॥"
† "శిరీషకోశాదపి కోమలాయా వేధావిధాయాం గమశేషమస్యాః।
ప్రాప్తప్రకర్షస్సుకుమారసర్గే సమాపయద్వాచి మృదుత్వముద్రాం॥"

---

§ దమయంతి క్రీఁబెదవినిబట్టి యధరబింబము (దొండపండువంటి పెదవి) అనుపదము, బింబఫలమీపెదవికంటెఁ దక్కువదిగావున నిది యధరబింబమయినదను మంచియన్వయమును బొందుచున్నది. అనఁగా నామెపెదవి దొండపండును మించియున్నదని భావము.

† బ్రహ్మ, దిరిసెనపువ్వుమొగ్గకంటె మిక్కిలి మృదువయిన దమయంతి సర్వావయవములను జేసి సుకుమారసృష్టియందు ఘనతనుజెంది, వాక్కునందు మృదుత్వముద్రను రచించి సమాప్తిచేసెనఁట. వాణిమిగుల మృదువైనదని తాత్పర్యము.

వేదాంతాచార్య శ్రీవేంకటనాథకవి.

ఇతఁడు ద్రవిడదేశస్థుఁ డగుశ్రీవైష్ణవుఁడు. ఈకవి ౧౩ వ శతాబ్దముత్తరభాగంబున నున్నవాఁ డనివిజయపురవాసు లగుద్రవిడనరసింహాచార్యులు తమకుఁ దెలిపినట్లుగా దుర్గాప్రసాదపండితులు వ్రాసియున్నారు. గ్రంథాంతగద్యమునుబట్టి కవితార్కికసింహుఁడు, సర్వతంత్రస్వతంత్రుఁడు ననియితనికి బిరుదనామములున్నట్లు కనుపడుచున్నది.

ఇతఁడు, అధికారసంగ్రహము, తత్త్వముక్తాకలాపము, న్యాయసిద్ధాంజనము, పాదుకాసహస్రము, రహస్యత్రయసారము, సుభాషితనీవి, సంకల్పసూర్యోదయము, యాదవాభ్యుదయము; నను పెక్కుగ్రంథముల రచించిన విద్వత్కవి. వీనిలోఁ జిన్నదైనను సుభాషితనీవి భర్తృహరినీతిశతకమును బోలి రమ్యముగా నున్నది. ఇందుండి యొకటిరెండుపద్యము లుదాహరించెదను.

"దష్టసారంగయూథోఽపి దంష్ట్రానఖరవానపి।
భూభృత్కటకసంస్థోఽపి సారమేయో నసింహతి॥"
"అపి సంతాపశమనా శ్శ్లాఘ్యా స్సురభిశీతలాః।
భుజంగసంగాజ్జాయంతే భీషణా శ్చందనద్రుమాః॥"

సంకల్పసూర్యోదయము కృష్ణమిశ్రుని ప్రబోధచంద్రోదయమునద్వైతమతమును బోధించునట్లుగా విశిష్టాద్వైతమతమును దెల్పుచున్నది.

—:o:—

విద్యానాథకవి.

ఇతఁడు బ్రాహ్మణుఁడు; కాకతీయరాజగు ప్రతాపరుద్రదేవునకంకితముగాఁ బ్రతాపరుద్రయశోభూషణం బను పేర నలంకారశాస్త్ర

గ్రంథమును రచించిన సాహితీచక్రవర్తి. రుద్రమదేవీగణపతిరాజులకుదౌహిత్రుఁడైనయీప్రతాపరుద్రుఁడోరుగల్లురాజధానిగా నాంధ్రదేశమును క్రీ॥ శ॥ ౧౨౯౬—౧౩౨౩ వఱకును రాజ్యముచేసినట్లు దేశచరిత్రలు వాకొనుచున్నవి. కావున నాతనియాస్థానములోనివాఁడగుటనుకవికాలముగూడ జగద్విదితమేమై యున్నది. ఈకవి నిజచరితమేమియుఁ దెలియదుగాని యితఁడీగ్రంథము వ్రాసి రాజును జూడవచ్చునప్పటి కతఁడు ఢిల్లీశ్వరునిచేఁ జెఱఁగొనఁబడెననియుఁ బిదప నాకస్మికముగ నతనినిజూడసంభవించినపు డేవోమాటలసందర్భంబున నతఁడే తనరాజనియెఱుఁగక ప్రతిపక్ష్యముగ నతనినే తగుల వేసితి ననియనినట్లును బిదప రాజువిముక్తుఁడైవచ్చి యీకవిని గౌరవించినట్లును నొక కింవదంతి గలదు.

ఇతనిగ్రంథమునకుఁ బ్రతాపరుద్రీయ మనునామాంతరము గలదు. ఇందుఁ గావ్యనాటక రసాలంకార లక్షణంబులు సోదాహరణముగా విశదీకరింపఁబడినవి. ఇందుఁ గవి, దండి భామహోద్భట రుద్రభట్ట భోజ మమ్మటాది ప్రాచీనాలంకారికుల సబహుమానముగాఁ బేర్కొనెను. అర్వాచీనాలంకారగ్రంథములలో నిదియే యిపుడు లోకమున మిక్కిలి యుపయోగకరముగా నున్నదనుటకంటె దీనివిశేషము వేఱుఁగా దెలుపనక్కఱలేదు.

—:O:—

విశ్వనాథకవిరాజు.

ప్రాగ్వంగదేశీయుఁడును, చంద్రశేఖరమహాకవికిఁ బుత్రుఁడునగునీబ్రాహ్మణుఁడు క్రీ॥ ౧౪ వ శతాబ్దములో నున్నవాఁడని § చాలమంది యాశయము. ౧౨ వ శతాబ్దములోనివాఁడైనజయదేవుని గీతగోవిందములోని “ ఉన్మీలన్మధుగంధలుబ్ధ ” ఇత్యాదిపద్యము సాహిత్యదర్పణము ౧౦ వ పరిచ్ఛేదములో నుదాహరింపఁబడుటచే నంతకుఁ బరుఁడుకాఁదగిన యీతని కాలము పైయభిప్రాయంబునకే తగియుండు నని తోఁచుచున్నది. ఇతఁడు సాహిత్యదర్పణ మనుగొప్ప యలంకారగ్రంథము రచించెను. ఇందుదాహరింపఁబడిన శ్లోకములనుబట్టి, యితఁడు రాఘవవిలాసము, చంద్రకలానాటిక మొదలుగాఁ గొన్నిగ్రంథములు రచించినట్లు కనుపడుచున్నది గాని వాని ప్రచార మెందును గానరాదు. ఇతఁ డీగ్రంథమునఁ గాళిదాసాది పూర్వమహాకవుల శ్లోకంబుల నానాసందర్భంబుల నుదాహరించుచుఁ దనపద్యంబులనుగూడఁ బెక్కుచోట్ల నుపయోగించెను. సర్వాలంకారికగ్రంథములలో నుత్తమప్రమాణంబగునీతని కావ్యము సాహిత్యజిజ్ఞాసువుల కత్యంతోపయోగకరముగా నున్నది. ఈతని కవిత్వము పేశలమై మనోహరముగా నుండును. కవి, తనరాఘవవిలాసమునుండి కరుణరసమున కుదాహరించిన యీపద్యము చూడుఁడు.

† “ విపినే క్వ జటానిబంధనం తవ చేదం క్వ మనోహరం వపుః।
అనయో ర్ఘటనావిధేస్స్ఫుటం నను ఖడ్గేన శిరీషకర్తనం॥ ”

చంద్రకలానాటికలోని యీక్రింది స్త్రీవర్ణనమెంత మనోహరముగా నున్నది?

‡ “ తారుణ్యస్య విలాస స్సమధికలావణ్యసంపదో హాసః।
ధరణితలస్యాభరణం యువజనమనసో వశీకరణం॥ ”

§ చూ॥ బొంబాయి గీతగోవిందపీఠిక.

† రామా! నీమనోహరమైన దేహ మెక్కడ? అడవిలో జటలు ధరించియుండుట యెక్కడ? దైవమీరెంటినిఁ గూర్చుట కత్తితో శిరీషపుష్పమును గోయుటయే.

‡ ఈకాంత, యౌవనముయొక్క విలాసము, లావణ్యముయొక్క హాసము భూమికాభరణము, యువజనుల చిత్తవశీకరణముగా నున్నది.

—:O:—

నారాయణకవి

ఈతని నివాసాములంగూర్చి సరియయినప్రమాణము లేవియుఁ గానరావు గాని, పి. పేటర్సనుపండితుఁడు * వ్రాసినదానినిబట్టి యితఁడు, జయార్జునదేవుఁడు నేపాలదేశమును బాలించుకాలమున నేపాలశకము ౪౯౩ లో ననఁగాఁ క్రీ॥ శ॥ ౧౩౨౩ లో హితోపదేశము రచించినట్లు కనుపడుచున్నది. మఱియు మేగ్ఝోనలుపండితుఁడు హితోపదేశము ౧౪ వ శతకము మొదటఁ బుట్టియుండు ననియు, ఇంపీరియల్ గేజటీరు వారు ౧౦—౧౨ నడుమఁ బుట్టియుండు ననియుఁ దలంచిరిగాని యిందు మేగ్ఝోనలుపండితుని యభిప్రాయంబుగూడఁ బైపేటర్సనునాశయంబునకుఁ గొంచెమెచ్చుతక్కువగా సరిపోవుటచే హితోపదేశము క్రీ॥ ౧౨ వ శతాబ్దంబు పరభాగంబునఁ బుట్టియుండు ననివిశ్వసింతము. దీనిచివరనున్న “ శ్రీమాన్ధవళచంద్రోఽసౌ జీయాన్మాండలికో రిపూన్। యేనాయం సంగ్రహో యత్నా ల్లేఖయిత్వా ప్రచారితః ॥ ” అను శ్లోకంబునుబట్టి ధవళచంద్రరాజీకావ్యమును వ్రాయించి లోకంబునఁ బ్రకటింపఁజేసినట్లు కనుపడుచున్నది గాని యీతఁ డెవ్వ డేదేశమును బాలించెనో తెలియదు.

ఈకవి బ్రాహ్మణుఁడు. అద్వైతమతస్థుఁడు. “ కథాఛలేన బాలానాం నీతి స్తదిహ కథ్యతే। మిత్రలాభ స్సుహృద్భేదో విగ్రహ స్సంధిరేవచ। పంచతంత్రా త్తథాన్యస్మా ద్గ్రంథాదాకృష్య లిఖ్యతే॥ ” అను శ్లోకములవలన నితఁడు విష్ణుశర్మ పంచతంత్రమునే యాధారముగాఁ

---

* బొంబాయిప్రతి హితోపదేశపీఠిక.

జేసికొని సందర్భానుసారంబుగ నితరుల శ్లోకంబుల నందందు సమకూర్చుచు బాలురకుంగూడ సుబోధకం బగునట్లుగా చక్కని శైలిని నాలుగుప్రకరణంబులతో నీతికథాసంగ్రహ మగు హితోపదేశమును రచించెనని తెలియుచున్నది.

సంస్కృతాక్షరములు నేర్చినవారెల్ల నెఱింగిన దీనింగూర్చి యితరం బేమియు వ్రాయనక్కఱలేదు. గ్రంథాది నితఁడు వ్రాసిన రెండు పద్యముల నిం దుదాహరించెదను.

“ అజరా మరవ త్ప్రాజ్ఞో విద్యా మర్థంచ సాధయేత్।
గృహీతఇవ కేశేషు మృత్యునా ధర్మమాచరేత్ ॥ ”
“ విద్యా దదాతి వినయం వినయా ద్యాతి పాత్రతాం।
పాత్రత్వా ద్ధనమాప్నోతి ధనా ద్ధర్మం తత స్సుఖం ॥ ”

—:0:—

జయదేవుఁడు.

ఇతఁడు వంగదేశీయుఁ డగుబ్రాహ్మణుఁడు; కౌండిన్యగోత్రుఁడు సుమిత్రా మహాదేవులకుఁ బుత్రుఁడు. ఈతనికాలము సరిగాఁ దెలియదు గాని వామనుఁడు మొదలుగా విశ్వనాథకవిరాజువఱకును గలయాలంకారికులలో నొకఁడును నీతని శ్లోకము లుదాహరింపకపోవుటచూడఁగా ౧౨ వ శతాబ్దములోని విశ్వనాథకవిరాజుకంటె నితఁడు పూర్వుఁడై ౧౪ వ శతకము మొదట నుండియుండు ననికొందఱూహించిరి.

ఇతఁడు మిక్కిలి కవిత్వప్రియుఁడయి నట్లీతని శ్లోకమే చెప్పుచున్నది.

‡ నబ్రహ్మవిద్యా నచ రాజ్యలక్ష్మీ స్తథాయథేయం కవితా కవీనాం,
లోకోత్తరే పుంసి నివేశ్యమానా పుత్రీవ హర్షం హృదయే కరోతి ॥

ఇతఁడు ప్రసన్నరాఘవనాటకము, చంద్రాలోకము, రతిమంజరి యను గ్రంథములు రచించెను. వాల్మీకిరామాయణకథాశ్రయం బగు నీతనినాటకమన్నివిధముల మురారి యనర్ఘరాఘవమును బోలియుండుటచే నీతనికిఁ బిల్లమురారి యని యాంధ్రదేశమున నొకవాడుక గలదు. ఈనాటకకవిత్వము యుక్తియుక్తసంభాషణంబున సభారంజకంబుగా నుండును నాల్గవయంకములోని యీక్రిందిపాత్రల యెత్తిపొడుపుమాటల లెంతవిన సొంపుగా నున్నవో చూడుఁడు.

జామదగ్న్యుఁడు—రామా! యెవనికౌఁగిటిలోఁ జిక్కుకొనిన కుమారస్వామి తనతలలకుఁ దగినట్లు భుజములను నిర్మించినాఁడు కాఁడని కోపముతో శివునిచేతిలోనున్న బ్రహ్మశిరస్సును జూచెనో యాపరశురాము నెఱుఁగవా?

రాముఁడు—ఓ బ్రాహ్మణా! మీతో మాకు యుద్ధవార్తయైనను సంఘటింపదు. మీరుబలవంతులు మేము బలహీనులము.

లక్ష్మ—సత్యమే. రాజుల కొక్క గుణము (అంపత్రాడు) గలిగిన శరాసనము బలము. బ్రాహ్మణులకో తొమ్మిదిగుణములు (పోఁగులు) గలిగిన యజ్ఞోపవీతము బలము.

జామ—ఓరీ! ఇది మీతప్పుగాదు క్షత్త్రియవంశమున దయతలఁచుట నాకుఠారము తప్పు.

రాము—క్షీరకంఠుఁడు వానితో నేమి?

జామ—వీఁడు క్షీరకంఠుఁడు గాఁడు. విషకంఠుఁడు.

లక్ష్మ—విషకంఠశిష్యా!

జామ—ఓరీ దుర్మార్గా! అక్షరసామ్యంబున నాకు నీవు గురువవగుమవా? భూమిని రాజరక్తధారచే నిరేణుకనుజేసిన నాకుఠారమెఱుఁగవు

లక్ష్మ—ఔను నీగొడ్డలి భూమిని నిరేణుకను (పరశురామునితల్లి రేణుక) జేసెనుగాదా?

జాను—మాతల్లిగొడవ యెత్తెనే

శతానందుఁడు—మునీ! శమము మఱచితివా?

జామ—ఓరీ! నీకు శమగుణము నింద్రుఁడు నేర్పెనా? గౌతముఁడు నేర్పెనా? అని యిట్టివిధంబుగాఁ బాత్రసంభాషణంబు రుచికరముగానుండును,

రాముని విప్రలంభావస్థను దెల్పునొక్క పద్య ముదాహరించెదను.

„ సౌమిత్రే! నను సేవ్యతాం తరుతలం చండాంశు రుజ్జృంభతే।
చండాంశోర్నిశి కా కథా రఘుపతే చంద్రోఽయ మున్మీలతి।
వత్సైతద్విదితం కథం ను భవతా ధత్తే కురంగం యతః।
క్వాసి ప్రేయసి హా కురంగనయనే చంద్రాననే జానకి! ॥ ”

సర్వాలంకారములకు లక్ష్యలక్షణరూపంబులగు సులభశ్లోకములతో నున్న యీతని చంద్రాలోక మలంకారశాస్త్ర మభ్యసించువారికి మహోపకారకముగా నున్నది. ఇందలి శ్లోకంబులనే గ్రహించి వివరించి శ్రీమదప్పయదీక్షితులు కువలయానందమును రచించిరి.

ప్రతీపాలంకారోదాహరణము.

„ ప్రతీప ముపమానస్యోపమేయత్వ ప్రకల్పనం।
త్వల్లోచనసమం పద్మం త్వద్వక్త్రసదృశో విధుః ॥ ”

మూఁడవది యగు రతిమంజరి కేవలము శృంగారకావ్యము. ఇందు నాయికానాయకలక్షణములు వర్ణింపఁబడినవి.

——:o:——

రామచంద్రకవి.

ఇతఁడు బ్రాహ్మణుఁడు. అయోధ్యాపురవాసి. ఈతని తండ్రి లక్ష్మణభట్టు. ఈకవి శృంగారవైరాగ్యంబులకు సమానార్థకంబుగా ౧౨౫ శ్లోకములతో రసికరంజన మనుద్వ్యర్థికావ్యము రచించి స్వయముగా వ్యాఖ్యానము రచించెను. ఈగ్రంథంబున వ్రాసిన ప్రతిజ్ఞాపద్యంబుననే యీయంశము స్పష్టమగుచున్నది.

“ ఏకశ్లోకకృతౌ పురస్స్ఫురితయా సత్తత్త్వగోష్ఠ్యా సమం।
సాధూనాం సదసి స్ఫుటాం విటకథాం కో వాచ్యవృత్త్యానయేత్
ఇత్యాకర్ణ్య జనశ్రుతిం వితనుతే శ్రీరామచంద్రః కవిః।
శ్లోకానాం సహపంచవింశతిశతం శృంగారవైరాగ్యయోః॥ ”

కావ్యాంతముననున్న “ శృంగారవైరాగ్యశతం సపంచ। వింశత్యయోధ్యానగరే వ్యధత్త। అబ్దే వియద్ద్వారణబాణచంద్రే। శ్రీరామచంద్రోఽనుచ తస్య టీకాం॥ ” అను పద్యంబుననే ౧౫౮౦ విక్రమార్కశకమనఁగాఁ క్రీ॥ శ॥ ౧౫౨౪ లో నితఁడీకావ్యమును రచించెనని తెలియుచున్నది.

ఇది శ్లేషకావ్యమైనను సుగమంబై మృదులసరసంబై యలరారుచున్నది. ఇందుండి యొక్కపద్య ముదాహరించెదను.

“ విద్యాధనాభిజన కామమదేషు పుంసా।
దుర్వారపాప చరమ స్తదహం బ్రవీమి।
రామాత్మకం జగదిదం హృది భావయంతః।
కందర్ప మేక మవలంబితు ముత్సహేరన్॥ ”

ఈకావ్యము శృంగారవిషయంబునఁ గొన్నిచోట్ల నీతిబాహ్యముగా నున్నను భక్తివిషయంబున ననుకూలముగానే యున్నది.

కవికర్ణపూరకవి.

ఈకవి స్మార్తబ్రాహ్మణుఁడు. ఈతని కావ్యాద్యంతపద్యములంబట్టి యితఁడు శా॥ శ॥ ౧౪౯౪ లోఁ జైతన్యచంద్రోదయము రచించినట్లును, కపిలేశ్వరదేవునకుఁ బౌత్రుండును, పురుషోత్తమదేవునకుఁ బుత్రుండును నీలగిరిప్రభువును నగుగజపతిప్రతాపరుద్రదేవుని యానతిచే శా॥శ॥ ౧౫౦౧ లోఁ జైతన్యచంద్రోదయము రచించినట్లును గనుపడుటచే నితఁడు క్రీ॥ ౧౫౨౦——౧౫౮౦ నడుమ జీవించియున్నట్లు తెలియుచున్నది.

ఈతని యీరెండుకావ్యములుగూడ గౌరాంగుఁడు లేక చైతన్యుఁడనుపేర శా॥ శ॥ ౧౪౦౭ లో భూమిపై నవతరించిన భగవంతునిచరితము నతని ధర్మాచరణమును, సదుపదేశమును దెల్పుచు ముముక్షువులకు మార్గదర్శకములుగా మృదుమధురశైలి నలరారుచున్నవి. వీనిలో రెండవది యనుపదియంకముల నాటకము (ప్రకరణము). సర్వవిధములఁ బ్రబోధచంద్రోదయమును బోలియున్నదనుటకంటె దానియుత్తమత్వమును వేఱుగా వ్రాయనక్కఱలేదు. శైలిదెలుపుటకిందుండి యొకటిరెండుదాహరించెదను.

విరాగము —— “ నశౌచం నో సత్యం నచ శమదమౌ నాపి నియమో।
న శాంతి ర్నక్షాంతి శ్శివశివ చ మైత్రీ నచ దయా।
అహో మే నిర్వ్యాజప్రణయిసుహృదోఽమీ కలిజనైః
కిమున్మీలీభూతా విదధతి కి మజ్ఞాతవసతిం॥ ”

“ వృష్టికర్మణి కేవలం కృతధియ స్స్వాత్మైక చిహ్నాద్విజా।
స్సంజ్ఞామాత్రవిశేషితా భుజభుజో వైశ్యాస్తు బౌద్ధా ఇవ।
శూద్రాః పండితమానినో గురుతయా ధర్మోపదేశోత్సుకాః।
వర్ణానాం గతి రీదృగేవ కలినా హా హంత సంపాదితా॥ ”

అద్వైతము—"ధర్మార్థకామేషు పరైవ కుత్సా।
లిప్సా న మోక్షస్య చ కర్హిచిన్నః।
ఏభి స్సమస్తై స్తవ దేవలోకైః।
శ్లోకాంతరేఽ ప్యస్తు సదైవవాసః॥"

—:o:—

రుద్రకవి.

న్యాయవాచస్పతిబిరుదాంకితుఁ డగు నీతఁడు స్మార్తుఁడు; జయపురనివాసుఁడు; విద్యావిలాససుధీమణికిఁ బుత్రుఁడు; జయపుర (బొంబాయి రాజధానిలోనిది) రాజ్యరమానాథుఁ డగు మానసింహమహీపాలుని సమారుఁ డగు భావసింహమహీపతి యాశ్రితుఁడు.

* ఈపైయంశము లీతని కావ్యమువలననే తెలియుచున్నవి.

ఈ భావసింహమహారాజిప్పటి జయపురమహారాజునకుఁ బదునాలవపూర్వపురుషుఁ డనియు నితనితండ్రి యగు మానసింహరాజు ఢిల్లీ బాదుషా యగు నక్బరుచక్రవర్తికి సమకాలికుఁ డనియుఁ బ్రస్తుతజయపురరాజాస్థానపండితు లగు మథురాప్రసాదపండితులు వ్రాసియున్నారు.

కావున నీకవి క్రీ॥ ౧౫౫౦—౧౬౦౦ నడుమ నున్నవాఁడనుట నిర్వివాదము.

ఇతఁడు తనపోషకుని పేరనే భావవిలాసంబన నన్యాపదేశముగా నీతిదాయకముగా నొకచిన్నపద్యకావ్యమును రచించెను. ఇంక నీతని

* అన్యాపదేశవినివేశవిదగ్ధబుద్ధిః శ్రీభావసింహనరసింహనియోగయోగాత్॥ విద్యావిలాసపుత్రస్య న్యాయవాచస్పతే రియం॥ సద్గుణానాం సముద్రేణ రుద్రేణ గ్రథితా గుణైః। కంఠస్థా శ్లోకమాలేయం కేషాం నకురుతే శ్రియం॥

గ్రంథములు గలవని తెలియుచున్నదిగాని యవినాకు లభింపలేదు. ఈతని కవిత్వశైలి మిక్కిలిసరసముగా నుండును. ఇందుండి రెండుదాహరించెదను.

"సంపాదితా స్సపది దర్దురదీర్ఘనాదాః।
యత్కోకిలాకలరుతాని నిరాకృతాని।
నిష్పీత మంబు లవణం నతు దేవనద్యాః।
పర్జన్య! తేన భవతా సుకృతో వివేకః॥"

"ఆరోపిత శ్శిరసి య స్స్వయమీశ్వరేణ।
సిక్త స్సదైవ సురశైవలినీజలేన।
సత్సూనతాం తదపి ముంచతి సోఽయమిందు।
రేత ద్వ్యనక్తి దురతిక్రమమేవ దైవం॥"

—:o:—

అప్పయదీక్షితులు.

ఈశ్వరుఁడు కలియుగములో మొదట శంకరాచార్యావతారమెత్తి మరల నప్పయదీక్షితులై పుట్టె నని పౌతవేత్తలయభిప్రాయము. ఈ మహాత్ముని చరిత మొకరిద్దఱు సంస్కృతాంధ్రములలో వ్రాసియుండుటచేఁ గవిప్రశంసాపరముగా నిందు సంగ్రహించి వ్రాయుచున్నాను.

కాంచీమండలములోని "అడెపోల" యనుగ్రామమీతనినివాసము ఇతఁడు భారద్వాజగోత్రుఁడు; ఈతని పితామహుఁడు ఆచార్యసర్వతోముఖమహావ్రతయాజి; తండ్రి విశ్వజిద్యాజిరంగరాజమఖి. ఈవిషయమీతని మధ్వతంత్రముఖమర్దనము చివరి § శ్లోకములవలనఁ దెలియుచున్నది

§ విద్వద్గురో ర్విహితవిశ్వజిదధ్వరస్య। శ్రీసర్వతోముఖమహావ్రతయాజిసూనోః। శ్రీరంగరాజమఖిన శ్శ్రితచంద్రమౌళే! ర స్త్య ప్పదీక్షిత ఇతి ప్రథిత స్త

ఇతఁడు పండ్రెండు సంవత్సరములకే వేదము సాంతముగాఁ జదివి పిదప నెల్లశాస్త్రములయందుఁ గృతపరిశ్రముఁడై యద్వైతశాస్త్రనిధియై తత్కాలమందలి వైష్ణవుల యౌద్ధత్యంబు సహింపక వీరశైవమతస్థాపకుఁడై శివభక్తుఁడై శైవమతపరముగా ననేకగ్రంథంబు లొనరించి యనేక వైష్ణవుల ధిక్కరించి యనేక దేశంబులఁదిరిగి యనేక రాజులసభల సమ్మానంబువడసి కావేరీనదీతీరంబున ననేకక్రతువులు సలిపి వేత్తయై ముముక్షువై కాశికిఁబోవుచుఁ దనభక్తుల నిర్బంధంబునఁ జిదంబరములోఁ గొంతకాలముండి యందే డెబ్బదిసంవత్సరముల వయస్సున శరీరము పరిత్యజించె నని యీతని జీవనచరిత్రసంగ్రహము తెలియుచున్నది.

ఈమహాకవి క్రీ॥ ౧౫౫౪—౧౬౧౪ నడుమఁ జంద్రగిరిరాజధానిగాఁ గర్ణాటదేశము నేలినవాఁడును, కృష్ణదేవరాయల కుటుంబములోనివాఁడును నగు ‡ వేంకటపతిరాయల యాస్థానంబున నున్న ట్లీతనికువలయానందాంతిమశ్లోకంబునఁ దెలియుటచేతను నతనిగురు వగుతిరుమల తాతాచార్యుని శాస్త్రవాదంబునవోడించి యాతనివలన సమ్మానంబు నొందినవాఁ డనిలోకప్రసిద్ధముగా నుండుటచేతను, ఇతని సోదరునిపౌత్రుఁ డగునీలకంఠదీక్షితులు క్రీ॥ ౧౬౩౬ లో నీలకంఠచంపువు రచించినట్లు † కావ్యాద్యపద్యంబుననే తెలియుచుండుటచేతను, క్రీ॥ ౧౫౫౦---

నూజః॥ సోఽయం మితపదమకరో న్మహితార్థం మధ్వతంత్రముఖభంగం। శ్రీత్యైపురామరాతే శ్రీకామాక్షీసమేతస్య॥ శ్రీమద్భారద్వాజకులజలధికౌస్తుభ శ్రీమదద్వైతాచార్య విశ్వజిద్యాజి శ్రీరంగరాజాధ్వరి వరసూనో రప్పయదీక్షితస్య కృతిస్సమాప్తా॥

‡ అముం కువలయానంద మకరో దప్పదీక్షితః।
నియోగా ద్వేంకటపతే ర్నిరుపాధికృపానిధేః॥

† అష్టత్రింశదుపస్కృత సప్తశతాధిక చతుస్సహస్రేషు (౪౭౩౮) కలివర్షేషు గతేషు గ్రథితః కిల నీలకంఠవిజయోఽయం.

౧౬౨౦ నడుమ జీవించియున్నవాఁడని స్పష్టమగుచున్నది. ఈతనిసామర్థ్యమాహాత్మ్యములనుగూర్చి యనేకకథలు లోకములోఁ గలవుగాని వానితత్త్వమును లోకమేయెఱుంగు ననియుండవ్రాయఁబూనలేదు. ఎట్లయిన నీతఁడు వైష్ణవమతస్థులతోఁ బెద్దవిరోధముపెట్టుకొని పెక్కుసార్లు వారిని జయించినవాఁ డనుట స్పష్టము.

ఇతఁడు, శివకర్ణామృతము, శివతత్త్వవివేకము, శివాదిత్యమణిదీపిక, శైవాద్వైతనిర్ణయము, శివార్చనచంద్రిక, వీరశైవము, ఆత్మార్పణస్తుతి, ఉపక్రమపరాక్రమము, చతుర్మతసారసంగ్రహము, చంద్రకలాస్తుతి నామసంగ్రహమాల, బ్రహ్మతర్కస్తవము, భక్తిశతకము, వరదరాజస్తవము, వాదనక్షత్రమాలిక, రత్నత్రయపరీక్ష, విధిరసాయనసుఖోపజీవిని, వృత్తివార్త్తికము, భారతతాత్పర్యసంగ్రహము, రామాయణసారస్తవము, హరివంశసారచరితము, శబ్దప్రకాశము, మాధ్వతంత్రముఖమర్దనము, కువలయానందము, దశకుమారచరితసంక్షేపము, శారీరకన్యాయరక్షామణి, సిద్ధాంతలేశసంగ్రహము, రసికజనరంజని, (కువలయానందటీక), చిత్రమీమాంస, వైరాగ్యశతకము మొదలుగా నూఱుగ్రంథములు రచించినట్లు తెలియుచున్నది. ఇందుఁ గొన్నియముద్రితములై యున్నవి. మఱికొన్ని నామమాత్రావశిష్టంబులై యున్నవి. అలంకారగ్రంథము లగుకువలయానంద, చిత్రమీమాంసలుమాత్రము లోకప్రఖ్యాతిం గాంచియున్నవి. „ నగృహీతం శ్రుతిహృదయం నచ నగృహీతం పరిప్లవం హృదయం। ఇచ్ఛామిచ ధామ పరం గచ్ఛామితు విశ్వనాథపురీం॥ " అనుశ్లోకమును బట్టి యీతఁడు కాశికిఁబోవఁదలఁచినకాలమున వైరాగ్యశతకము నిర్మించినట్లు కనుపడుచున్నది. ఇది వేదాంతసారంబై యెల్లవిధముల భర్తృహరివైరాగ్యశతకమును స్మరింపఁజేయుచున్నది. ఇతఁడు వెంకటపతిరా

జిగమిషంబూని కర్ణాటజయపురరాజాదుల యాస్థానంబుల కేఁగియందలి పండితులజయించి యందుఁగొందఱివలన సమ్మానంబులు వడసి యాకాలంబున ననఁగా క్రీ॥ శ॥ ౧౫౫౬——౧౬౦౫ నడుమ రాజ్యము చేయుచున్న ఢిల్లీపాదుషా యగునక్బరుచక్రవర్తి సంస్కృతవిద్యాభిమాని యని విని యాతని సందర్శింప నేగెనఁట. అట్లేఁగి చక్రవర్తిదర్శనము కాంక్షించునతనికి దైవికముగా నెవరోయిరువురు తురుష్కులు వాగ్వాదపడుచుండ వినుటయు నందులకై యక్బరువొద్దకు సాక్ష్యమీయనేగుటయు సంభవించెనఁట. అప్పటికి ఫార్సీభాషయేమియు రానియీపండితుఁడావాదవిషయమంతయుఁ దానువిన్నట్లుగాఁ జక్రవర్తియొద్దఁ జెప్పఁగా నతఁడీతని బుద్ధివైశద్యమున కానందించి యేకసంథాగ్రాహిత్వమును బరీక్షింప మహమ్మదీయవేదములోని కొంతభాగము చదువఁగా నీపండితుఁడు దానిని మరలఁ జదివెనఁట. అంత నక్బరు మిక్కిలిసంతసించి యతనిఁదన యాస్థానంబున నుంచుకొనెనఁట. ఇట్లుండ నక్బరుచక్రవర్తికి రాజస్త్రీయందుఁబుట్టిన లవంగి యనుకన్య తండ్రియానతిచేఁ బానీయపూరితంబైనబంగారుకలశము శిరస్సుమీఁదఁబెట్టుకొని వచ్చుచుండఁగా నక్బరు దీనిరాకను వర్ణింపు మని మనకవిని గోరెనఁట. అంత నతఁడు——

"ఇయం సుస్తనీ మస్తకన్యస్తకుంభా।
కుసుంభారుణం చారుచేలం దధానా।
సమస్తస్య లోకస్య చేతః ప్రవృత్తిం।
గృహీత్వా ఘటే స్థాప్య యాతీవ భాతి॥"

అనివర్ణింపఁగాఁ జక్రవర్తి నీకేమి గావలయు ననియడుగుటయు నతఁడు

‡ నయాచే గజాళిం నవా వాజిరాజిం।
నవిత్తేషు చిత్తం మదీయం కదాచిత్।
ఇయం సుస్తనీ మస్తకన్యస్తహస్తా।
లవంగీ కురంగీ దృగంగీ కరోతు॥"

‡ నాకు గజతురగాదులక్కఱలేదు. ఈలవంగియే కావలయును.

§ యవనీ నవనీతకోమలాంగీ శయనీయే యది నీయతే కదాచిత్।
అవనీతలమేవ సాధుమన్యే నవనీమాఘవనీ వినోదహేతుః॥

అని చెప్పెనఁట. అంత నాడి తప్పనియాప్రభువు నీవు నాతోఁగూడి భుజించినయెడల దీనినిచ్చి పెండ్లిగావించెద నని చెప్పి యందుల కంగీకరించిన యాపండితున కదివఱకే జగన్నాథకవియందు మోహము గలిగినలవంగిక నిచ్చి పెండ్లి గావించెనఁట. ఈవిషయంబున మనకవి పెండ్లియాడిన లవంగి యక్బరుపుత్రిక యగునో కాదో యనియు నీతని యసఫవిలాసజగదాభరణాదికావ్యములంబట్టి యితఁ డక్బరుచక్రవర్తిపౌత్రుఁ డగుశహాజహానుచక్రవర్తిని, అతనికుమారుఁడగుదారాశాహప్రభువును నాశ్రయించినట్లు కనుపడుటచే నితఁ డక్బరుకాలంబున నుండుట యెట్లుసంభవించు ననియుఁ గొందఱు సంశయించుచుండిరి. కాని, యిందు మొదటిసందేహము సందేహమే కాని ముందు తెలుపఁబోవునట్లుగా నీతని జీవచరిత్రను, ఈతని గ్రంథరచనను, ఈతని సమకాలికపండితులకాలమునుబట్టి చూడఁగా నెనుబదిసంవత్సరములకుఁ బైగాజీవించి పరిపూర్ణాయుర్దాయ మనుభవించిన యితఁ డక్బరుసంస్థానంబునఁగూడ నాతని రాజ్యావసానకాలంబున నుండియుండు ననుటమాత్రము సత్యమైనట్లుతోఁచుచున్నది. ఇందులకు ముందుగా నీతని జీవితకాలమును నాకుఁ దెలిసినట్లుగా స్థూలదృష్టితోఁ బరిగణించి వ్రాసెదను. ఇందేమయినఁ గొంచెమెచ్చుతక్కువలున్నను నితని సర్వకావ్యంబుల నందందుఁ గనుపడుచున్నశ్లోకంబులంగనియు, నీతనిసమకాలికు లగునప్పయదీక్షితాదులతో నితనికి సంబంధించినకథలు వినియు, నితఁడు చిరకాలము జీవించినవాఁ డనికర్ణపరంపరాయత్తమై వచ్చుచున్నవార్త నెఱింగినవారి కిది విశ్వసనీయము కాకపోదు.

§ కోమలాంగి యగులవంగి నాపడకఁజేరనేని నందనంబుకంటె భూతలమే నాకానందకరమగును.

జగన్నాథపండితుఁడు క్రీ॥ శ॥ ౧౫౯౦ ప్రాంతమున జన్మించి యిరువదియైదేండ్లప్రాయముననే దేశాటనము వెడలి కర్ణాటజయపురాదిరాజుల సందర్శించి ౧౬౨౦ వఱకు ప్రాంతమున ఢిల్లీకిఁ జేరి ౧౬౨౫ వఱకు నక్బరునౌకరుండై యప్పుడే యొక తురుష్కస్త్రీని బరిణయంబై యది మొదలుగా ౧౬౨౭ వఱకు జహంగీరు రాజ్యకాలంబున నందేయుండి సంస్కృతవిద్యాభిమానముగల యాతనికుమారుఁ డగుశహజహానుతో మైత్రిసలుపుచుఁ బిదప నాతని రాజ్యకాలమున విశేషగౌరవముం జెందుచు నపుడే యాతని పెద్దకుమారుఁడు పండితమిత్రుఁడు నగుదారాశాహతో మైత్రియొనరించి యాతని యశోవర్ణనంబునే జగదాభరణకావ్యముగా నొనరించి ౧౬౫౮ ప్రాంతమునం దనప్రభువులు నశించినవెనుక నిరాలంబుఁడై పశ్చాత్తప్తుఁడై వృద్ధుఁడై విరక్తుఁడై కాశికిఁ జేరి గంగాలహరి రచించి గంగాప్రార్థనంబు గావించి లవంగితోఁగూడ శరీరము పరిత్యజించె నని తెలియుచున్నది. ఇందులకు క్రీ॥ ౧౫౮౬—౧౬౧౪ నడుమఁ జంద్రగిరి, రాజధానిగాఁ గర్ణాటరాజ్యమేలిన వేంకటపతిరాయల యాస్థానంబున నధికగౌరవము నొందిన శ్రీమదప్పయదీక్షితులతో శాస్త్రవాదమొనరింప నితఁడు పెక్కుసారులుద్యమించినట్లును, ఇతఁడు జాతిభ్రష్టుఁడయ్యెనను కారణంబున దీక్షితులీతనిఁ జూడ నిష్టములేనివారై కన్పడకుండినట్లును బిదప నీతఁడాతని నుద్దేశించియే భామినీవిలాసములో “దిగంతే శ్రూయంతే” యనుపద్యము చెప్పినట్లును దెలియు కథ గూడ నిదర్శనము కాఁగలదు. మఱియు నీతఁడు స్వకాలమందలి పండితులతోఁ బోరాటము గలవాఁడైనట్లు తెలియుకథమాత్రము సత్యమే. పమనఁగాని అవసానకాలమందలి యుద్వేగంబగుటచేతనో మఱెందుచేతనో యసంపూర్ణ మగుదీక్షితులచిత్రమీమాంసపై నంతవఱకే ఖండన మొనరించెను. భట్టోజీదీక్షితుల మనోరమపై మనోరమాకుచమర్దన మనుఖండనము రచించెను. ఇట్లే తత్కాలమందలి ప్రతిగ్రంథకారకృతుల నీతఁడు ఖండించె నని వాడుక గలదు. కావున నప్పయదీక్షితులకు సమకాలికుఁ డగుచునకవి యక్బరుకాలముననుండె ననితలంచుట యాశ్చర్యము గాదు. ఇదియుంగాక యితఁడు రాజపండిత నిందాపరముగా నన్యాపదేశముగా వ్రాసిన భామినీవిలాసము చూడఁగా నకాలమందుఁ దన్ను సన్మానము చేయని కర్ణాటాదిరాజులను వారియాస్థానపండితులను నిందించినట్లును “ఢిల్లీవల్లభపాణిపల్లవతలే నీతం నవీనం వయః” అని యందే కనుపడుటచే నవయౌవనము నక్బరుకాలంబునఁ గడపినట్లును, ఇదియాతని ప్రథమప్రయత్నమైనట్లును దోఁచుచున్నది. ఒకవేళ నప్పయదీక్షితులు గతించినవెనుకనే యాతని చిత్రమీమాంస నీతఁడు ఖండించియుండు నని యూహింపఁదగినను లోకములోని వారిపరస్పరకథలనుబట్టియు నీతని జీవితకాలమునుగూర్చిన కథలనుబట్టియు దీక్షితులయవసానకాలంబున నితఁడాతనికి సమకాలికుఁడై యుండునని కనుపడుటచే నక్బరు రాజ్యావసానకాలమున నితఁడు ఢిల్లీకిఁ జేరెననుట యసంగతము గాదు. పదియొట్లయిన నితఁడు చిరకాలము జీవించినవాఁడనుటయు శహజహాను దారాశాహప్రభువులఁ జిరకాలమాశ్రయించినవాఁ డనుటయు నిర్వివాదాంశంబులు. ఇతఁడు జాతిభ్రష్టుఁడయ్యును మతమునుమాత్రము విడువక శివకేశవస్తుతులు చేయుచు నద్వైతజ్ఞానియై మరణమునకుఁ గాశినిజేరి ముక్తుఁడైన ట్లీతనిలహరీపటకమే తెల్పుచున్నది.

ఈమహాకవి, భామినీవిలాసము, చిత్రమీమాంసాఖండనము, మనోరమాకుచమర్దనము, యమునావర్ణనచంపువు, అసఫవిలాసము, జగదాభరణము, రసగంగాధరము, ప్రాణాభరణము, సుధాలహరి, పీయూషలహరి, కరుణాలహరి, లక్ష్మీలహరి, అమృతలహరి, గంగాలహరి యనుపదునాల్గుగ్రంథములు రచించినట్లిప్పటికిఁ దెలియుచున్నది. ఇందైదవది “అ

సఫఖానునవాబుచరితముం దెల్పు నొకయాఖ్యాయిక. దీనిచివరి † గద్యముంబట్టి శహాజహానుచక్రవర్తి యీతనికి "పండితరాజ" బిరుదమిచ్చినట్లు కనుపడుచున్నది. ఆఅవదానిలోఁ గొంచెముగా శహాజహానువర్ణనంబును విశేషించి దారాశాహ యశోవర్ణనంబును గలవు. ఈతని కృతులలో నెల్ల నిరుపమానమైనది రసగంగాధరము. ఇది యైదాననములనెడు ప్రకరణములుగల గొప్ప యలంకారగ్రంథము. ఇందు ముందుగా, ననేకాలంకారికసమ్మతమైన "అదోషౌ సగుణౌ సాలంకారౌ శబ్దార్థౌ కావ్య" మ్మనులక్షణంబునకు భిన్నముగా "రమణీయార్థప్రతిపాదకశ్శబ్దః కావ్య" మ్మని కావ్యలక్షణ మొనరించెను. ఇట్లే యీతని గ్రంథమామూలాగ్రముగాఁ బ్రాచీనమతముల ఖండించుచు మిక్కిలి ప్రౌఢముగా నున్నది. ఇందుదాహరింపఁబడిన శ్లోకములన్నియు నితఁడే స్వయముగా రచించినవి. ఈతని ప్రాణాభరణము ‡ కామరూపదేశాధీశుఁ డగు ప్రాణనారాయమహీవరుని స్తవముగా నున్నది ఇందుఁ బ్రతిపద్యమొక్కొక్క యలంకారమునకు లక్ష్యముగా నున్నది. ఇంక నీతని చిన్నకావ్యము లగు సుధాలహర్యాదు లాఱును సూర్య కేశవ లక్ష్మీ గంగాది స్తవరూపములై యీతని * పశ్చాత్తాపమును, చిత్తనైర్మల్యమును, దైవభక్తిని, బోధించుచున్నవి. కవితామృతనిధి యగు నీతని కావ్యములనుండి యొన్నియుదాహరింపఁగలను. అయిన నొకటి రెండు—

† ... శివిభిరుపాస్యమానేన... మూర్తిమతేవ నవాబాసఫఖానమనఃప్రసాదేన మాథురకులసముద్రేందు నారాయణముకుందేనాదిష్టేన సార్వభౌమ శ్రీశహాజహానుప్రసాదాధిగత పండితరాజపదవీ విరాజితేన జగన్నాథేన సఫఖానవిలాసాఖ్యాయికేయం నిరమీయత.

‡ జాగర్తు క్షితిమండలే చిరమిహ శ్రీకామరూపేశ్వరః ॥

* అయి దీనతరం దయానిధే దురవస్థం సకలైస్సముజ్ఝితం ।
అధునాపి న మాం నిభాలయ న్భజసే హా కథమశ్మచిత్తతాం ॥

"విద్వాంసో వసుధాతలే పరవచః శ్లాఘాసు వాచంయమాః ।
భూపాలాః కమలావిలాసమదిరోన్మీలన్మదాఘూర్ణితాః ।
ఆస్యే ధాస్యతి కస్య లాస్యమధునా ధన్యస్య కామాలసా ।
స్వర్వామాధరమాధురీమధరయన్ వాచాం విలాసో మమ ॥"

"పురాతనానాం వచసా మగోచరం ।
మహీశితారం పురుషోత్తమం పతిం ।
అపాస్య తం త్వాం నిరపత్రపా సతీ ।
సతీ మతిర్మే కథమన్యమేష్యతి ॥"

—:0:—

నీలకంఠదీక్షితులు.

శ్రీమదప్పయదీక్షితుల తమ్ముని పౌత్రుండును, భూమిదేవీ నారాయణదీక్షితులకుఁ బుత్రుండును, ననేకాధ్వరకర్తయు, బ్రహ్మవేత్తయు నగునీతఁడు క్రీ॥ ౧౬౩౭ లో నున్నట్లీతనినీలకంఠవిజయకావ్యంబునను న్న "అష్టత్రింశదుపస్కృతసప్తశతాధిక చతుస్సహస్రేషు (౪౭౩౮) కలివర్షేషు గతేషు గ్రథితః కిల నీలకంఠవిజయోఽయం" అను శ్లోకమువలనఁ దెలియుచున్నది. ఈతని తల్లిదండ్రులు బాల్యంబుననే కాలధర్మంబు నొందఁగా నప్పయదీక్షితు లీతనిఁ జేరఁదీసి పెంచి విద్యల నేర్పి రనియు నితఁడు చిరకాలము మధురాపురములో నివసించి మీనాక్షీసేవ యొనరించుచుఁ దత్కాలంబునఁ దత్పురరాజునొద్దఁ బదినాలుగుసంవత్సరములు మంత్రిపదం బలంకరించియుండె ననియు దక్షిణదేశంబున నొకవాడుక కలదు. నీలకంఠచంపువులోని యీక్రిందిశ్లోకంబువలనఁ గూడ నితఁ డప్పయదీక్షితులయొద్ద విద్య నేర్చినట్లు కనుపడుచున్నది.

“లీలాలీఢపురాణసూక్తిశకలా వష్టంభ సంభావనా।
పర్యస్తశ్రుతిసేతుభిః కతిపయై ర్నీతే కలౌ సాంద్రతాం।
శ్రీకంఠోఽవతతార యస్య వపుషా కల్యాత్మనావాచ్యతః।
శ్రీమా నప్పయదీక్షిత స్సజయతి శ్రీకంఠవిద్యాగురుః ॥”

ఈతఁడు పెత్తాతవలెనే కర్మఠుఁడై బ్రహ్మజ్ఞానియై ఘనయశస్సు గాంచినవాఁడు; నీలకంఠవిజయచంపువు, హాలాస్యాభ్యుదయము, శైవపురాణతామసత్వనిరాకరణము, కలివిడంబనము మొదలుగా ననేకకావ్యముల రచించినవాఁడు.

—:o:—

వేంకటాధ్వరి.

వీరియింటిపేరు అరిశాణఫాలమువారు. ఇతఁడు కాంచీపురనివాసుఁడు; ఆత్రేయగోత్రుఁడు; చంద్రగిరిరాజగు వేంకటపతిరాయలగురువగుతిరుమలతాతాచార్యుని మేనల్లుఁడగురఘునాథదీక్షితకవికిఁ బుత్రుఁడు; వాజపేయ పౌండరీకాప్తోర్యామాది యాజి యగునప్పయాచార్యునకు (శ్రీనివాసాచార్యునకు) పౌత్రుఁడు; సీతాంబాగర్భసంభూతుఁడు; ఉత్తమపండితుఁడు; తర్కవ్యాకరణవేదాంతమీమాంసావిశారదుఁడు; శ్లేషయమకచక్రవర్తిబిరుదాంకితుఁడు; ఈయంశంబుల కీతని * కావ్యాద్యంత

* కాంచీకుండలమండనస్య మఖినః కర్ణాటభూభృద్గురో। స్తాతాచార్య దిగంతకాంతయశసో యం భాగినేయం విదుః। అప్తోర్యామాధ్వరకర్తు రప్పయగురో ర్నప్త్యైష విద్వన్మణేః। పుత్ర శ్శ్రీరఘునాథదీక్షితకవిః పూర్ణో గుణై రేధతే॥ తత్సూత స్తర్కవేదాంత తంత్రవ్యాకృతి చింతకః। సీతాంబా గర్భభవస్య శ్రీమతాం కాంచీనగరవాస్తవ్యస్య॥

పద్యంబులే ప్రమాణము. § వేంకటపతిరాయల తాతాచార్యులకాలమునుబట్టి చూడఁగా నితఁడు క్రీ॥ శ॥ ౧౬౨౦—౧౬౮౦ నడుమ నున్నవాఁడని స్పష్టమగుచున్నది.

ఇతఁడు తనప్రద్యుమ్నానందనాటకప్రస్తావనలో “దినైకకావ్యరచనసమర్థుఁడు, శాస్త్రవ్యాఖ్యాకరణదక్షుఁడు, దుర్వాదిగర్వభంజకుఁడు” నని తన్నుఁ బ్రశంసించుకొనెను. ఈతనివ్రాఁతనుబట్టిచూడఁగా నితనితండ్రి యగురఘునాథదీక్షితుఁడు గూడ శ్లేషయమకచక్రవర్తిబిరుదాంకితుఁడైనట్లు కనుపడుచున్నది.

ఇతఁడు విశ్వగుణాదర్శము, లక్ష్మీసహస్రము, వరదాభ్యుదయము ప్రద్యుమ్నానందనాటకము మొదలుగాఁ బెక్కుకావ్యములు రచించినట్లు కనుపడుచున్నది. కాని వీనిలో విశ్వగుణాదర్శమే యుత్తమమై లోకప్రఖ్యాతిం గాంచియున్నది. ఇందు, వివిధములైన యుపాస్యదైవములు, జాతులు, మతములు, శాస్త్రములు, దేశములు, పురములు, మొదలగువానిగుణదోషములను స్వభావసిద్ధముగా వర్ణించి కవి, తనలోకజ్ఞానమును హిందూదేశమందలి వివిధాచారములను బ్రకటించెను. దీనిఁబట్టి యితఁడొకసారి యాసేతుహిమాచలము తిరిగినవాఁడని తెలియుచున్నది. సకలగుణముల నిజస్వరూపంబు నద్దమువలె స్వచ్ఛముగాఁ గనఁబఱచు దీనిఁ బోలిన కావ్యము సంస్కృతభాషలో నశ్రుత మదృష్ట మభావియనుటకంటె వేలుగా వ్రాయఁజాలను. లక్ష్మీగుణావయవసౌందర్యమహిమాభివర్ణనరూపంబై వేయిశ్లోకంబులచే నొప్పుచున్న లక్ష్మీసహస్ర మితని కవితాధురంధరత్వముం బ్రకటించుచున్నది.

§ విశ్వగుణాదర్శ వ్యాఖ్యాత యగుమధురసుబ్బశాస్త్రి “కర్ణాటభూభృత్పదమునకు” కృష్ణరాయలని యర్థము వ్రాసెను గాని యది ప్రామాదికము.

వరదరాజావతారమహిమవర్ణనరూపకంబుగాఁ బద్యగద్యాత్మకంబుగా నైదువిలాసంబులతో నున్న కరిగిరిచంపు వను నామాంతరంబుగలిగిన యీతని వరదాభ్యుదయము, కేవలశ్లేషయమకోద్యమంబై శబ్దజాలంబు నేర్పు కొనుటకుపయోగించునట్లుగా నున్నది గాని శ్రవణపరనమాత్రరమ్యముగా లేదు. శ్రీకృష్ణసూనుఁ డగుప్రద్యుమ్నుఁడు కథానాయకుఁడుగాఁ గలిగి వీరశృంగారరసాత్మకం బగునీతని ప్రద్యుమ్నానందనాటకము సరసముగా నున్నది గాని దానికి లోకవిఖ్యాతిమాత్రము రా లేదు. శైలి తెలుపుటకై యీతని కృతులనుండి యొకటి రెండుదాహరించెదను. యజ్ఞపశ్వాలంభనము దోషముగా దనుటకుఁ జెప్పినయుక్తి చూడుఁడు.

† "హింసాంతరేష్వివ మఖాశ్రితహింసనేఽపి।
జైనేతరో యది జనో భజతే జుగుప్సాం।
నార్యంతరేష్వివ ననిందతి నందనానాం।
నిష్పాదనం కిమనఘోఽపి నిజేకళత్రే॥ ప్ర॥ ను॥"

‡ "సహసా కుర్వతాం కర్మ శర్మహాని రసంశయః।
సులభా శలభానాం హి వహ్నౌ నాహ్నాయ విందతాం॥"

---

† బౌద్ధుఁడు కానివాఁడు యాగపశుహింసనుగూడ నితరజంతుహింసవలెనే నిందించెనేని పరస్త్రీయందువలెనే స్వభార్యయందుఁగూడఁ బిల్లలను గనుట యేల నిందింపఁడు?

‡ తొందరపడి కార్యములుచేయువారు వేగముగావచ్చి నిప్పులోఁబడుమిడుతలవలెనే నశింతురు.

—:0:—

నారాయణభట్టపాదుఁడు.

కేరళదేశమున కలంకారముగానున్న నీలానది కతిసమీపంబున నుత్తరతీరంబుననున్న "మేపుత్తూరు" అనుగ్రామమీతని నివాసము. బ్రాహ్మణోత్తముఁ డగునితఁడు బాల్యంబునఁ గావ్యపరిచయముగలవాఁడై యచ్యుతనామకవైష్ణవగురువునొద్ద నెల్లశాస్త్రములఁ జదివెను. ఇట్లుండఁగాలవశంబున నితనికిఁ బురాకృతకర్మఫలంబో యన నొకగొప్పరోగము సంభవించెనఁట. దానికెవ్విధంబునను బ్రతిక్రియఁ గానక తపోబలంబున రోగశాంతియగునని తలంచి "గురువాయుపురం" బనుపుణ్యక్షేత్రమునకుఁబోయి శ్రీమన్నారాయణునిఁ గొలుచుచుఁ బ్రతిదినము భాగవతార్థపరంబుగా నారాయణస్తోత్రము శ్లోకరూపంబుగాఁ జేయుచు గొన్నాళ్ళకు నిరామయుండయ్యెనఁట. అదిమొదలుగా నితఁడు భాగవతబిరుదాంకితుఁడయ్యె ననియు హృదయశ్రవణరంజకంబుగానున్న యీసహస్రాధికపద్యస్తోత్రమిప్పటికి నా కేరళదేశవాసులతిభక్తితో నిత్యము పఠించుచుందు రనియు నొకరు వ్రాసిరి. ఈస్తోత్రనిర్మాణకాలము దానియంతిమ శ్లోకంబుననున్న "ఆయురారోగ్యసౌఖ్యం" అనుపదంబునఁ గలికాలదివససంఖ్యారూపకంబుగాఁ దెలియుచున్నదని దుర్గాప్రసాదపండితులు వ్రాసియున్నారు. కాని వారుచెప్పినట్లు భాగింపఁగాఁ క్రీ॥ ౧౫౮౭ వచ్చుచుండఁగా నెందుచేతనో వారు ౧౫౯౦ అని నిర్ణయించిరి. ఆశ్లోకంబును, కలిదివససంఖ్యారూపకాలంబు నిందుఁ జూపెదను.

"అజ్ఞాత్వా తే మహత్త్వం యదిహ నిగదితం విశ్వనాథక్షమేథా।
స్తోత్రం చైతత్సహస్రోత్తర మధికతరం త్వత్ప్రసాదాయ భూయాత్।

ద్వేధా నారాయణీయం శ్రుతిషుచ జనుషాం స్తుత్యతా వర్ణనేన।
స్ఫీతం లీలావతారై రిదమిహ కురుతా మాయురారోగ్యసౌఖ్యం ॥ ”

గీతపై పదంబులు వరరుచివాక్యం బగుకటపయాదిక్రమంబున సరిచూచినయెడలఁ గలికాలదివససంఖ్య ౧౭౧౨౨౧౦ అని వచ్చుచున్నది. దీనిని సంవత్సరములలోనికిమార్చి క్రీస్తుశకాబ్దములతో సరిచూచినయెడల ౧౫౮౭ కొంచెమెచ్చుతక్కువగా ౧౬౫౮ వచ్చుచున్నది. కావున నిదియే యీకవికాల మని తెలియఁబడుచున్నది.

ఇతఁడు ప్రక్రియాసర్వస్వ మనువ్యాకరణగ్రంథమును స్వాహాసుధాకర మనునొకచిన్నకావ్యమును రచించెను.

ఒకనాఁడు బాలచంద్రునిఁజూడ నొకచోటకుఁజేరిన బ్రాహ్మణులు “ లోకులీచంద్రునిఁగూర్చి యొకనూలుపోఁగువిడిచి నమస్కరించుటకుఁ గారణమే ” మనియడుగఁగా నితఁడాశుకవనంబున స్వాహాసుధాకరకావ్యముగూర్చిన ట్లీకావ్యమందే కలదు. ఇందుండియొక పద్యముదాహరించెదను.

“ రవి రయమస్తం యాత స్సహాగతో హంతహంత చంద్రోఽయం।
యాతి వికాససమీపం కుముద్వతీ కిం విలంబసే భృంగ! ॥ ”

ఈకవి వృత్తమంతయుఁ గేరళదేశములోని కటధనదభూపాలుఁ డగునుదయవర్మరాజు వ్రాసినట్లుగాఁ గావ్యమాలాధిపతులు వ్రాసియుండిరి.

—:O:—

శ్రీకృష్ణకవి. ౧౬౫౮—౧౭౦౦

ఇతఁడు పైనారాయణభట్టపాదుని కుమారుఁ డైనట్లీతని “ శ్రీకృష్ణరాజకరుణైక నికేతనేన కృష్ణేన భాగవత ఇత్యభిశబ్దితస్య। నారా

యణస్య తనయేన సమీరితేయం తారాసుధాకరకథా విదుషాం ముదేఽస్తు ॥ ” అను పద్యమువలననే తెలియుచున్నది.

ఇతఁడు మందారమరందచంపువు, తారాశశాంక మనుచిన్నకావ్యమును రచించెను. ఇది కేవలశృంగారరసప్రధానము. ఇందు బృహస్పతిభార్యయగుతారకుఁ జంద్రునకు జరిగినవృత్తాంతమును బుధుని జన్మమును వర్ణింపఁబడినవి. దీనిననుసరించియే తెలుఁగులోఁ దారాశశాంకవిజయము వ్రాయఁబడియుండు నని గ్రహింపవచ్చును. ఇందుండియొక్కపద్యము—

“ ఏకం ద్విధాకలయితుం సకలా స్సమర్థాః।
ద్వావేక మారచయితుం త్వదృతే నకోఽపి।
త్వామర్థయామి తదహం సుచిరం త్వయైవ।
సంతాపితౌ ఘటయనౌ భగవన్ మనోజ! ॥ ”

ఈకావ్యము సరసముగానున్నను శృంగారసంబున నీతిక్రమమతిక్రమించి తలఁపరానివిషయంబును జెల్పుట చే లోకములోఁ బ్రశస్తిని గాంచకున్నదని చెప్పవచ్చును.

మందారమరందచంపువు. ఇందు వృత్తవిషయము, కావ్యభేదములు, రసభేదములు, తల్లక్షణములు, నాటకలక్షణములు, అలంకారభేదములు, వానిలక్షణములు చక్కఁగా సంస్కృతభాషాభిజ్ఞుల కత్యుపయోగముగా వర్ణింపఁబడినవి.

—;O:—

విశ్వేశ్వరపండితుఁడు.

ఈతఁడు నర్వాచీనమహాకవులలో నొకఁడు. ఈతనిజీవచరిత్రమిట్లు తెలియుచున్నది. “ హిమాలయంబునకు మిక్కిలి చేరియున్న ఆల్మోడా

నగరప్రాంతమున నున్నయొకపల్లె యీతని నివాసము. “ పాడియాకే పాండే ” అను బ్రాహ్మణకులంబున లక్ష్మీధరవగపండితునకుఁ క్రీ॥౧౭౭౦ ప్రాంతమున నితఁడు జన్మించెను. ఈతని యెనిమిదవపురుఁ డిప్పటికిని జీవించియుండెనఁట. ఈతని జీవితకాలమంతయు ౪౦ సంవత్సరములు పదియవయేటనే కవిత్వము మొదలువెట్టి యితఁ డీక్రింది గ్రంథములను రచించెను ” అలంకారకౌస్తుభము, అలంకారముక్తావళి, కావ్యతిలకము, కావ్యరత్నము, రసచంద్రిక, కవీంద్రకర్ణాభరణము, నవమాలికానాటిక, శృంగారమంజరీసట్టకము, తర్కకుతూహలము, సిద్ధాంతసుధానిధి, మందారమంజరి, ఆర్యాసప్తశతి. వీనిలో మొదటియైదుగ్రంథము లాలంకారికములు. ఆఱవది వ్యస్తసమస్తము లగు ౨౮ జాతులను సోదాహరణముగాఁ దెల్పునట్టి లక్షణకావ్యము. సప్తమాష్టమములు దృశ్యకావ్యములు. నవమదశమములు శాస్త్రవిషయకములు. ఏకాదశము గద్యకావ్యము. కడపటిది దేవీస్తోత్రము. వీనిలో మొదటి రెండలంకారగ్రంథములకును మనదేశములో నక్కడక్కడఁ గొంచెము ప్రచారము గలదు గాని మిగిలినవాని నామములైన మనదేశస్థు లెఱుఁగ రని చెప్పవచ్చును. ఆర్యాసప్తశతిమాత్రము పఠనపాఠయోగ్యమై యెల్లహిందూదేశము నలంకరించి యున్నది. గ్రంథవిస్తరభీతిచే వీనివిమర్శనమునకుఁ గడంగక కవితాచమత్కారమును దెలుపఁ గవీంద్రకర్ణాభరణమునుండి యొకటి యుదాహరించెదను. ద్విస్సమస్తజాతికుదాహరణము—

“ కాముకకదంబసద్భట పూర్ణేందునిశీథినీ భామాః ।
వాచ్యాః కథం చకాసతి కాంచనకలశాశ్చ కీదృశాః ॥ ”

అనఁగా, జారుని, కడిమిచెట్లును, భటుని, పూర్ణిమను, అంగారకుని, క్రమముగాఁ దెలుపుచున్న సమానపదము, బంగారుకుండలెట్లుండునో తెల్పునది గావలెను అని ప్రశ్నము. దీనికుత్తరము— “ కామినీప

యోధరాకారాః ” ఇది ప్రత్యేకము పైవానిం జెప్పుచు సువర్ణకలశములు కాంతాకుచములవంటివని తెలుపుచున్నది.

—:o:—

శివరామత్రిపాఠి.

ఇతఁడు స్మార్తుఁడు; త్రిలోకచంద్రుని మనుమఁడు; కృష్ణరామసూరికొడుకు. మహావైయాకరణుఁడు. గ్రంథముఖంబుల నున్న కాశీగంగాది వర్ణనలంబట్టి కాశీవాసుఁ డని తెలియుచున్నది. ఇతఁడు తన గ్రంథంబుల క్రీ॥ శ॥ ౧౮ వ శతాబ్దము పూర్వభాగమందలి నాగేశభట్టుని పరిభాషేందుశేఖరమును స్మరించినవాఁ డగుటచే నతనికిఁ బరుఁడై క్రీ॥ ౧౭౫౦—౧౮౦౦ నడుమనుండియుండు నని కొందఱువిద్వాంసు లూహించిరి. ఈతని నక్షత్రమాలావ్యాఖ్యాంతమందలి ‡ శ్లోకమునుబట్టి యితఁడనేకకావ్యములను బెక్కుగ్రంథములకు వ్యాఖ్యానములను వ్రాసినట్లు కనపడుచున్నది. కాని వానిలో సటీకరసరత్నహారము, నక్షత్రమాల, కాదంబరీ వాసవదత్తా దశకుమారచరిత వ్యాఖ్యానములును గనుపడుచున్నవి. వ్యాకరణశాస్త్రంబున నితఁడపారప్రజ్ఞగలవాఁడనుట కీతఁడు రచించినట్లు తెలియు నుణాదికోశమును, సవ్యాఖ్యనక్షత్రమాలయుఁ జాలును. నక్షత్రమాలలోని శ్లోకములు వ్యాకరణపరిభాషలయర్థమును సులభముగా బోధించుచు శృంగారరసభరితంబగు లౌకికార్థమును దెల్పుచు నెంతయు హృద్యంబులుగాఁ విద్వచ్ఛ్లాఘ్యంబులుగా నున్నవి.

‡ కావ్యాని పఠద తను తేఽపిచ షంచ సంఖ్యాః ।
టీకాస్తు సప్త దశ చైక ఉణాదికోశః ।
భూపాలభూషణమథో రసరత్నహారో ।
విద్యావిలాసజన [illegible] ॥

ఇందులకొకయుదాహరణము—

వేశ్యావర్ణనము—“ అర్థవద్గ్రహణే నానర్థకస్య గ్రహణం ” అని వ్యాకరణపరిభాష.

† “ అర్థవద్గ్రహణే యస్మా న్నానర్థకపరిగ్రహః ।
సురూపధనినో ర్వేశ్యా గృహ్ణాతి ధనినం తతః ॥ ”

---

† అర్థవద్గ్రహణంబున ననర్థవత్పరిగ్రహము చేయఁబడదు. కావుననే రూపవద్విత్తవంతులలో ధనవంతునే వేశ్య స్వీకరించుచున్నది.

ప్రకటన.

—:o:—

ఈ క్రింది గ్రంథములు వలయువారు ఈ క్రింది చిరునామాకు వ్రాసి పడయవచ్చును

1.	ఉత్తరరామచరిత్ర. భవభూతినాటకమునకు సరియయిన తెలుఁగు.	0—10—0
2.	సత్యకీర్తినాటిక (కల్పితకథ మృదుమధురమయినది)	0— 8—0
3.	స్త్రీధర్మబోధిని.	0— 3—0
4.	విదురనీతి.	0— 2—0

మల్లాది సూర్యనారాయణ శాస్త్రిగారు.

తెలుగుపండితులు

బి. హెచ్. స్కూలు

అమలాపురం

గోదావరి డిస్ట్రిక్టు.

END OF
TITLE